

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRESLEY COLE

†
TUTKULARIN
PENÇESİNDE

ÖLÜMSÜZLÜKTEN BIKMIŞ BİR VAMPİR...

İstemediği halde ağabeyi tarafından yüzyıllar önce vampire donuşturulan Sebastian Wroth, yaşamak için bir neden bulamadığı nefret dolu yüzyılları yalnız başına geçirmektedir. Ancak onu öldürmeye gelen muhteşem bir kadın farkında olmadan onun aklını başından alınca, Sebastian için hayat yeni bir anlam kazanır.

ONU ÖLDÜRMEK İÇİN GÖNDERİLMİŞ BİR VALKYRİE...

Merhametsiz Kaderin uzun zaman önce kız kardeşlerini bir vampir saldırısında kaybettiğinde intikam dışında bütün duygulardan arınmış ve hiçbir şey hissetmeyen, soğukkanlı bir katile dönüşmüştür. Ta ki içini alışıktı olmadığı hislerle dolduran Sebastian'la karşılaşana kadar...

TUTKU DOLU BİR YARIŞMADA RAKİP OLURLAR...

Bütün ölümsüzlerin kıyasıya rekabet ettiği Hücum yarışmasını kazanmak, herkes için ayrı bir anlam taşımaktadır. Sebastian'ın gözünde asıl ödül, Kaderin'in kalbini kazanmaktır. Kaderin ise dünyanın en ücra köşelerinde şampiyonluğa oynarken kazanacağı ödül ile Sebastian arasında bir seçim yapmak durumunda kalacaktır.

"Cole'un yeni kitabı macera dolu, fazlasıyla sürükleyici ve ateşli."

—Jill Smith, *Romantic Times*

"Kresley Cole heyecan verici, serüven ve tutku dolu yeni kitabıyla karşımızda. Kitabı hemen almanızı tavsiye ediyorum."

—Sinclair Reid, *Romance Reviews Today*

www.pegasusyayinlari.com

ISBN-978-605-343-092-6

GİRİŞ

Blachmount Malikânesi, Estonya

Ekim, 1709

Sebastian Wroth acıdan kıvrınmamaya çabalayarak yerde hareketsiz yatarken, *iki ağabeyim de öldü, diye düşündü. Ya da kısmen öldüler.*

Tek bildiği, onların cepheden dönmüş olduklarıydı... farklı bir halde.

Tıpkı kendisi gibi, savaşın dehşeti yüzünden her asker farklı dönerdi ama Sebastian'ın ağabeyleri *değişmişti.*

En büyük ağabeyi Nikolai ve onun küçüğü Murdoch nihayet Estonya-Rusya sınırından dönmüştü. Sebastian inanmakta güçlük çekse de, ağabeyleri iki ülke arasında hâlâ devam eden savaşı bırakıp gelmiş olmalıydılar.

Baltık Denizi'nde çıkan fırtına iç kesimlere doğru ilerlemişti ve sağanak yağmur altında, Blachmount Malikânesi'ne yürüyerek gelmişlerdi. Islak şapkaları ve montları üzerlerindeydi. Arkalarındaki kapı açık kalmıştı.

Hiç kımıldamadan orada öylece durdular.

Önlerindeki ana salonun her yerine saçılmış olan mahvolmuş bedenler, bir zamanlar aileleri olan kişilere aitti. Dört kız kardeşleri

ve babaları vebadan ölüyordu. Sebastian ve en küçük erkek kardeşleri Conrad dayak yemiş ve bıçaklanmış bir halde diğerlerinin arasında yatıyordu. Sebastian'ın bilinci hâlâ yerindeydi. Tanrı'ya şükür ki diğerlerinin, hatta hâlâ acıyla inleyen Conrad'ın bile bilinci yerinde değildi.

Nikolai, birkaç hafta önce Sebastian ve Conrad'ı onları korumaları için göndermişti. Şimdiyse hepsi ölüyordu.

Wroths'ların atalarından kalan Blachmount, bir grup yağmacı Rus askerinin dikkatini çekmişti. Önceki gece, oranın zenginliklerinin ve aynı zamanda gıda ambarlarının peşinde olan askerler saldırmıştı. Blachmount'u düzinelerce askere karşı savunan Sebastian ve Conrad yenilgiye uğramış ve sonra da karınlarından bıçaklanmışlardı ama öldürülmemişlerdi. Ailenin geri kalanı da onlar tarafından yaralanmamıştı. Sebastian ve Conrad, askerlerin evin veba salgınından muzdarip olduğunu fark etmelerine yetecek kadar uzun bir süre onları oyalamışlardı.

Saldırganlar, onlara sapladıkları kılıçlarını da bırakıp kaçmışlardı...

Nikolai tepesinde dikilirken uzun mantosundan damlayan sular Sebastian'ın yerdeki kurumuş kanına karışıyordu. Nikolai öyle bir bakış attı ki Sebastian bir an, başarısız oldukları için onun, kendisinden ve Conrad'dan iğrendiğini düşündü, zaten kendisi de öyle hissediyordu.

Ama Nikolai bunun yarısını bile anlamazdı.

Sebastian iyi biliyordu ki Nikolai hep yaptığı gibi, bu yükü de omuzlayacaktı. Sebastian en büyük ağabeyine her zaman çok yakın olmuştu ve Nikolai'nin düşüncelerini, sanki kendi düşünceleriymiş gibi duyabiliyordu: *Kendi ailemi koruyamazken, ülkeyi nasıl koruyabilirim ki?*

Ülkeleri Estonya'nın durumu ne yazık ki bu ailenin durumundan iyi değildi. Rus askerler, bahar ayında mahsulleri çalmışlar, sonra

da toprağı tuzlayıp yakmışlardı. Toprakdan hiçbir tahul alınamadığı için, kırsal bölgeler açlık içindeydi. Veba baş gösterince de, gıdasız ve güçsüz kalan insanlar buna kolayca yenik düşmüştü.

Geçirdikleri şoktan toparlanan Nikolai ve Murdoch, gerileyip bir şey tartışıyormuş gibi babalarını ve kız kardeşlerini işaret ederek hararetle fısıldaştılar.

Yerde bilinçsiz bir halde yatan Conrad'ın veya Sebastian'm hakkında konuşuyor gibi görünmüyorlardı. Küçük kardeşlerin kaderi zaten belirlenmiş miydi?

Sebastian o haldeyken bile, bir şekilde ikisinin değişmiş olduğunu, yüksek ateşi yüzünden tam anlayamadığı bir şeye dönüştüklerini, fark etmişti. Dişleri farklıydı; köpek dişleri daha uzundu ve öfke ve endişe içinde dişlerini gösteriyor gibiydiler. Gözleri simsiyahtı ama yine de karanlık salonun içinde *ışıl ışıl* parlıyorlardı.

Sebastian çocukken büyükbabasının, yakınlardaki bataklıklarda yaşayan sivri dişli şeytanlarla ilgili anlattığı hikâyeleri dinlerdi.

Vampiir...

Bir anda ortadan kaybolup istediklerinde tekrar görünerek kolayca seyahat edebilirlerdi ve Sebastian, halen açık olan kapının dışında aceleyle bağlanmış terli atlar görmüyordu.

Bebekleri çalar ve insanlar sanki hayvanmış gibi onlardan beslenirlerdi. Ya da daha kötüsünü yapar ve insanları kendi türlerine dönüştürürlerdi.

Sebastian, ağabeylerinin artık o lanetli şeytanlara dönüştüklerini biliyordu ve tüm aile fertlerini de lanetlemelerinden korkuyordu.

"Bunu sakın yapmayın," diye fısıldadı Sebastian.

Nikolai salonun diğer ucundan onu duydu ve ona doğru yürüdü. Yanına çömelerek, "Artık ne olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu.

Sebastian halsiz bir şekilde başını sallayarak, inanamayan gözlerle Nikolai'm simsiyah gözbebeklerini süzdü. Kesik kesik soluklanarak, "Ve sanırım... ne yapmayı planladığınızı da biliyorum," dedi.

"Seni ve ailemizi, bizim gibi dönüştüreceğiz."

"Ben almayayım," dedi Sebastian. "Bunu istemiyorum."

"İstemelisin, kardeşim," diye mırıldandı Nikolai. Ürkütücü gözleri parlıyor muydu? "Aksi takdirde bu gece ölürsün."

"Güzel," dedi Sebastian kızgın bir ses tonuyla. "Hayat oldukça yorucu olmaya başlamıştı. Ve şimdi kızlar da ölünce..."

"Onları da dönüştürmeyi deneyeceğiz."

"Bunu yapamazsınız!" diye kükredi Sebastian.

Murdoch göz ucuyla Nikolai'a baktı ama Nikolai başını iki yana salladı. "Kaldır onu." Sesi, orduda komutan olduğu zamanlardaki gibi sertti. "İçecek."

Sebastian her ne kadar küfürler savurup mücadele etse de Murdoch onu kaldırıp oturttu. Sebastian'ın karnundaki yaradan birden kan boşalıverdi. Nikolai bu görüntü karşısında yüzünü buruşturdu ve bileğini ısırdı.

"Bu konudaki isteğime saygı göster, Nikolai," dedi Sebastian umutsuzca. Gücünün son demini kullanarak Nikolai'ın kolunu kavradı ve bileğini kendinden uzak tutmaya çalıştı. "Bizi buna zorlama. Yaşamak her şey değildir." Bu konuda sık sık tartışırlardı. Nikolai her zaman hayatta kalmayı kutsal sayardı, Sebastian ise alçakça yaşamak yerine ölmenin daha iyi olduğuna inanırdı.

Nikolai sessiz kaldı, simsiyah gözleri düşünceli bir ifadeyle Sebastian'ın üzerinde geziniyordu. En sonunda, "Yapamam... Ölmeni seyretmeyeceğim," diye cevap verdi. Ses tonu alçak ve sert çıkmıştı, duygularını güçlkle kontrol ediyor gibi görünüyordu.

“Bunu kendin için yapıyorsun,” dedi Sebastian. “Bizim için değil. Kendi vicdanını rahatlatmak için bizi lanetliyorsun.” Nikolai’in kanının dudaklarına ulaşmasına izin veremezdi. “Hayır... Lanet olsun sana, hayır!”

Ancak zorla ağzını açtılar, içine sıcak kanı damlattılar ve yutuncaya kadar çenesini zorla kapalı tuttular.

Son nefesini alıp gözleri karardığında onu hâlâ tutuyorlardı.

*Kalp atışları hızlanmadan
Kimse postacının kapıyı çaldığını duymayacak.
Unutulmuşluk hissine kim dayanabilir ki?*
—W. H. Auden

1. Bölüm

Gornyi Şatosu, Rusya
Günümüz

Soğukkanlı Kaderin, hayatı boyunca ikinci kez bir vampiri öldürmekte tereddüt ediyordu.

Ölümcül ve sessiz bir hamle yapacaktı ki kılıcını kurbanının boynuna bir santim uzakta tuttu çünkü adam başını ellerinin arasına almıştı.

Adamın iri vücudunun gerildiğini gördü. Vampir olduğu için kolayca *ışınlanıp* ortadan kaybolabilirdi. Bunun yerine, başını kaldırıp yaklaşan bir fırtınayı andıran koyu gri gözleriyle onu süzdü. Şaşırtıcı bir şekilde, gözlerinde vampirlerin kana susamışlığına işaret eden kırmızılık yoktu, bu da bir canlının kanını öldüresiye içmediği anlamına geliyordu. Henüz.

Yalvaran gözlere bakan adamın, sonunu beklediğini fark etti. Onun köhne şatosuna gelme nedenini gerçekleştirmesini ve ölümcül darbesini indirmesini *istiyordu*.

Kadın, korkunç canavarla savaşmak için onu sessizce takip etmişti. Bir şatoya musallat olan ve Rusya'daki bir köyde terör estiren

vampir hakkında bilgi aldıklarında Kaderin, diğer Valkyrie'lerle¹ birlikte İskoçya'daydı. Asalağı yok etmeye gönüllü olmuştu. Valkyrie meclisinin en becerikli katiliydi; hayatını, dünyayı vampirlerden temizlemeye adanmıştı.

Rusya'dan bu haberi almadan önce, İskoçya'da üç tane vampir öldürmüştü.

Öyleyse şimdi neden tereddüt ediyordu? Neden kılıcını geri çekiyordu? Öldürdüğü binlercesinden sadece biri olacaktı ve hep yaptığı gibi, onun da sivri dişlerini alıp diğerlerinden aldıklarıyla birlikte ipe dizecekti.

Kendini en son alıkoyuşunda, kalbini sonsuza dek paramparça eden büyük bir trajedi yaşamıştı.

Vampir derinden gelen pürüzlü ses tonuyla, "Neden bekliyorsun?" diye sordu. Sözlerine kendisi de şaşırmış gibiydi.

Nedenini bilmiyorum. Kadın, aşına olmadığı fiziksel duyguların etkisi altında eziliyordu. Midesi düğümlendi. Sanki göğsüne sıkı bir lastik sarılmıştı ve ciğerleri nefes almak için umutsuzca kıvranıyordu. *Neden böyle olduğunu anlayamıyorum.*

Dağdan esen rüzgâr, vampirin karanlık inindeki bu yüksek tavanlı odada uğulduyordu. Duvarlardaki gözle görülmeyen aralıklar sabahın soğuk rüzgârının içeri girmesine neden oluyordu. Adam ayağa kalkıp tüm haşmetiyle doğruduğunda, şamdandaki mumların titreşen ışığı kadının kılıcından ona doğru yansıdı.

Suratı sert ve keskin hatlıydı; diğer dişiler onu yakışıklı bulurdu. Eski püskü, siyah gömleğinin açık düğmelerinden göğsünün büyük bir kısmı ve kaslı vücudu gözüküyordu. Solmuş kot pantolonu daracak belinin altına inmişti. Rüzgâr gömleğinin ucunu ve gür siyah

1 İskandinav mitolojisinde Odin'in yardımcıları olan ve ata binen, miğfer ve mızrakla silahlanmış genç ve güzel bakireler. (ç.n.)

saçlarını dalgalandırıyordu. *Oldukça yakışıklı. Ama zaten öldürdüğüm vampirler genelde yakışıklı oluyorlar.*

Adamın bakışları, kılıcın ucuna yoğunlaştı. Sonra, sanki silahının tehdidi ortadan kalkmış gibi, yavaş yavaş kadının suratını inceledi. Kadın onun gözle görülür beğenisinden rahatsız oldu ve kılıcının kabzasını sımsıkı kavradı, bu hiç yapmadığı bir şeydi.

Elmas törpüsüyle ustalıkla sivrilttiği kılıcı, ufak bir darbeye kemiği ve kası deşiverirdi. Sanki kadının kolunun bir uzantısıymış gibi bileğinden sarkardı. Hiçbir zaman sımsıkı tutmaya gereksinim duymamıştı.

Kellesini al. Bir vampir azalmış olur. Bu türlerin kontrolü çok zor.

“Adın ne?” Sesi bir aristokratinki gibiydi ama tanıdık bir aksanı vardı. Estonyalı. Estonya, Rusya’nın batı sınırında olmasına ve vatandaşlarının, Rusların İskandinav soyları olarak kabul edilmelerine rağmen kadın aksanının farkına varmıştı ve onun, ülkesinden uzakta ne yaptığını merak etti.

Başını kaldırdı. “Neden öğrenmek istiyorsun?”

“Beni bundan kurtaracak kadının adını bilmek isterim.”

Adam ölmek istiyordu. Onun türünden çok çekmişti ve yapmak istediği en son şey, herhangi bir şekilde vampiri kendine minnettar bırakmaktı. “Sana ölümcül darbeyi indireceğimi mi zannediyorsun?”

“Yapmayacak mısın?” Dudağının kenarları kıvrıldı ama bu, hazin bir gülümsemeydi.

Kılıcını bir kez daha sıktı. Yapacaktı. Tabii ki yapacaktı. Hayattaki tek amacı öldürmektir. Adamın gözlerinin kırmızı olmaması umurunda değildi. Eninde sonunda, kanlarını içmek için insanları öldürecekti.

Hep böyle yaparlardı.

Adam, odanın her yerine dağılmış Rusça ve Estonca başlıklı yüzlerce ciltli kitabın olduğu bir yığının çevresinden dolaşarak,

iri gövdesini yıkık dökük duvara yasladı. Gerçekten de kendini savunmayacaktı.

“Bunu yapmadan önce tekrar konuş. Sesin o kadar güzel ki. Büyüleyici yüzün kadar güzel.”

Kaderin yutkundu, yanaklarının ısındığını hissedince şaşkına döndü. “Kimlerle birliktesin?” Adam, onu dinlemekten büyük keyif alır gibi gözlerini kapatınca kadının sesi canlılığını yitirdi. “Çilekeşler’den misin?”

Bu soru üzerine adam gözlerini açtı. Bakışları öfke doluydu. “Kimseyle birlikte değilim. Özellikle de onlarla.”

“Ama bir zamanlar insandım, öyle değil mi?” Çilekeşler, dönüştürmüş insanların oluşturduğu bir ordu veya bir topluluktu. Kana susamaya neden olduğuna inandıklarından, doğrudan bir canlıdan kan içmeyi reddediyorlardı. Bu şekilde, yağmacı göçebe vampirler gibi olmayacaklarını umuyorlardı. Valkyrie’ler ise onların bir şansı olduğu konusunda hâlâ pek iyimser değildi.

“Evet ama o toplulukla bir ilgim yok. Peki ya sen? Sen de insan değilsin, öyle değil mi?”

Kaderin, sorusunu duymazdan geldi. “Neden burada, bu şato-dasın?” diye sordu. “Köylüler senden korkuyorlar.”

“Bu mülkü savaşta kazandım ve yasal sahibiyim, bu nedenle burada kalıyorum. Ayrıca onlara hiç zarar vermedim.” Döndü ve mırıldanarak, “Onları korkutmak istemezdim,” dedi.

Kaderin onu bir an önce öldürmeliydi. Üç gün sonra *Amazing Race*’in² ölümcül ve ebedî türü olan, Tılsıma Hücum’da yarışacaktı. Vampirleri avlamanın yanı sıra hayattaki diğer amacı Hücum’du ve ulaşım koşullarını teyit edip ihtiyacı olan şeyleri almalıydı. Buna

2 İki veya dört kişiden oluşan takımların verilen ipuçlarını takip ederek dünyayı dolaştığı ABD yapımı bir reality show. (ç.n.)

rağmen kendini, "Bana burada yalnız yaşadığını söylediler," derken buldu.

Adam, ona baktı ve sertçe başını sallayarak onayladı. Kaderin, onun burada bir ailesinin olmamasının eksikliğini hissettiğini ve bundan gerçekten utandığını sezdi.

"Ne kadar oldu?"

Adam, umursamazmış gibi davranarak geniş omuzlarını kaldırdı. "Birkaç asır."

Onca zamandır bir başına yaşamak mı? "Vadideki insanlar beni çağırırdı," dedi, sanki kendini açıklamak zorundaymış gibi. Uzaktaki köyün sakinleri, insanlardan gizli tutulan ölümsüz ve "efsanevi" yaratıkların halkı olan İrfan'a bağlıydılar. Onların birçoğu Valkyrie'lere tapar ve onlara vergi verirlerdi ama Kaderin'in böylesine tecrit edilmiş bir yere gelme nedeni bu değildi.

Yalnızca bir tane bile olsa, vampir öldürme şansı yakaladığı için gelmişti. "Seni yok etmem için bana yalvardılar."

"O halde, seni bekliyorum."

"İstedığın buysa, neden kendini öldürmüyorsun?" diye sordu.

"Bu... karışık bir durum. Ama beni bu gereklilikten kurtarıyorsun. İyi bir savaşçı olduğumu biliyorum..."

"Ne olduğumu nereden biliyorsun?"

Adam başıyla kılıcı gösterdi. "Eskiden ben de bir savaşçıydım ve olağanüstü silahın çok şey anlatıyor."

Kadının gurur duyduğu tek şeyin –hayatında kalan ve kaybetmeye dayanamayacağı tek şeyin– mükemmeliyetini fark etmişti.

Ona doğru yaklaştı ve sesini alçalttı. "Darbeni indir, yaratık. Benim gibi birini öldürdüğün için başına bir felaket gelmeyeceğini bil. Beklemenin bir anlamı yok."

Sanki bu bir vicdan muhasebesiymiş gibi! Ama değildi. Olamazdı. Kadının vicdanı yoktu. Gerçek duyguları, acıma hissi yoktu. Taş kalpliydi. Felaketten sonra unutmak için, kederin ve suçluluk duygusunun uyuşması için dua etmişti.

Birtakım esrarengiz güçler buna cevap vermiş ve kalbini taşlaştırmıştı. Kaderin kederden, şehvetten, öfkeden ya da sevinçten arınmıştı. Hiçbir şey, öldürmesine engel olamazdı.

Sonlandırılmaz yaşamının yarısı olan bin yıldır, mükemmel bir katildi.

“Bunu duydu mu?” diye sordu adam. Ölmek için yalvaran gözler, şimdi kısılmıştı. “Yalnız mısın?”

Kadın tek kaşını kaldırdı. “Başkalarının yardımına ihtiyacım yok. Özellikle de sadece bir vampir için,” diye eklerken sesi gitgide dalgınlıyordu. Tuhaf bir şekilde, dikkati bir kez daha adamın vücuduna kaymıştı; gövdesinin alt kısmına göbeğinin altındaki tüylerin izlediği yola... Keskin tırnaklarından birini orada gezdirdiğini ve adamın iri bedeninin kıvranıp ürpererek tepki verdiğini hayal etti.

Düşünceleri kendisini rahatsız ediyor, saçlarını toplayıp dondurucu havanın ensesini serinletmesini istemesine neden oluyordu.

Adam boğazını temizledi. Kaderin, bakışlarını hemen onun yüzüne çeviriverince adam kaşlarını kaldırdı.

Avını arzuyla gözetlerken yakalandın! Rezalet! Ne oldu bana böyle? Karşısındaki vampir gibi, Kaderin’in de cinsel dürtüleri yoktu. Silkindi ve kendisini son tereddüdünü hatırlamaya zorladı.

Bir asır önce, bir savaş meydanında, bu türden biri olan ve yaşamak için kadına yalvaran, genç bir vampir askerinin canını bağışlamış ve serbest bırakmıştı.

Ancak o, Kaderin’in büyük merhametini küçük görmüş gibiydi. Asker hiç gecikmeden, aşağılarındaki yaylada savaştan ve kadının

kendi kanından olan iki kız kardeşini bulmuştu. Başka bir Valkyrie'nin çılgılığıyla harekete geçen Kaderin, hızla koşmuş, ölü ve diri vücutların kapladığı tepeden aşağı yuvarlanarak inmişti. Onlara ulaştığı anda asker, kız kardeşlerini kesmişti.

Küçük olan Rika, Kaderin'in panikle yaklaşması yüzünden gafil avlanmıştı. Kaderin dizlerinin üzerine düştüğünde vampir gülmüştü.

Asker, Kaderin'in o zamandan beri öykündüğü bir vicdansızlıkla kardeşlerini öldürmüştü. Onunla başladığını söylemek isterdi ama onu bir süre için canlı tutmuştu.

Bu yüzden, neden aynı hatayı tekrarlayasındı ki? Tekrarlamayacaktı. Karşılığını oldukça pahalı ödediği bir dersi göz ardı etmeyecekti.

Bu işi ne kadar çabuk halledersem, Hücum için hazırlanmaya o kadar çabuk başlayabilirim.

Omuzlarını dikleştirerek kendini hazırladı. *Tek bir hareket yapacaktı.* Kaderin salınımı görebiliyor ve alacağı açığı biliyordu. Böylece adam düşene kadar kafası hâlâ boynunun üzerinde duracaktı. Böylesi daha temiz oluyordu. Bu da önemliydi.

Yanına fazla kıyafet almamıştı.

2. Bölüm

Sebastian Wroth genç bir adamken hayattan çok şey istemişti. Varlıklı, büyük ve ona destek veren bir ailede büyüdüğünden bunu istemeye hakkı olduğunu düşünüyordu.

Bir ailesi olsun istemişti, bir evi ve şöminenin çevresinde kahkaha sesleri... Hepsinden çok istediğiye, bir eş, sadece kendisine ait bir kadındı. Bunların hiçbirini başaramadığını bu kadına itiraf etmekten utanıyordu.

Sebastian'ın o an tek istediği, bu büyüleyici yaratığı biraz daha süzmekti.

İlk başta onu, kendisini kurtarmaya gelen bir melek sanmıştı. Kadın öyle görünüyordu. Uzun, dalgalı saçları o kadar açık renkteydi ki mum ışığında neredeyse beyaz görünüyordu. Açık renk saçları ve şarap rengi dudaklarıyla zıt düşen koyu kahve gözleri, siyah gür kirpikleriyle çevrelenmişti. Teni pürüzsüzdü ve zarif hatları özenle işlenmiş gibiydi.

Oldukça ince bir güzelliği vardı ama yine de bir katilin silahını taşıyordu. Kılıcı çift ağızlıydı ve kabzasının hemen üzerinde bir kör noktası vardı. Becerikli bir kullanıcı, kılıcı daha iyi kontrol edebilmek için bir parmağını kabzanın hemen yukarısına sarardı. Kadının

güvenle taşıdığı bu kılıç, kendini savunması ya da savaşması için yapılmamıştı.

Yaratık onu çabuk ve sessiz ölümler sağlamak için taşıyordu.

Büyüleyici. Bir ölüm meleği.

Bu dünyada göreceği en son yüzün onunki olmasını, hak etmediği bir lütuf sayıyordu.

Evet, kadının ateşli bakışları aşağıya doğru kayıncaya kadar, onun ilahî biri olduğunu düşünmüştü fakat sonra oldukça kanlı canlı biri olduğunu fark etti. İşe yaramaz, hissiz bedenine küfür etti. Dönüşmüş bir insan olarak, soluk alıp vermiyor, kalbi atmıyordu ve cinsel gücü yoktu. Onunla birlikte olamazdı, her ne kadar... bu güzelliğin kendisiyle gerçekten birlikte olabileceğini düşünse de...

Cinsel arzularını kaybetmiş olması, onu daha önce hiç rahatsız etmemişti. Bir insanken sınırlı deneyimleri olmuştu –hem de çok sınırlı– savaş, kıtlık ve sadece hayatta kalma ihtiyacı içinde, dönüşmüş olmasının onu çok şeyden mahrum ettiğini hiç hissetmemişti. O ana dek.

Şimdiye kadar ufak tefek kadınlar hiç ilgisini çekmemişti çünkü eğer bir şekilde birini yatağa atmış olsaydı, onu incitmekten ödünün kopacağını biliyordu. Ama şimdi, bu kadını, bugüne kadar gördüğü en ince ve kırılgan dişiye yatağına taşımanın ve nazıkçe soymanın neye benzeyeceğini düşünmeden edemiyordu. Kadının küçücük bedenini, kocaman elleriyle kavradığı ve okşadığı hayallerle zihni karmakarışık olmaya başlamıştı.

Gözleri, kadının zarif boynuna ve sonra da koyu renkli bluzunun altındaki dolgun göğüslerine kaydı. Göğüsleri hiç küçük değildi. Onları öpmeyi ve yüzünü orada gezdirmeyi diledi ve...

“Bana neden öyle bakıyorsun?” diye şaşkınlıkla kekeleydi Kaderin ve bir adım geriledi.

“Sana hayran olamaz mıyım?” Şaşırtıcı bir şekilde, kendisi de bir adım ilerledi. Bu nasıl olmuştu? Kadınların yanındayken hep şaşkın ve tutuk davranırdı. Geçmişte, birini öyle süzerken yakalandığında, yüzünü diğer tarafa çevirir ve özürler mırıldanarak odayı terk ederdi. Herhalde ölümünün eli kulağında olmasıyla, nihayet özgürlüğüne kavuşmuştu.

Daha önce hiç kimseyi, bu dolgun göğüslü kadını istediği gibi istememişti. “Ölmek üzere olan bir adamın son dileği olamaz mı?”

“Bir adamın, bir kadına nasıl baktığını anlarım.” Sesi şehvetliydi, rüyalardan gelen bir ses gibi... Sanki adamın içini okşuyordu. “Bana sadece *hayranlık* duymuyorsun.”

Hayır, adamın o anda düşündüğü şey, gömleğini yırtıp açmak, omuzlarını yere yapıştırmak ve kadın tatmin oluncaya kadar sertleşmiş göğüs uçlarını emmektir. Omuzlarını sertçe yere bastırmak ve onu yalamak...

“Benimle oynamaya nasıl cesaret edersin, vampir!”

“Ne demek istiyorsun?” Sebastian’ın bakışları, onunkilerle buluştu. Kadının gözleri, düşüncelerini okumak istermiş gibi adamın yüzünde geziniyordu. Acaba kadın onun içinde ne fırtınalar koptuğunu tahmin edebilir miydi? Bir anda nazik olma fikri, yerini birden bu kadını yere yapıştırma güdüsüne bırakmıştı.

Bana neler oluyor?

“Bunu hissedemeyeceğini biliyorum... Bu...” Şaşkınlık ve hüsrarla karışık cılız bir ses çıkardı. “Göründüğün gibi hissediyor olamazsın. Bu imkânsız ama...” Soluğunu tuttu. “Gözlerin... Gözlerin siyaha dönüyor.”

Siyah mı? Ağabeylerinin gözleri, keskin bir duygu hissettiklerinde siyaha dönerdi. Kendisinin de öyle olduğunu bilmiyordu. Bunun nedeni, bu esrarengiz dişiye duyduğu arzu kadar keskin bir duyguya hiç kapılmamış olması mıydı?

Eğer bu arzuya karşı bir şey yapmazsa ölecekmiş gibi hissediyordu.

Ani bir patlama sesi etrafa bakınmasına neden oldu, vücudu gerilmişti. “Bu da neydi?”

Kaderin tetikte bir vaziyette çabucak çevresine bakındı. “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu.

“Bunu duymuyor musun?” Buna benzer bir sarsıntı daha olursa şato yıkılabilirdi. Gün ışığına rağmen onu dışarı çıkarmalıydı. Onu korumak, birden çok önemli ve yadsınamaz bir gereksinim olmuştu.

“Hayır!” Kaderin’in gözleri kocaman açılmıştı ve korkmuş bir ifadesi vardı. “Bu olamaz!” Geri geri giderek ondan uzaklaşırken, saldırmak üzere olan bir yılandan kaçır gibi büyük bir dikkatle hareket ediyordu.

Bir patlama daha... Adam önüne geçince kadının kılıcı birden kalktı. Sebastian onun bileğini kavradı ama kadın çabalıyordu. Tanrı aşkına, kadın güçlüydü ama kendisi de her zamankinden daha güçlü gibiydi, hayal bile edemeyeceği kadar kuvvetliydi. “Seni incitmek istemiyorum.” Kılıcı kadının elinden çekip aldı ve yatağının üzerine fırlattı. “Benimle savaşma. Tavan çökmek üzere...”

“Hayır... Hayır!” Gözleri dehşet içinde adamın göğsüne –kalbine– dikilmişti. “Ben bir... Gelin değilim.”

Gelin mi? Çenesindeki kaslar gevşedi. Ağabeylerinin, gelinini, yani ebedî karısını bulduğu zaman kadının onun *kanını kaynatacağım* söylediklerini hatırladı. Bu kan kaynamasıyla vücudu hayata dönecekti. Her zaman kendisine yaptıklarının acısını hafifletmek için ağabeylerinin yalan söylediklerine inanmıştı.

Oysa bu doğrudu. Duyduğu şey, vampire dönüştüğünden beri ilk kez atan kalbinin gümbürtüsüydü. Derin bir nefes alırken ayaklarının üzerinde sallanıyordu, üç yüz yıl sonra nihayet soluk alıyordu.

Kalp atışları gitgide güçleniyor, hızlanıyordu ve ani ereksiyonu kalbinin her atışında daha gerginleşiyor, zonkluyordu. Haz duygusu damarlarından yayılıyor gibiydi. Bu olağanüstü güzel yaratığın içinde sonsuza dek birlikte olacağı tek kadını, gelinini bulmuştu.

Ve vücudu onun için uyanmıştı.

“Bana ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Kadın, yutkunarak geriledi. “Değişiyorsun.” Kumral kaşları çatıldı ve zar zor duyulacak bir fısıltıyla, “Benim... benim için,” diye ekledi.

“Evet. Senin için.” Karşısına geçti ve Kaderin başını kaldırıp ona baktı. “Beni affet. Bunun doğru olduğunu bilseydim, seni daha önce arardım. Seni bir şekilde bulurdum...”

“Hayır...” Kaderin ayaklarının üzerinde sallanınca ona destek olmak için bir elini narin omzuna koydu. Kaderin irkilse de bu temasa izin verdi.

Sebastian, kendisi gibi onun da değiştiğini fark etti. Gözlerinde gümüşü bir pırıltı gördüğünü sandı. Bir damla gözyaşı yanaklarından süzüldü.

“Neden ağlıyorsun?” Ölümlüken kadınların gözyaşları her zaman içini burkardı ama Kaderin’inkiler sanki binlerce bıçak içini dağlıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Kadının saçlarını geriye doğru ittiğinde, beceriksizce kesik kesik nefes aldı. Kulağında keskin bir çıkıntı vardı. Hemen yukarısındaki küçük sivrilikleri görebiliyordu.

Sebastian, onun ne olduğunu bilmiyordu ve umursamıyordu da. “Lütfen, ağlama.”

“Ben asla ağlamam,” diye fısıldadı kadın. Kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı, elinin tersiyle yanağına dokunup çektiğinde, gözyaşından ıslanmış olduğunu gördü. Dudakları aralandı ve önce gözyaşına, sonra zarif pençelere benzeyen kıvrık ve keskin tırnakla-

rına baktı. Bakışlarını tekrar Sebastian'a çevirdiğinde, sanki korkmuş gibi yutkundu.

"Seni üzen şeyin ne olduğunu söyle bana." Artık bir amacı vardı; onu korumak, ona bakmak ve onu korkutan her şeyi yok etmek... "Sana yardım etmemi emret, Gelin."

"Senin türünden birinin gelini olamam. Asla..."

"Kalbimin atmasını sağladın."

Kadın tıslayarak atıldı. "Sen de, benim *hissetmeme* neden oldun." Sonraki birkaç dakika boyunca Sebastian onu baştan aşağı süzüp yüzünü gölgeleyen gür kirpiklerini, dolgun dudaklarını ve her hattını aklıkla incelerken kadının sözlerinin ne ifade ettiğini anlamadı. Duygu dalgaları gözlerinin içinde ısıldıyor ve ona acı veriyor gibiydi. Kadının bedeni sarsıldı. Gözyaşları, başladığı kadar çabuk bir şekilde kuruyuvermişti.

Daha sonra dudaklarını yürek parçalayıcı bir biçimde kıvrarak gülümsedi. Neşeyle bakan gözleri, baştan çıkarıcıydı. Şimdiye kadar hiçbir şey, bu bakışın uyarıcı etkisini göstermemişti ve Sebastian daha ne kadar dayanabileceğini merak etti. Ancak kadının gülümsemesi çok çabuk kayboldu. Şiddetle sarsıldı ve alnı adamın göğsüne doğru indi.

Sebastian'ın acı veren ereksiyonu inkâr edilmesi imkânsız bir hale gelmişken Kaderin yüzünü kaldırdı ve ifadesi bir kez daha değişti. Elmacık kemikleri kızardı ve dudakları hafifçe aralandı. Parmakları Sebastian'ın omuzlarını kavradı. Dudaklarını süzerken dilini alt dudağında dolaştırarak ne yapmayı düşündüğüne dair hiçbir soru işareti bırakmadı.

O da... uyarılmıştı. Sebastian için... Adam, ona ya da kendisine ne olduğunu anlamıyordu.

Kaderin zarif kollarını boynuna doladığı zaman, Sebastian'ın gözleri büyüdü, sonra da kısıldı. *Ona dokunabilirim... buna karşı koymaz...*

Erkekliği hiç bu kadar sert olmamıştı. Onu, kadının derinliklerine gömmeyi o kadar çok istiyordu ki bu uğurda her şeyi verebilirdi.

Kaderin, gözlerini vampirin dudaklarından ayırmadan başını kaldırdı. “Bunu özledim...” diye şuh bir sesle mırıldandı. Kadın kollarını sımsıkı sarıp vücutlarını birbirine yapıştırdığından, Sebastian bu sözleri düşünemedi. Göğüslerinin vücuduna yaptığı baskıyla inledi. O kadar dolgun ve gergindiler ki avuçlarını dolduracaklarını biliyordu.

Tanrı aşkına, asırlardır kimseyle iletişim kurmadan ve temas etmeden ızdırap içinde yaşamıştı. Şimdiyse, yumuşacık ve uysal Gelinini kollarının arasında hissediyordu. Rüya görüyor olmaktan korkuyordu. Soğukkanlılığını yitirmeden önce, ellerini kadının beline doğru indirerek onu kendine doğru sımsıkı çekti. “Bana adını söyle.”

“Adımı mı?” diye mırıldandı usulca. “Adım Kaderin.”

“Kaderin,” diye tekrarladı ama bu isim ona uymuyordu. Kadının parlak gözlerini süzdüğünde, bu ismin kollarındaki yaratık için çok soğuk, çok resmî olduğunu düşündü. “Katja,” dedi hırıltılı bir ses tonuyla ve başparmağının kadının alt dudağını yavaş yavaş okşadığını fark edince şaşırdı. Onu öpme dürtüsü karşı konulmaz bir hale gelmişti. “Katja, ben...” Hırıltılı ve kesik bir sesle başladı ve devam etmeden önce yutkunmak zorunda kaldı. “Ben... seni öpmeliyim.”

Kaderin’in koyu kestane rengi gözleri, adamın sözleriyle tamamen gümüş rengine dönüşmüştü. Transa girmiş gibiydi. Sebastian onun bu tepkisini fark etmişti ancak kadının dolgun kırmızı dudakları davetkâr bir biçimde parlıyordu.

“Eskiden öpülmekten hoşlanırdım,” diye büyülenmiş gibi fısıldadı, nefes alışları hızlanıyordu.

Sadece bununla yetinebilecek miydi? Titreyen eliyle, onu kendine çekmek için başının arkasını tuttu. Kadının karşı gelecek kadar güçlü

olduğundan hiç şüphesi yoktu, eğer onu incitirse hemen karşılık verebilecek bir savaşçıydı.

Onun, geçmişte bir sokağın köşesinde çarpıştığı ya da kazara ayağına bastığı kadınlar gibi ağlamaklı ve kendini aşağılık biri gibi hissetmesine neden olan o bakışlarla bakmayacağını seziyordu.

“Vampir, lütfen,” diye mırıldandı kadın. “Bunun hakkını ver. Bunu yap...”

Dudakları birbirine değdiğinde Sebastian inledi, aralarındaki elektrik, tenine batıyor gibiydi. Kadını kendinden uzaklaştırdı. “Tanrım.” Hiçbir şey onu bu öpücük kadar güçlü ve iyi hissettirmemişti. Kaderin’in istekli bakışları derinleşti.

Bu mükemmel anı yaşamak için vampir olması gerekiyorsa, buna yeniden katlanır mıydı?

Onu yeniden hafifçe öpünce Kaderin dudaklarının arasından, “Daha fazla,” diye inledi.

Onu kollarıyla sımsıkı sardı, sonra da kendi kendine hatırlattı. *Hayır, aptal...* Kollarını gevşetti.

O anda, Kaderin pençelerini kollarının arkasına batırınca Sebastian ürperdi. “Geri çekilme. *Daha fazlasına* ihtiyacım var.”

Daha fazlasına, onun vereceklerine ihtiyacı vardı. Çünkü kadın... ona aitti. Nihayet bunu kavrayınca Sebastian’ın çekingenliği yok oldu. Bir kalp atışı süresince artık kendine ait bir kadını olmuştı. Zafer kazanmışçasına haykırmak istiyordu. Kaderin’in pençelerinin, gitmesinden korkar gibi tenine gömüldüğünü hissetmek, onu kendinden geçiriyordu. *Bana ihtiyacı var.*

“Beni daha çok öp, vampir. Eğer durursan, seni öldürürüm.”

Dudakları kadının dudaklarındayken gülümsemeden edemedi. Yoksa bir dişi, öpmeyi *durdurmaması* için onu tehdit mi ediyordu?

Kaderin'in dediğini yaparak kadının dilini tattı ve hem dilini hem de ağzını sıcak, ıslak bir şekilde talan etti. Dilinin her hareketinde, kalçalarını da sıkarak onu kendine doğru çekiyordu.

Kadını, uzun süredir ona uğramayan tutkularla, bunca zamandır içini burktuktan sonra geri gelen umutlarla öpüyordu. Kadının sayesinde, hayata karşı duyduğu bıkkınlık bir anda yerini maksada bırakmıştı. Nefes nefese kalıp kendisine yaslanıncaya kadar onu öperek, Kaderin'e ne kadar minnettar olduğunu gösterdi.

Ancak kontrolünü yitiriyordu. Dürtüleri, kadının vücuduna edepsiz şeyler yapması için onu zorluyordu ve yakında bu dürtülere uyacağını biliyordu. "Ölünceye kadar sana hep daha fazlasını vereceğim."

Ve Sebastian üç yüz yıllık cehennem hayatından sonra, yaşamayı çılgınca istiyordu.

3.

Bölüm

Son bin yıldır, Kaderin'i terk eden, kaybolmuş duyguların hepsi birden sanki yüksekçe bir yerden yuvarlanır gibi ona çarpmıştı. Sebastian, diğer duygularını bastırmaya yetecek kadar büyük bir ateşle Kaderin'in şehvetini harlayıncaya kadar, kadının içindeki korku, neşe, özlem ve inkâr edilemez cinsel açlık duyguları birbiriyle savaşıyordu.

Başı dönüyordu ve kafası karışmıştı. Bildiğinden emin olduğu tek şey, acı veren ve inlemesine sebep olan özlemini kesinlikle dindirmesi gerektiği idi. Ayrıca adamın şiddetli ve sahiplenici her öpüşü, acısını biraz daha artırıyordu.

Parmaklarını onun darmadağınık gür saçlarının arasında gezdirirken düşünemiyor ve bunun neden başına geldiğiyle ilgili kafa yoramıyordu. Tenini yalamak ve adamın bedenini tüm ağırlığıyla üzerinde hissetmek gibi tanımsız istekler onu etkisi altına almıştı.

Aralık dudaklarını, adamın boynuna götürdü ve yakasından öptü. Sebastian, sanki kendine hâkim olamayarak sertliğini ona doğru sürttü ama sonra da bunu bir daha yapmamak için kendiyi savaşı gibi gördü. Ancak onun iri, sert ve Kaderin'e doğru ısrarla gelen erkekliğini hissetmek, kadını oldukça heyecanlandırmıştı. Bu, vücudunun giderek ıslanıp onu istemesine neden olmuştu.

Kendini tutamadı ve teninin tadını almak için dilini üzerinde gezdirdi. İçinden aniden yükselen duyguyla inledi. Bütün erkeklerin tadı ona bu kadar güzel gelmiş miydi? Bu tat, bedeninin öyle güçlü hayvanî ihtiyaçlarla tepki vermesine neden olmuştu ki onlara direndikçe titremeye başladı. Adamın pantolonunu yırtarak üzerinden çıkarmak, o kalın erkekliğini ellerinin arasına almak ve boylu boyunca çılgınca yalamak istiyordu.

Bunu hayal etmek, kadının kalçalarını ona doğru yaslamasına neden oldu, Sebastian önce tereddüt etti fakat sonra o da karşılık verdi. Soluklanarak homurdandı ve Kaderin'in kulağına yabancı dilde bir şeyler mırıldandı. Tüm şato *Kaderin'in* şimşeklerinden; Valkyrie'lerin duygulandıklarında oluşan şimşekten sallanıyordu. Her türlü zevkin yansıması olan şimşeklerden çok uzun zamandır mahrumdu.

Kaderin, bunun yasak olduğunu ve pişman olacağını biliyordu ama o anda buna aldırış etmedi. Bilinmeyen bir nedenden dolayı ona bir kez daha tutkuyu tatma fırsatı tanınmıştı. Tek istediği, soğukluk ve hiçlik duygusu tekrar onu etkisi altına almadan, yalnızca bir kez daha bunu yaşamaktı...

Bu nedenle adamın öpüşüne karşılık verdi. Heyecanı iyice artarken hareketlerini haklı çıkarmaya çalışıyordu. Bundan daha ileri gitmeyeceklerdi. Bu bağışlanabilirdi. Hâlâ giyiniklerdi.

Sebastian parmaklarını iyice açarak poposunu kavradı ve onu sıkıca tuttu, böylece ona doğru sokulabilirdi. *Güçlü erkek... Ölümsüz erkek...*

Muhteşem bir vücut...

"Daha sert," diye fısıldadı, sonra birden duvara yaslandı; Sebastian onu iterken korumak için elini başının arkasına koydu. Tamamen kaskatı kesilmiş bedeni kadınıninkini kaplıyordu. Güzel,

adam gittikçe sertleşiyordu. *Hayır! Eğer dizginleri ele alırsa, kaybolurum... Onda kaybolurum.*

Çok uzun zaman olmuştu.

Vampirin kararlı her dokunuşunda, sınıksız ve acı veren bir zembereğin boşalması gibi mest oluyordu. "Durma," diye titrek soluklarının arasından yalvardı. Bin yıldır ilk defa zirveye ulaşacaktı.

Sebastian zihnini okurcasına, "Seni... bu şekilde orgazma ulaştırabilir miyim?" diye sordu.

"Evet!" diye inledi Kaderin. "Devam et! Buna ihtiyacım var!"

"İhtiyaç?" Sebastian bu kelimedenden heyecanlanmış gibi inledi. "Sorun şu ki... ben de geliyorum." Sesi arzudan sertleşmiş bir halde, "Sana sahip olmalıyım, Gelin," dedi.

Bunun üzerine Kaderin kaskatı kesildi, sanki uykudan uyanıyor gibiydi. Yüzünü çevirdi. "Bekle! Yapamam... Bunu yapamam!"

"İhtiyacın olan şeyi sana verebilirim, yemin ediyorum," diye homurdanırken, bir yandan da deneyimsizliğine lanet okuyordu. Her şeyin yolunda gideceğini hayal etmişti. "Sadece sana sahip olmama izin ver."

Kaderin başını çılınca sallıyor, Sebastian'ın kollarına vuruyordu. "Hayır!"

Bir insan olarak, onu hemen bırakırdı. Ama içgüdüleri ona bunu yapmamasını söylüyordu. Neler olduğunu çok az anlasa da, kısacık bir sabah zevki bile olsa, paylaştıklarının önemli olduğunu bir şekilde biliyordu.

Duramazdı, en azından onu rahatlatıp bedeninden alacağını almadan önce olmazdı. "O zaman, deminki gibi olacağız." Eğer sağduyusuna kavuşmadan önce izin verdiği tek şey buysa, o zaman alabildiğini alacaktı.

“Anlamıyorsun...”

Sebastian kendini de şaşırtarak, sözünü kesti ve dudaklarını daha sert alabilmek için elleriyle kadının başını sıkıca tuttu. Kaderin gerilmişti, öpüşüne güçlkle katlanır gibi görünüyordu. Fakat bir süre sonra, inleyerek karşılık verince Sebastian rahatlayarak terledi. Kadının pençeleri, omuzlarına geri döndü. Adam vücudunu ona doğru iyice bastırdı ve darmadağınık düşüncelerinin yerini acil bir istek aldı.

Sebastian hoyratlaştıkça Kaderin’in inlemeleri daha da artıyor ve bu da adamı çılgına çevirerek devam etmeye zorluyordu. Kadın, her ne kadar saldırısını gözle görülür bir memnuniyetle karşılıyorsa da arkalarındaki duvar parçalanıyordu.

Kaderin aniden zıplayarak bacaklarını adamın beline sardı. “Ah, Tanrım, işte bu Katja.” İnleyerek onun dolgun, yuvarlak kalçasını avuçladı. Kalçaları da, hiçbir şekilde zayıf değildi ve Sebastian bundan çok hoşnuttu.

Dolgun kıvrımlarını sıkarken Kaderin adamın kulağına, “Evet, evet, çok güçlüsün,” diye fısıldadı.

Güçlü mü? Ürperdi. Böyle olması hoşuna mı gitmişti? “Hiçbir zaman vücudunun hissettirdiği kadar iyi hissetmemiştim...”

Kaderin, omuzlarını kavrayıp aşağı doğru kayarak ona sürtününce Sebastian sözlerine devam edemedi. İnanamayan gözlerle onu süzerken Kaderin de gümüşü gözlerini ondan ayırmadan küçük sivri dişini alt dudağına batırdı. Kadın vahşiydi ve erkekliğini harekete geçirip onu orgazma gitgide daha da yaklaştırıyordu.

Bekle, dedi kendi kendine. *Onun boşalmaya ihtiyacı var.*

Kaderin, onu öpmek ve kulağını ısırarak için kendini yukarı kaldırdığında ipeksi boynunu adamın tam ağzına getirmişti. *Isır onu.* Kadını oracıkta almayı delicesine isteyerek boynunu yaladı. Hayır. Bunu ona yapamazdı.

Neden olmasın? Kaderin zaten onun bir canavar olduğunu düşünüyordu.

Kaderin avcunu duvara koyup itti, böylece adam kitapların üzerine doğru tökezledi. Yere düşerken sayfalar havada uçuştı. Kaderin hâlâ üzerindeydi.

Kadın delirmiş gibiydi, dilini ağzına sokarken bir yandan da erkekliliğine sürtünüyordu. Vücudunu ona doğru kaldırırken Sebastian'ın avuçlarının altındaki kalçası öylesine tensel hareketlerle kıvranıyordu ki adam en ateşli fantezilerinde bile böylesini hayal etmemişti.

Artık pantolonuna boşalmak umurunda bile değildi. Şimdiye dek hiç olmadığı kadar kuvvetli boşalacaktı. *Utanc verici, onur kırıcı...* Umurunda değildi.

Kadını altına aldı, kollarını başının üzerine sabitledi, en ilkel dürtüye yenik düşerek kalçasını salladı. İçine girmek istiyordu. Ona sahip olmaya ihtiyacı vardı; inlemesine ve kırıştırdığı gözlerine bakılırsa, Kaderin'in de buna ihtiyacı vardı.

"Bunun doğru olduğuna inanmamıştım," diye homurdandı Sebastian.

Kadın başını salladığında, adam onun ipeksi sarı saçlarından gelen kokuyla doluyordu.

"Katja." Hızlanınca Kaderin altında çılgınca kıvrandı. "Sen benimsin."

"Evet, evet... Benim... gelmemi sağlıyorsun." Sırtını gerdi, çığlık atıyordu. Sebastian, kollarını vücuduna sımsıkı sardı ve şiddetle ona doğru hamle yaparken vücuduyla vücudunu kısıp aldı.

Boşalırken, boynu gerildi ve tavana doğru inledi. Her darbeye haykıırıyordu. Kadının pençeleri adamın sırtına gömülmüştü, hâlâ geliyordu.

Sebastian son bir kez daha şiddetle sarsıldı, sonra hazzın sükûnetinden büyülenmiş bir halde Kaderin'in üzerine yığıldı. Onun için çok yeni olan solukları, kendisini hayrette bırakacak kadar düzensizdi.

Ancak ona ne yaptığını fark edince yüzü kızardı, utandı ve gözlerini kaçırarak Kaderin'in üzerinden kalktı.

Gelini ya da değil, o kendisi için bir yabancıydı ama onun karşısında sanki toy bir delikanlıymış gibi kendini utandırmıştı. Daha da kötüsü, onu altında tutmak için tüm gücünü kullanmıştı. Onu nasıl incitemeyecekti ki? Mükemmel tenini nasıl berelemeyecekti? Gözleriyle karşılaşmaktan ödü kopuyordu. O ihanete uğramış bakışları görmekten...

Fakat Kaderin onu kendine çekti ve başını hafifçe ona çevirip burnunu adamın boynuna sürttü. Kedi gibi, yanağını yanağına sürüyordu. İlginç bir yöntem seçmiş olmasına rağmen, Sebastian onun şefkat gösterdiğini biliyordu.

Şefkat. Bu, Sebastian için başka bir coşku sebebiydi. Çok uzun süredir ona dokunan olmamıştı.

Kaderin dirseğinin üzerinde doğrulurken gümüşle koyu kestane rengi arasında titreşen yumuşak bakışlarla onu süzdü, tatmin olmuş bir ifadesi vardı. Kadının başını, titreyen ellerinin arasına aldı, göz kapaklarını ve burnunu öptü. Hayal edebileceği en güzel ve en tutkulu yaratıktı ve kendisine aitti.

Konuştığında sesi boğuk çıkıyordu. "Sana adımlı söylemedim. Ben Sebastian Wroth."

Kaderin hâlâ transtaymışçasına, "*Bastian*," diye mırıldanınca Sebastian onu kucaklamak istedi.

Gülümsedi. "Eskiden sadece ailem bana böyle hitap ederdi. Senin de öyle seslenmen beni memnun eder."

"Hı, hı." Adamın boynunda hafif daireler çiziyordu.

Adam hâlâ heyecanın etkisindeydi. Bu yaratık hakkında her şeyi öğrenmek fikri onu çok heyecanlandırırsa da, öncelikle bilmesi gereken bir şey vardı. "Seni... incittim mi?"

"Biraz ağrım olacak." Dudakları kıvrıldı, sonra yüzünü bir kez daha onunkine sürttü, bu defa sanki minnettar gibiydi. "Ama yalnızca en hassas bölgelerimde."

Kotunun ıslak sıcaklığının içindeki erkekliği hâlâ yarı sertti ve kadın öyle bir tonda hassas demişti ki tekrar sertleşti. Canının yanmasına nasıl aldırış etmediğine bir türlü anlam veremiyordu ama tekrar kabaran ihtiyaçla yeniden harekete geçemezdi. Üstünde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini umursamamaya çalıştı.

Kadının saçlarını geriye atıp sivri kulaklarını ortaya çıkardı. Sivri dişler, pençeler, gözler... "Katja, sen..." Boğazını temizledi. "Sen *nesin*?"

Kaderin kaşlarını çatı. "Ben bir..." Bir anda gerildi. Gözleri sanki uykudan yeni uyanmış gibi tamamen berraklaştı. Orgazmı yaşadktan sonra yumuşacık ve esnek olan kasları, birden geriliverdi.

Derin bir nefes alıp, adamı üzerinden sertçe atıp karşı duvara fırlattı, sonra da hızla ayağa kalktı. "Ah, Tanrılar, ben ne yaptım?" diye fısıldadı, titreyen elini alnuna koyarak. Yüzü soğuktu ama geri giderken gözlerinden ateş saçıyordu.

Sebastian ayağa kalktı, onu ürkütmemek için ellerini önüne koymuştu.

Fakat Kaderin kolunu haşince ağzına sürtünce Sebastian deliye döndü. Kadının iğrenen ifadesinin ve duygularının farkına varmıştı.

Dönüştüğünden beri o da kendisi için aynı duyguları hissediyordu.

"Olanları unutacağız, vampir." Biraz önce ona minnettar olduğuna inanamıyordu. Bunun nedeni adamın, arzusunu dindirmiş olması mıydı? Kahrolası, ne olmuştu? Gerçek, kafasına dank etmiş ve yattığı utanç içini kavurmuştu.

"Bunu nasıl unutabilirim ki?"

Belki de hercai bir güç Kaderin'le oyun oynamış ve asla yapmayacağı şeyleri yapmaya zorlamıştı. Yoksa büyü mü yapılmıştı? Bundan hemen kurtulmalıydı. "Kimseye söylemeyeceğine yemin edersen şimdilik yaşamana izin veririm."

"Yaşamama izin?.."

Cümlesini tamamlayamadı çünkü o sırada Kaderin kılıcını alıp bir hamlede tehditkâr bir şekilde arkasından bacaklarının arasına soktu. Çok hızlıydı.

"Evet, yaşamana izin vereceğim," diye kulağının arkasından fısıldadı.

"Buna alışık değilsin." Kolları havada, odanın diğer ucuna doğru yürüdü, bir eli kapının eşiğindeydi. "Tıpkı benim gibi. Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacağız. Ama *sen*, benim Gelinimsin."

Kaderin gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. "Sen benim kocam değilsin. Ve asla olmayacaksın."

"Bu tesadüf olamaz, Kaderin."

Yeter. Kaderin kapıya doğru yürüdüğünde, Sebastian'ı endişe sardığını hissedebiliyordu. İkisi de güneşin Kaderin'i koruyacağını biliyordu. Tek yapması gereken, adamı atlatmaktı...

Aniden, Dasha ve Rika'nın matemiyile, damarlarında dikenli tel dolaşıyormuş gibi acı dolarak iki büklüm oldu.

"Kaderin?" Adam, ona doğru yürüdü. "Canın mı yanıyor?"

Güçlkle soluyarak Sebastian kendisine ulaşmadan önce onu durdurmak için bir elini kaldırdı ve kendini doğrulmaya zorladı.

Bütün Valkyrie'ler akrabaydı ancak o ve iki kız kardeşi birlikte doğmuşlardı. Üçüzdüler. Bin yıldır hiç ayrılmamışlardı, ta ki ikisi savaşta ölünceye kadar. Kaderin'in zafiyeti yüzünden...

"Kaderin, bekle..."

Kaderin kapıya doğru bir hamle yaptı ancak Sebastian yeniden kapının önüne ışınlandı. Kadın adamın kendisini fark edemeyeceğini bilerek sola doğru gidiyormuş gibi yapıp hızla sağ tarafa doğru hareket etti. Adam gözlerini kırptırırken hızla etrafında dönüp son anda göğüs kafesini kırmamaya karar verip kılıcının kabzasını göğsüne vurdu.

Hızla onu geçerken, Sebastian hiddetinden bağırdı. Kaderin döner merdivenlere doğru ok gibi fırladı ve Sebastian'ın yıllarca muhtemelen ışınlanarak geçtiği iri örümcek ağlarının içinden koştu.

Koşarak merdivenlerden aşağı inerken Sebastian yarı ışınlanarak arkasından ilerliyordu. Ama Kaderin bir eliyle tırbzana tutunup kendini yandaki merdiven boşluğuna attı, sonra da en alt kata atladı.

Sebastian bağırarak arkasından fırladı ve üzerine doğru hamle yaptı. Kadın son anda onun elinden kurtularak ön kapıya ulaştı. Hızla koşup kapıya çarptı, kapı, paslı menteşelerinden ayrıldı ve tahta parçaları etrafa saçıldı.

Dışarıya çıktığında, sabah güneşinin koruması altındayken bile yavaşlamadı. Vadiyi koşarak inerken nefes nefeseydi, çizmeleriyle yaprakları eze eze, gün ışığının ısıyla köye doğru yol aldı. *Arkana bakma.*

Hıçkırmamak için çabalarlarken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Acısı, kız kardeşlerinin... parçalarını toplayıp gömdüğü zamanki kadar dayanılmazdı. Sanki dün geceyi unutturacakmış, sanki anılarını o kasvetli şatoda bırakacakmış gibi kaçıyordu. *Arkana bakma...*

Kardeşlerini gömdükten sonra saçlarını yolmuş, pençeleriyle derisini tırnaklamış ve öfkeyle, ızdırapla feryat etmiş, ölmek için yalvarmıştı. Tükenmişlik en sonunda onu bilinçsiz hale getirmişti ve o ağır uykuya daldığında bilinmeyen bir güç, zihnindeki bir ses olarak onunla iletişim kurmuş ve acıdan kurtulacağını vaat etmişti ancak tüm duygularını da yok etmişti.

Acısı o zamanlar da şimdiki gibi katlanılmazdı. Önceden yaptığı gibi, merhamet diledi.

Ama hiçbir şey olmadı. Acaba Kaderin, kendi haline mi terkedilmişti? Esrarengiz gücü öfkelenirmiş miydi? *Arkana bakma.* Ama baktı.

Vampir, onu takip etmişti.

4. Bölüm

Val Malikânesi, New Orleans
Onuncu on iki Valkyrie meclisinin evi

Nikolai Wroth, karısının akrabalarından bazen gerçekten nefret ediyordu.

Gelini, İşveli Myst'e önceki evinin geniş verandasında eşlik ederken bıkkın bir halde iç geçirdi. İlk çığlık duyulduğunda henüz eşiğe yeni adım atmışlardı.

Vampir olmasının, Valkyrie yuvasını kışkırtmaya yeteceğini çoktan öğrendiği için bu duruma şaşırmadı.

Bir Çilekeş olmasına rağmen sıklıkla, vampir doğan ve İrfan'ın ilk günlerinden beri Valkyrie'lerle savaşıyan Yağmacı vampirler kadar nefretle karşılanırdı. Yağmacı vampirler, Gelininin türünü öldürmelerinin yanı sıra çoğu kez onları hapseder ve her gece enfes kanlarıyla beslenirlerdi.

Nikolai onların Yağmacılara karşı nefretlerini anlıyordu ve kendisi de bir Çilekeş vampir olduğundan beri onlara karşı savaş veriyordu. Ama bunun pek önemi yoktu.

Bir çığlık daha ve onu takip eden çığlıklar. Nikolai, karısının akrabalarının çığlıklarına hâlâ alışamamıştı. Çığlık atmayı seviyorlardı. Sessiz olduklarında bile varlığının onları öfkeliendirdiğini biliyordu çünkü Valkyrie'ler duygulandıklarında şimşek çakardı ve o anda avlu sanki kıvılcımlar saçan bir maden ocağı gibiydi.

Zemine dikilmiş olan onca bakır çubuk bu şiddeti kaldıramazdı. Malikâneyi çevreleyen yaşlı meşe ağaçlarına çarpan yıldırımlar sonucunu sisten daha kalın dumanlar çıkıyordu.

Yanmış yosun kadar tuhaf kokan bir şey var daha mıydı?

Başını sallayarak gökyüzüne baktı ama yıldızları göremedi. Hayır, Valkyrie'lerin malikâneyi çembere alıp korumaları için tuttukları tayflar tarafından görüşü engellenmişti. Hayaletler eğlenerek ona doğru uluyorlardı.

Nikolai onlara hiç tahammül edemiyordu. Bir ay önce Myst'i geri kazanmak için Val Malikânesi'ne girmeye çalıştığı zaman, onu yakalamışlar ve o kadar uzağa atmışlardı ki başka bir mahalleye girmişti. Onların korumasını aşabilecek bir şey yoktu.

Tayfları, yıldırımları, çığlıkları ve dumanlarıyla, diğer İrfan yaratıklarının Valkyrie'lerden korktukları kadar Val Malikânesi'nden de korkmalarına şaşmamak gerekirdi. Güzel karısının bu cinnet yerinden geldiği gerçeği, onu her zaman hayrete düşürürdü.

Karısı, Nikolai'ı en yaşlıları olan kâhin Nix'den, vampirin iki kardeşini bulmak için yardım istemek üzere Malikâne'ye gelmeye ikna etmişti. Nikolai gizliden gizliye bunun bir aptallık olduğunu düşünüyordu. Nix ya da cadılar meclisinin kullandığı tabirle Zırdeli Nix kolay anlaşılmayan ve şeytansı espri anlayışı olan bir kadındı. Ve Myst o akşam Nix'in "huzursuz bir ruh hali içinde" olduğu konusunda kocasını uyarmıştı.

Aslında, onun karşılaştığı bütün Valkyrie'ler... tuhaftı. Hatta kendi karısı Myst bile onun anlamadığı bir tarzda düşünürdü. Peki ya Ve Nix çılgınlığıyla meşhursa?..

Ama denemek zorundaydı. Sebastian ve Conrad'ın yaşayıp yaşamadıklarını artık öğrenmek istiyordu. Küçük kardeşlerini en son gördüğünde, daha yeni vampir olmuşlardı ve Blachmount'u terk etmek üzereydiler. Dönüşüm esnasında ikisi de güçsüz düşmüştü ve yarı deliye dönmüşlerdi. Üç yüz yıl geçmesine rağmen Nikolai, affedildiğini sanmıyordu.

O ve Myst, tek olası yolla tayfları geçip Malikâne'ye girmeyi başardılar. Myst, giriş bedeli olarak saçından bir bukle önerdi ve bunu almak için bir tanesi kadının üstüne çullanıverdi. Tayfların koruma kalkanını kırmak için yapılan değiş tokuşta Valkyrie'ler saçlarını verir, tayflar da bunlardan örgü yapardı. Örgü belli bir uzunluğa geldiğindeyse, yaşayan tüm Valkyrie'leri kısa bir süreliğine istedikleri gibi bükebilirlerdi.

Karanlığa bürünmüş malikâneye girdiklerinde, ultra modern döşenmiş bir film salonunu geçtiler. Valkyrie'ler filmleri, daha doğrusu modern olan ve hızla değişen teknoloji, argo, moda veya video oyunları gibi her şeyi saplantı haline getirmişlerdi.

Myst'le evlendiğinde, içlerinden bir grup Nikolai'ı gönülsüzce kabul etmişti, bunun bir nedeni de meclislerinin bir üyesi olan Emmaline'in hayatını kurtarmasıydı. Hatta istediği zaman evlerine girme iznini almıştı –şantajla– ve dillere destan mekânın içini gören tek vampir olmuştu.

Sinema salonundan geçip merdivenlere ilerlediler ve ikinci kata çıktılar. Myst, kadınlar arası kavga gürültünün ve giysi hırsızlığının olduğu Val Malikânesi'nin, normal üniversite yurtlarının şiddetli İrfan versiyonu gibi olduğunu anlatmıştı. En az yirmi Valkyrie belirli zamanlarda burada yaşardı.

Myst, kapısında, "Nix'in İni, Köpeği Boşver, Nix'den Sakın," yazan bir tabelanın olduğu odanın önünde durdu. Kapıyı dinledikten sonra tıklattı.

"Kim o?" diye yanıt geldi boğuk bir ses tonuyla.

"Bunu bilmen gerekmiyor mu?" diye sordu Myst ve tokmağı çevirdi.

Odanın içi de karanlıktı, sadece bilgisayar ekranının yaydığı ışıkla aydınlanıyordu. Nix ayağa kalktı, uzun siyah saçlarını örerken yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Kot pantolon ve üzerinde, "Kurbanımla oynarım" yazan dar bir tişört giymişti.

İçeride dev ekran televizyon, yüzlerce renkte oje ve "Düşünen Kadının Seks Sembolü" diye etiketlenmiş, "Jeff Probst" diye bir adamın çıplak posterı vardı. Yerde sayfaları yırtılmış kitap yığınları, uçak yapılmış kâğıtlar ve kendinde değilken parçaladığı sarkaçlı saat kalıntıları vardı.

Myst hiç zaman kaybetmedi. "Nikolai'nın kardeşlerini arıyoruz, Nix ve yardımına ihtiyacımız var."

Nix yerdeki dokunulmamış birkaç kitaptan birini kaptı, sonra da yatağa oturdu. Nikolai, kitabın adının *Vudu Lou'nun Vudu Seti: Vuduyla... Kariyerinizin Sorumluluğunu Alın!* olduğunu gördü. "Peki, neden bu asalağa yardım edecekmişim?"

Myst'in yeşil gözleri öfkeyle parladı. Kendisi de hâlâ diğer vampirlere asalak diyordu ve kardeşlerinin de böyle demesini umursamıyordu ama Nikolai'a, "Sana böyle hitap edilmesi, çifte aşağılama oluyor. Eğer sen bir asalaksan ve benden besleniyorsan, bu durumda ben ne oluyorum? Bir besi mi? Bir enayi mi? Seni besleyen biri gibi mi görünüyorum?" demişti.

Myst sırtını Jeff Probst'a dayadı ve bir dizini yukarı kaldırdı. "Bize yardım edeceksin çünkü bunu ben istiyorum ayrıca oldukça ilgi çekici bir sırrını meclisten sakladığım için bana borçlusun."

Keskin tırnaklarını Vudu kitabının üzerinde gezdiren Nix, küçümsermiş gibi bir ses çıkardı. "Ne sırrı?" Hızla bir başka kalın kitabı çekti -*Çağdaş Mistisizmin Koltuk Değneği*- ve pençelerini esnetti, sonra da kitabı tamamen parçalamanın daha iyi olduğunu düşünür gibi görünüp bunun yerine "İnanmak Neden Daha Kolaydır" başlıklı bir bölümün olduğu birkaç sayfayı yırttı.

"1197 yılını hatırlıyor musun?" diye sordu Myst.

Nix sıkılmış bir tonla, "Milattan önce mi, sonra mı?" diye sorarken kitabın bir sayfasını karmaşık bir şekilde katlıyordu. Origami mi? Bir şekil çıkmaya başlamıştı.

"Yalnızca milattan sonrası civarında olduğumu biliyorsun."

Nix kaşlarını çatıp "Milattan sonra 1197 mi?" diye mırıldandı sonra da yüzünün rengi değişti. İnatçı bir ifadeye büründü, parmaklarıyla kâğıdı hünerli bir şekilde katlamaya başladı. "Bunu gündeme getirmen hiç sportmence değil. Ve bir kez daha söylüyorum, o ve diğerlerinin reşit olduklarını sanıyordum!" Katlaması bitti ve başucundaki masanın üzerine mükemmel bir şekil koydu. Saldırmak üzere olan bir ejdere benziyordu. "Ben de *senin* nahoş sırlarını açığa çıkarayım mı? İrfan'daki herkes gibi ben de Vampir Katmanlı Myst diye hitap edeyim mi? *Perilerin* yaptığı gibi?"

Myst ellerini göğsünde kenetledi. "Ah, tüh tüh perilerden çok korkarım. Gözyaşlarına boğulacağım." Aniden yüz ifadesi sertleşti. "Bir şey görmen için yardımı dokunacak hangi bilgilere ihtiyacın var?"

Kalın saç örgüsünü kızgınlıkla arkaya atan Nix, Myst'ten, Nikolai'a doğru dönüp, "Onları neden bulmak istiyorsun?" diye sordu. Kâğıda bakmadan bir başka origami yapmaya başladı ve bu *Koltuk Değneği* kitabından dört sayfaya mâl oldu.

"Öldüler mi, yoksa hayattalar mı, öğrenmek istiyorum. Onlara yardım edebilir miyim ve eve döndürebilir miyim, bilmek istiyorum."

“Neden ayrıldılar?” Onu neredeyse saldırgan bir ifadeyle inceliyordu. Parmakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki sanki görünmezlerdi de kâğıt kendiliğinden katlanıyordu.

Nikolai, ona karşı bu kadar açık olmak zorunda kalmaktan nefret eder bir halde omuzlarını geriye attı. “Sebastian, isteği dışında onu dönüştürdüğüm için deliye döndü. Ölmek üzere olan dört kız kardeşimi ve yaşlı babamızı dönüştürmeye çalıştığım için ikisi de çok öfkelen-di.” Onun bu konuda konuşmak istemediğini bilen Myst, Nikolai’ı incelerken dudaklarını kemiriyordu. “Beni öldürecek kadar güçlenmek için gittiklerinden hiç şüphem yok.” *Çünkü ikisi de gitmeden önce bunu yapmayı denemişti.*

Nikolai, Sebastian’ın korkunç bir açlık hissiyle uyanışını çok iyi hatırlıyordu. Kan dolu sürahiyi Sebastian’ın önüne koyduklarında, yeterince hızlı içememişti. Ancak ne yaptığını idrak ettiği zaman, Nikolai’ın girtlağına saldırmıştı...

Nikolai, aylarca Blachmount’da onların dönmesini beklemiş ve ikisinden birinin buna bir kez daha teşebbüs etme riskini hiç umursamamıştı. Dönmedikleri her gün, insan kanı içmeden ve öldürmeden başlarının çaresine bakıp bakamadıkları konusunda endişe etmişti.

Nix gözlerini ondan hiç ayırmadan kıvrık köpekbalgını bitirdi ve ejderha şeklinin yanına koydu. Nikolai, sürekli şekillere bakıp duruyordu.

Nix, “Öfkeleneceklerini biliyor muydun?” diye sordu.

Bir anlık tereddüdün ardından itiraf etti. “Biliyordum. Ama yine de onları dönüştürdüm.”

Myst, kocasının bıkkın bir şekilde nefes verdiğini görünce işi devralarak bildiği her şeyi Nix’e aktardı. Nikolai, ceza almasına rağmen kararında haklı olduğunu düşünüyordu. O gece, Sebastian’ın ölmek üzere olduğunu görmek, onun neler kaçırdığını fark etmesine neden olmuştu. Tek istediği, bir aile ve huzur içinde yaşayacağı bir

yerdi. Sebastian'ın bunların ikisine de kavuşma fırsatı olmamıştı; o kadar yaşamamıştı. Nikolai, bunu kabul edememişti.

Sebastian daha delikanlıyken, birkaç yıl içinde oluşması gereken kilosunu ve kasları henüz yokken, boyu bir doksan sekiz olmuştu. Uzun bacaklı ve ince olmasına rağmen, vücudu boyuna yetişinceye kadar Sebastian gayet iyi idare etmişti.

Ondan sonra cüssesi ve her geçen gün artan gücüyle nasıl başa çıkacağını bilememişti. Dirseğiyle kazara çarptığı birden fazla kızın gözünü morartmış, hatta birinin burnunu kırmıştı. O kadar çok kızın ayağına basmıştı ki köydeki kızlar "takunya ve cesaret" olmadan onu yanında yürümeyeceklerine dair şaka yapıyorlardı.

Ancak en kötüsü gerçekleşmiş ve büyük bir olasılıkla Murdoch'un haylazlığı yüzünden köyün içinde koştururlarken Sebastian bir kadın ve onun kızıyla çarpışmıştı. İkisinin de ciğerlerindeki havayı tüketmesine, onları yere devirmişti. Zaten bu başlı başına rahatsız edici bir deneyimken, kadın ve kızı yeniden nefes almaya başladıklarında cinayet diye çılgılık çılgılsa bağırıyorlardı.

Sebastian derinden sarsılmıştı. Küçüklükten beri hep ürkek ve çekingen biriydi ve böyle olaylar bu durumunu daha da körüklemişti. Onda Murdoch'daki çekicilik ve Conrad'daki kayıtsızlık yoktu, bu yüzden Sebastian kadınların yanında hep güvensiz olmuştu.

Murdoch daha on üç yaşındayken, şeytani bir gülümsemesi vardı ve birçok kızla birlikte olmuştu. Sebastian ise aynı yaştayken terli elleriyle asla amacına ulaşamayan kır çiçeklerini tutan utangaç bir oğlandı.

Bu yüzden kendini çalışmalarına vermişti. Tahta kılıç tutacak kadar büyüyüp savaş eğitimi aldığı anda bile, Sebastian'ın aklı inanılmaz bir şekilde vücudunun en güçlü bölümü olmuştu. Bilimsel incelemeler ve tezler yazarak, zamanın büyük düşünürlerinden bazılarının dikkatini çekmişti.

“Bir şey gördün,” dedi Myst, Nikolai’ı düşüncelerinden uyan-dırarak.

“Murdoch’un nerede olduğunu size söyleyebilirim.”

Nikolai, “Onu daha dün gördüm,” diye homurdandı. Murdoch, Mount Oblak’ta, Yağmacılar’dan kurtarılmış bir kalede yaşıyordu. Orası, Çilekeşler’in yeni kalesiydi, bu yüzden de Nikolai çoğu zaman oraya gidiyordu.

“Ah, evet. Tabii ya,” dedi Nix, alaycı bir tonda. “Murdoch, tam da onu bıraktığın yerde.”

“Bu da ne demek oluyor?” Kadın boş boş bakınca, “Murdoch hakkında... ne demek istedin?” diye sordu.

“Ben bir şey mi dedim? Ne dedim? Söylediklerimi nasıl aklımda tutabilirim?”

Nikolai’nın sabrı tükeniyordu. “Kahretsin, Nix, nerede olduklarını bize söyleyebileceğini biliyorum.”

Kadın soluklanırken gözleri büyüdü. “*Sen de mi medyumsun?*”

Bazen karısının akrabalarından gerçekten nefret ediyordu.

“Nix, yardımına ihtiyacım var,” dedi kelimelerin üzerine basa basa. Estonya ordusunun eski ve Çilekeşler’in yeni komutanı olarak, emir vermeye alışkındı; tabii hemen yerine getirilmesine de. *Rica etmek*, işkence gibiydi.

Fakat Nix şimdi yalnızca sanatına odaklanmıştı, karmaşık alev figürüne benzeyen şeyi büyük bir dikkatle diğerlerinin yanına koydu. Biraz daha sayfa kopardı ve daha hızlı bir şekilde katlamaya başladı. Nikolai, dikkatinin ortaya çıkan şekillere kaydığını fark etti.

Dakikalar sonra, kadın uluyan bir kurt yapmıştı. Dört şekil sanki bir film şeridi gibi dizilmişti. Myst kısacık bir bakışın dışında onlarla ilgilenmezken, Nikolai büyülenmiş gibiydi.

Myst, "Nix, biraz daha dene!" diye parladığında, Nikolai kendine geldi ve gözlerini kâğıtlardan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Conrad'ı göremiyorum!" diye karşılık verdi Nix ve yakınlarda bir şimşek çaktı.

"Peki ya Sebastian?" diye sordu Myst. "Bize bir şey söyle."

"Herhangi bir şey? Pekâlâ, ben ne biliyorum?" dedi Nix kaşlarını çatıp. "Ne biliyorum? Ah! Ne bildiğimi biliyorum!"

Nikolai sabırsızca odayı arşınlarken bir eliyle devam etmesi için işaret etti.

Kadın omuzlarını silkti. "Kardeşin, şu anda bir şatonun dışında, birine bağıyor ve tüm kalbiyle geri dönmesini istiyor." Sanki çok fazla şey gördüğü için memnun olmuş gibi gülümsedi, sonra da hızla ellerini çırpı. "Ah! Bir de tam şimdi vücudu alev aldı!"

5. Bölüm

Neden benden kaçıyor ki?

Bu işkence eden soruyu zihninde tekrar tekrar soran Sebastian, bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun altında, ıssız köyün ana caddesindeki su birikintilerinin arasında ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Günbatımında, onu aramak üzere yola koyulduğunda yağmur başlamıştı. Saatler geçmesine rağmen tüm şiddetiyle yağıyordu ve gözle görülür bir şekilde Arnavut kaldırımının taşlarını eritiyordu. Yanan yüzüne ve ellerine çarpan damlaları doğru düzgün hissetmiyordu.

Ne olmuştu? Kadının gelişiyse asırlardır hüküm süren bitkinliği yok olmuştu. Ve şimdiyse ikiye katlanmış bir halde geri dönmüştü.

“Yapma!” diye bağırıyordu Kaderin’e. Sebastian geri ışınlanmak zorunda kalmadan önce, büyümüş gözleri ve aralık dudaklarıyla Kaderin ona dönmüştü. Teni yanmaya başladığında, Kaderin onun acısını görmüştü.

Üzgün bir ifadesi vardı. Sebastian, o bakışı daha önce de görmüştü. Bu bakış, çok yakınlarına top düştükten sonra bir an için sanki ne olduğunu idrak edememiş gibi bakan askerlerinkiyle aynıydı.

Neden kaçtı? Neyi yanlış yaptım?

Gece boyunca onu boş sokaklarda ve vadide aramıştı. Hava-
alanına gitmişti ama Kaderin'in çoktan gittiğini biliyordu.

Tıpkı bu köyün sakinlerinin yapmış olduğu gibi... Sadece geri
planda bir köpek havlaması duyuluyordu. Sebastian, dönüştüğünden
beri insanlardan uzak duruyordu fakat artık onları sorgulamaya
hazırdı. Bunu yapmak zorundaydı. Gizemli Gelini hakkında bir şey
biliyorlarsa, bu bilgiyi onlardan alabilmek için gerekirse korktukları
şey haline gelirdi.

Ama ortadan kaybolmuşlardı. Gizli gizli ona kan satan ve arada
sırada giysi ve kitap alışverişi yaptığı kasabın evi bile karanlık ve
boştu. Görünen o ki kadın, Sebastian'ın intikam almak için geri
döneceği konusunda onları uyarmıştı.

Sebastian, gizemli Kaderin'i hakkında ne bildiğini tekrar tekrar
düşünüp durdu. Bazen o çok güzel ve harika görüntünün yalnızca
fantezilerinde var olduğunu düşünüyordu. O kadar uzun süredir
yalnızdı ki...

Ve geçmişte çılgın gibiydi.

Ama bütün olanları hayal ettiğini düşünse de, göğsü morarmıştı
ve Kaderin'in pençelerini geçirdiği kollarında ve sırtında yaralar vardı.
Tanrım, Gelini çok ateşliydi ve o anda bile Sebastian bu düşünceyle
sertleştiğini hissediyordu.

Daha önce hiç böyle bir arzu hissetmemişti. Hiçbir kadın onu
böylesine tahrik etmemişti. Çok uzun zamandır duyguları olmadığı
için ona olan arzusunun böyle güçlü olması çok normaldi. Nedeni
bu olmalıydı; ona sahip bile olmamıştı.

Lanet olsun, hatta onun vücudunu çıplakken bile görmemiş
ya da tenine dokunmamıştı.

Kaderin'e karşı davranışı yüzünden bir kez daha kızarak
başını salladı. Sebastian deneyimli değildi ama yaptıkları şeyin...
uygunsuz olduğunu anlayacak kadar bilgisi vardı.

Tüm hayatı boyunca sadece iki kadınla birlikte olmuştu, ikincisi seks sayılırsa tabii... Sebastian hiçbir zaman kadınları etkileme eğiliminde olmamıştı ama sakın ve içine kapanık biri olmasaydı da zamanı, fırsatı ya da daha önemlisi birlikte olabileceği kadın yoktu.

Ailesinin Blachmount'daki evi, kasabalardan ve çarşılardan uzaktı. Çiftçilerin güzel kızlarıysa Sebastian'ın hovarda ağabeyi Murdoch'a hayran veya umutsuzca âşıklardı. Bu da onları sonsuza dek Sebastian'ın ilgisinden uzak tutmuştu. Hiçbir zaman Murdoch'ın tecrübesiyle kendininkini bir tutamazdı ve bir kadınla birlikte olduğunda kadının da aynı şeyi düşündüğünü bilirdi.

Murdoch olmasaydı, Sebastian yine de diğer iki ağabeyiyle rekabet etmek zorunda kalacaktı.

Daha sonra savaş başladı.

Sebastian'ın unutulabilir ya da korkunç deneyimleri, onu Kaderin'in tutkusuna hazırlamaktan çok uzaktı. Kaderin de en az onun kadar kendini kaybetmişti. Kadının çıplakken ve altında kıvrılırken nasıl olacağını hayal bile edemiyordu. Bu fikir, ereksiyonunun zonklamasına neden olunca küfretti.

Kadın, vahşi bir yaratık gibi Sebastian'ı cesaretlendirmiş ve sonra da gücünden zevk almıştı. Bu, ona kadının tam adını ya da onunla nasıl temas kuracağını bilmediği gibi, hangi canlı türü olduğunu bile bilmediğini, hatırlattı.

Keşke içine yaşadığı bu dünyayla, İrfan'la ilgili daha çok şey biliyor olsaydı. Bundan, modern insan kültüründen olduğu kadar bihaberdi.

Yıllar önce ölümden uyandırıldığı zaman, Nikolai ve Murdoch, İrfan hakkında bildiklerini –ki kendileri de daha yeni dönüştükleri için çok az şey biliyorlardı– ona anlatmaya çalışmışlardı. Sebastian dinlememişti. Niyeti güneşe doğru yürümekken, öğrettiklerinin ne yararı olacaktı ki?

Bunca yıldır Blachmount'tan uzak durmaya çalışmış, bunun yerine kimsenin onu aramayı düşünmeyeceği bir ülkede yaşamıştı. Peki ya şimdi dönerse? Nikolai'la yüz yüze gelirse ne yapacağını bile tahmin edemiyordu.

Göz ucuyla bir şey gördü. Çevresinde dönünce bir dükkânın vitrininde kendi yansımısını gördü. Donup kalmış bir halde elini kaldırıp çenesini tuttu.

Tanrı aşkına, kadının kaçması çok *normaldi*.

Bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun altında bir canavar gibi görünüyordu. Yüzünün bir yanı güneş yüzünden yanmıştı ve doğru dürüst beslenmediği için zayıflamıştı çünkü hiçbir zaman kilosunu korumaya yetecek ölçüde kan içememişti. Saçları gelişigüzel kesilmiş, kıyafetleriyse eski püskü ve hurpanıydı.

Kadının gözünde Sebastian; tek başına, derbeder bir hayat yaşayan, beş parasız biriydi. Ona iyi bir eş olabileceğini gösteren hiçbir özelliği yoktu. Sebastian'ın zamanında erkekler, kadınlara sağlayabildikleri şeylerle ölçülür ve bunun garantisini vermeleri gerekirdi. Tabii bazı temel şeyler değişmemiştir.

En kötüsü de Sebastian vampirdi ve Kaderin vampirlerden nefret ediyordu.

Hiçbir zaman onunla dışarıda vakit geçiremeyecekti.

Tanrım, zaten güneşi çok özlemişti ve şimdiyse Kaderin'le yürüyemeyecek olduğu için bu özlem her zamankinden daha ağır basıyordu.

Vampiiir. Elini ıslak saçında gezdirdi. Çocuklarımız neye benzeyecek? Onlar da kan içecek mi?

Onun yerinde olsa, Sebastian da kendinden kaçardı.

Kendini kabul etmezken, kadının onu kabul etmesini nasıl bekleyebilirdi ki? Kana bağımlıydı. Karanlığa çekilmişti.

“Asla kocam olmayacaksın,” diye yemin etmişti.

Kendisiyse, Nikolai’ı gördüğü son gece, “Kendimi yok edeceğim,” diye yemin etmişti.

Üç asırdır yaşamayı hak ettiğine dair kendini ikna edememişken, onu kendisiyle yaşamaya nasıl ikna edebilirdi ki?

Ama kısacık da olsa Kaderin, onu öpmüş ve Sebastian’ın acemice kur yapmasına göz yummuştu. Zamanla, onun nefretinin üstesinden tabii ki gelebilirdi.

Belki de diğer vampirler kötüydü; ağabeyleri dışında başka vampir görmemişti. Ama kendisinin öyle olmadığını ona kanıtlatabilirdi. Onu koruyabilir ve istediği her şeyi sunabilirdi.

Blachmount’a geri dönmek artık kaçınılmazdı çünkü tüm varlığı oradaydı ve yer altına gömülmüştü. Conrad ve Sebastian savaş meydanını terk etmeden önce, Sebastian şu anda yaşadığı şato da dâhil olmak üzere, Rus subaylarından aldıkları savaş ganimetleriyle büyük bir servet sahibi olmuştu.

Üzerlerinde, uçan Tanrı figürlerinin olduğu altın sikkelerle dolu yarım düzine sandığı vardı. Açgözlü subaylar bakışlarını komşu Estonya’ya çevirmeden önce, doğuda yağmaladıkları mücevherlerle dolu birkaç sandık daha vardı.

Kendini kan içmeye zorlayacak ve yeni giysiler alacaktı. Birlikte yaşamaları için yeni bir ev alacaktı, o sefil şatoya hiç dönmeyeceği için rahatlayacaktı.

Kaderin’i tekrar bulduğu zaman kadın onu kocası olmaya değer görecekti. Ancak bunu başarmak için yeni dünyaya uyum sağlamak zorundaydı. Arabaları görmüştü ama hiç kullanmamıştı. Film afişlerini görmüş ama hiçbirini izlememişti. Uçakların motor sistemlerini kitaplardan öğrenmiş olsa da, hiç seyahat etmemişti.

Ve her ne kadar daima kendisine yanlarından geçen iğrenç biriymiş gibi baktıklarını ve ne olduğundan şüphe ettiklerini hissetmiş olsa da, insanların arasında yürüyecekti.

Daha da kötüsü kanunu emmek istemekten korkuyordu. Oysa Kaderin'in ipeksi teni tam önündeyken böyle bir şey asla olmamıştı. Onunla birlikteyken kendini kontrol edebilir miydi? Onu aramak bencillik miydi? Hayır, Sebastian kendine hâkim olabilirdi. Ağabeylerinin buyruklarında söylendiği gibi, bundan *sakinabilirdi*.

Gelinini geri istiyordu ve bu kendisinin ölümü olsa da ona tekrar kavuşacaktı.

Vitrinin camına arkasını dönüp yağmuru seyrederken, ömrü boyunca onu istediğini fark etti. Kederle başını salladı. Sahip olduğu tek şey o olmadan önce bile onu istiyordu...

Londra, İngiltere

Her şey kontrol altında.

Onu gören herhangi birine yolunu şaşırmış gibi bir his verse de, Kaderin'in lütfu geri dönmüştü.

Londra unutulmuş bir nehrin kenarında kurulduğundan beri, vampirler orada avlanırlardı. Ve ne zaman buraya gelse, Kaderin de onları avlardı.

Rusya'daki felaketten sonra, İrfan zengini olan bu şehre gelmeyi seçmişti çünkü burada hiçbir Valkyrie'nin bilmediği bir evi vardı ve Hücum için iyi bir yerdi, cadılar meclisiyle yüzleşemeyeceğinden değil.

Bu onun şehirdeki ilk akşamıydı ve King's Cross'a bir amaç için gelmişti: Asalakları öldürmek. Kılıcı ve kırıbaçı yağmurluğunun altında saklı duruyordu. Yürüdüğü yolu çok iyi hatırlıyordu; nere-

deyşe yüzyıl önce tam bu taşların üzerinde iki vampir erkek kardeş neredeyse kellesini u uracaklardı.

Kaderin'in vampirlerden nefret etmesi, yalnızca kendi kardeşlerinin yüzünden değildi.

Dar sokak boyunca puslu şehirde kaybolmuş gibi hareket etmeye başlamıştı, hatta akşam yemeğini arayan bir hayvanın gözüne çarpmak için kurnazca aksıyordu.

Gezintisinin bir şeyi kanıtlamak zorunda olmadığına kendi kendini inandırmaya çalıştı. Bu, vampirleri avlamak için hâlâ istekli olup olmadığının bir sınaması değildi. *Kelleleri toplayıp Londra sokaklarını temizlemesi çok klişe ve dramatik kaçacaktır.*

Bu akşamki cinayetinin özel bir anlamı yoktu. Bu, zaten sürekli yaptığı bir şeydi.

Beşli bir grup incecik sis perdesinin ardından belirdi. Kaderin, "Doğum g n m erken gelmişe benziyor, beyler," dedi kelimeleri uzatarak. Sokak haydutları gibi giyinmişlerdi ve parlayan kırmızı gözlerinde siyah benekler vardı.  irkin gözler. İnsanların kanını öldüresiye i tiklerinde, ruhlarındaki tüm kötülükleri de içer, bütün çılgınlığı ve günahları kendi i lerine yerleştirirlerdi.

Beş kişi kadının çevresini sardığında, kılıcını çekerek hiç zaman kaybetmeden birine sapladı.

Bileğinin bir hamlesiyle ilk kellesini aldı. *şuna bak,* diye düşündü Kaderin. *Bir vampirin kellesi Londra'nın arka sokağında yuvarlanıyor. Her zamanki iş. Kontrollü ol.*

Kadının çevresinde yürümeye başladılar, yumrukları ve bıçaklarıyla saldırıyorlardı. Kaderin kemerindeki sarmal metal k rbacını çekti. Titanyumdu. Bir k rb   hamlesiyle, ışınlanan bir vampiri yakalayabilirdi. Bir tanesi onu hatırladı ve kaçarak uzaklaştı.

Ah, ama diğerleri boylarından büyük bir işe kalkışmışlardı.

Kırbacıyla birinin boynunu yakaladı ve çatırtı sesi gelene kadar defalarca doladı.

Kumarı, oynatan kazanır.

Adamı kendisine doğru çekerek kılıcının mesafesine getirdi. Kafasını kopardığında, diğer ikisini savuşturmak için arkasına doğru tekme attı. İri yarı olanının bıçağını başını eğerek savuşturunca, bıçak arkadaşının şakağına saplandı.

Kan fışkınyordu. Kaderin, kendine gelmişti. Duygusuz. Acımasız. Kılıcını savurdu, kırbacı şakladı. Normale dönmüştü.

Rusya'dan gözyaşları ve kontrol edilemez bir titremeye çılgın gibi kaçması ne kadar saçmaydı. "Ah, sevgili Freya³, ben ne yaptım?" diye kaç kere inlemiş veya güneşin altında onun gitmesine izin vermek zorunda olduğunu anladığı zaman vampirin yüzünde oluşan ifadeyi kaç kere hatırlamıştı.

Yersiz davranmıştı. Valkyrie'lerin bazen yaptığı gibi.

İşveli Myst gibi mi? diye düşündü Kaderin, kılıcıyla vampirin başına ölümcül darbeyi indirdiğinde. Myst, bir Yağmacı hapishanesindeyken Çilekeş isyancılar kaleyi ele geçirmiş ve komutanlarından biri onunla sevişmek için onu azat etmişti. Valkyrie'ler onu kurtarmadan işler çığırından çıkmıştı.

Myst'in İrfan'da hayatı boyunca oluşturduğu itibarı yerle bir olmuştu. Dışlanmıştı. Hatta periler bile onunla alay etmişlerdi. Bundan daha rezil bir şey olamazdı.

Sonuncusu, Kaderin'in çenesine bir yumruk attığında kadın bir anlığına her şeyi çift gördü fakat yere düştüğü gibi kalktı. Ayakları tekrar yere bastığında kılıcı havada uçtu, düşünceler beynine akın ediyordu. Birbirlerinin etrafında dönerlerken Kaderin son onur kırıklığını hatırladı. Sadece on sene önce Helen adındaki Valkyrie,

3 İskandinav mitolojisinde aşk, güzellik ve bereket tanrıçası. (ç.n.)

bir vampirle seks yapmış ve sonra da onun çocuğunu, Emmaline'i doğurmuştu. Helen, vampir onu dönüştürdüğü için kederinden ölmüştü.

Kılıcıyla bir darbe daha. Vampir bu darbeden güçlkle kurtuldu ve ona küfretti.

"Aman Tanrım. Daha önce bana *hiç* orospu denilmemişti." Elinin tersiyle yüzünü sildi ve bakışları buluştu.

Vampirler dönüştürürdü. Bu onların yaptığı bir şeydi. Ağzı boyundayken Sebastian'ın tereddüt etmesi ve hatta hafifçe yalayarak vazgeçmesi dikkatinden kaçmamıştı. Sebastian bunu düşünmüştü.

Evet, eninde sonunda Sebastian bile kazara ya da değil, bir kurbanın kanını öldüresiye içecekti. Berrak gri gözleri, kana susamışlıkla çirkin bir kırmızıya dönüşecek ve Yağmacıların bir askeri daha olacaktı. Tıpkı karşısındaki gibi.

Bu düşünceyle, bağırarak saldırdı. Kılıcını adamın göğsüne sokup çevirdi. Başına doğru temiz bir vuruş yapmak için kılıcını çekti.

O kadar hızlıydı ki kılıcını savurma sesi bile gelmemişti.

Çok kolay, buna değmez, diye düşünüyordu vampirin sivri dişleri için eğildiğinde. *Dört. Bak sen şu işe.* Eğer balık olsalardı, onları yakalar ve serbest bırakırdı.

Ama geri dönmüştü ve artık Sebastian Wroth'la ilgili düşünceleri netleşmişti. Artık o vampirin yalnızlığı, bu şehri kaplayan sis gibi kendisini boğmayacaktı. Bu berraklıkla, başlamasına yalnızca iki gün kalan Hücum için normale dönmüş olacaktı. Londra'ya gelirken düşündüğü gibi *çıldırmayacaktı*. Zannettiği kadar çok *ha-ha-harap* olmayacaktı.

Hayır, işte buradaydı. Buz gibi soğuk.

King's Cross'tan, evinin olduğu Knightsbridge'e doğru koştu, gecenin pusu kanla ıslanmış giysilerini gizliyordu. Bahçeli evi mü-

kemmel bir yerdeydi. Kaderin, bunun için kılını bile kıpırdatmamış olsa da, alışveriş yerlerine yeterince yakındı fakat asıl güzel yanı, arka tarafındaki dar ve kasvetli, ahır gibi evlerin olduğu sokağın, eve görünmeden girmesini sağlamasıydı. Arka taraftaki bahçe duvarından atlayıp içeri girdi ve merdivenleri koşarak çıktı.

Takdir eder gibi bir bakış atarak Myst'ten arakladığı giysileri çıkardı ve bir daha giyilmeyecek olan çamaşır yığınının üzerine attı. Hemen duşa girdi ve üzerindeki kanları temizledi.

Saçlarını köpürtürken vampiri düşünmüyordu. Neden o şatoda olduğunu ve adamın kendi perişan varlığını sona erdirmek istemesine tam olarak neyin sebep olduğunu merak etmedi. Eskiden nerede savaşçı olduğunun hiç önemi yoktu.

Hücum'u kazandıktan sonra ve hazır olduğu zaman, onun işini bitirmek için geri gidebilirdi.

Bu süre içinde vampir de onu arayacaktı. Gelinlerini bulan vampirler, onları kaybetmeye katlanamazlardı. Ama Kaderin'in adından başka bir şey bilmeyen adam, onu bulamayacaktı. Köylüler, her günbatımında korkudan kaçışacaklar ve kadın dönene kadar geceleri uzakta kalacaklardı veya onlara vadettiği gazaba uğrayacaklardı.

Ayrıca İrfan'dan bu bilgiyi ele verebilecek herhangi biri olsa bile sırf vampir olduğu için onu görür görmez kaçacaktı. Adam her yerde, ister insan, ister İrfan yarattığı olsun herkese yabancıydı. Ve Kaderin, Hücum'da yarışırken kesinlikle onun yerini saptayamayacaktı. Gelecek haftalarda, aynı yerde iki kere bile uyumayacak ve yeryüzünün en uç noktalarında yarışarak ödüller, mücevherler ve tılsımlar kazanıyor olacaktı.

Onunla, istediği zaman ve kendi koşullarında yüzleşecekti. Evet, her şey kontrol altındaydı.

6. Bölüm

Son üç gün içinde bir kan emici ve yırtıcı olarak, sanki onlardan biriymiş gibi insanların arasında dolaşmak Sebastian'a korkunç gelmişti. Özellikle de kadınlar onu arzuyla süzmeye ve hatta takip etmeye başladıklarından beri dehşet içindeydi.

Ancak kendisine sürekli riskleri hatırlatıyor ve her ne kadar nasıl yapacağı hakkında bir fikri olmasa da Kaderin'i bulma umuduyla, yapması gereken şeyleri ardı ardına tamamlıyordu. Tek rehberi köylülerdi, onlar da –en azından geceleri– ortadan kayboluyorlardı. Kaderin elbette onları uyarmıştı.

Sebastian, bunca zaman uzak kaldıktan sonra, nihayet Blachmount'a geri dönmüştü ve harap bir vaziyette olsa bile, eski malikâneye her zaman saygı duymuştu. Sandıklarındaki altınları kazıp çıkarmış, sonra da sikkeleri Saint Petersburg'da satmıştı. Nakit parayla, varlıklı erkeklerin giysi aldığını bildiği tek yer olan Londra'daki Savile Row'dan yeni kıyafetler almıştı. Ölümlü olduğu zaman bir kere Londra Limanı'nda bulunmuştu ve fazla hatırlamıyordu. Ama yine de zihnindeki görüntü, onu oraya götürmüştü.

Para, günbatımından sonra terzi randevusu almasını sağlamıştı ve bu şehirde her gece dışarı çıkmadan önce, kendini kasaptan kan alıp içmeye zorluyordu.

Bunları yapmasının nedeni, Kaderin'in isteyebileceği türden bir adam olmaktı. Ayrıca aklını meşgul edecek herhangi bir şeye de ihtiyacı vardı. Sürekli, o anda onun nerede olduğunu ve güvende olup olmadığını merak ediyordu. Kaderin'in o sabah ağlamış olması, acısını ikiye katlıyordu.

Ve onu bulamıyordu.

Kadının aksarı biraz değişti, kelimeleri uzatarak konuşuyordu ama kökenini tahmin etmesi imkânsızdı. Araştırma yapmak için doğduğu yere ışınlanamazdı çünkü hangi kıtada yaşamış olduğunu bile bilmiyordu. Üstelik ağabeyleri ona vampirlerin yalnızca daha önce bulunmuş oldukları yerlere ışınlanabildiklerini söylemişlerdi. Kaderin eğer Avrupa'da ya da Rusya'da değilse, o zaman ona ulaşamazdı.

Tekrar tekrar, *keşke doğruca ona ışınlanabilseydim*, diye düşünüyordu.

Bir vampirin, bir varış noktasına *nasıl* gideceğini bilmesine gereksinim duymadığı, yalnızca *kafasında canlandırmasının* yeterli olduğu fikri, Sebastian için bir anlam ifade etmiyordu. Kıyafet almak için Rusya'dan Londra'ya ışınlanmıştı ama kesin bir rota çizmemişti. Eğer gideceği yeri görmesi yeterliyse, o zaman neden varış noktası bir *kişi* olamıyordu?

Peki ya ışınlanmakla ilgili daha fazla bilgi varsa ve ağabeyleri bununla ilgili her şeyi anlatmamışlarsa? Onca yıl önce, onlar da henüz dönüşmüşlerdi ve İrfan'daki birçok şeyle pek ilgilenmediklerini kabul etmişlerdi.

Belki de vampirler kişilerin yanına da ışınlanabiliyorlardı...

Sebastian ailesindeki dört kardeşin içinde, içe dönük ve kendini okumaya adanmış olan tek erkek çocuktı. Savaştaki hünerlerini gücüne olduğu kadar, geçmişteki eğitiminin verdiği öngörüsüne de güvenerek sergilemişti. O, problem çözmekten hoşlanan bir düşünürdü ve babası ona, eğer birisi bir şeyin olmasının mümkün

olduğuna yeterince güçlü inanırsa, zekânın akıl almaz başarıları elde etme gücü olduğu inancını aşlamıştı.

Ve Sebastian'ın, Kaderin'e ışınlanmasının mümkün olduğuna inanması gerekiyordu. Diğer seçenek, köylülerin dışarı çıkmasını beklemektir ki bu dayanılmazdı.

Ailesi, Sebastian'ın şövalye ve kilise topluluklarının yanı sıra gizemli bilimlerle ilgili başka mezheplerden davet aldığını biliyordu. Bilmedikleri ise, dünyayı tecrit edilmiş Blachmount'tan öğrenmek-tense fizik, astronomi ve tüm bilimleri ustalarından öğrenmek için Eeslane Kılıç Kardeşleri'nin teklifini kabul ettiğiydi. Sonuç olarak Londra'da şövalye olmak için Baltık ve Kuzey Denizleri'nde bile yolculuk yapmıştı.

Ağabeyleri, birbirleriyle kavga edip kadınların peşinden koşarken, Sebastian çalışmış ve öğrenme yeteneğiyle kendine güvenini artırmıştı.

Şimdi kendisi için çok önemli olan kadını ararken, o zamanki fedakârlıklarının faydası dokunmalıydı.

Sebastian kararlılıkla, delikanlılık döneminden belli belirsiz hatırladığı yerlere ışınlanıyordu; amacı ışınlanırken o yeri ne kadar hatırlaması, ne kadar çaba göstermesi gerektiğini anlamaktı.

Kaderin'i sadece bir mekân gibi net görmesi gerektiğine kendini inandırmıştı.

Zihninde canlandıramadığı bir yere ışınlanmak tehlikeliydi. Kaderin, öğle vakti ekvator güneşinin altında olabilirdi ve Sebastian da sersemlediği için kaçamayabilirdi. Kadın uçakta olabilirdi. Ve havaya ışınlanırsa motorun içine kaçabilirdi.

Lanet olsun ki buna değerdı.

Kaderin, her şeyin kontrol altında olduğuna karar vermişti fakat belki de bu, aceleyle verilmiş bir karardı.

O gecedен beri, tıpkı eski model, üstü açık bir Karmann Ghaia arabasının motoru gibi, lütfu da zaman zaman sekteye uğruyordu. Orada durmuş her zamanki gibi yoluna devam ediyor, sonra durduk yerde sekteye uğruyordu.

Örnek vermek gerekirse tam şu anda tuhaf, içi boş bir sızı hissediyordu. Endişelendiğini düşünüyordu. Helen'in kızı, on yedi yaşındaki yeğeni Emmaline'in daha iyi olup olmadığını öğrenmek için rastlantısal bir dürtünün etkisi altındaydı. New Orleans meclisiyle görüşmesinde Emma'nın bir vampir tarafından ciddi derecede yaralandığını öğrenmişti.

Malikâneyi ararken Işıltılı Regin'in açmamasını umuyordu. Vampirle yaşadığı düşüncesiz sabahın üzerinden henüz çok kısa süre geçmişti ve onunla konuşmaya hazır değildi.

Regin'in tüm ırkı, Yağmacılar tarafından yok edilmişti.

Kaderin, Regin'i eğiterek kendisi gibi bir katil haline getirmiş ve vampirlere karşı nefretini körüklemişti. "Kılıç yukarı! Anneni hatırla," diye ona sürekli tekrarlarlarken, aynı anda kendi kendine de, *kız kardeşlerini hatırla*, diyordu.

Regin olmasın sakın...

Regin, "Kaptan köşkü, ben Uhura," diye telefonu açtı. Kaderin, Regin'in *Uzay Yolu* göndermesinin üzerine iç geçirdi ve başını iki yana salladı. Kaderin, *Uzay Yolu* göndermelerinden pek hoşlanmazdı.

Regin böyleydi işte. Vampirlere karşı duyduğu nefreti bir yana bırakılırsa kaygısız, hemen gülen, muzip biriydi.

"Selam, Regin, ben Kaderin." Yutkundu. "Emma'nın durumunu kontrol etmek için aradım. Daha iyi mi?"

"Selam, Bacaksız Kad! Çok daha iyi. Şimdiden iyileşti."

“İyileşti mi?” diye sordu Kaderin şaşkınlıkla. “Bu müthiş bir haber ama nasıl olur? Cadılar mı yardım etti?”

“Aslında, hadım etmek istediğimiz o Lykae’yle⁴ iki gece önce evlendi.”

Regin soruyu kasıtlı olarak mı geçiştirmişti? Kaderin daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama her zaman sırları deşmenin, bir şekilde kendi sırlarını ortaya çıkarmak için kadere yalvarmak anlamına geldiğine inanırdı. Üstelik artık yeni bir sırrı vardı. Kaderin ısrar ederse Regin’in sırrına yaklaşmasına izin vermiş olacaktı.

“Onunla evlendiğine inanamıyorum.” Kurtadam, Emmaline’le kaçmış ve onu İskoçya’daki şatosuna götürmüştü.

“Biliyorum. Lanet olası bir *Lykae*. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Bir asalak olabilirdi.” Emma’nın kendisinin de yarı asalak olmasına ve kan içerek beslenmesine rağmen, meclis onu bu şekilde düşünmüyordu. “Yok, Emma *o kadar da* kalın kafalı değil.”

Kaderin yanağının seğirdiğini hissetti, neredeyse irkilmiş gibiydi. Valkyrie meclisi şimdi bile vampirlerle savaş içindeydi ve İrfan, ölümsüzler arasında her beş yüz yılda cereyan eden bir savaş olan Tahta Çıkış’a doğru savruluyordu. Bu gibi dönemlerde, Kaderin’den vampirleri dünyadan *sürmesi* değil, temizlemesi beklenirdi. Birden yanakları mı kızarmıştı?

“Seni aramayı denedik,” dedi Regin. Kaderin, onun sakızını şişirdiğini duydu. Çoğu Valkyrie gibi, o da sadece kötü ötesi Sad Wiener marka naneli sakızı çiğnerdi. Kaderin ise gizli gizli Happy Squierrel Citrus marka sakızı çiğnemeyi tercih ediyordu. “Bu hengâmede telefonunu Lykae’de unuttun galiba.”

4 Yunanca’da kurt anlamına gelen *likos* kelimesinden türetilmiş olan Lykae, metinde kurtadamlar eş anlamlı kullanılmaktadır. (ç.n.)

“Hatırlıyorum,” dedi Kaderin ama kendisini gerçekten aradıklarından şüpheliydi. Kaderin, soğuk nevalenin tekiydi ve birçok kişi onun yanındayken huzursuz olurdu, özellikle de kutlamalar sırasında.

Kaderin esprileri ve gülünç durumları fark ederdi ama hiç gülmezdi. Üvey kız kardeşlerini sevdiğini biliyordu ama sevgisini göstermeye hiç gerek duymamıştı. Bir düğünde, gülümsemeye bile teşebbüs etmezdi.

Dudaklarını kemirirken gözlerini ayaklarına dikti. Neyse ki dışlanmış olmanın verdiği acıyı da hissedemiyordu. Hayır, kesinlikle hissetmiyordu. “Şey, Regin, telefona *Crazy Frog* melodisini kaydettiğin için ondan kurtuldum.”

“Kim? Ben mi? Aaa!”

“Emma’ya onu tebrik ettiğimi söyle,” dedi Kaderin. “Myst oralarda mı?” Kaderin belki de, kendisinin de onlardan birinden hoşlandığını açık etmeden Myst’in o vampir komutandan neden o kadar etkilendiğini öğrenebilirdi.

“Meşgul.”

“Neyle? Ne zaman müsait olur?”

“Bilmem.” Bir balon daha patlattı. “Demek Hücum iki gün sonra başlıyor. Hazır mısın?”

Yine konuyu mu değiştiriyordu?

“Her şey hazırlık aşamasında,” diye cevap verdi. Tüm malzemeleri paketlenmişti ve ulaşımı teyit edilmişti. Bu oldukça kolay olmuştu. On iki Valkyrie meclisinin oluşturduğu bir federasyon olan Akort özellikle de yaklaşan Hücum’da Kaderin’in dünya üzerinde hızlı hareket etmesi gerektiği konusunda hemfikir olmuşlardı. Bu yüzden birçok kıtada hizmet verecek bir helikopter ve jet ağı oluşturmuşlardı.

Bütün başkentlerdeki pilotlar, Kaderin için göreve hazır bekleyeceklerdi. Kaderin'in belirttiği gibi iblis olacaktı ve çok fazla soru sormayacaklardı.

Valkyrie'ler hassasiyetleri nedeniyle doğal olarak, sadece en iyisini isterlerdi. Hücum'daki güçlü rakipleri de en iyi modern ulaşım avantajlarını kullanırlardı. Ama lüks helikopterler ve Learjetler'in tadını da hepsi çıkaramazdı.

"Peki, ilk durağın neresi?" diye sordu Regin.

"Tüm rakipler Riora tapınağında buluşmak zorunda." Tanrıça Riora, Hücum'un koruyucu azizesiydi. Bu, onun yarışmasıydı; kuralları o koyar ve ödüllere o karar verirdi.

"Bir tür oryantasyon mu?"

"Sanırım." Kaderin'in ilk yolculuğu, Londra Şehir Havaalanı'ndaki ayrıcalıklı ve modern jet pistinden, büyümlü bir ormanın içinde saklı olan Riora'nın tarihî tapınağıydı. Tapınak, insanlar kendi tarihlerini kaydetmeye henüz başlamadan önce inşa edilmişti ve yalnızca gizli koordinatlarla bulunurdu.

Kaderin, zamanda geriye gidiyor olsaydı oraya yine de dünyanın en hızlı ve pahalı döşenmiş sivil helikopteri Augusta 109'la giderdi.

Regin'den, sanki klavyede bir şeyler yazıyormuş gibi ses geldi. "Hücum sonuçlarının eş zamanlı olarak internette yayınlanacağını biliyorsundur. Bu iyi oldu çünkü sen neler yaptığın hakkında bize hiçbir şey söylemezsin; hem de sana aldığımız onca posta güvercinine rağmen. Bu arada, onlara bayılıyordum ve hepsine isim verdim ve sen... sen onları *attın*."

"İnternet sonuçları ilginç olacak, kuşlara gelince, her ne kadar sevilse de özgür olmayı tercih ederler." Güvercin trajedisi. Böyle şeyler Kaderin'e neden yalnız çalıştığını bir kez daha hatırlatıyordu.

7. Bölüm

Sebastian, güneş battığında su tankındaki erimiş karın, borudan küçük bir banyoya aktığı buz gibi suyuyla yıkandı. Şatosunda başka bir şekilde duş alamıyordu. Sonra yeni kıyafetlerini giydi. Kılıcını parlatıp bel kemerindeki kınına taktı ve yatağın kenarına oturarak teorisini test etmeye hazırlandı.

Her şey kendi başarısına bağlıydı. *Ona sahip olmak için onu bulmalıyım.* Kılıcının kabzasını tutan eli titriyordu.

Sonra yüzü asıldı. Eğer bu işe yararsa, onun karşısına düşman gibi çıkmak istemiyordu. Bir aile yemeğine cisimleştiğini düşündü... Oldukça büyük bir kılıcı olan iri yarı bir vampir. Kemerini çözüp bir kenara koydu ve sonra yine oturdu.

Bu sadece sezgisel bir detaydı. *Odaklan.* Uzunca bir süre kadına yoğunlaştı. *Aklındaki her şeyi sil, sadece o kalsın...*

Hiçbir şey olmadı. Uzandı.

Güzel yüzünü bir kez daha gördüğünü hayal et. Periyeye benzer hatlarını, güzel çenesini, çıkık elmacık kemiklerini ve Sebastian'a bakan baştan çıkarıcı kestane rengi gözlerini...

Nefes alıp veriş yavaşladı. *Altındayken, kadının neler hissettiğini hatırla.* Vücudu yumuşacıktı ve kendisiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Kendisini keskin bir iniltiyle çağıran saçlarının ve teninin kokusunu hatırladı. Işınlanmaya başladı, ne bulacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve şatosunun soğuğundan sıyrılıp sığağa doğru gittiğini hissetti.

Tanrıça Riora Tapınağı, Codru Ormanı, Moldovya

On İkinci Tılsıma Hücum'un Birinci Günü

Olağan şüpheliler, diye sıkıntıyla düşündü Kaderin. Balkonun korkuluklarındaki tüneğinden, aşağıdaki Riora Tapınağı'nın salonunda toplanan kurulu inceliyordu.

Çoğu tapınak gibi Riora da ateş çanakları ve onu yakan meşaleleriyle Paledyen stilinde mermer kullanma zorunluluğunu yerine getirmişti. Fakat benzerlik bununla sınırlıydı. Burası, büyüleyici Codru Ormanı'nın derinliklerindeydi ve yosun kaplı meşe ağaçları duvarlarının içine nüfus etmiş ya da içeriye doğru eğilmişti. Kökleri zemine karışmıştı. Kubbesinde karmakarışık desenli vitray bir cam vardı.

"Mücadeleyi emret, imkânsız yerine gelsin." Bu Riora'nın ilkesiydi. O imkânsızlığın Tanrıçası'ydı ve imkânsızı mümkün kılma onurlandırılmıştı. Çok azı bunu bilse de o mahcup, şakacı ve dedikoducu biriydi. Son elli yıldır ise bowling kıyafetleri Tanrıçası olarak ortaya çıkmıştı.

Riora yine geç kaldığı için, Kaderin yüzlerce rakibiyle birlikte bekliyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Kaderin, onu zamanında getirmek için son Hücum'da dakiklığın Tanrıça için imkânsız olduğunu ilan etmek istemişti. Ama sonra Riora hemen bir Valkyrie'nin on yıl boyunca kızgın yağla dolu bir kazanda banyo yapmasının imkânsız olduğunu ilan ederdi.

Kaderin zaman geçirmek için kibirle perileri süzdü ve onların da bu küçümsemeyi sezdiklerinden emin oldu. Çenesini kaldırıp son Hücüm'da en yakın rakibi olan siren⁵ Lucindeya'ya baktı. Lucindeya ya da Cindey, öfkeli ve merhametsiz bir rakipti, bu yüzden de Kaderin'in saygısını kazanmıştı. Finallere yalnızca ikisi kalana kadar, ilerlemek için birbirlerini kullanırlardı.

Sonra bütün bahisler kapanırdı.

Son turda Cindey, Kaderin'in onlarca kemiğini kırmıştı. Ama sonra Kaderin onun daha fazla kemiğini kırmış, miğferini parçalamış ve söylentiye göre sirenin dalağını da parçalamıştı.

Bir yer altı cini olan çok güzel görünümlü kobaltı görünce Kaderin, arkasında duran kılıcının kabzasını kavradı fakat ayaktaiken yüz yirmi santim boyundaki en uzun erkek cin yutkunarak bakışlarını hızla yere indirince kılıcını çekmeye bile gerek görmedi. Yer altı cinleri avlanmadıkları sürece kibar ve nazik görünürlerdi.

Kaderin, onları avlandıkları sırada gören az kişiden biriydi; sürü halinde topraktan fırlayan sürüngenimsi yırtıcılara dönüşüyorlardı. Kız kardeşlerinin kullandığı *katil cüce* terimini hâlâ çok komik bulmuyordu.

Yarışmacı kalabalığı, İrfan'daki tüm türlerden oluşuyordu: Cüce cinler, cadılar ve periler. Birçok hanedandan gelen iblisler de oradaydı. Kaderin'in dikkati, Hücüm'daki ödülleri ne kadar değerli olursa olsun, kazanamayacak olan kıdemli askerlere çevrildi. Tek istedikleri, her görev için tahsis edilmiş tılsımları engellemek olan leş yiyicileri gördü.

Ve bir de çaylaklar vardı. Kendisine bakmaya cesaret ettikleri için, onları anında alt edebilirdi.

5 Yunan mitolojisinde geçen, kadın gövdeli, kuş kanatlı ve güzel sesli yaratıklar. Denizcileri büyüleyici sesleriyle kayalara doğru çağırıp felaketlerine yol açtıkları rivayet edilir. (ed.n.)

Bir yarışmacı olarak ve bin yılı aşkın bir süredir şampiyon olarak hüküm süren Kaderin, çoğu kız kardeşinin arasında İrfan'daki en itibarlı kişi olmuştı. Meclisi adına ve kendi adına güç ve saygınlık elde etmişti. Duygulu biri olsaydı, itibarıyla gurur duyardı. Geçenlerdeki düşüncesiz davranışıyla bunu öyle kolayca riske attığına inanamıyordu.

Kız kardeşlerine kıyasla, saygınlığını yitirmesi onun için çok kötü olurdu.

Aniden kulakları dikildi. Balkonun arka tarafındaki karanlığın içinde bir şey sezerek döndü ve karanlıkta gözleri parlayan iri yarı bir erkek gördü. Bir Lykae mi? Bu çok garipti. Kurtadamlar ve vampirler bu yarışmaya asla katılmazdı.

Yağmacı vampirler bu etkinliği küçümserlerdi ve gizemli Çilekeşler ise varlığından bihaber diler. İrfan, insandan dönenlerin onlardan uzak olmasını eğlenceli ve kurnazca bulmuştu.

Tarih boyunca Lykae'ler aldırış edilecek ölçüde problem çıkaramamışlardı.

Geçmişte bu gibi durumlar rastlantısalı. Lykae'ler tüm vahşi ve kan kaynatan güzel görünüşlerine karşın kararlı ve kabaydılar. Peki ya vampirler? Işınlanma yetenekleriyle neredeyse yenilmezlerdi.

Kurtadam karanlıktan çıkıp Kaderin'e doğru yaklaştığında kadın onu tanıdı. Emmaline'in kurtadam kocasının hem en iyi dostu hem de kuzeni olan Bowen MacRieve'di. Son bin yılda kilo vermişti, bunun dışında onda fazla bir değişiklik olmadığını gördü; bu da adamın hâlâ göz kamaştırıcı olduğu anlamına geliyordu.

"Kaderin." Adamın altın sarısı gözleri hayat doluydu ve koyu renkli gür saçları uzundu. Kadına, İrfan'daki diğerleri gibi, "Leydi Kaderin," diye hitap etmemişti çünkü o, Kaderin'den korkmuyordu.

"Bowen." Başını hafifçe eğdi.

"Seni düğünde görmedim. Oldukça güzeldi."

Bowen, *Emma'nın* düğününe gitmişti ve *Kaderin* bunu kaçırmıştı.
"Neden burada olduğunu merak ettim."

"Ben de yarışacağım." Bariz bir İskoç aksanı vardı.

Derinden gelen sesleri çekici buluyordu. Bir anda, vampirin öpücükleri arasından çıkan pürüzlü sesi aklına geldi. Silkindi. "Bunu yapan ilk *Lykae* olacaksın. Ve son."

Adam uzun bedeniyle duvara yaslandı, fazlasıyla soğukkanlıydı. Boyu vampirinki kadar uzundu ama daha inceydi. İkisi de çetin görünümlüydü ama *Bowen* muhtemelen daha yakışıklıydı.

Onu, vampirle karşılaştırmak mı? Harika.

"Ürktün mü, *Valkyrie*?"

"Öyle mi görünüyorum?" Cevabın değişmez bir şekilde hayır olduğunu bildiği için bu soruyu sormak çok hoşuna gidiyordu. "Neden şimdi?" *Bowen'ı* asırlar önce savaş alanında vampirlerle savaşırken görmüştü. *Bowen* eskiden merhametsizdi ve *Kaderin* bunun değişmediğine bahse girebilirdi.

Bowen, "Bir arkadaş ödüle özel bir ilgi duyabileceğimi söyledi," diye cevapladı. Evet, *Bowen'ın* daha yakışıklı olması mümkündü ama vampirin gözleri oldukça griydi ve bir o kadar koyu ve etkileyiciydi. Eğer bir kadın kendini *Sebastian'ın* benzer gözlerde kaybederse, adamın dilediği her şeyi yapıp onu memnun etmek isterdi. Peki ya *Bowen'ın* gözleri? Bir kadın onlara bir kez bakınca üzerine mi atlamalı yoksa arkasına bakmadan ondan kaçmalı mı, bilemezdi.

Kaderin'in lütfunun hâlâ yerinde durduğu açıktı çünkü *Lykae* için bir nebze bile arzu duymuyordu.

"Ödülün ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu ama *Bowen* onu dinlemiyordu. Cadılar gelmişti; biri Beklenen *Mariketa'ydı*, diğeriyse *Kaderin'in* tanımadığı bir kadındı ve *Bowen* onlara doğru

sert sert bakmakla meşguldü. “Eğer dikkatin bu kadar kolay dağılıyorsa,” dedi Kaderin, “hiç problem yaşamayacağım.”

“Onlar, burada ne arıyor?” diye söylendi Bowen.

Kaderin tek kaşını kaldırdı. “Yarışmak için buradalar. Her Hücum’da yaptıkları gibi.”

Lykae’lerin, Cadılar Evi’nden asla sihir satın almadıklarını biliyordu. Kaderin, bunun nedeni hakkında yüzlerce söylenti duymuştu ve ara sıra bunun gerçek nedenini merak ediyordu. Tıpkı duş almadan yaşamak gibi, büyülerin kolaylığının –vampirlerden koruyan zincir ya da ışınlanmalarını engelleyen kafesler gibi– olmadığı bir hayatı hayal bile edemiyordu. Kaderin’e göre iki durum da barbarcaydı.

Kaderin, Bowen’ın ifadesini görünce Lykae’lerin cadılardan büyü almaktan sakınma nedenlerinin onlardan ürkmeleri olup olmadığını merak etti. “Ödülün ne olduğunu biliyor musun?” diye sorusunu tekrar etti.

“Tam olarak bilmiyorum,” derken, dikkati ikisinin üzerinde yoğunlaşmıştı. “Ama bunun için öldürmekten kaçınmayacağım konusunda seni uyarmama yetecek kadarını biliyorum.” Sonunda Kaderin’in yüzüne bakarak, “Ve seni öldürmenin, Lykae’ler ve Valkyrie’ler arasındaki temeli pek sağlam olmayan ateşkesi tehlikeye sokacağını söyleyebilirim,” dedi.

“Öyleyse, Emma ve Lachlain’in evliliği yüzünden *ben* yarışmadan çekilmeli miyim? Bunun, sen daha yavru bir köpekken bile *benim* yarışmam olmasına rağmen mi?”

Bowen geniş omuzlarını silkti. “Seni incitmeyi tercih etmem. Şimdiye kadar bir kadına hiç vurmadım, bu yarışmayla ilgili duyduğum şeyleriye hiç yapmadım. *Senin* verdiğin hasar gibi...”

“Oyuncudan nefret etme kurtadam, oyundan nefret et.” Yanından ayrıldı. Önceden gözdağı vermek, tehlikeyi uzak tutardı.

En azından bir vampir yok...

Bir anda bir vampir belirdi.

Sanki ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi Kaderin'in pençeleri korkuluğu kavradı.

8. Bölüm

*L*anet olası, beni nasıl buldu? Kaderin pençelerini kenetleyerek aşağıdaki mermere düşmekten kurtuldu. Adam ilk olarak kemerli yerin arkasında belirmişti ve sonra da karanlık bir köşeye çekilmişti. Belli belirsiz görülebilen vampir, ısınlandığı ve kokusu daha düşük seviyedeki yaratıklar tarafından hissedilemeyeceği için henüz hiç kimse tarafından fark edilmemişti, yoksa biri yangın alarmına basmış gibi hepsi dağılıverirdi. Kaderin, vampirlerin böyle zeki numaralar sergileyebildiklerine şahit olmuştu ama bunu yapanlar çok daha yaşlıydı.

Ama onu görmüştü. Yüce Freya, vampir önceden yakışıklıysa, şimdi *çarpıcıydı*.

Çok farklıydı. Son bir haftada kas yapmıştı ve omuzları daha geniş, kol ve bacaklarındaki adaleler daha şişkin görünüyordu. Kıyafeti sıradan olsa da pahalıydı ve güçlü bedeninin hatlarını ortaya çıkaracak şekilde dikilmişti. Simsiyah gür saçları hâlâ uzundu ama taranmıştı.

Ama nasıl olmuştu da Riora Tapınağı'nı bulmuştu?

İlk aklına gelen, kendi hareketleri hakkında ona bilgi sızdıran bir Valkyrie gammazcısının olmasıydı. Ama hayır, arasının iyi olmadığı işe yaramaz biri bile Kaderin'e ihanet etmezdi, özellikle de bir vampir için.

Köylüler olmalıydı. O cahil aptallar! Gözleri kısıldı. Küçük, aşığılık cahiller!

Genç bir kanatlı iblis farkında olmadan vampirin bacağına yarıncadan hızla geçti ve Kaderin, Sebastian'ın tepkisinden adamın daha önce buna benzer mahlûkları hiç görmediğini anladı. Şaşkınlığını iyi saklıyordu ki bu da sahip olunacak güzel bir huydu çünkü buranın sakinleri onun her tepkisine odaklanır ve zafiyetini kollarlardı.

Eğer bir şekilde aksarsa, yaratıkların pençeleri adamın bacaklarına gömülürdü. Eğer dizlerinin üzerine düşerse, hiç düşünmeden dişlerini vampirin şahdamarına geçirirlerdi. İrfan dünyasında hep böyle olurdu.

Bowen, "Valkyrie," diye arkasından seslenendi. "Sana bir şey getirdim."

Ne cüretle bakışlarını bölerdi? Döndü ve... elmasları fark etti. Adam, avcunda muhteşem bir elmas kolye tutuyordu.

Valkyrie'lerin birkaç zaafından biri de parlak mücevherlerden büyülenmeleriydi. Valkyrie'lerin sahip olma ihtiyaçları onlara Ana Tanrıça Freya'dan miras kalmıştı ve bunun gibi taşların ölümcül cazibesi vardı. Parlak incik boncuklar ya da kübik zirkon buna neden olmazken bu capcanlı ve parlak elmaslar...

Valkyrie'ler buna dayanabilmek için sıkı bir eğitimden geçirdi ama Kaderin asırlardır bundan hiç muzdarip olmamıştı. Sahip olma eğilimi olmayınca tiksime eğitimi tuhaf bir hâl alıyordu.

Kaderin'in *duyguları* olsaydı, adamın gözle görülür bir şekilde niyet ettiği gibi, baş döndürücü taşlardan büyülenirdi. Tapınaktaki ateşlerinin onları aydınlatma biçimden, ısl ısl parlatmasından çok etkilenirdi ya da minicik yontulmuş yüzeylerinde titreşen kıpkırmızı alevlerden büyük haz duyardı. *Işıl, ısl...*

Bakışlarını birden kaldırıverdi. Tuhaf olan, duyguları olmamasına rağmen, o anda hiddete çok benzeyen bir şeyin damarlarında dolaşıyor olmasıydı. "Çok akıllısın, Bowen. Ama numaraların bana

işlemez." Ama lanet olsun neredeyse işleyecekti. *Toparlan. Bu zaafını ona koz olarak verme.*

Adam tatmin olmuş bir şekilde sırtınca Kaderin ateş püsküren gözlerle ona bakma dürtüsüne karşı gelerek tekrar vampiri bulmak için dönmeden önce boş bir ifadeye büründü. İki peri adamı izliyordu.

"Bu numaralar diğer Valkyrie'lere işler," diyordu Bowen. "Öyle değil mi?"

Bakışlarını Sebastian'dan ayırmadan, "Bunu Regin ya da Myst'le dene. Sonra da sonucu bana bildir," dedi.

O periler Sebastian'a daha fazla yakınlaşabilir miydi? Kaderin, Myst'in onlara özel nefretini hiç anlamamıştı. Ama şimdi Myst'in haklı olduğunu biliyordu; onlar bir grup kaltaktı.

Sebastian'ın arkasından, biri, "Seks partisi yapmak için gömleğini her gün giyerdim," diyerek uzun uzun ona baktı.

Sebastian döndü ve şeffaf giysileri içindeki perileri gördü. İkisi de duydukları arzuyu gizlemek için uğraşmadı ve Sebastian övülecek bir şekilde, diğer insan erkeklerinin yapacağı gibi ağzı açık bakakalmadı.

Kaderin, perilerin Valkyrie'lerden güzel olduğuna hiç inanmazdı ancak onlarla ilgili her şey âdeta, *Kolay Kızlar! Elde etmek için uğraşmak istemediğin zaman!* diye bağırıyordu. Ve garip bir biçimde, çoğu erkek bunu Valkyrie'lerin *Yap ve öl, maymun!* duruşundan daha çekici bulurdu.

"Hım, hım, humm," dedi ufak tefek olan peri. "Arkadan güzel olduğu kadar önden de..."

"Hayır..." İlkinin yüzü soldu ve "O bir iblis değil. Bir *vampir*," diye fısıldadı.

Diğeri başını iki yana salladı. "Gözleri temiz. Ayrıca vampir gibi kokmuyor."

Kaderin, Sebastian'ın kaşlarının çatıldığını gördü, *vampirler nasıl kokar*, diye merak ettiğinden hiç şüphe yoktu.

İlki çığlık attı. "Vampir!"

Sonra ikisi birden tapınağın meşe ağaçlarının içine kaçıştı, Sebastian ise sanki geri sıçramamak için kendini tutuyormuş gibiydi. Etrafındaki mahluklar onun farkına varınca dağıldılar. Bu gösteriden sonra dönüşmüşlerin çoğu çıldırdı. Fakat Sebastian ilk ortaya çıktığı zamandan daha gururlu ve dimdik duruyordu. Gözlerini kısıp etrafına baktı.

Kaderin, onun düşüncelerini hayal edebiliyordu. Evet, bu durum şaşırtıcıydı ama onun burada olmasının bir nedeni vardı.

Gelinini bulmak. Çünkü Gelinlerini bulan vampirler, onları kaybetmeye dayanamazlardı.

Sebastian yukarı baktı ve Kaderin'in balkon korkuluğunun üzerinde oturduğunu gördü.

Buradaydı. Aman Tanrım, *başarmıştı*.

Ona ısınlanmıştı.

Az kalsın büyük bir rahatlamayla nefesini dışarı veriyordu ki bu dürtüsünü geçiştirdi çünkü etrafının kâbuslardan ve hayal dünyasından çıkmış benzeyen mahlukatlar tarafından sarıldığını ve tüm gözlerin üzerinde olduğunu biliyordu. Rahatlaması, yerini başarının getirdiği hazzı bıraktı ve sırtıttı.

Daha sonra, Kaderin'in ne giydiğinin farkına vardı. Kısacık bir etek, deri ceket ve kısa, parlak çizme giymişti; çıplak bacağına birini sarkıtmış diğerini de önüne doğru uzatmıştı. Bu manzaradan deliye dönen Sebastian, gözlerini her türden erkeğin olduğu kalabalığa dikti.

Daha önce hiç kıskanç bir adam olmamıştı. Tamamen kendisine ait olmasını istediği bir şey olmamıştı. Şimdiyse kıskançlık onu yiyip bitiriyor, dişlerinin sivrilmesine ve onları göstermek istemesine neden

oluyordu. Kaderin, kendisine aitti. Ve ona başkalarının da bakmasını istemiyordu.

Kaderin, Sebastian'ı görmezden gelerek oldukça yakınında duran, vahşi bakışlı iri yarı adamla konuşmak için döndü.

Sebastian bu ilişkide kovalayan ve kazanmak için her şeyi yapan tarafın kendisi olacağını biliyordu. Ama geçirdikleri o sabahtan sonra kadının en azından kendisini gördüğünü belli etmesini beklerdi. Ya da bir tepki vermesini. Belki dudakları aralanır ve çıkık elmacık kemikleri hafifçe kızarırdı.

Bunca başka varlığın arasında o ne yapıyordu? Kendini bırakıp etrafında gördüğü şeylerin ne olduğu hakkında düşünürse, delirebilirdi. Bir kez daha. Bu yüzden onları ve boynuzlarını, kanatlarını, birden fazla kol gibi ayrıntılarını görmezden gelmeye gayret etti.

Şimdiye dek kendini hiç bu kadar belirsiz hissetmemiştir, hem şaşkına dönmüş bir insan hem de canavar gibi hissediyordu. Ağaçların arasında kaybolan kadımların, vampirlerin iblislerden daha beter olduğuna inandıkları gözünden kaçmamıştı. Sebastian kendisini bu yaratıklar için bile korkunç bir şey olmaya zorlayan Nikolai'a az kalsın küfredecekti ki ağabeyi olmasa Katja'yı asla bulamayacağını hatırladı.

Doğuştan gelen tüm aristokratik küstahlığına bürünerek ona doğru merdivenleri çıktı. "Katja," dedi ve onun kendini tamamen yok sayacağını düşünürken Kaderin nihayet kendisine doğru döndü. Merdiven sahanlığındaki çürümüş kütüğü tam geçtiği sırada içinden bir ses geldiğini duydu: "Ona Katja diye mi hitap etti? Çocukların gözlerini kapat. Ortalık karışacak." Geriye doğru bir bakış atınca kütüğün içinin cüceye benzer yaratıklarla dolu olduğunu gördü. Onları daha önce hiç görmemiştir.

Sebastian'ın yaklaşmasıyla, Kaderin'in konuştuğu vahşi bakışlı erkek karanlığın içine sindi.

"Seninle konuşmam gerekiyor," dedi Sebastian.

"Onunla konuşmak istiyor," diye kütükten başka bir fısıltı geldi.

Kaderin, "Buraya davet edildin mi?" diye sordu.

"Hayır."

Kadın başını salladı. "O halde bilinen hiçbir haritada gösterilmeyen bir yere nasıl ışınlandın? Daha önce burada hiç bulunmadın ki."

"O kadar da zor değildi," dedi sırrını ortaya çıkarmamaya karar vererek. "Olanlarla ilgili seninle konuşmalıyım."

Kütükten, "*Leydi Kaderin ve vampirin arasında ne oldu? Nasıl bir rezillik oldu?*" diye ses geldi.

"O zaman boşuna yol tepmişsin. Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Karanlığın içindeki adam, öldürücü bir bakışla bakınca Sebastian dişlerini gösterdi ve bu içinde bir tatmin duygusu yarattı. Adamın, Gelininin bu kadar yakınına sokulmuş olduğu düşüncesiyle ellerini yumruk yaptı. Ama tabii Kaderin'in üzerindeki kıyafetlerle, bu çok normaldi. "Neden böyle giyindin?"

"Ah, hayır, bunu sormadı."

"Sordu."

Kaderin bir kaşını kaldırıp Sebastian'a baktı, sonra da kütüğün olduğu tarafa doğru tıslamak üzere kırmızı dudaklarını araladı.

Kemerli yerin aşağısında, periye benzer kadınlar sırtarak, Kaderin'in, "tıpkı kız kardeşi gibi," bir vampirle "oynaştığını" fısıldaşıyorlardı. Sanki onların gösterdiği cürete şaşırmışçasına Kaderin'in koyu renk gözleri büyüdü. Aşağıya atlayacakmış gibi bir hareket yapınca ikisi de tekrar meşe ağaçlarının arasına sığıştılar.

Sebastian'ın dikkati yine Kaderin'e odaklanmıştı...

Saldırmak için bir an bile zaman yoktu.

9. Bölüm

Bowen karanlığın içinden fırlayarak vampirin üzerine atıldı. Kaderin, onun hiddetle saldırmasını izlerken sadece Bowen'ın neden bu kadar beklediğini merak ediyordu çünkü Lykae'ler vampirlerle savaş içindeydi. Belki de Sebastian'ın gözlerinin temiz olması onu yanıltmıştı ya da Sebastian'ın kan ve ölüm kokmaması Bowen'ın kafasını karıştırmıştı.

Yumrukları havada uçuşuyordu, ikisi birden duvara çarptılar ve etraflarındaki sert tapınak mermerlerini salladılar. Kubbenin tavanındaki cam çatladı.

Sebastian, Bowen'ı itti ve bir eliyle adamın boğazına hamle yaptı. Diğer eliyle de yumruk atıyordu. Bowen da aynı zamanda onun yüzüne vurdu.

Kaderin uzun zamandır böyle bir şey görmemişti. İkisi de çekiciydi ve yapılıydı; izleyecek daha beter şeyler vardı. Her zamanki soğukkanlı tarafsızlığıyla izlemek üzere yerine oturdu.

Birbirlerini yumruklamaya devam ediyorlardı. Sebastian bir şekilde Bowen'ı elinde tutuyordu. Salondakiler şaşkınlıkla mırıldanıyordu. Kaderin'in onu son gördüğünden beri Bowen'ın çok kilo kaybettiği doğrudu ama yine de...

Bir Lykae'nin çeneye attığı yumruğu savuşturmak, pek duyulmuş değildi.

Kaderin'in oturduğu yerin önündeki korkuluğu kırarak aşağıya düştüler. Sebastian ısınlanmak yerine onun darbelerine dayanıyordu. Fiziksel olarak İrfan'daki en güçlü türün bir üyesiyle dövüşüyordu ve kendini bu yumruklardan korumaya başlamazsa Bowen onu kolayca öldürürdü.

Ayağa kalktıklarında, birbirlerinin çevresinde dönerek, zayıflıklarını bulmaya çalışıyorlar ve ara sıra hamle yapıyorlardı. Evet, Sebastian ezici yumruklar alıyordu ama iki elini birden kullanıyordu ve sol yumruğunu sağ yumruğu kadar kuvvetli sallarken rakibini kendinden zekice uzak tutuyordu.

Bowen'ın ölümcül pençeleri ve hızı vardı ancak Sebastian yetenekliydi. O kadar yetenekliydi ki asıl avantajını bile kullanmıyordu.

Sebastian'ın dudakları, dişlerinin üzerinden hiddetle geri çekildi. Gözbebekleri büyüdü ve vücudu gerilerek daha da irileşirmiş gibi göründü. *Ölümsüz erkek... Güçlü erkek...* Kaderin öne doğru eğildiğini fark etti.

Sebastian, kadının hayal ettiğinden daha da güçlüydü. Bu da Kaderin'in onu korktuğundan daha çekici bulduğu anlamına geliyordu.

O sabah, Sebastian'ın iri yarı vücudunun kendi vücudunu kapladığı an aklına geldi. Güçlü kollarının nasıl sımsıkı sardığını ve kalçasını onunkine doğru nasıl...

Ürperdi ve kafası karışmış bir halde gözlerini kollarındaki diken diken olmuş tüylere dikti. *Bu yeni bir şey.*

Bowen iri pençeleriyle saldırıyordu. Sebastian geri sıçrayınca Bowen'ın pençeleri kalın mermer sütunun içinden sanki bir toz yığınının geçmesi gibi kolayca geçti. Bowen diğer eliyle rastgele vurduğu anda, Sebastian'ın savurduğu yumrukla burnu kırıldı.

Bowen, Sebastian'ın vücudunda dört derin yarık açtı. İki savaşçıdan da oluk oluk kan akıyordu.

Salonda mırıltılar başladı.

"Riora'nın kutsal tapınağına saygısızlık ediyorlar! Tanrıça öfkeden deliye dönecek."

"Ah, Tanrılar, mermere bak. Hepimiz mahvolduk."

"Birisi mermerin önüne bir bitki koysun."

Kaderin iç geçirdi. İşte bu, onun ait olduğu dünyaydı.

Kısa bir süre sonra itiraz sesleri yükseldi. Riora, Mariah Carey'i bile gölgede bırakan bir divaydı. Kin yüzünden yarışmaya gölge düşmesine izin vermezdi.

Yeni yarışmacılardan biri, "Lykæ ve vampir arasındaki kavgayı kim durdurabilir ki?" diye sordu.

Bütün gözler Kaderin'e çevrildi.

Kaderin, Beklenen Mariketa'yı işaret ederek bıkkınlıkla, "Cadı bunu yapabilir," dedi. Mariketa'nın nesiller boyu, Cadılar Evi'nde doğanların en güçlülerinden biri olduğu varsayılıyordu ve yirmi iki yaşından daha fazla olmamasına rağmen belli ki yarışmak üzere buradaydı.

Yaşı, dış görünüşünden tahmin edilemezdi; kapüşonlu bir pelerin giymişti ve göz kamaştıran büyü o kadar kalındı ki cadıyı bir kalıp gibi sarmıştı. Bu da, gizlediği görüntüsünün neye benzediğine dair Kaderin'i merakta bırakıyordu.

"Başkasının tapınağında bunu yapamam," diye cevap verdi kız.

Hücum olmadan, Kaderin'in yaşam amacının yarısı yok olurdu. Yorgun bir şekilde iç geçirdi ve aşağı atlarken kılıcını kınından çekti. Aralarına daldı, kollarını açıp kılıcını Bowen'ın göğsüne bastırırken pençesiyle de Sebastian'ın boğazını tuttu.

Bowen homurdanarak ilerlemeye çalıştı. “Çekil yoldan, Valkyrie. Gözleri temiz ya da değil, onun ne olduğunu bilmiyor musun?”

Sebastian, Kaderin’in yanına ışınlanarak kadının pençelerinden kurtuldu ve onu arkasına itti. Kolunu arkasında kadına karşı tutarak kendini Bowen’a hedef yaptı. Sergilediği bu tavır, Kaderin’i o kadar şaşırtmıştı ki vampire karşı çıkamadı.

Ama daha sonra Bowen atıldı ve adamın kafasını koparmak için ellerini Sebastian’ın boynuna kenetledi. Sebastian, serbest olan kolunu kullanarak Bowen’ın gırtlığını yakalarken Kaderin’e uzattığı kolunu çekmiyordu.

Bu hareketi Kaderin’in gülmek istemesine neden olmuştu.

Bir erkek *onu* koruyordu. Ne kadar... alışılmadık.

Kaderin silkindi ve Sebastian’ın arkaya doğru uzanmış, koruma görevi yapan kolunu kavradı. “Bowen, Riora’nın tapınağında kavga ediyorsun,” dedi. “Buna devam edersen, Hücum’u tehlikeye atarsın.” Parmaklarının altındaki Sebastian’ın kasları kaskatı kesilmişti, vücudu ise güçlü ve ateşli bir şekilde gergindi. Kendine engel olmayan Kaderin, Sebastian’ın kokusundan inanılmaz bir keyif alarak ona biraz daha yaklaştı. Sebastian bu kez de kolunu arkasına doğru kıvrıp Kaderin’i vücuduna doğru çekti.

Kaderin neden ona karşı koymuyordu?

“Seni anlamıyorum, Kaderin,” diye bağırdı Bowen.

Kaderin tekrar yana uzandı. “Yarışma olmaz. Riora, iptal eder.”

“Bunu yapmaz. Bir vampirin ölmesiyle yapmaz.”

Kaderin başını salladı ve Bowen’ın gözleri ilginç bir şekilde daha iri ve daha vahşi hale gelerek hayvansı formunun buz mavisi rengine dönüştü. Sebastian’ı bıraktı ve yassılaştırmış avuçlarını kaldırdı. Kendi kendine Galce küfrediyor gibiydi.

Bir Lykae, cinayet işlemeyen kavgayı bitirmiş miydi? Hem de bir vampirin eli hâlâ gırtlakını ölümcül bir şekilde sıkarken? Bu, gerçekten ilklerle dolu bir haftaydı.

"Bırak onu, Sebastian," dedi Kaderin. "Bırakmalısın."

Sebastian, Bowen'a, "Bitir şunu," dedi sertçe.

Bowen gömleğinin koluyla yüzünü sildi. "Yapmayacağım. Şimdi değil." Sebastian onu bırakır bırakmaz ellerini indirmedi geriledi.

Kaderin, Bowen'ın daha önce bir kavgadan çekildiğini hayal bile edemiyordu. O onurlu bir alfa erkeğiydi ve çocukluğundan beri vampirleri öldürmek için eğitilmişti. *Bu ödülü çok istiyor olmalı.*

Bowen karanlığın içine çekilirken gözleri parlıyordu.

Sebastian onu takip etmek için hareketlendiğinde Kaderin, "Hayır, gitmesine izin vermelisin," dedi.

Sebastian, ona doğru döndü ve Kaderin kavganın verdiği seksi zindeliği görünce irkilmesini bastırmak zorunda kaldı. Adamın kaslı göğsü sarf ettiği çabayla inip kalkıyordu ve cesurca kazandığı yaranın izini taşıyordu

Kılıcını kınına koyarken, *ne yazık ki yara izi kalmayacak,* diye düşündü Kaderin.

"Benden gitmesine izin vermemi mi istiyorsun?" Başını eğip berbat haldeki yaralarına kısa bir bakış atıp, "Böyle hakaretleri cezalandırmak isterim," dedi küçümseyerek.

Kendini Bowen'a karşı siper etmişti. Ve daha fazlasını yapmak için de hazırdı.

Savaşçı. Ölümsüz. Bir ölümsüzle hiç sevişmemiştim.

Sebastian'ın bakışları, onun üzerinde gezinmeye devam ederken hâlâ onun özlemini çeker gibiydi. Aniden Kaderin'in kolunu kavradı ve onu bir kez daha karanlık balkona ışınladı.

"Bir daha asla kendini böyle bir tehlikeye atma," dedi, Kaderin'e.

Kaderin, onu gözlerine baktı ve zemin sallanır gibi oldu. "S-sen beni ışınladın mı?" Başı dönüyordu. İlk ışınlaması. Tuhaftı. "Bu çok düşünceli bir davranış değildi."

"Seni uyarmalıydım, Katja."

Bir an sonra tüm dünya dengesini yitirmiş gibiydi; görüntüler ve sesler hatta kalp atışları bile farklıydı...

Ah, Tanrılar, Kaderin tekrar hissediyordu ve artık bunu inkâr edemezdi.

Hafifçe sallandı ama Sebastian hâlâ kolunu tutuyordu. *Mahvolmuştu.*

Buzlu suyla yıkanmış gibi... lütfu gitmişti. Tamamen.

İçinde hapsettiği soluğu bıraktı ve içgüdüsel olarak bildiği şeyin doğruluğunu kabul etti. Duygularını geri getiren Sebastian'dı. Kendisiyle oyun oynayan hercai bir güç ve yeni bir büyü yoktu. Bu sadece... Sebastian'dı.

Ve hayal kırıklığı içinde gökyüzüne doğru haykırmak istedi çünkü nedenini anlamıyordu.

Valkyrie'ler şansa, tesadüflere inanmazdı. O halde, onca zamandır mühürlenmiş olan duygularını bir vampirin harekete geçirebilmesinin anlamı ne olabilirdi?

Sebastian'a bakarken yepyeni bir duyguyla yüzleşti: *Dehşet.*

10. Bölüm

Kaderin şoka girmiş gibi bakıyordu ve Sebastian bunun nedeninin Kışınlanma olup olmadığını merak etti. Bunu önceden tahmin etmediği için kendine kızdı.

Sebastian göz ucuyla, kulak misafiri olmak için ağır ağır merdivenlere yayılan mahlukatları gözetledi. Kaderin'in önüne geçip onlara sivri dişlerini gösterince hepsi dağıldı.

Tekrar Kaderin'e döndüğünde onun biraz daha sakinleştiğini gördü.

"Kaderin, sakın bir daha bir kavganın ortasına dalma. Her şey kontrolümdeydi."

"Öyle mi acaba?" diye sordu gizemli bir tonda. "O, içindeki hayvanı henüz dışarı çıkarmamış bir Lykae'ydi." Sebastian'ın kaşları çatılınca, Kaderin, "Lykae, kurtadam?" dedi.

"Sonra ne olurdu ki? Bir orman kurduna mı dönüşecekti?"

Kaderin, Sebastian kolunu bırakınca kadar onun eline baktı. "Bu kadar şanslı olmazdın." Sonra bir anısını hatırlıyormuş gibi dalgın dalgın mırıldandı. "Lykae'ler buna 'hayvanı ininden çıkarmak' derler. Otuz santim daha uzardı, pençeleri ve köpek dişleri daha uzun ve çok daha keskin olurdu. Onun ne olduğuyla ilgili karar vermek, acımasız ve büyük hayvan görüntüsünün, bir hayalet tarafından gizlendiğine

dair bir tereddüde düşmek gibidir." En sonunda başını kaldırdı. "Ve ışınlanmamakta direnirsen, başın vücudundan ayrılmadan önce son göreceğin şey onun hayvan görüntüsüdür."

"Görmeye değer." Gözleri kısıldı. "Yarışma derken neyi kastettin?"

"Bilmiyor musun?" Adam omuzlarını silkince, "Yakında öğre-nirsin," dedi ve tekrar korkuluklara doğru ilerledi.

"Sana Valkyrie mi dedi?" diye sordu Sebastian hızlıca.

Kaderin arkasını döndü ve saçını kulağının arkasına atıp, "Evet, neden?"

"Valkyrie'ler... daha büyük değil midir?"

Kaderin, ona nefretle baktı. "Bir *vampir* beni küçümsüyor mu?"

"Hayır, öyle demek istemedim... Sadece... o kadar ufak tefeksin ki buna inanmak çok zor."

"Ufak tefek mi? Neredeyse bir atmış beş boyundayım... Bir Valkyrie için, oldukça iyi bir ölçü." Ardından, "Ufak tefek diye tanımlanmaktan *nefret* ederim," dedi.

Neden Murdoch gibi kadınları büyüleyemiyordu ki? "Beş da-kikanı bana ayırmanı istiyorum."

"İkimiz de bununla yetinmeyeceğini biliyoruz. Beş dakika vere-rek senden kurtulabileceğimi düşünseydim, verirdim."

"En azından neden birdenbire benden kaçtığını söyle. Bir anda değişmene ne sebep oldu?"

"Seninle herhangi bir şey yapmak istemediğimi açık bir şekilde kavradım."

Sebastian sesini alçalttı. "Aramızda geçenlerden sonra buna inanmayı reddediyorum."

Kaderin, güçlükle sabrediyor gibiydi. "Bak, izimi sürmek için bir şekilde kim olduğumu öğrendiysen, o zaman vampirleri öldür-

düğümü de gayet iyi biliyor olmalısın. Bu benim işim... Bu benim hayatım. Ve sen de bir vampirsin. Dolayısıyla..."

"Ama o sabah beni öldüremedin? Ya da bu gece beni gördüğünde. İşini yapmadın."

Dudakları aralandı. "Canını bağışlamayı seçtim..."

"Neden?"

Kaderin'in cevap vermekte güçlük çekiyor gibi bir hali vardı. Nihayet, "Çünkü bunun sportmence olmayacağını düşündüm," dedi.

"Bu ne demek?"

"Çoğunlukla uyuşmadığım vampirleri öldürürüm." Korkuluğa gitti ve yeniden oturdu. "Karşı koymaya kalkarlar," diye ekledi ve kılıcını kınından çekerek kucağına koydu. "Dolayısıyla vampir, işini yapmakta çuvallayan bu küçük Valkyrie sana ortadan kaybolmanı öneriyor ve daha fazla sohbet etmeyi reddediyor."

"Ortadan kaybolmak mı?" diye sordu ve çenesini sıvazladı. "Anladım."

Kaderin deri ceketinden elmas törpüsünü çıkardı ve kılıcını bilemeye başladı.

"Katja..."

Törpüsüyle yaptığı ileri geri harekete odaklanmıştı.

"Kaderin."

Tepki vermedi. Kadının vücudu taşlaşmış ve kendini hareketlerinde kaybetmiş gibi görünüyordu.

Sebastian aniden iki şeyin farkına vardı. Kaderin bu işi rahatlamak için yapıyordu ve bir nedenden dolayı hemen o anda yapmalıydı. Sebastian, onun kendisiyle konuşmayı bitirdiğini biliyordu. Tamamen devre dışı bırakılmıştı.

Sonra salondakilerin sessizce Kaderin'le ilgili konuştuklarını fark etti. Kanının kaynamasından sonra duyma yetisi çok daha keskinleşmişti ve tamamen cisimleşmeden ısınlanma yeteneği de gelişmişti. Kesin olan bir şey vardı; Kaderin o an oldukça popülerdi ve onlardan çok şey öğrenebilirdi. Bir kez daha başarısız bir konuşma girişiminden sonra zorla da olsa yanından ayrıldı ve konuşanların arkasına ısınlanıp onları dinlemeye koyuldu.

Farklı gruptaki yetişkinlerin, gençlere açıklama yaptıklarını duydu ve onların İrfan'ın bir tür leşçi avı için toplandıklarını kavradı. Oradaki herkes henüz açıklanmamış bir ödül için yarışmak üzere bekliyordu. Kısık sesle ve gırtlaktan konuşan üçlüyü geçti ve Kaderin hakkında konuşan ikiliye –normal görünümlü bir baba ve oldukça şeytansı görünen oğluna– doğru gitti.

Baba, "Onun güldüğünü hiç kimse görmedi," diye alçak sesle konuşurken, bir saniyeliğine Kaderin'e baktı. Hepsi ondan korkuyor muydu?

Sebastian, onun güldüğünü görmüştü ve bu hiç ummadığı bir anda kasıklarına tekme yemiş etkisi yaratmıştı.

Baba devam etti. "O esrarengiz biri. Erkekleri çıldırtır."

Ben de bunun kanıtı olacağım.

Şeytansı çocuk, "Neden ona Merhametsiz Kaderin deniliyor?" diye sordu.

Öyle miydi?

"Çünkü o soğuk biri. Merhametsiz. Halkımızın, Valkyrie'lerle aynı ödülün peşinden asla koşmamakla ilgili bir kuralı var."

Bir kez daha şaşkına dönen Sebastian, "O gerçek bir Valkyrie," diye mırıldandı.

Konuşmanın konusu Rioara adında birine çevrilince başka bir çiftin yanına ısınlandı; kapüşonlu pelerin içinde bir figür ve elinde

kırmızı bir elma olan daha yaşlı bir kadın. "Valkyrie ortaya çıkınca yolunu değiştir, Mariketa," dedi kadın. "Bunu her zaman hatırla. Bazıları onun bir kez uyardığını söyler ama ben bu konuda risk almamayı tercih ederim."

Sebastian, kapüşonu yüzünden Mariketa'nın yüzünü göremiyordu ama sesi genç geliyordu. "Bir Valkyrie için ufak tefek değil mi?" diye sordu.

Kaderin dikleşince Sebastian onun bu konuşmaları duyduğunu fark etti. Dudaklarının kenarı kıvrıldı. Kendisine kıyasla onun bu kadar küçük ve bu kadar güzel olması hoşuna gidiyordu fakat bunu ona söyleyememişti. Çok zarif olduğu kadar, Sebastian'ın bir dışıde hayal edebileceğinden çok daha güçlü bir yapıya sahipti.

"Hepsi ufak tefek ve narindir. Bu biyolojik bir avantaj," diye açıkladı kadın. "Bir kavgada yapabileceklerine asla inanamazsın. Ta ki çok geç olana kadar."

Geçmişte, düşüncelerini toparlamak için kılıcını bilirdi. Yeniden bunu yapmaya başlamıştı çünkü hayatı boyunca kafası hiç bu kadar karışmamıştı.

Neden hissediyordu ki? Neden o? Neden şimdi?

Ama kendini paniklemesini gerektiren bir durum olmadığına dair bir kez daha telkin etti. Lütü *geri gelmeliydi*. Önceden olduğu gibi. Mutlaka gelecekti. Vampirin varlığı, lütünün üzerinde bir kriptonit görevi görüyorsa, o zaman Kaderin'in tek yapması gereken ondan kurtulmaktı.

Adam bir gruptan diğerine sinsice geçerken Kaderin onu gözetliyordu. Salondakilerin kendisi hakkında söylediklerini tabii ki duyuyordu. Ve Sebastian da fark edilmeden her şeyi dinliyordu. Yarı görünür bir haldeydi. Bu durumdayken vampirler çok belirsiz oldukları için öldürülemezlerdi.

Evet, Sebastian onun hakkında bilgi alıyordu ama yine de hiç kimse Kaderin'in zaafalarını yeterince bilmiyordu. Geçmişî şaibeliydi. Böyle olması için çok çaba sarf etmişti. Ona, "Leydi Kaderin," denildiğini duyunca adamın gözlerini kıstığını gördü. "Leydi," İrfan yaratıklarının tedbir niteliğinde kullandıkları bir unvandı ve bunu yapmakta da haklıydılar.

Daha sonra Kaderin, dişî bir iblisin şu cevheri yumurtladığını duydu: "Bir nedenle, Kaderin *insanlığından* çok şey kaybetti. Bir süredir hayvan içgüdüsüne sahip."

Sanki hayvan içgüdüsüyle yaşamak *kötü* bir şeymiş gibi bahsediyordu. Kaderin tam işkence yapmak için aşağıya atlamak üzereydi ki cübbeli bir cin salonun gerisindeki sunağı geçti. Kaderin, Riora'nın kâtibini tanıdı, ismi de görevine uygun bir şekilde Kâtip'di.

Kâtip başını kaşdı. "Herkes nerede? Tanrıçam kısa bir süre sonra burada olacak."

Mahlûklar beklenti içinde sessizliğe gömüldü. Bir tanrıçayla her gün karşılaşılmıyordu. O geveze iblis elini yaladı ve oğlunun yeni çıkmış kadifemsi boynuzlarının çevresindeki saçları düzeltti.

Riora görüldüğü zaman Kâtip, "Tanrıça Riora," diye duyurdu. Yeni gelenler ve genç ölümsüzler merakla onu süzüyorlardı. Kâtip geri çekilirken böyle bir tanrıçanın hizmetçisi olmaktan müthiş de recede onur duyar gibi bir hali vardı.

Riora, çoğu kişinin Doğurganlık Tanrıçası'yla karıştıracağı kadar büyük göğüslerini sımsıkı saran yarı saydam altın kaftanı içinde, bir tanrıçanın olması gerektiği gibi göz kamaştırıcıydı. Dağınık kuzguni saçları sarkıyor ve düzenli bir rüzgârın içinde dönüp dururcasına dalgalanıyordu, Kaderin birdenbire Sebastian'ın, Riora'yı hiç görmemiş olmasını diledi.

Umursamıyormuş gibi görünerek kılıcını kaldırdı ve adamın yansımalarına baktı. Diğer erkeklerin çoğu gibi, o da ağzı bir karış açık bakıyorsa Kaderin buna aldırmayacaktı. Kesinlikle aldırmayacaktı.

Oysa bu gerçeklikteki en çekici kadınlardan birinin ışığında bile Sebastian'ın bakışları Kaderin'e kilitlenmişti. Kaderin saçını kulağının arkasına attı, tuhaf bir şekilde gururu okşanmıştı, sonra kendi kendine kızdı. Saçını kulağının arkasına atmak mı? Eskiden, çok eskiden ne zaman heyecanlansa bu hareketi yapardı.

Sana neler oluyor, Kad?

Riora, "Merhaba, İrfan," diye konuşmaya başladı gırtlaktan gelen bir tonda. "Başladığı günden beri hiç değişmemiş bir yarışma olan Tılsıma Hücum, bu akşam başlıyor. Kurallar aynı ve..." elini ilgisiz bir tavırla sallayıp gözlerini devirdi, "her... iki yüz elli yılda bir bunları tekrar etmek sıkıcı. Bu yüzden sizlere işin aslını anlatacağım."

"Tüm dünyayı dolaşacaksınız ve tılsımları, büyüleri, muskaları, mücevherleri ve istediğim diğer sihirli objeleri bana getireceksiniz. Seçtiğim bazı görevlerin sonunda birden çok öge olabilir, bazılarında da sadece bir tane vardır. Bunların tümü sizleri savaşıma zorlayacak şekilde tasarlandı. Bu da *eğlencelidir*. Bana göre eğlenceli. Sizin için öyle olmadığını duydum."

Kaşlarını çattı, omuz silkti ve "Her ögeye, ona ulaşmaktaki zorluk derecesine ve kaç tane olduğuna göre bir puan verildi. Bir tılsıma ulaştığınız zaman, onu sadece kalbinizin üzerinde sabit tutmanız yeterli olacaktır; bana doğru yolunu kendisi bulur," diye açıkladı.

Bembeyaz kolunu kaldırdı ve Kaderin bir anlığına onun parmaklarını şıklatıp eklemine kalçasına indirdiğini düşündü. "Işınlanmanın bir zamanlar benim için şaşırtıcı olduğu düşünülürdü," dedi Riora dalgın bir şekilde çenesine vurarak. "Bana öyle gelmiyor. Şaşırtıcı olan, hepinizin soğuk olmasına rağmen yine de bir şekilde kalbinizin olmasıdır." Bir kaşını kaldırmış olan Kaderin'e doğru bir bakış attı

ve devam etti. "Seksen yedi puana ulaşan ilk iki yarışmacı finallere gider. Bu sayının nedeni, bir nedenin olmamasıdır. Bundan sonra son bir ödül için kafa kafaya yarışılır."

Riora *-vampire* iki katı zaman ayırarak- kalabalığı inceledi ve sonra, "Çok fazla kural yok ama sizlere en önemli olan üçünü söyleyeceğim. Birincisi; final turuna gelinceye kadar rakipleri öldürmek yok. Sakatlamak, güçten düşürmek ve gizemli ya da fiziki olarak hapsedmek tabii ki kabul edilebilir," dedi. Başını istekli bir şekilde sallayarak ekledi: "Ve teşvik edilir." Parmaklarıyla iki işareti yaptı. "İkincisi; her bir göreve ait yalnızca bir ödül vardır. Başka bir deyişle, geriye bir şey bırakmamak için zulayı silip süpüremezsiniz. Ve sonuncusu; insanların dikkatini İrfan'a çekecek herhangi bir hareket yapmaya kalkışmayın. Bu çağda bu söylediğim çok daha önemli hale geldi. Anında diskalifiye olursunuz ve benim... öfkeme maruz kalırsınız."

Sunağının yanındaki meşaleler parladı ve tehditkâr yüz ifadesini aydınlattı. Riora'nın görünen maskesinin altında aslında oldukça vahşi ve acımasız biri olduğunu bilen birkaç kişiden biri de Kaderin'di.

Alevler sanki rüzgârın etkisiymiş gibi titreşti ve Riora'nın görüntüsü bir kez daha hoş haline dönüştü. "Sunaktaki alışveriş listemle birlikte her yarışmacı için bir liste var. Verilen bir ya da iki ya da daha fazla gün için, Riora Standart Zamanı olan 7.43'te listeler kendi kendine güncellenecek ve bu da kural dışılığın bir kaydı olabilecek demektir. Her güncellenmeyle, belirlenmiş zaman aralığında yerine getirmek için seçmek üzere sizlere yeni görev listeleri verilecek. Yeni görevler belli olduğu zaman eskiler geçersiz sayılacak. Şunu bilin ki eğer ben gerçekten istersem ya da ilk denemenizde eğlenmişsem, bazı ödüller ve görevler tekrarlanacak."

Arkadaki perilerden biri, “Özellikle Nereus,” diye homurdandı. Nereus, tılsımları karşılığındaki ödemeyi, yarışmacıların bedenlerinden birer parça deri olarak alan Deniz Tanrısı’ydı ve Hücüm’un rutiniydi.

Kâtip kaşlarını çattı; Riora ise duymazdan geldi. “Şimdi, ne için yarışacağınızı öğrenmek ister misiniz?” Herkes nefesini tuttu. Tapınak sessizliğe gömüldü. “Büyük ödül, her zamanki gibi, paha biçilemez ve güçlü bir ödül.” Dramatik bir hava katmak için duraksadı ve bu kez meclisine ne götüreceğini merak eden Kaderin başını kaldırdı.

Daha önce, parçalanamayan bir zırh ve İrfan mahlukatının, ölümsüzlerin ölmesi için olağan yöntem olan kafalarını kesmeden öldürebilen bir savaş baltası kazanmıştı. Ama ikisi de Valkyrie’lerin gözüpek müttefikleri olan Furia’lara⁶ haraç olarak verilmişti. Sahibine sirenlerin sesini veren bir gerdanlık kazanmıştı ama Yeni Zelanda meclisi tarafından saklanıyordu. Takan kişiye çok güçlü cinsel arzu hissettiren bir pazıbent kazanmıştı. Onun nerede olduğunaysa kimse bilmiyordu ve bu durum birden fazla Valkyrie’nin öfke duymasına neden olmuştu.

Riora bir kez daha ona baktı. Kaderin üzerine baskı yapan o anın ağırlığını hissediyordu...

“Bu Hücüm’da, Thrane’in Anahtarı için yarışacaksınız.”

Kaderin’in soğuk kalbi neredeyse duracaktı.

6 *Fury* kelimesi İngilizcede “öfke” anlamına gelmesinin yanında Roma mitolojisinin deki Furia’ları da betimler. Furia’lar Yunan mitolojisindeki Erinys’ler, yani Öç Alma Tanrıcaları’yla bir tutulur. Erinys’ler suç işleyenlerin, özellikle de adam öldürenlerin peşine takılan tanrıçalardır. (ç.n.)

11.

Bölüm

Herkes nefesini tutunca Sebastian, Thrane'in Anahtarı'nın ne olduğunu sormak için döndü fakat sonra bu mahlûkların hiçbirinin kendisiyle konuşmayacağını hatırladı.

En sonunda, Riora, "Büyücü Thrane zaman yolcuğuyla ilgileniyordu ve anahtarı zaman içindeki bir kapıyı açarak sahibinin geçmişe gitmesini sağlar. Teorik olarak yeryüzündeki en güçlü silahtır," diye açıkladı.

Sebastian hâlâ bir zamanlar olduğu kadar insandı ve İrfan'da acemiydi. Ama üzerinde kim ya da ne yaşarsa yaşasın, yeryüzündeki temel doğa kanunlarının değişmeyeceğinden emindi. Fizik farklı değildi. Örneğin, ışınlama fizik kurallarına göre mümkündü; zamanda yolculuk ise mümkün değildi.

"Anahtar kaç kere işe yarayacak?" diye sordu İskoç piçi.

"İki kere."

Kalabalık bir kez daha gürültüye boğuldu. Bu yarışma bir tür dolap mıydı? Zamanda yolculuk hakkında gayet rahat konuşan sunaktaki kadına inanmakta neden bu kadar aceleciydiler? Bu Riora gerçekten bir Tanrıça mıydı? Kadının uhrevi görüldüğü kesindi ama Kaderin de öyleydi.

Sebastian, tekrar ışınlanarak elmalı kadının ve Mariketa adlı kızın yanına gitti. Diğerleri, onu fark etmemiş gibiydiler. İskoç, gözlerini üzerinden ayırmazken Kaderin'se onu görmezden geliyordu.

Kadın, Mariketa'ya, "Valkyrie anahtarı istiyor. Hem de çok," diye mırıldandı.

Kaderin sakın bir ifadeyle, düzenli hareketlerle kılıcını bilerken Sebastian'a her zamanki gibi göründü.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu Mariketa.

"Merhametsiz Kaderin'in şimşeği çağıyor. Valkyrie'ler güçlü duygular içinde olduklarında bunu yaparlar."

Bu doğru muydu? Sebastian cam tavana doğru baktı ve gökyüzünü renklendiren şimşekleri gördü. Şatosundaki sabah, tüm dikkatini ona verdiği ve kadını orada tutmaya odaklandığı için, diğer ayrıntıları pek fark etmemişti. Şimdiyse tekrar düşününce berrak gökyüzündeki şimşekleri hatırladı. Huşu içinde bakakaldı. Sırf Kaderin'e ait olduğu için, şimşekler ona daha mı büyüleyici geliyordu?

"Önceki halinden çok daha korkunç olacaktır," diye devam etti kadın. "Onunla aramıza mesafe koyacağız."

Sebastian bakışlarını bir kez daha Kaderin'e çevirdi. Kadının şiddetini tecrübe etmişti ancak *korkunç mu*? Hiç öyle görünmüyordu. Sarı saçları, narin omuzlarının üzerine yumuşak bir şekilde dökülüyordu. Becerikli parmakları kırılgan görünüyordu. O kadar güzel ve narin ki, diye düşündü Sebastian.

Evet. Güzel ve narin. Sebastian'ın gözleri kısıldı. Hatta silahının keskin uçları parlayana dek törpüsüyle bir ileri bir geri hareket ederken bile öyleydi.

Anahtar. Zamanda geri gitmek.

Kaderin'in kılıç tutan eli deli gibi titriyordu. *Sakin ol!* Evet, Kaderin biraz önce hayatını değiştirecek bir şey öğrenmişti ama bu ödülü kazanmanın kendisi için ne kadar önemli olduğunu kimsenin bilmesine asla izin veremezdi. *Soğukkanlı* olması gerekiyordu.

Ellerini yumruk yaptı. Tavan penceresinden dışarıya bakıldığında şimşeklerin gökyüzünü boydan boya kapladığı görülebilirdi. Ona doğru sinsi sinsi kaçamak bakışlar atılıyordu.

Şimşek mi? Yine mi?

Birçok şey tehlikedeydi. *Her şey* tehlikedeydi. Geçmişi ve geleceği.

Kız kardeşlerinin geleceği.

Onları geri getirebilirdi. Tek yapması gereken, bu yarışmayı kazanmaktı.

Son beşini kazandığı gibi. Çoğu İrfan mahlukatı, Kaderin'in kazanmadığı bir zamanı düşünecek kadar uzun yaşamamışlardı bile.

Dasha ve Rika'nın tekrar kendisiyle olmaları ve meclise dönmeleri düşüncesi, dudaklarının yine beceriksizce kıvrılmasına neden oldu. Tıpkı Sebastian'a gülümsediği zaman olduğu gibi, sanki yüzü nasıl gülümseyeceğini tekrar öğreniyordu.

Kardeşlerine bu çağı öğretebilir ve güzelliklerini gösterebilirdi. Kaderin'in malikânedeki odasında kalabilirlerdi; çok güzel göl manzarası vardı. Onlara, sahip olduğu birkaç parça kıyafetini ve mücevherlerini verirdi. Kaderin hiç alışveriş yapmazdı; hoşuna giden kıyafetleri meclistikilerden aşırılmayı âdet edinmişti. Bunca yıldır biriktirdiği parayı, artık onları şımartmak için kullanabilirdi.

Kefaret. Ölümlerine neden olduğu için.

Titremeyi kesmeliyim.

Tek ihtiyacı, anahtarı bir kez kullanmak olacaktı. İkinci kullanım hakkını İttifak'a verecek ve onların ne yapacaklarına karar vermelerine izin verecekti.

Kız kardeşlerini en son onları gömerken görmüştü. O dehşet sahnesiyle yer değiştirecek bir görüntü için her şeyi yapar, yoluna çıkan her şeyi saf dışı ederdi.

Geçmişte, rakiplerine oldukça acımasız davranmıştı.

Hiçbir şey görmediler.

Bakışları aşağıdakilerin üzerinde gezindi; onları yaşayan varlıklar olarak değil, ortadan kaldırılması gereken engeller olarak görüyordu. Kaderin'in kafasını karıştıran ve bu varlıklara verdiği gözdağına –bunu hep bir silah gibi kullanırdı– zarar veren vampir de bir engeldi. Yoluna gidecekti; ama öfkeyle değil. Ürpertici tehditkârlığını salıverecekti.

Kız kardeşleri için... her şeyi yapardı.

Kılıcındaki yansımasını inceledi. Eğer vampir önüne çıkarsa, kılıcıyla adamın boynunu vururdu. Vücudunun yere düşmesini bile beklemeden arkasını döner ve onu unuturdu.

Katılabilirim.

Sebastian, ona çok istediği bir şeyi verebilirdi. Bu yarışmayı kazanabilir ve dolayısıyla onun sevgisini de kazanabilirdi.

Ölümlü hayatında bir şövalye olmuştu ama uğruna kılıcını kullanacağı bir kadını olmamıştı. Artık vardı.

"O halde, kimlerin yarışacağını açıklayın," dedi Riora'nın yanında duran solgun tenli, sert ifadeli adam.

Hepsi Kaderin'e boyun eğmiş gibi görünüyordu ve Kaderin ayağa kalkarak kılıcını arkasındaki mükemmel işlemeleri olan hançerinin yanındaki kınına geçirdi. Omuzlarını geriye attı ve "İttifak'ın

Merhametsiz Kaderin'i, Valkyrie'ler ve Furia'lar için yarışıyorum," dedi kendinden emin bir tonda.

Furia'lar da mı var? Kaderin, Furia'nın bir parçası mıydı?

Kaderin oturduğunda siyah saçlı bir kadın ayağa kalktı. "Ben Okyanus Sirenleri'nin Lucindeya'sı, bütün Sirenler adına yarışıyorum."

O halde, *sirenler mitolojinin dışında da var*. Sebastian elini boynunda dolaştırdı. *Şaşırtıcı*.

Hemen sağında duran pelerin giymiş kız seslendi: "Cadılar Evi'nden, Beklenen Mariketa."

Cadılar da.

Sebastian için "mitsi" varlıklarla karşılaşmak zaten tuhaftı. Kısa sürede gözleri onlara alışmıştı. Ama insan gibi görünen varlıkların ayağa kalkıp rahatlıkla insan olmadıklarını ilan ettiklerini duymak nedense çok daha garipti.

Dışarıda, insanların arasında olduğu zaman, kendisini yırtıcı bir hayvan gibi hissediyordu, aslında baştan sona diğer yaratıkların arasında da öyleydi ve bunu hiç fark etmemişti...

Sebastian'ın düşmanı gölgelerin arasından fırladı. "Lykae Klan'ından, Bowen MacRieve." İskoç aksanı vardı ama klanının İskoçya'dan geldiğini belirtmedi. *Bütün kurtadamlar İskoç mu*, diye düşündü Sebastian, biraz heyecanla. *Yani, neden olmasın?*

Mariketa'nın yanındaki kadın homurdandı. "Bowen mı? O kadar çok kilo vermiş ki onu zor tanıdım."

Lanet olası, eskiden bu halinden daha mı iriydi?

"O zaman bir rakibimiz daha oldu. Tanrılar, o insafsızın tekidir. İnanılmaz. Bloglar buna çıldıracaktır."

Bloglar kim?

Sanki dudaklarını kıpırdatmadan konuşuyormuş gibi, "Neden bana bakıp duruyor?" diye homurdandı Mariketa. İskoç, kaşlarını çatmış, o tarafa bakıyordu.

Kadın omuz silkti, o da şaşırılmış görünüyordu.

İblis hanedanlıklarından ya da İblis Soyu'ndan gelen her cins ve boyuttaki iblisler, yarışma niyetlerini ilan ettiler. Büyük parlak gözleri ve sivri kulaklarıyla, Kaderin'in türüne benzeyen bir kadın, "Asil Peri ve Elf Halkı'nı" temsil ediyordu. Kaderin'i asil bir reveransla selamladı, Kaderin ise zarifçe başını eğdi.

Bu yarışmacıya saygı mı duyuyor?

"Daha başka?" diye sordu Riora.

Sessizlik. Herkes etrafa bakınıyordu. Sebastian ayağa kalktığı anda Kaderin'in gözleri büyüdü ve başını iki yana doğru hafifçe sallayarak ona baktı.

"Ben Sebastian Wroth ve ben de katılıyorum."

Kaderin başını hafifçe cam tavana doğru kaldırdı.

Sebastian'ın bu beyanatına boğuk tıslamalar eşlik etti ama ters baktığı her yer sessizleşti. Belli ki vampir olması, ona bu dünyanın nefretini kazandırmıştı ama aynı zamanda güç de sağlamış gibi görünüyordu.

"Hangi grubu temsil ediyorsun?" diye sordu Riora neşeli bir tonlamayla.

Sebastian konuşurken gözlerini Kaderin'e dikti. "Hiçbirini."

"Ah ama bir grubun üyesi olmalısın. Bir tür sponsorluk gibi." Sebastian, Tanrıça'ya doğru dönünce Riora dostça başını sallayarak, "Kotilyon gibi. Ya da adsız alkolikler," diye ekledi. Ardından sanki Sebastian'ın aklını okuyabiliyormuş gibi gözlerini ona dikti.

"O bir Çilekeş, Riora," dedi Kaderin. "Dönüşmüş bir insan. Bu dünya hakkında onu eğitmek kanuna aykırı ve bu yarışmaya girerse çok şey öğrenecek."

"Bu doğru mu?" diye sordu Riora.

"Onlarla birlikte değilim." Çilekeşler'den feragat ettiğine göre şimdi kimi temsil edecekti? Geriye Yağmacılar kalıyordu ki bu da Çilekeşler kadar imkânsız bir seçenektir.

Daha sonra... aklına bir fikir geldi. Bir kumar. Riora'ya döndü. "Seni temsil ederim."

Riora eğri büğrü parmak uçlarını göğsüne bastırdı. "Moi?"

Homurtular patlak verdi. Periye benzeyen kadın kıs kıs gülüyordu.

Kaderin ayağa kalktı. "Seni temsil edemez, Riora. Sen bir grup değilsin."

"Ah, benim Merhametsiz Kaderin'im, bunun imkânsız olduğunu düşünüyorsun sanırım."

Kaderin bu sözden çekinmiş gibi görünüyordu ve tartışmak üzere dudaklarını aralamıştı ki...

"O bir şövalyeydi," dedi Riora.

Bunu nereden biliyordu? Aniden Sebastian bunun yalnızca tek bir açıklaması olduğunu fark etti. *Çünkü o bir tanrıçaydı.*

"Bana kılıcını vaat ediyor ve ben de kabul ediyorum."

Homurdanmalar arttı. Kaderin sanki tokat yemiş gibiydi. Sebastian'a doğru tehditkâr bir bakış attı.

"Mükemmel," diyen Riora elini çırpı. "Yarışmaya iki yeni güçlü rakip girdi." Riora, Kaderin'e manidar bir bakış attı. "Nihayet, gerçek anlamda bir rekabet olacak."

12. Bölüm

Vampir, Hücüm'a katılarak en azından finale kadar Kaderin de dâhil olmak üzere tüm rakiplerden hayatını korumuş oldu.

Riora'yı temsil ederek –müthiş zekice bir hamleydi– bütün rakiplerin en korkunç ihanetlerine karşı kendini korumuştı.

Sinir bozucu vampir, göz ardı edilmeyecek kadar zorlu olduğunu kanıtlamıştı.

Kaderin gerçek *sinir bozukluğunu* hatırlamaya başlamıştı. *Moral bozukluğuna* çok benziyordu. İkisi de canını sıkıyordu.

Sunağa gidip listesini alma niyetiyle bir kez daha korkuluktan indi. Dalkavuk mahlûkların arasından geçerken, kendisine, İttifak'a, yüce Freya'ya ve aziz Wóden'a –Kaderin sanki uyuyan iki Tanrı'ya mesaj gönderebilirmiş gibi– saygılarını iletiyorlardı.

Vampir, "Katja," derken, onun korkusuyla sinen mahlûk kalabalığının arasından kendine yol açtı.

Kaderin, "Bu, benim adım değil," dedi yavaşlamadan ama Sebastian kolaylıkla ona yetiştii. *Hava ne zaman bu kadar ısındı?* Kendini saçlarını toplarken buldu. "Söyle bana, asalak. Bowen ya da benim seni öldürmemizi engellemek için mi katıldın?"

“Asalak mı?” Kaşları çatıldı fakat kadının hakaretini hemen savuşturmuş gibi göründü. “İkimiz de beni öldüremeyeceğin gerçeğinin farkındayız.”

Kadın omzunun üzerinden sert sert baktı. “Bunların son sözlerin olmasını çok isterdim.”

“Bunu anlamaya başladım.” Dış görünüşü sakindi, hatta âdeta bir beyefendi gibiydi ama Kaderin onun içinde saklı olan vahşiliği biliyordu; akşam bunu görmüştü. “Eğer bu yarışma senin için önemliyse, o halde bırak sana yardım edeyim. Seni birçok yere ışınlatabilirim ve sen de herkesi yenebilirsin.” Tereddüt içinde elini omzuna doğru uzattı ama kadının öfkelenmek üzere olduğunu görünce geri çekti.

“Onları her halükarda yeneceğim.”

“Ama neden daha kolay yolu seçmiyorsun?”

“Tamam, oynayacağım.” Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturunca adamın bakışları göğüs dekoltesine kaydı. Kaderin, Sebastian’ın yüzünün önünde parmaklarını şıklattı.

Sebastian’ın bakışları onunla buluştuğunda, eliyle ağzını ovaladı. “Özür dilerim.” Ama ifadesi gördüğünden gayet memnun olduğunu söylüyordu. “Oynayacağım derken?..”

“Hiç New Orleans’a gittin mi?”

“Birleşik Devletler’deki mi?” Kadın başını onaylar gibi sallayınca, “Henüz gitmedim,” dedi.

“Peki ya Güney Amerika’ya?” diye sordu. “Afrika’ya?”

Adam duraksadı ve sonra da başını iki yana salladı.

“Vampirler yalnızca daha önce bulundukları yerlere ışınlatabilirler. Öyleyse, beni nereye ışınlamayı planlıyorsun? Evinin arka bahçesine mi?” diye anında kaybolan yapmacık hoş bir edayla sordu. “Vampir, bu oyun yalnızca büyük çocuklar için.” Çatlak cam tavana doğru başını kaldırıp şimşek çakan gökyüzüne baktı. Bir saatten

kısa bir süre sonra şafak sökecekti. "Ve senin uyku saatin neredeyse gelmek üzere."

"Seni korumak için, seninle birlikte seyahat edebilirim."

"Benimle seyahat etmek mi? Her gün durup seni bekleyeceğimi mi sanıyorsun? *Sen* güneşe çıkamıyorsun diye zamanımın yarısını kaybedeceğimi mi?"

Sebastian, kısa bir süre için sanki bu ağır gerçeği unutmuştu ve Kaderin ona hatırlatmış gibiydi. "Hayır, tabii ki hayır," dedi usulca. "Benim istediğim sadece..."

"Fazla üzerime düşüyorsun. Kadınların bundan hoşlanmadığını sana kimse söylemedi mi? Kadınların canını sıkan üç şeyden biri. Hiç seksi değil."

Nedense bu sözler Sebastian'ın yüzünün asılmasına ve aniden geri çekilmesin neden oldu. "Diğer ikisi nedir?" diye sordu aksi bir tavırla.

"Birincisini yeterince yapıyorsun. Önce bununla ilgili çalışsan nasıl olur?" Arkasını dönüp sunağa gitti ve şaşırtıcı bir şekilde adam onu takip etmedi.

Pek işe yaramasa da tapınağı temizlemeye başlayan Kâtip'in yanından geçti. Adam, hasar görmüş kolonu örten ağaç dalını çekti. Pençe izlerini görünce yakınında toynaklarını inceleyen yaratıklara sert sert baktı.

Onun yanından geçerken Kaderin adamı nazik bir şekilde, "Kutsal Kâtip," diyerek selamladı, bundan her zaman mest olan adam ağaç dalına takılarak tökezledi ve heyecanla bir karşılık geveledi.

Sunakta, iki elfle konuşan Riora "yarışmanın gerçek zamanlı çevirim içi yayınlanmasıyla" ilgili bir şeyler söylüyordu ve onlara "ziyaretçileri siteye yönlendirmelerini" emrediyordu.

Kaderin, vampirin gözlerini hâlâ üzerinde hissederek yukarı sıçradı. İrfan'da bunu yapmaya cüret edebilecek tek kişiydi. Listelerin olduğu yığının içinden birini çekti ve rulo yapılmış kâğıdı açtı. Her yarışmacı aynı görev listesini alacaktı ve her listede aranan tılsımlar ya da objeler, onları bulmak için koordinatlar ve kısa bir açıklama vardı. Her zaman olduğu gibi, herhangi bir tur içinde on tane görev seçeneği bulunuyordu.

Riora halkla ilişkiler söylevini bitirince, "Annen ve baban nasıl, Merhametsiz Kaderin?" diye sordu.

Kaderin, Riora'nın, üç ebeveyninden ikisini sorduğunu biliyordu. Kaderin'i doğuran annesi bir ölümlüydü. "Uyuyorlar, Tanrıça," diye dalgın bir şekilde cevap verirken bir yandan da okuyordu. Tanrılar güneşin her geçişinde ne kadar duacıları ve onlara sunulan adakları varsa onlardan güç alırdı; Riora'nın internet girişimi de daha fazlasını kazanmak uğrunaydı. Ancak Freya ve Wóden'a ibadet eden o kadar azdı ki ikisi de enerjilerini muhafaza etmek için uyumuştı. Kaderin, "Bu Hücum'da ilginç tılsımlar var," diyerek gözlemini dile getirdi.

Geçmişte, Kaderin ilk olarak hep en yakınındaki tılsımın peşinden koşmuştu. Şimdiyse, birden fazla gerçek rakibi olduğu için yeni stratejiler bulacak ve hepsini sarsacaktı. Başlangıçta en uzak noktalaradaki en yüksek puanlı ve en zor görevleri yerine getirecekti.

"Ben de öyle düşündüm," dedi Riora. "O listedekilerin sadece yarısını alacak olmam ne kötü. Tüm o kaza eseri ölümler yüzünden, biliyorsun."

Kaderin onun duygularını anlar bir şekilde başını salladı. Sonra bakışları, en yüksek puanın verildiği seçeneğe ilişti; üç aynalı tılsımdan birini getirmek on iki puan. Şimdiye kadar aldığı en yüksek puan on beşti. Bu, hayatını tehlikeye atacak kadar riskli değildi; daha çok lojistikle ilgili bir görevdi. Oraya ulaşımı ilk kim ayarlayabilirse, o kazanırdı.

Variş noktası her ne kadar İttifak'ın iletişim ağının dışında olsa da Kaderin'in başka kaynakları da vardı ve bir Hücum için ilk defa kendi meclisinden yardım isteyecekti. *Yalnız, aradığım zaman lütfen Regin cevap vermesin...*

Kaderin dışarıdaki helikopterlerin sesini duydu, pervaneleri havalanmak için hızla dönerken motorlarının homurtusu yükseliyordu. *Sert ve hızlı ol. Evet, işte bu. Kâğıdı yeniden rulo yaptı.*

Kaderin ayrılmadan, Riora, "Vampir şövalyemi onaylamıyormusun?" diye sordu.

Kaderin ona baktı. "Benim onayımı zerre kadar umursamadığımı gayet iyi biliyorum. Ya da bununla ilgili aşırı ve mutlak kararımı." Riora neden kendisini bu kadar yakından inceliyordu? Kadının bakışları altında Kaderin'in yüzü kızardı. Riora'nın her zaman Kaderin'e karşı nedeni anlaşılmayan bir ilgisi var gibiydi ama bu seferki aşırıydı.

"Farklı görünüyorsun."

Çünkü lanet olsun ki hissedebiliyorum! Kaderin bunun yerine, "Yeni saç kesimi," diye geveledi. Acaba Riora, onun duygularını, özellikle de vampire karşı duyduğu çekimden ötürü utancını sezmiş olabilir miydi? Bakışları Sebastian'a yöneldi.

"Demek ilginiz karşılıklı, *Leydi* Kaderin? Ne kadar yakışıklı."

"Pardon?"

Riora başını kaldırdı ve adamı inceledi. Sebastian, duvara yaslanmış, kollarını kaslı göğsünde, yaralarının üstünde kavuşturmuş bir vaziyette Kaderin'i süzüyordu. "Tabii ki böyle bir vampire karşı ilgi duymamak neredeyse imkânsız."

"Riora ben asla öyle bir şey söylemedim..."

"Ben yalnızca sanki bazı Tanrılar benim şövalyemi şeklen kutlamış gibi diyecektim."

Kaderin ifadesinin sertleştiğini hissetti. "Onlar, şövalyeni kana susamışlıkla mı kutsadılar?" diye parlarken bunu söylediğine kendisi bile şaşırmıştı.

"*Ses tonuna dikkat et, Valkyrie.*" Alevler parladı. "Bu, bir kadınlar toplantısı değil." Arkalarındaki Kâtip'in kolu alev alınca adam geri sıçrayarak koluna vurdu.

Kaderin dişlerini gıcırdattı ve "Evet, Riora," dedi.

Riora iç geçirdi. "Git." Sesi yumuşamıştı. "Yarışı kazanırsan, kız kardeşlerini geri getirebilirsin."

Kaderin'in gözleri kısıldı. "Onları biliyor musun? Kayıplarımın sana hiç bahsetmemiştim."

"Öldürdükleri zaman bile senden haberim vardı."

"Göz kamaştırıcı Riora bunun benim için önemini anladıysa, yarışla ilgili bazı ipuçları vermek ister mi?"

Bir kez daha neşelenen Riora soluğunu tuttu. "Bana, sanki dokuz yüzlü oyun yardım hatlarından biriymişim gibi davranıyorsun. Kendimi ucuzlatılmış hissettim." Tırnaklarını inceledi. "Daha azı için erkekleri kör ederdim." Kâtip yine arkalarındaki ateşi söndürmekle uğraşıyordu ve durup sanki bunun olacağını önceden biliyormuş gibi başını salladı.

"Özür dilerim. Bilmem gerekirdi," dedi Kaderin. "Herkes senden bilgi almanın *imkânsız* olduğunu söylüyor."

"Adımlarını dikkatli at, Valkyrie," diye uyardı ama eğleniyordu. Öne doğru süzülüp kolunu Kaderin'e atarak onu şaşırttı. Onu yanına doğru çekerken, Riora'nın teması sıcak ve yumuşaktı. Sonra alçak bir ses tonuyla, "İşte sana bi ipucu: Gizemli kör Honorius'un kılıcıyla karşı karşıya gelersen, kılıcı hedefi asla şaşırmayacak şekilde büyülediğini bil."

Kaderin, bu şifreli ipucu hakkında daha fazla soru sormadan, Riora aniden dönüverdi. "Ah, vampirin de geliyor. Buna daha fazla dayanamıyor."

Kaderin, onun kendi vampiri olmadığını açıklamayı denedi ama Riora konuşmasını bastırdı. "Şuna bak, seni ne kadar büyük bir açlıkla seyrediyor! Ve duruşu da ne kadar kibirli! Ne etkileyici bir gurur. Ve geniş omuzlar." Boğazından bir hırıltı yükseldi. "Sen giderken onu oyalayayım mı? Tatsız bir iş sayılmaz."

Kaderin kızgınlıkla dudaklarını birbirine bastırdı, sonra da kendini aptal gibi hissetti. Bir vampiri kıskanıyor olamazdı. "Çok memnun olurum. Onu birkaç saatten fazla oyalamanın mümkün olduğunu düşünmesem de."

"Küstah, Valkyrie," dedi Riora bakışlarını bir an bile Sebastian'ın üzerinden çekmeden. "Bir günün var."

Sebastian uzun adımlarla ilerlerken Riora, "Vampir," diye mırıldandı. "Biraz konuşalım."

Sebastian sabırsızca ona döndü ama tapınağı boylu boyunca geçen Kaderin'i süzmeye de devam etti. Kaderin kemerli kapının olduğu taraftaki kurtadamlarla karşılaştı ve kısa bir konuşma yaptılar.

"Rahatla. Evet, senden uzağa gidiyor. Ama diğer taraftan, beş dakika öncesine göre hiçbir şey değişmedi, seni asla görmek istemiyor. Ee, seni kim doğradı? Şu anda Kaderin'i tehdit eden, o kırmızı pençeli Lykae edepsiz mi?"

Sebastian, adamı öldürecekti. "Tartıştık," dedi Sebastian dalgın bir şekilde ve Kaderine doğru yürümeye başladı. "Gitmeliyim..."

Riora, adamın tam önüne belirdi. "Burayı nasıl buldun?" diye sordu baskıcı bir tonda. "Sana davetiye gönderdiğimi hatırlamıyorum, Kâtip de öyle." Parmaklarını şıklattı ve adam mum söndürücüyü düşürerek hemen yanında bitiverdi. "Ve partime davetsiz gelmeni hoş karşılamadım."

"Buraya ışınlandım." Kaderin'e her zaman ulaşabileceğini hatırlamalıydı. Ve ona yarışma şansı tanıyan Tanrıça'yı sinirlendirmese iyi ederdi.

"Daha önce buraya gelmiş olamazsın."

Nihayet, Lykae hızla uzaklaştı. Kaderin, İskoç'un arkasından terbiyesizce bir el hareketi yaptı, sonra da kendi parmağını gözle görülür bir şaşkınlıkla süzdü.

"Kaderin'e ışınlandım." Sebastian, Kaderin'in ceketinin cebinden telefonunu çıkardığını ve kapı tarafına doğru gittiğini görünce çenesi kasılmış bir halde Riora'ya döndü. "O benim varış noktamdı."

Riora'nın dudakları, sanki keyiflenmiş gibi kıvrıldı. Birdenbire gözleri alev almış görünüyordu. "Ama vampir, bu *imkânsız*."

Sebastian kafası karışmış bir şekilde, "Belki önceleri öyle kabul ediliyordu ama..."

"Bunu nasıl yaptın?" Riora işaret parmağını sunağa koyup destek alarak kenarına oturdu.

Sebastian aceleyle değişken kısıtlamaların nasıl birbirlerinden ayıramayacağını açıkladı. Birbirlerine çok benzeyen iki şeyden biri mümkün olabilirken diğeri imkânsız olamazdı. Eğer bu zekâ gücünün ve zihinsel sezgi-hafıza yeteneğinin bir ürünüyse, o halde ışınlanma konusunda daha önce denenmemiş yollar denenebilirdi.

"Çok... çok enteresan." Ellerini yelpaze gibi sallayarak, ufak tefek adama döndü. "Kâtip, sanırım âşık oldum. Tam da benim emir erim gibi! Onu nasıl ödüllendirmeliyim?"

"Dişlerini sıkmasına ve çenesinin gerilmesine bakılırsa, sanırım şu an tek bir şey istiyor," dedi Kâtip. Sebastian, Valkyrie'ye duyduğu ilgiden Kâtip'in pek hoşnut olmadığını görebiliyordu.

"Ah, evet. *Kaderin*." Riora burnunu çekti. "Kıskandım, vampir ve morali bozuldu. Sonra ağlayacağım."

Sebastian, ondaki gücü sezmişti, değişken bir gücü bu ve bu dünyadaki yerini öğreninceye kadar adımlarına dikkat etmesinin akıllıca olduğunu düşünüyordu. "Niyetim... sizi kırmak değildi."

Kâtip boğazını temizledi ve sanki kelimeler ağzından işkenceyle dökülüyormuş gibi konuştu: "Tanrıça Riora, bu adama karşı duyduğunuz ilginin çok olağan olduğunu söylemek benim görevim. Leydi *Kaderin*'in geçmişine bakıldığı zamansa, bu adamın onu kazanmasının *olağandışı* olduğunu söyleyebilirim."

Kadının gözleri büyüdü ve bilgece bir tavırla başını salladı. "Ah, haklısın. *Bu nedenle* seni hayatta tutuyorum zaten..."

Sebastian, "*Kaderin*'in geçmişinde ne olmuş?" diye araya girdi.

Riora gözlerini kısarak ona sanki daha önce görmediği bir böcekmiş gibi baktı ve başını adamın yüzüne doğru iyice yaklaştırdı. "Sözümü kestin. Seni kaynatıp yavaşça pişirme dürtüsü içindeyim."

"Tanrıça, özür dilerim," dedi ama cesurca devam etti. "Onun geçmişinden bahsettiniz..."

Adamın yasak bölgeye girmiş olduğunu unutmuşçasına, Riora komplocu bir ses tonuyla, "Vampirler, *Kaderin*'e çok kötü davrandılar. Ve sen de bir vampirsin," dedi.

Kaderin'in incinmiş olduğu düşüncesi, Sebastian'ın dişlerinin sivrilmesine neden oldu. "Ona ne yapıldı?"

Vampirin öfkeli sorusunu göz ardı eden Tanrıça kendi sorusunu sordu. "Onun kadar yüksekte birine ulaşmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Sebastian da bunu düşünmüştü. Kaderin, adamın türünden öğreniyor da olsa, Sebastian onunla olmak istiyordu. Kaderin sunağa, Riora'nın yanına atladığı zaman Tanrıça'nın, Gelinin üzerinde bir gücü olmadığını görmüştü.

Yine de çenesini kaldırdı. "Onu şımartacak zenginliğe ve koruyacak güce sahibim. Bir kocadan daha ne ister."

"Küstah vampir." Kadın kıkırdıyordu. "O tanrıların kızı."

Sebastian yutkundu. *Bir Tanrıça'yı gölgede bırakma nedeni de bu olsa gerek.*

"Kendine hâlâ çok güveniyor musun?"

Şimdiye dek hiç olmadığı kadar. Şimdiyse kendine verdiği küçücük şansın bile abartılı olduğundan şüpheleniyordu.

"Anahtarı onun için kazanmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Riora.

"Evet, kesinlikle."

"Bunu kendin için istemez miydin?" diye sordu. "Neler olabileceğini hayal et."

"Bunun işe yarayacağına inanmak benim için çok zor," diye itiraf etti. "İşe yarayacağının bir kanıtı var mı?"

"Hayır. Kesinlikle hiçbir kanıtım yok." Riora derin bir nefes aldı. "Sadece Bay Thrane'in sözü."

Sebastian elini ensesinde dolaştırdı ama bu hareketi göğsündeki kasların itiraz dolu haykırışına neden oldu. "O zaman işe yarayacağına nasıl ikna olduğunu sorabilir miyim?"

"İşe yarayacağına ikna oldum, vampir çünkü işe yaraması imkânsız!"

Sebastian, bu kadınla mantıklı bir konuşma yapmanın mümkün olup olmadığını merak ederken, Riora, "Bugünü Kaderin'le ilgili bilgi toplamak için ayırmalısın," diye öneride bulundu.

Bu kesinlikle Sebastian'ı etkileyecek kadar değerli bir plandı. "Memnun olurdum ama bir şey öğrenmek için kaynağım yok."

"Kaynaktan çok ne var? Kaderin *şimdiki zamanı* seviyor, ayrıca Valkyrie'ler gelişen insan kültürüyle eğlenirler. Ama sen bu zaman hakkında çok şey biliyor gibi durmuyorsun. Bugün içinde okuya-bildiğin kadar oku. Ve kulağının bir ucuyla da televizyonu dinle."

"Televizyonum yok."

"Kaderin'de olduğunu söyleyebilirim, ayrıca bugün dairesinde olmayacağını da kesinlikle söyleyebilirim."

O orada değilken, Gelininin evine izinsiz girmek mi?

"Kâtip onun Londra'daki adresini biliyor." Aralarında bir bakışma oldu ve Kâtip'in soluk yüzü sanki kızarmış gibi karardı.

Kâtip, "Evet," dedi belli belirsiz alaycı bir gülümsemeyle. "Eğer oraya gidersen, Spike TV ve Playboy Kanalı'nın serisi bizim zamanlara hiçbir şeyin götürmeyeceği kadar götüreceğini unutma. Oradan başla."

Sebastian, adamın önerdiği şey her neyse ondan uzak duracağından emindi. Kaderin'in çoktan gitmiş olduğunu bile bile bir kez daha kapıya doğru bir bakış attı.

Riora, "Çok sabırsızsın," dedi. "Ona istediğin zaman ışınlanabilirsin."

"Ödüllerin dünyanın her yanına dağıtıldığını söyledin. Dosdoğru ona ışınlanmak şöyle dursun, dünyanın diğer yarısına ışınlanabileceğimi bilmiyorum."

Kadın mırıldanarak, "Bu imkânsız gibi görünüyor. Ama o geçmişte ilk olarak hep dünyanın bu tarafından başladılar. Avrupa'ya yakın. Düşük puanlı görevler. Bu onun her zaman izlediği yol. Ayrıca şafak sökmesine bir saatten az kaldığına göre, ona güneşin altında ışınlanmış olursun..." dedi.

Adamın göğsünü inceleyerek devam etti: "Bırak gitsin, şövalye. Ayrıca senin iyileşmen gerekiyor. Bowen'ın tüm vuruşlarını yapmamış olmasından korkuyorum."

Deli bir tanrıçaya ve onun kinci kâtibine güvenmek mi? Sefalet içindekiler seçici olamazdı. *Ve bu dünyada bir arkadaşın bile yok.*

"Tamam." Sebastian kararlı bir şekilde başını salladı. "Bir gün içinde ne kadar uzağa gidebilir?"

13. Bölüm

Rusya Kovalevska Buz Terminali, Antarktika

Sekiz saat sonra

*Ödül: Büyü olarak kullanılan üç aynalı tılsım,
Her biri on iki puan değerinde*

“İşte,” dedi Regin, Kaderin’e, mor tüylü atkısını indirerek. “Sana bir kar aracı alacağımı *söyledim*. Rus bağlantılarım olduğunu da *söyledim*. İşte bu, bu ne?” Parmağını çenesine vurdu. “Hımm. Ah, evet, dur bakayım. Bir kar aracı.”

Kaderin önlerinde duran elden düşme kar aracını korkuyla süzdü. Bu külüstür mü onları tılsımların saklı olduğu Transantartik dağlarına götürecekti?

Birleşik Devletler’de buna benzer araçların kar küremek için kullanıldığını görmüştü. Ve bu yüzden, Regin’in Rus bağlantıları sayesinde satın alınmış bu aracın ne olduğunun farkındaydı... Dandik.

Kaderin meclisi aradığında, elbette telefonu Regin açmıştı.

Kaderin öfkeyle baktığı Regin’i, onları helikopterle bu terk edilmiş terminale getiren beş Rus insandan uzaklaştırdı. Eski askerlerden

oluşan ekip, Rus mafyası için askerî malzemeleri elden çıkaran daha büyük bir birliğin küçük bir çetesiydi.

Regin onlara, kendisinin ve Kaderin'in bilim kadını olduklarını söylemişti.

Kaderin gösterişli Augusta 109 helikopterini bırakmak zorunda kalmıştı, onu ve pilotunu kayıtsız bir buz kırma gemisinin pistinde geride bırakmıştı. Görünen o ki ne Augusta ne de pilotlar buradaki düşük ısıda rahat uçabiliyordu. Rusların Arktika Mi-8 model helikopteri Soğuk Savaş'tan kalma olduğu için buna uygundu.

Şimdiyse bu iç karartıcı küçük kar aracı.

Regin'le buluşmak şöyle dursun, bu birden fazla ayağı olan yolculuğa yardım etmesine izin vermemesi gerektiğini, güneye –gerçekten güneye– gitmesi gerektiğini biliyordu. Ve evet, Regin Rusça konuştuğuna yemin etmişti; bu, Kaderin'in bilmediği tek Baltık diliydi.

Fakat Hücum'dan diskalifiye olmanın en kolay yolu, insanların ilgisini İrfan'a çekmekti ve Regin'in zekâ yoksunluğu ve ışıldayan teni Kaderin'in sürekli tetikte olmasını gerektiriyordu.

Ona teninin neden bu kadar parlak olduğu sorulduğunda, Regin, "Günde sekiz bardak su. Cilt temizliği! Radyoaktif gölde yüzmek..." gibi cevaplar verirdi.

"Regin, araç neden *ahşap*?"

Regin başını kaldırdı, kendisi de şaşırılmıştı, sonra toparlandı. "Sadece dışı. İçindeyse kesedeki kanguru yavruları gibi olacağız, eksi elli derecede bile olsak, soğuktan ölmeyeceğiz. Hey, açılır kapanır koltuklardan bahsetmiş miydin, bebek? Bu, kar araçlarının Cadillac'ı."

Regin daha çok genç, diye kendi kendine hatırlatma yaptı Kaderin. *Sadece on asır yaşında.*

"Kar aracıyla ilgili pek fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Mürettebatın bizi getirebileceği en uzak nokta burası."

"Ben yine de neden dağ yolunu uçarak geçemediğimizi anlamıyorum." Kaderin özlemle Arktika'yı süzdü; teneke helikopter bile daha iyiydi. İki asker helikopteri bağlayıp çalışır vaziyette bıraktı; soğuk Antarktika gecesinde helikopterin pervanesi birkaç saniyeliğine bile dursa donardı.

Regin, "Rüzgâr başlarsa, anlarsın," diye cevap verdi. "Yüksek irtifadaki anormal katabatik rüzgârları. Bu kelimeyi bugün öğrendim."

İrtifayı mı, yoksa katabatiği mi, diye sormak istedi Kaderin.

"Ayrıca, o yükseklikte ve bu mevsimde," diye devam etti Regin, "pervaneler kesin donar. Ve otomatik termoelektrik buz çözücü sistemimiz yok. Her şey elle yapılıyor."

Sanki "elle yapılma" eylemini canlandırmak ister gibi, diğer iki asker de kar aracının daha az karmaşık olan motoruna buz çözücü sıkıyordu, gizli kalsiyum klorür karışımı yasal olsun olmasın her karışımdan daha güçlüydü. Sonuncu asker, lider, Ivan sarışın, uzun boylu ve olağanüstü yakışıklıydı. Hiç donmayan küçük votka şişesinden bir yudum daha alıp Regin'e başıyla selam verdi.

Daha önce, sıfırın altındaki sıcaklıkta o ve Regin eldivensiz ele vurmaca oynamışlardı, bunun nedeni de, "soğuktan daha az acıtıyor" olmasıydı.

Regin güneş gibi sıcak bir gülümsemeyle adama el sallayarak karşılık verirken bir yandan da, "*Genç, ahmak ve koca aletli,*" diye mırıldanıyordu.

Kaderin alnını kırıştırdı. Nihayet meclisten yardım istemeye karar vermişti fakat Valkyrie'lerin en numunelik ve karşılaşmaktan en çok korktuğu tipe çatmıştı.

Regin'in annesi, Işıldayanlar'a karşı yapılan vampir saldırısından hayatta kalan son kişiydi ve Wóden ve Freya tarafından ölümden kurtarılmıştı. Yıllar sonra öldüğü güne kadar ısırik izlerini taşımıştı. Işıldayan güzel yüzünde bile...

Regin sayı saymayı izler üzerinde öğrenmişti.

Kaderin volta atmaya başladı. "Sen gelmemeliydin, Regin."

"İhtiyacın olan iki şey vardı." Regin büyük bir kar kütlesinin üzerine oturdu. "Bunların eski Rus ordusuyla bağlantı ve Rusça konuşmam olduğunu sanıyorum..."

"Ah, hadi ama! Hiçbir şey bilmediğini çoktan öğrendim. Sence 'Nasıl-sın?' sorusunun Rusçası *Dostoyevski* mi?"

Kaderin ileri geri yürürken Regin gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu. "Sen nasıl söylersin o halde?"

"Bil-mi-yo-rum."

"O zaman *Dostoyevski* olmadığını nasıl biliyorsun? Hayır. Ciddiyim." Regin, büyük bir ihtimalle orada bunu yapan ilk kişi olarak sakızını şişirdi ama balon soğuktan donunca onu yeniden eski haline getirmek için dişleriyle düzenli bir şekilde çiğnemeye geri döndü. "Obi-Wan⁸, tek umudun benim."

Regin, Kaderin'in Yıldız Savaşları'na atıfta bulunulmasından hoşlanmadığını biliyordu. "Başka biri olmalıydı," diye ısrar etti Kaderin.

"Nix'in gelmesini mi tercih ederdin?"

Zırdeli Nix. "Doğruyu söylemek gerekirse o, ödülleri listesindeydi. Ya da en azından, en yaşlı Valkyrie'nin saçı."

"Hiç şaşırmadım!" Kaderin kaşlarını kaldırdınca Regin açıklama yaptı. "Biz yola çıkmadan hemen önce Nix, *Circle K*'e *People* dergisi almaya gittiğini ve deli bir adamın, saçlarının çoğunu kestiğini söylemek için beni aradı. Nix, yakıştığını düşünüyor. Bir çeşit Katie Couric'in eski hali gibi ya da Captain&Tennille grubundaki Tennille gibi..."

"Sessiz ol, Regin!"

"Ne?" Aşırı pembe ve mor renkli kar çizmeleriyle yere vurdu. "Ne söyledim ki?"

"Myst gelebilirdi."

"Sana söyledim, o meşgul."

"Neyle meşgul olduğunu hiç söylemedin," dedi Kaderin.

Omuzlarını yukarı kaldırdı ve gözlerini kaçırdı. "Neyle olduğunu bilmiyorum."

"Regin, sana bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlattım."

"Biliyorum. Ve biz anahtarı kesinlikle kazanacağız."

Regin'in cümlesinin içine *biz* kelimesini sokuşturduğu Kaderin'in dikkatinden kaçmamıştı. "Neden bu kadar oyalanıyorlar? Bu tılsımların on yıllık sihri vardır. Cinlere ve insan gibi görünmek isteyen katil kobaltlara yakalanacağız."

Regin birdenbire kahkahayla gülmeye başladı. Yere çömelerek emekler pozisyonuna geçti.

"Kahrolası, bu hiç komik değil."

Gülme krizi geçtiği zaman, Regin, "Yeryüzünde onlara katil kobaltlar diyen tek sen varsın. Bu sanki katil cüce teriminin birazcık değişmiş hali gibi."

"Ayağımı kaptıklarını unuttun galiba?" Bu olaydan sadece birkaç gün önce ölümsüzlüğünün içinde dondurulmuştu, aksi takdirde yenilenemezdi. Yine de fena halde canı yanmıştı. "Ayrıca, en son ne zaman vücudunun bir parçasını kaybettin?"

Regin ciddiyetle bakışlarını ona doğru kaldırdı. "Evermore Battle'da bir parmağımı kaybettim."

"Ah." Kaderin kaşlarını çattı, sonra da haykırdı. "Evermore Battle bir savaş değil, bir Led Zeppelin şarkısı!"

"Evet. Ama bizim hakkımızda yazılmadı mı?" Regin'in gözleri büyüdü. "Hey, şarkıdan söz etmişken, baksana kar aracıyla gezinti için ne yaptım." iPod'unu çıkardı ve ısıtmak için özenle ovuşturdu. "Kar yolculuğu için müzik listesi yaptım!"

Kaderin'in gözleri öfkeden karardı ve üzerine atılıp Regin'i karların üzerine itti. Regin şaşkınlıktan karşı koyamadığını fark edince Kaderin ancak sakinleşebildi. Ruslar yaptıkları işi bırakıp onları süzerken şüphesiz, iki bilim kadının neden karda güreştiklerini merak ediyorlardı.

"Huysuz," dedi Regin giysilerini silkelerken. "Birilerinin laneti geçiyor galiba."

Sadece on asır yaşında. Sadece on asır...

"Bu bir lanet değil. Bu bir lütuf." Çenesini dikleştirdi, tekrar hissediyor olmasını Regin'in anlamasını istemiyordu ve bu korkunç gelişmenin kısa zamanda sona ereceğini sanmıyordu. Eğer Kaderin'in meclisteki arkadaşları fark ederse, çok mutlu olurlar ve bunu büyük bir olay haline getirirlerdi. Bu bir şekilde onu şimdiden utandırabiliyordu. "Özür dilerim. Hücum'un stresi bazen lütfun bocalamasına neden oluyor..." Üstlerinden kuyruğunda Kanada bayrağı olan bir helikopter geçince sözlerini yarıda kesti. "Uçamayacağımızı söylemiştin!"

"Vay," dedi Regin gelişigüzel bir şekilde. "Otomatik termoelektrik buz önleyici sistemleri olmalı."

Kaderin, tam Regin'i parçalamak üzereydi ki Ivan elini kar aracına doğru sallayarak onları çağırdı. Kaderin parmağıyla Regin'e işaret yaptı ama bir şey söyleyemedi. Regin de ona doğru parmağını sallarken göz kırptı, sonra da kayak çantalarının içinde kılıçlarının saklı olduğu malzemeleri almak için döndü.

Toparlan. Odaklan.

Ivan kapılarını açtığı araca bindikten sonra maskesini indirdi ve Regin'e doğru iyice yaklaşarak oldukça ciddi bir tavırla Rusça bir şey söyledi.

Regin, adamın söylediğini çevirdi. "Eğer bir fırtına başlar ya da zamanında dönmezsek bizi burada bırakmak zorunda kalacaklarını söylüyor."

"Ne kadar zamanımız var?"

"Pervanelerin dört saat çalışır vaziyette kalmasına yetecek kadar yakıtları var." Regin eldivenli parmaklarını çenesine tempo tutar gibi vurdu. "Dört saat ya da kırk dakika da olabilir. Rusçam kötü olduğu için emin olamıyorum," diye itiraf etti.

Kaderin daha bir şey söyleyemeden, Regin elini kaldırdı ve Ivan'ın çenesini sevgiyle okşadı. Adamın başını ileri geri salladı, sonra da kapıyı kapatmak için başparmağını adamın dudaklarına koyarak onu itti.

"Hey, birden fazla tılsım var değil mi?" Regin yalnız kaldıklarında Kaderin'e sordu. "Oraya ilk giden olunca ekstra puan almıyorsun."

Kaderin arka koltuktaki çantadan kılıcını çıkardı. "Hayır. Ama tuzak kurabilirler."

"Peki, kobaltlar nasıl helikopterle gidecekler?" diye sordu Regin. "Yaratıkları helikopter pistinde hayal edemiyorum."

"Görünmez olup saklanabilirler. Son Hücüm'da Avustralya yolculuğu boyunca farkında olmadan birini yanımda götürmüşüm," dedi ve "Maalesef bir kaza geçirdi ve dönüş yolculuğu için kendine gelememi," diye ekledi. Ivan onlara bir kez daha resmî bir selam verince Kaderin kaşlarını çatı. "Onlara ne bilimcisi olduğumuzu söyledin ki?"

"Kuzey Dakota Üniversitesi'nden gelen buz bilimcileri olduğumuzu ve uydunun yakalandığı büyük bir çatlağı incelemeye geldiğimizi söyledim. Buzula hemen müdahale etmek zorunda olduğumuzu söylemenin ironik olduğunu düşündüm."

"Dakotalı buzul bilimciler, öyle mi?"

“Eğer o çocuklar biri disko kar çizmeleri giyen iki seksi doğa-üstü Valkyrie bilimci olduğumuza inanmak isterlerse nasıl karşı gelebilirdim ki?” Regin sakızını şişirerek motorun devrini yükseltti. “Haydi, bilim başlasın.”

Üzerlerinden bir başka helikopter daha süzüldü.

14. Bölüm

Günbatımında Sebastian, Gelinini bulmak üzere ışınladığı zaman, teni birden donunca Tanrıça'nın kendisini kandırdığını anladı.

Tüm gününü Kaderin'in kasabadaki evinde geçirmişti. Tapınaktan Londra'ya ışılandıktan sonra bir taksi çağırmıştı ve şafak sökmesine dakikalar kala Kâtip'in nihayet vermeye ikna olduğu adrese gelip içeri ışılanmıştı.

Kaderin'in evindeki bütün perdeleri kapattıktan sonra televizyonu "kulağının ucuyla" dinlerken gazeteleri hızla okuyarak elinden geldiği kadar bilgi toplamaya çalıştı. Ancak sade ve sıradan olan yaşam alanında Kaderin'e ait yeni bir şey keşfedememişti. İpek yastığına sinmiş kokuyu almamış ve dolaptaki kalkanlar, kırbaçlar ve zincirlerden oluşan silah koleksiyonunu bulmasa, Riora ve kâtibinin ona doğru adresi verdiklerinden bile şüphe edebilirdi.

Ve şimdi bu.

"Çocuk oyunağı," demişti Riora. "Avrupa civarlarında olacak," diye bilgi vermişti Sebastian'a. Fakat Sebastian karlı yolda ilerlerken siyah duman çıkaran hantal bir aracın peşine takılmıştı.

Gelini şüphesiz o aracın içindeydi ve izini sürmek Sebastian'ı, "Avrupa civarından" çok uzaklara götürüyordu. El yordamıyla cebindeki listeyi çıkardı ve on görev seçeneğini inceledi. *Antarktika*.

Parmak uçlarının aniden donarak karardığını görebiliyordu. *Lanet olsun!* Şansına, Antarktika yılın bu zamanında yirmi dört saat karanlık olurdu fakat çok soğuktu. Bu, Baltık Denizi yakınlarında büyümüş bir adam için çok fazlaydı. Kötü hava şartlarına karşı, bir önceki hafta aldığı manto ve eldivenlerden daha koruyucu malzemelere ihtiyacı vardı.

Anında alışveriş yaptığı mağazalardan birine ısınlandı ve şansına içinde başka bir müşteri olmayan giyinme kabininde belirdi. Yalıtımlı eldivenleri ve kalın bir trençkotun içine giyeceği giysileri aldıktan sonra, ücreti göndermek üzere mağazanın adını not edip aynı yolla oradan çıktı.

On beş dakika sonra, aynı aracın arkasında tekrar belirdi. Araç oldukça yavaş ilerliyordu.

Siyah bir atkıyı kulaklarına ve yüzüne sardı, sonra da listeye bir kez daha baktı. Transantarktik dağlarının zirvesinin içinde bir oluk, buzdan bir tünel vardı, oluğun içindeyse üç tılsım.

Kaderin buraya ulaşmak için dağa çıkıyor olmalıydı. Dağdaki en yüksek çıkıntıya ısınlanarak zirveyi görmeye çalıştı. O noktadan bir başka çıkıntı gördü ve bu sefer ona ısınlandı.

Tam önünde bir tünel vardı. Tünelin içinde görebildiği en uzak noktaya ısınlandı ve dümdüz giden yolun sonuna ulaştığında sola dönüp bir sonraki yolun sonuna gitti. Bu şekilde yere kolayca basıyordu. Her ne kadar kalın giyinmiş olsa da, dondurucu soğuğu iliklerine kadar hissediyordu.

Daracık bir çıkıntı, tünelin sonuna geldiğini gösteriyordu ve üzerinde buzdan oyulmuş, ayna gibi duran üç tane tılsım vardı. Bir

tanisini Katja için aldı, sonra da onu gözetlemek için çıkıntı yapmış buz kütesinin üzerine tekrar ışınlandı.

Beklerken kendisine oldukça yabancı gelen manzaraya göz gezdirdi. Buna benzer bir doğa manzarasını şimdiye kadar hiç hayal etmemişti. İnsan yaşamı süresince, Antarktika hep bir söylentiydi, oraya gitmek imkânsızdı.

Burada yıldızlar ıslıl ıslıl yanıp sönmeden, Londra'nın her yerinde gördüğü sabit fotoğraflar gibi hareketsiz duruyordu. Ay doğup batmıyordu ama orada bulunduğu yarım saatte ufukta sol tarafa doğru süzölmüştü.

Eğer ölmüş olsaydı, bu olağanüstü manzarayı görmeyecekti. Gelinini heyecanla bekliyor olmayacaktı.

Ona ne desem?

Birdenbire yukarısından iki helikopterin dağa inmeden önce daireler çizerken çıkardığı sesleri geldi. Sebastian merakla aşağı ışınlandı. Diğer iki yarışmacı, çıkıntıya tırmanmak üzere halatlarını ve tırmanma malzemelerini hazırlıyorlardı. Bir plan yaptı. Kaderin onun sessiz ve sakın biri olduğunu düşündüyse –ki çoğu zaman öyleydi– ve yalnızca bundan *ibaret olduğunu* düşündüyse, Sebastian onu şaşırtmak üzereydi.

Kaderin kayanın üst kısımlarına doğru tırmanırken her adımında içinden küfürler yağırdırıyordu ve öfkesi giderek artıyordu.

Regin'in sesini taklit ederek, "Otomatik termoelektrik buz önleyici sistemleri olmalı!" dedi.

Regin, onu daha önce hiç böyle sinirlendirmemişti. Kaderin daima Regin'e uzun süre dayanabilen birkaç olgun Valkyrie'den biri olmuştu. Ancak Regin en az sekiz defa Radar Love şarkısını çalmıştı.

Sanki bu şarkının ritmini yakalayan bir hızda gidiyorlarmış gibi... Kar araçlarının Cadillac'ı saatte on altı kilometre hızla yol alıyordu.

Regin, Low Rider şarkısını da en az diğeri kadar çalmıştı. Kaderin eğer o lanet olası inek çanı sesini bir kere daha duyarsa...

En sonunda dağın eteğine ulaştıklarında âdeta bir helikopter pistine ulaştıklarını düşündü. Ama hiç kimse Kaderin'den daha hızlı tırmanamazdı, buna Regin de dâhildi, bu yüzden araca ve *şarkılara* göz kulak olmaktan memnun bir vaziyette geride kalmıştı.

Kaderin kendi kendine sürekli olarak kim daha önce başladiysa onu geçeceğini söyleyip duruyordu. Henüz farkını göstermediğini de...

Buz baltasını gereğinden kuvvetli vurdu ve alet buzun içinden geçerek kayayla buluşunca Kaderin'in sızlayan koluna ve hissiz parmaklarına doğru bir titreşim yayıldı.

Odaklan. En yüksek kaya çıkıntısından yaklaşık dokuz metre uzaktaydı. *İçeri, dışarı.* Kaderi votkacı Ruslar'ın insan ellerindeydi.

Oysa bunun için çabalamak zorundaydı. Yalnızca üç buçuk kilometre yükseklikte olmasına rağmen, kutuplardaki hava daha ince olduğu için, sanki daha yüksek rakımdaymış hissi veriyordu ve içinde oldukça çeşitli malzemelerin olduğu ağır bir yük taşıyordu.

Hücum'u her zaman kazanmasının sırrı ne miydi? Yani, bütün yarışmacılara karşı acımasız vahşiliğinin yanı sıra?

Her zaman, her şeye hazırlıklı olmasıydı...

Aniden rüzgâr uğuldadı. Katabatik mi?

Kaderin yana doğru savruldu ve dişini sıkıp baltalarına sıkıca tutundu.

Rüzgâr birden esip de Kaderin bir yana fırlayınca onun hemen üzerinde olan Sebastian'ın nefesi kesildi.

Anında onun yanına ısınlandı ve montunu yakaladı ama kaya çıkıntısına eli boş döndü. Bir kez daha denedi ve yine başaramadı.

Sonunda üçüncü denemesinde onu yakalayabildi.

Ona ısınlanmış olmasına ya da dünyanın bir ucunda, farklı bir kıtada vampirin yanında olmasına Kaderin şaşırdı.

Eldivenli elleri hâlâ kar baltalarını tutuyordu ve kılıcı sırtındaki malzemelerin arasında kınında duruyordu. Çizmelerinde keskin buz kramponları vardı; ön tarafındakiler çingiraklı yılanın dişlerini andırıyordu.

Birkaç saniye sonra rüzgâr kesildiğinde Kaderin göğe doğru baktı. "Kendim çıkabilirdim."

"Belki." Sebastian'ın göğsü inip kalkıyordu ve telaşı geçmemişti. "Lanet olası, neden ilk seferde başaramadım?"

"Baltalarıma sıkı sıkı tutundum," diye cevap verdi Kaderin, soluklanarak. Baltalarını çantasının yanındaki fileli kısıma koydu. "Şunu anla, vampir. Seninle mücadele edersem beni ısınlamayazsın. Oldukça yaşlı ve bir o kadar da güçlüyüm."

Yaşlı ve güçlü mü? Hiç öyle görünmüyordu. Kaderin'in ufak tefek olması bir kez daha Sebastian'ı şaşırtmıştı. Kendisinden otuz santim kısa haliyle oldukça kırılgan görünüyordu, buna rağmen sırtındaki ağır çantayı taşıyabiliyordu. Sanki o ağırlıkla geriye doğru yuvarlanacak gibiydi ve Sebastian buna izin vermek istemiyordu. Tırmanmaktan nefesi kesilmişti ve acınacak haldeydi, peki ne için? Hiçbir şey. Sebastian, onu bu yüksekliğe göz açıp kapama süresinde getirebilirdi.

"Benimle neden mücadele ettin?" diye sordu. "Düşmek üzereydin."

"Yalnızca baltalarım kopsaydı düşerdim ama onların sağlam olduğunu biliyordum çünkü devasa bir vampirin beni hızla çekmesine rağmen bir şey olmadı." Oflaya pufllaya soluklarının arasında,

"Buraya benden önce nasıl geldin?" diye sordu. Etrafına bakındı. "Norveç helikopterindeydin, değil mi?"

"Hayatımda hiç helikoptere binmedim. Sana ısınlandım."

"Vampirlerin böyle bir yeteneği yoktur."

"Benim var. Varış noktam olarak seni düşündüm. Seni Hücüm toplantısında da bu şekilde buldum." Daha fazla açıklama yapmasına izin vermeden Kaderin, vampirin etrafından dolaşarak onu geçmek üzere hareketlendi ama Sebastian önüne geçti. "Eğer sana yardım etmeme izin vermiş olsaydın, buraya kadar sana eşlik edebilirdim. Sen zirveyi gösterebilirdin ve ben de bir saniye sonra seni oraya ısınlandım."

Onun hakkında bilgi toplamak için, rakiplerine yaptığı gibi...

Kaderin omuzlarını silktilti. "Tırmanmaktan hoşlanıyorum."

"Belli. Hayat dolusun."

Alaycı tonlamasıyla, Kaderin saç örgülerini örten beresini düzeltti ve kaşlarını çatıp ellerini indirdi.

Sebastian, güçlü bir şekilde nefes verdi. *Son karşılaşmamızda onu yeterince aşağılamadım mı?*

"Yoldan çekil." Kaderin, yanından geçmeye çalıştı ancak adam tekrar önüne geçti. "Buna zamanım yok."

"Hayır, seninle konuşmak zorundayım. Nedeni ne olursa olsun, bunu kazanmak istediğin ortada. Ve ben de istediğin her şeyi sana vermek istiyorum. Bu yüzden, inatlaşma ve bunu senin için kazanmama izin ver. Sonunda ödülü sana vereceğimi biliyorsun." *İşe yaramaz bir ödül olsa da.* Kadının buna körü körüne inanıyor olmasının verdiği huzursuzluğu bastırdı.

"Bana vermek mi?" Kaderin'in gözleri parladı. "Vampir ödülü bana mı verecek?"

Bu muhtemelen uygun bir ifade biçimi değildi...

"Sözlerini ne kadar saçma bulduğumu bilemezsin. Ben kibirli ve adı şırrete çıkmış biriyim ve sen, hakkım olarak alabileceğim bir şeyi hediye olarak kabul edeceğimi mi sanıyorsun?"

Kesinlikle Sebastian'ın hayal ettiği gibi gitmiyordu.

"Şimdi, kenarda dur. Biz konuşurken diğerleri tırmanıyorlar."

Eğer Kaderin insafsız olabiliyorsa, kendisi de olabilirdi; kendini buna hazırlamıştı. "Geriye ödül kalmadı. Sonuncuyu ben aldım."

Kaderin'in dudakları aralandı.

"Orada sorun olabileceğinden şüphe ettim. Bu yüzden sirenin ve bir yer kazıcının izini sürerek arkamızdaki mağaraya girdim. Şimdi senin alabileceğin tek bir ödül var ve öyle görünüyor ki bunu da benim sana bir hediyem olarak kabul *edeceksin*."

Hemen sonra, siren Lucindeya tılsımıyla birlikte dışarı çıktı ve onu göğsünün üzerine doğru tuttu. Tılsım *kayboldu*. Ve bir anlığına ortalığa ateş ve nemli odun kokusu yayıldı.

"Teşekkürler, vampir. Dediğimi unutma," diye mırıldandı ve Kaderin'e zafer dolu bir bakış attı. Lucindeya, Sebastian'a, sorun yaşadığında yardım almanın Kaderin'i yaralayacağını söylemişti. Sebastian ise sirenin yalnızca, bir vampirin, rakibine yardım etmesini istemediğini farz etmişti ama Lucindeya, Sebastian'a, onun Kaderin'i kazandığını görmekten mutlu olacağını çünkü "hiçbir şeyin yüce ve güçlü Kaderin'i bir asalağa vurulmak kadar yerle bir edemeyeceğini" söylemişti.

Özellikle fiziksel bir yarışmada Kaderin'i elemenin en kesin yolunun ona yardım etmek olduğuna İrfan üzerine yemin etmişti; Kaderin ve kobaltlar bunu oldukça ciddiye alıyorlardı. Bu yüzden Kaderin'in tırmanışa geçtiğini fark ettiği zaman onun için korkudan ter döken Sebastian, onu zirveye ısınlamamak için kendini tutmak zorunda kalmıştı.

Daha sonra onu bir bez bebek gibi bir o yana bir bu yana sallanırken görmüştü.

Kaderin sirene baktı, sonra da Sebastian'a döndü. "Cindey'nin küçük köpeği olmak istemiyorsan o mırıldanmasın diye dua etsen iyi edersin."

"Lütfen, Valkyrie," diye araya giren Lucindeya inişe hazırlanmak üzere çantasından malzemelerini çıkardı. "Bir vampiri tuzağa düşürmek için boğazımı bile temizlemem." Baltasını buza geçirip ipi uzatırken Sebastian'a gülümsedi. "Üzerine alınma, vampir." Ve sonra da sallandırdığı ipten aşağı kaymaya başladı.

Kadın gözden kaybolduğunda, Kaderin'in bakışları Sebastian'ın arkasına ilişti ve gözleri büyüdü. Sebastian dönüp baktığında bir kobaltın uzun buz tünelinden aşağı doğru paytak paytak yürüdüğünü gördü, neşeli ışıltı yarığın oluşturduğu vadi boyunca yankılanıyordu.

Sebastian, kobalta Kaderin'in evli ya da çocuklu olup olmadığını sorduğunda, kobalt herkesin bildiği kadarıyla bekâr olduğunu ve "çoluk çocuğa" karışmadığını söylemişti. Kobalt aynı zamanda Kaderin'in hiçbir şey yiyip içmediğini de söylediği için Sebastian onun sözlerine ne kadar güvенеbileceğini biliyordu.

Sebastian döndüğünde Kaderin'i hiç kıpırdamadan dururken buldu; gözlerini dikmiş, yaklaşan yer kazıcının her hareketini dikkatle süzer bir vaziyetteydi. Bu sanki avcının avını gözetlemesi gibiydi.

Kaderin gözlerini baktığı yerden hiç kaçırmadan, "Kobaltlardan neredeyse vampirler kadar nefret ettiğimi biliyor musun? Ve son Hücum'da Cindey'nin en çetin rakibim olduğunu?" dedi. Sonunda yüzünü Sebastian'a çevirdi. "Yani beni kızdırmak istediysen, bunu başardın."

"Kaderin, niyetim bu değildi."

Uzaklarda, bulutsuz gökyüzünde bir şimşek çaktı. Sebastian, bunun Kaderin'den geldiğini biliyordu. "Beni savunmasız bir du-

rumda bıraktın.” Eldivenlerini çıkardı ve ayakları Sebastian’a değecek kadar yakınına geldi. “Ve başka ne yaptın biliyor musun?” Zarif elini uzattı ve pençesinin tersini hafifçe adamın yanağında gezdirdi. Sebastian tam gözlerini kapamak üzereyken, sözlerine devam etti: “Bir Valkyrie’yi hafife aldın.”

Aniden yere çömeldi ve bir ayağını uzatarak çizmesinin ucundaki bıçakları kobaltın boğazına geçirdi. Kapana kısılmış yaratığa doğru sallanırken kolunu kaldırdı ve bacağına hızla geri çekerek yaratığı serbest bıraktı.

Göz açıp kapayınca kadar tekrar ayağa kalktı; tılsım elindeydi. Sebastian konuşamıyordu. Kaderin, vampire bezgin bir bakış atarken bir kerede parmağını sakince tılsımın çevresine sardı ve kalbinin üzerinde tuttu. Ta ki tılsım... gidinceye kadar.

Kobalt, elleri sarı kan fışkıran boğazına sarılmış bir halde yerde kıvranıyordu.

Kobalt kıvranmaya devam edince Kaderin sabırsızca nefes verdi sonra da ayağıyla vurarak onu binlerce metre aşağıya attı. Sebastian şok içinde bakarken Kaderin başını kaldırdı. Ardından sanki, *hazır buradayken*, diye düşünür gibi, sirenin halatının asılı olduğu demiri kayadan söktü. Daha aşağısında duran diğerini de söküneceye kadar çekti, sonra da halatı bıraktı. Bir çığlık sesi rüzgâra karıştı.

Kaderin’in aniden kötülüğe bürünmüş olmasıyla şaşkına dönen Sebastian, “Bundan ben sorumluydum. Neden bende ki ödülü almadın ki?” diye parladı.

“Uyarılmışlardı.” Buz baltalarını hızla çıkardı. “Ama bir sonraki sefere seninkini alırım. Söz veriyorum.”

Sonra da sadece yardan aşağı atladı.

Sebastian, onu yakalamak için ardından atladı ama kadın kaybolmuştu. Sebastian, onu yüz elli metre aşağıda baltasıyla çentik açarken gördü. Tam o çıkıntıya ışınlanmıştı ki kadın kendini hızla

boşluğa bıraktı ve bir kez daha dimdik bir halde aşağıya süzüldü. Sebastian'ın boğazından bir hırıltı yükseldi ve onun zemine ulaştığını görünce olduğu yere çöküverdi.

Kaderin yukarı doğru ona dik dik baktıktan sonra baltaları fırlattı ve aracına gitmek üzere hızla koşmaya başladı.

15. Bölüm

Kobalt'ın kar aracının tam üzerine düşmüş olduğunu gören Kaderin homurdandı, bilinçsiz bir halde yatan yaratık aracın tavanını içe doğru V şeklinde bükmişti.

Lucindeya'ya ne olmuştu? Üç yüz metrede parmak uçlarından asılı bir vaziyette ve insanların ölü farz ettiği bir dille, *"Bu kadar erken başlayacağını düşünmüyordum, şimşek orospusu!"* diye söverken Kaderin onu geçmişti.

"Hey!" diye bağırdı Regin. "Tavana çarpan neydi? Bu şey için kapsamlı sigortam yok."

Kaderin, kendini aracın içine attı, koşturmaktan soluk soluğa kalmıştı. "Hemen sür!" Ellerin aracın yamulmuş camına götürdü ve eğilip bükülerek Sebastian'a baktı. Gelmesi an meselesiydi.

"Ee, lanet olası tavandaki her neyse almamız gerekmiyor mu? Anlarsın ya, böylece daha dengede oluruz."

"Kobalt," dedi Kaderin ilgisiz bir ifadeyle, hâlâ soluklarını düzene sokamamıştı.

Bunun üzerine Regin kapısını iterek açtı ve el yordamıyla tavanı araştırdı. İnleyen kobaltı bileğinden çekip uzağa fırlattı.

"Çalıştır şunu!" diye bağırdı Kaderin. "Ve kılıcını da hazır tut." Regin'in, sırtında çapraz duran çifte kınurun içindeki kılıçları daha

çok denizci kamasını andırırdı. Kapalı aracın içinde rahatlıkla kullanabileceği kadar kısaydılar.

Regin ikisini de çabucak çaktı ve bir düşman var mı diye etrafa bakındı. “Ne? Öcü nerede?”

“Vampir!” Kaderin nefesini tuttu. “Ve tam...” Sebastian bir adım uzağında beliriverince Kaderin şaşkınlıkla sıçradı. “Burada!”

Sebastian kar aracının arka koltuğuna ısınlandığında Regin gerilmiş bir halde yavaşça döndü. İrfan’daki her yaratık, Regin’in sıçramaya hazırlanırken yaptığı tüyler ürpertici hareketlerden, ölmek üzere olduğunu bilirdi.

Kaderin’in vampiri öldürmeye izni olmayabilirdi ama Regin bunu zevkle yapardı.

Kaderin birdenbire bunu görmek isteyip istemediğini bilemedi. Vampirleri öldürmüş olmasına ve öldürülüşlerini izlemesine rağmen, Sebastian’ın eli kulağındaki ölümü içini... huzursuz mu ediyordu?

“Kad, bebeğim,” diye ürkütücü bir hırlamayla başlayan Regin, “beni cinayet için mi buraya getirdin? Ben de burada sivri dişlerin özlemini çekiyordum,” dedi. Regin’in kılıçları havalandı ve çit makası gibi Sebastian’ın boğazının iki yanında durdu. Regin iki kılıcı birbirine yaklaştırdı.

Ancak adam son anda otuz santim ileri ısınlandı. Regin’in kılıçları havada kalınca birbirine çarpan metalin sesi cınladı. Sebastian ya karşılaştıkları en hızlı ısınlanan vampirdi ya da en başından beri hiç görünür olmamıştı.

Sebastian sinir bozucu bir rahatlıkla Regin’e, “Bir rakibi öldüremezsin,” dedi.

“Henüz bir rakip değilsin, asalak.” Regin kılıçlarını bir kez daha kaldırdı ve salladı. “Ben sadece arabayı kullanıyorum.”

Ancak Sebastian, umursamaz bir tavırla tekrar ışınlandı. "Sabrımı sınırıyorsun, yaratık," dedi Regin'e ve Kaderin'e son bir bakış attı. "Bu akşam, Katja." Ve kayboldu.

"Kahretsin!" diye bağırdı Regin. Belli ki bu durum onu sarsmıştı. Ağzı açık kaldı ve yüzünü hızla Kaderin'e döndü. "Katja?" diye haykırırken bir kılıcının ucunu Kaderin'e çevirdi.

"Kapa çeneni. Bunu duymak istemiyorum."

"Bir vampir sana takma bir isimle hitap etti! Seksi bir takma isimle."

Kaderin elini ilgisizce salladı. "Benim, onun... Gelini olduğumu düşünüyor."

Regin kılıçlarını kınlarına soktu. "Öyle mi?" dedi bağırarak. "Bu bulaşıcı bir şey gibi görünüyor." Vitesi değiştirerek saatte on altı kilometre gidecek şekilde hızlandı.

"Bulaşıcı mı? Ne demek istiyorsun? Helen yüzünden mi?" Helen bu kuralı yetmiş yıl önce ihlal etmişti. Meclis bunun unutulmasına asla izin vermeyecek miydi? Kaderin ve Sebastian'ı öğrenirlerse ne yaparlardı?

"Helen. Tabii. Her neyse," diye mırıldandı Regin öfkeyle. Aracı tam bir kamyon şoförü gibi kullanıyordu; bir eli geniş direksiyonun altı yönünde, diğer eliyse vitesteydi.

"Hücum'u kazanmam için bana yardım etmek istiyor."

Kadın gerginliğini gösteren bir ses çıkardı. "Sanki böylesine önemli bir şey için bir asalağa güvenirmişsin gibi!" Regin, direksiyonu kırmaya bile teşebbüs etmeden, dosdoğru bir kar yığının içine daldı. "Hem de *bana* bile güç bela güvenirken!" Delirmiş gibi sakızını patlattı. "Zaten şimdiden seni gerçekten sahiplenmiş gibi görünüyor. Yapmadın değil mi? Yani... eteğini ona kaldırmadın, değil mi?"

"Hayır! Onunla seks yapmadım!" dedi dürüstçe, sesine inandırıcı derecede içermiş bir hava vermeyi başardığını umuyordu. *Tanrı'ya şükür ki o kadar ileri gitmedim. Asla gitmem. Her zaman reddedebilirim...*

"Bu akşam derken neyi kastetti? Seni bulamaz ki."

Ee, aslında bulabilir. "Bilmiyorum, Regin." Hayır, kesinlikle hayır. Bir kişiye ışınlanmak mümkün değildi. Vampirlerin böyle bir yeteneği yoktu. Fakat bu vampir şimdiye kadar kendisini birçok kez şaşırtmayı başarmıştı. Kaderin, onun eşsiz olduğunu biliyordu. Eğer gerçekten yanına gelebildiyse, bu akşam da gelecek miydi?

"Gelecekte onunla yine karşı karşıya gelersen ne yapacaksın?"

Kaderin, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Yarışma yüzünden onu öldüremem."

"O zaman, onu yanında tut. Eğer o kadar yaşlı değilse, onu takviyeli bir kelepçeyle zapt edebilirsin. Ya da üzerine bir kaya parçası at. Bacağına. Böylece kapana sıkışacaktır."

"Tabii, Emma'nın Lykae'sinin Emma'ya ulaşmak için yaptığı gibi kendi bacağını kesmezse."

Regin ürperdi. "Ah, bu midemi bulandırıyor."

Kaderin aslında Lachlain'ın yaptığı şeyi pek düşünmemişti. Artık onun eşine ulaşmak için kapana kısılmış ayağını kendi isteğiyle kesip vampirlerin yer altı mezarlığında sürünmesini... romantik mi buluyordu? Sebastian, kendisi için bunu yapar mıydı?

"Kahretsin." Yapardı.

"Ne oldu?" diye sordu Regin. Kaderin başını iki yana sallayınca, Regin, "Bu gece seninle kalacağım. Belki yarının görevine bakarız." Regin, Sebastian'a kendisinin *henüz* bir rakip olmadığını söylemişti. Kaderin, buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu, hatta Regin müziğini açmadan önce bile... Yine aynı müzik...

"All... my... friends... know the low rider."

Kaderin alnına vurdu. İnek çanı. Daha ne kadar dayanabilirdi?

Regin'e yirmi dört saat daha katlanmaktansa, ölümsüz düşmanlarından biri olan kibirli vampirin tacizine katlanmayı tercih ederdi.

Daha fazla inek çanı istemiyordu. "Sanırım üstesinden gelebilirim."

Mutlak başarısızlıkla sonuçlanan ilk dışarı çıkış tecrübesinden sonra, Sebastian ilk başta hesapladığından daha çok paraya ihtiyacı olduğuna karar verip tekrar sandıklarının yanına ışınlandı.

Bu flört evresinin... bayağı uzun süreceğine dair içinde bir his vardı.

Kazmak için üzerindeki fazla giysileri çıkarırken ceplerinden birindeki tılsımı hissetti. Omzunu silkerek tılsımı çıkardı ve kalbinin üzerine doğru tuttu. Tılsım yok olunca dudakları aralandı. Lanet şey onun için de işe yaramış mıydı? Baltık Denizi üzerinden tapınak ateşinin kokusunu aldı. Sebastian... bunu daha sonra düşünmeliydi.

Önceden orada bıraktığı küreği kaptı. Bir yandan kazarken bir yandan da Kaderin'in, geçitteki o sevimli görünümlü kobalt bıçakladığı sahneyi unutmamasının mümkün olup olmayacağını merak ediyordu.

Sebastian, insan olduğu zamanlarda düşmanlarına acımasız davranmış ve onları öldürmüştü. Fakat, Tanrı aşkına, onun öyle hızlı ve öyle düşünmeden saldırdığını görmemiş olmayı dilerdi.

Savaş zamanı, sevdiklerini korumak için kadınların şiddete başvurduğuna şahit olmuştu ama bir dışıde böylesine bir gaddarlığı hiç görmemişti.

Kaderin'i, kendi zamanının kadınlarıyla karşılaştıramayacağını anladı. Onu insan kadınlarla hiç karşılaştıramazdı. Sebastian'ın kız kardeşleri bir böceğe bile zarar veremeden bayılırlardı. Bir dağa tırmanmanın yalnızca *fikrini* duyduklarında bile bayılırlardı. Se-

bastian bunu biliyordu ama bu yine de kendi gözünde, Kaderin'in acımasızlığını hafifletmiyordu.

Gelininin bundan keyif alıyor olmasından korkuyordu.

Aşağılara doğru kazdı ve bir şey bulamadı. Kaşlarını çatıp küreği daha derinlere daldırdı. Hâlâ bir şey yoktu.

Eline kıymık ve tozdan başka bir şey gelmemiştir.

Sandıkları yerinde yoktu.

Kaderin başarısından tatmin olmuş bir halde jetin deri koltuğuna yaslandı. Regin uçağın zeminine uzanmış ve ayaklarını koltuk kenarına kaldırmış olduğu için yanındaki koltuk boştu. Kaderin'i Rio'daki özel havaalanına bırakmayı, sonra da Regin'i eve, New Orleans'a götürmeyi planlamışlardı.

Evet, Kaderin tatmin olmuştu. Olanlara rağmen yarışta ilk sıradaydı. Ya da en azından Cindey ve o rezil vampirle aynı sıradaydı. Nasıl olmuştu da vampir ilk Hücum'unda ve ilk görevinde en yüksek puanı almıştı? Bu, dayanılmazdı. En azından Bowen orada değildi ve bir sonraki üst görevin değeri yalnızca dokuz puandı.

Regin ellinci defa, "Eğer bana ihtiyacın varsa, gerçekten seninle kalabilirim," diye önerdi. "Şimdiye kadarki en muhteşem takım olurduk."

"İlk Hücum'umda takım kurmayı denedim," diye cevap verdi Kaderin. "Myst'le ortaklığım ne yazık ki fikir ayrılığı yüzünden—onun bana yumruk atması ve benim de onu saçlarından savurmamla—sona erdi. Üzgünüm, Regin ama ben hep yalnız çalışacağım. Ayrıca tılsım çok iyi bir başlangıç oldu. Seksen yedi üzerinden on iki puan."

"Peki ya vampir seni tekrar bulursa?"

Eğer vampirin o kaya çıkıntısında söyledikleri doğruysa Kaderin, bunun Regin'in sandığından çok daha yakın bir sürede ger-

çekleşeceğini tahmin ediyordu. "Onun icabına bakmak için bir şey ayarlayabileceğimden eminim."

"Onun kanını ne zaman kaydattın? Rusya'da mı?" Kaderin başını sallayınca Regin, "Sen, onu öldüremeden ısınlandı mı?" diye sordu.

Kaderin'in yüzü kızardı. *Hayır, ona sırnaşmakla o kadar meşguldüm ki.* "Kırbacım yanımda değildi," diye kaçamak cevap verirken yine de doğruyu söylüyordu. Kendini utanç içinde hissediyordu. Ya da en azından üzerinde, "Vampiri öptüm. Ve hoşuma gitti," yazan bir tişört giyse yeri ydi.

"Regin, bana yardım etmek için neden .bu kadar heveslisin? New Orleans'ta kalmamak için pek istekli gibisin."

Regin huzursuz bir şekilde iPod'uyla oynamaya başladı. "Nix, bana... şey Acımasız Aidan'ın yakında geri döneceğini söyledi."

"Senin berserk'in⁹ mi?"

Öpücükleri en güçlü mistik uyuşturucular kadar etkili olduğu ve alışkanlık yaptığı için bunu yapmaması gerekse de, Regin, Aidan'ı öpmüştü. Bundan sonra berserk savaşta ölmesine rağmen, Valkyrie'yi başka bir hayatta tekrar bulmak için ölüme meydan okumuştı.

Aslında en az üç kere yeniden doğmuş ve Regin'in özlemini o kadar çok çekmişti ki sonsuzluğa kadar reenkarnasyon geçirecek Model 2.0 olarak lanetlenmişti.

"O benim berserk'im değil," dedi Regin.

"O halde, ona ne demek istersin?"

Regin omuz silkti.

"Seni sürekli olarak bulup kendisinin kim olduğunu hatırlayan ve sonra da seni kazanmak için savaş verirken bir şekilde öldürülen kişiye ne dersin?"

9 Ortaçağda Viking ve Germen folklorunda azılı savaşçı. (ed.n.)

"Oyun diyemez miyiz?" Regin yüzünü buruşturdu. "Ben ne dedim böyle?"

Kaderin gözlerini devirdi. "O halde senin New Orleans'ta olman gerekmiyor mu?"

Regin bakışlarını uzaklara çevirdi ve yumuşak bir ses tonuyla, "Bu sefer beni bulmazsa otuz beşinden fazla yaşayabileceğini düşünüyordum," dedi.

Kaderin, Regin'in ani ciddiyeti karşısında ne yapacağını bilemediğinden, "Ben ne yapabilirim, Regin?" diye sordu.

"Sen çok tuhafsin, bunu biliyor muydun?"

"Peki ya Rus Ivan senin berserk'inse ve sen bunu anlamadıysan?"

Regin tavanı inceliyordu. "Onu her zaman tanırım."

"Neden onu kabul edip kollarına koşmuyorsun?"

Freya, Kaderin'e, doğru aşkı bulduklarında adam kollarını açınca daima o kolları koşacaklarını fark edeceklerini öğretmişti.

"Kendimce nedenlerim var." Regin yerde yatarak olsa da çenesini kaldırdı. "Sayısız ve çok karışık nedenler."

"Birini söyle."

Regin yüzünü ona çevirdi. "Tamam, sana Regin'in Hafif Nedenleri'nden birini söyleyeyim. Böyle bir durumda kendi kendine sarkıntılığın tokada değilip değmediğini sormalısın." Kaderin kaşlarını çatınca, "Bilirsin işte, bunu yapmaya değer mi?" diye ekledi.

"Ah. Öyleyse değmez mi?"

"Her şeyden önce, bir ölümlüye âşık olmak ve benim hayatımdaki bir göz açıp kapama süresinde ölecek diye her geçen güne lanet etmek istemiyorum. Sonra da dönene kadar hasretini çekmek mi?" Başını ciddiyetle iki yana doğru salladı. "Buna değmez."

“Anlıyorum. Kendini, çekeceğin birçok acıdan korumak için küçük çaplı keyfi unutmak en iyisi.” Kaderin gerçekten de anlamıştı. O halde sonrasında kendisini mahvedeceğini bile bile ne diye Sebastian’dan keyif almıştı?

“Kesinlikle! Bu sadece kendini korumak. Meclisteki hiç kimse bunu anlamıyor. Sadece anı yaşamamı istiyorlar. Nix bana, ‘berserk’imi bulup onunla yatmamı’ tavsiye etti.” Bitkin bir şekilde iç geçirdi. “Ama aklıma bir şey takıldı. Lanet kalktığına göre artık bir adamla birlikte olacak mısın? Mecliste dolaşan lafa bakılırsa bin yıldır ufacak bir şey bile yaşamamışsın.”

Kaderin inkâr etmek için bir sebep görmüyordu. Lanetinden önce bile güven konusunda o kadar hassastı ki sadece birkaç sevgilisi olmuştu. “Bir şey elde etmeyeceksem ufacak bir şey yaşayacak kadar özverili değilim. Böyle bir arzu duymuyorum.” *Yalancı, yalancı, yalancı.*

“Belki geçmişte duymuyordun,” dedi Regin abartılı bir göz kırpmayla. “Peki, senin tipin ne? Ya da neydi? Hatırlıyor musun bari?”

Tipi neydi? Aklına gelen ilk düşünceyi inkâr eden Kaderin’in yüzü kızardı. “Domuz çobanlarının karşısında hep savunmasız kalmışımdır.”

Regin kahkaha attı ve Kaderin de hafifçe kıkırdayınca, “Bu çok tuhaf! Ben doğmadan önce bile anormal bir şekilde hep duygusuzdun. Seni başka türlü hiç tanımıyorum,” dedi heyecanla. Regin, Kaderin’i inceler gibi baktı ve “Bir şeyler hissettiğin zaman gayet iyisin.”

16. Bölüm

Sebastian'ın paraları, altınları, dünyadaki bütün zenginliği yok olmuştu.

Başını birden kaldırdı, dişleri sivrildi. *Nikolai*. O olmalıydı. Bu düşünceyle küreği yere attı. Kanayan elini yumruk yapıp Blachmount'un içine ışınlandı, tüm odalara tek tek bakarken malikânedeki değişiklikleri pek fark etmiyordu. Onu, Sebastian ve ailesinin öldüğü ana salonda dolaşırken buldu.

Nikolai, suratının ortasına yumruğu yemeden önce bile, Sebastian'ı gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Kahrolası altınlarım nerede?" diye haykıran Sebastian bir yumruk daha attı.

"Ben aldım." Nikolai karşılık vermediği yumrukların bazılarından kaçtı bazılarınıysa hedef oldu. "Onları güvenli bir yerde tutuyorum."

"Buna hakkın yok! Beni seninle yüzleşmek zorunda bırakmak için bunu yaptın."

"Evet," dedi Nikolai kısaca.

Sebastian tekrar vurdu, sonra da atıldı ve Nikolai'ı duvara itip dirseğini çenesinin altına bastırarak sıkıştırdı. Bütün bunlar ona dönüştüğü geceyi ve bunun getirdiği acıyı hatırlatıyordu. "Bir yüzleşme mi istiyorsun? Tıpkı önceden olduğu gibi mi?" Nikolai şimdi

yaptığı gibi, o zaman da onunla kavga etmeyi reddetmişti. O gece Murdoch, Sebastian'ın ellerini Nikolai'nin gırtlğından çekmeseydi, onu öldürmüş olabilirdi.

O zamanı hayal meyal hatırlıyordu; yaşıyor olsa da kalbi atmıyan, nefes almıyan ve alacakaranlıkta kapana sıkışmış bir ölü olduğunu hatırlıyordu. Oldukça bitkindi ve sadece kanla giderilebilecek çılgın bir susuzlukla uyanmıştı.

Lanetlenmişti çünkü ailesiyle birlikte ölmeyi çok istemesine rağmen ağabeyi bunu umursamamıştı. Nikolai'nin hemen yanına, duvara yumruk attı. "Beni nefret edilen biri yaptın."

"Hayatını kurtardım," dedi Nikolai.

"Ve sonra da birdenbire orduna katılmamı istedin. Ölümlüyen bir savaştan ötekine katılmak yetmemiş gibi, bir de Conrad'la benim hiç bitmeyecek bir savaşta çarpışmamızı istedin."

"Bu, savaşmaya değer."

"Bu benim savaşım değil."

"Yaptıklarından ötürü hâlâ benden nefret ediyor musun?" diye sordu Nikolai. "Buraya hiç gelmeme nedenin bu mu?"

Sebastian, onu bıraktı. En sonunda, "Senden nefret etmiyorum," derken bu gerçeğı kavraması kendini de şaşırttı. "Artık hiçbir şeyi nefret edecek kadar umursamıyorum. Üç yüz yıl sonunda böyle oldum." Geriledi. "Senden sadece hayatımdan uzak durmanı istiyorum."

"Özür dilememi istiyor musun? Özür dilerim."

"Senin özürünü istemiyorum çünkü aynı durumda olsak yine aynısını yapacağını biliyorum..." Odaya bir kadın girince Sebastian'ın dikkati dağıldı.

"Nikolai?" Kadının bakışları bir süre Nikolai'nin yüzünde oyalandı, sonra da Sebastian'a döndü. "Belli ki o sana karşılık vermeyecek ama ben veririm."

Kadının yüz hatları tanıdık gelince Sebastian, "Valkyrie misin?" diye sordu.

"Benim ne olduğumu nereden biliyorsun?" Kadın, Nikolai'a döndü. "Kalbi çarpıyor. Kanı kaynamış."

Nikolai her zaman mesafeli ve oldukça kontrollü biri olmuştu. Bu yüzden, Valkyrie'den Sebastian'a çevrilen bakışlarındaki vahşi ifade hiç beklenmedik bir şeydi. Aniden Nikolai, Sebastian'ın suratına yumruğunu geçirdi.

Nikolai bağırarak, "O mu? Kalbinin çarpmasına neden olan o mu?" diye sordu.

Sebastian da Nikolai'ın çenesine yumruk atıp, "Hayır!" diye bağırdı.

Nikolai kolunu indirdi ve derin bir nefes alarak geriledi. "Gelini buraya gelmeden önce mi buldun?"

Sebastian dik dik bakarken, bir yandan da kanayan dudağını gömleğinin koluna sildi.

"Ben... üzgünüm... sandım ki..."

"Bana sadece altınının nerede olduğunu söyle."

Nikolai parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Bu benim hayal ettiğim gibi bir karşılaşma olmadı, Sebastian. Sana vurduğuma pişmanım. Aklım birden ona gitti. Ama kanın kaydığına göre artık bunu anlarsın."

Ne kadar anladığımı bilemezsin.

"Sebastian, bu Myst."

"Seni arıyorduk," dedi Myst, Kaderin'inkiyle aynı aksanla. Renkleri tamamen farklı olsa da -Myst'in saçları kıvılcık ve gözleri yeşildi- yüz hatları benziyordu. "Senin hakkında çok şey duydum."

Başıyla hızla selam verdikten sonra Nikolai'a döndü. "Altınlarım."

"Tamam." Nikolai yüz ifadesinden bir şey belli etmese de Sebastian, hayal kırıklığını anlayacak kadar onu tanıyordu. "Beni takip et."

Nikolai, onları babalarının eski ofisine götürürken, kendini onun küçük korumasıymış gibi gören Myst, Sebastian'ı şüpheyle takip ediyordu. Kadın, Kaderin'in yarısı kadar hırçın olsa bile bu görevi mükemmel bir şekilde yerine getirirdi.

Üçünün birlikte girdiği ofis yenileniyordu ve bütün pencerelere kepenk yerleştirilmişti. "Blachmount'u restore ettiğine inanamıyorum," dedi Sebastian içgremiş gibi.

"Burada yaşamayı planlıyoruz. Tabii ki sen de ne zaman istersen gelebilirsin," dedi Nikolai ancak bu sözler Sebastian'ın kaşlarının çatılmasına neden olmuştu. "Ve bir sığınağa ihtiyacın olduğu her acil durumda buraya ısınlabilirsin," diye ekledi. "Bu kepenkler gün boyu kapalı duracak."

Sanki Sebastian buraya isteyerek gelirmiş gibi... "Sandıklarımı nasıl buldun?" diye sordu.

"Geçen gece senin burada olduğunu sezdiğimi sandım, dolayısıyla da izine rastlar mıyım diye etrafı kolaçan ettim. Yerini tespit edebileceğimi pek sanmıyordum, özellikle de... yakın zamanda." Boğazını temizledi ve Myst'le bakiştılar. "Küreğe ve yeni kazılmış toprağa ulaşmak büyük bir rahatlamaydı..."

"Beni altınlarıma götür."

Nikolai'nin dudakları ince bir çizgi halini aldı ama arka taraf-taki duvarın önüne gidip küçük bir duvar kasasını açtı. Duvardaki yerinden sökülmüş de sonradan tamir edilmiş gibi, etrafındaki tuğlalar yeniydi.

Myst, "Benim ne olduğumu nasıl bildin?" diye sorunca Sebastian'ın dikkatini üzerine çekti. "Genelde Valkyrie'ler perilerle karıştırılır." Başını iki yana sallayıp kendi kendine, "*O küçük orospulardan nefret ederim,*" diye mırıldandı.

"Senin türünü daha önce gördüm," dedi Sebastian.

Sandığı kasadan çıkaran Nikolai, "Nerede?" diye sordu.

"Etrafta." Nikolai kasayı masaya koyunca Sebastian'ın gözleri kısıldı.

"Anlıyorum," dedi Nikolai. "Altınlarının çoğunu paraya çevirdim ve yatırım yapıldı. Yatırım portföylerini ve banka hesap bilgilerini bu valizde bulacaksınız. Bir dizüstü bilgisayar, cep telefonu, geçici Estonya nüfus cüzdanı –bunun için en kısa zamanda bir fotoğraf çektirmen gerekiyor– ve kredi kartları var. Artık, bir insanın olabileceği kadar resmîsin."

Sebastian kuduruyordu. Nikolai, en iyi olduğu şeyi yapmıştı: *İstedikini yapmak*. "Buna hakkın yoktu."

"Sana destek olmayı ummuştum. Bu servetle başa çıkamazdın. Sen ve Conrad varlıklı adamlarsınız."

"Conrad'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Vampir olarak Blachmount'u terk ettikten sonra ağabeyinin izini kaybetmişti. Eğer Sebastian çektiği açlık ve ikilem yüzünden aklını çabucak yitirmişse, Conrad daha kötüsünü yaşamış olmalıydı.

Nikolai'nin yüzü düştü. "Hayır. İkinizi birden arıyordum. Onu yakın zamanda gördün mü?"

Sebastian kısa bir tereddüitten sonra başını iki yana salladı. Onu en son, dönüştükten birkaç hafta sonra görmüştü. Conrad o gün, ölümlüyen yarım kalan ve bir ölümsüz olarak artık tamamlayabileceği bazı görevlerden bahsetmişti. Günbatımında ortadan kaybolmuş ve bir daha da geri dönmemişti. "Peki ya Murdoch?" diye sordu, yaşayıp yaşamadığını merak ediyordu. Gerçekten kaç ağabeyi vardı?

"Seni hemen ona götürebilirim. Bir Çilekeş kalesinde."

Sebastian ters ters baktı. "Onu görmeye en ufak bir niyetim olsa bile oraya asla gitmem."

Myst gerilimli anı bölmek için aralarına girdi. "Geçmişe karşı neden bu kadar öfkелisin? Nikolai'a minnettar olman gerekir; o seni dönüştürmeseydi asla Gelinini bulamazdın."

Ama ona sahip değilim. "Bunun bir lütuf olduğundan şüpheliyim." Çantayı aldı ve ışınlandı.

Kaderin, Atlantik Okyanusu'nun kıyısında, gözlerden uzak bir villada yatağına uzanmış ve gözlerini mutsuzluk içinde tavana dikmişti.

Harekete ihtiyacı vardı ama listelerin güncellenmesini beklemek zorundaydı. Evet, hareket ya da uykuya ihtiyacı vardı.

Normalde yirmi dört saatte sadece dört saat uyku ona yeterdi ve hiç zorlanmadan günlerini geçirebilirdi ancak Antarktika yolculuğu sonrası tüm zamanını yatakta geçirmek istiyordu. Tırmanış ve iniş onu yormuştu ve yakında gerçekten yara almaya başlayacaktı.

Yine de uyuyamıyordu. Gömleği göğüslerini o kadar çok sıkıyordu ki onu çıldırtıyordu. Üzerinde bir şey varken uyumaktan hiç hoşlanmazdı ama bu gece *bir misafir olasılığına karşı hazır olmalıydı*. Ayrıca en iyi geceliği bile müsrifçe kiralananmış olan villanın Pratesi çarşaflarının yanında çuval bezi gibi kalırdı. Daha da kötüsü, yatak odası geniş, yankılı ve karanlıktı. Oldukça karanlık.

Savaşta korkusuz olsalar da, Valkyrie'lerin çoğu zaman gizli zaafı olurdu. Okçu Lucia hedefini şaşırmaktan çok korkardı çünkü şaşırması halinde tarıfsız bir acı hissetmekle lanetlenmişti. Nix, bir Valkyrie'nin ölümünü önceden görmekten o kadar çok korkuyordu ki o güne kadar asla böyle bir tahminde bulunmamıştı. Her mücadeledeki ilk savaş çılgınlığını atan Regin'in korkusu ise... hayaletlerdi.

Ve Kaderin? Karanlıkta bile neredeyse mükemmel görebilmesine rağmen bir zamanlar, yalnız olduğunda karanlıktan korkardı.

Sürekli banyonun ışık düğmesini gözetlediğine göre, belli ki korkusu tekrar nüksetmişti. Lütfundan önceki zayıflığı çirkin yüzünü bir kez daha göstermişti. Kalktı ve ışığı açıp yatağa geri döndü.

Gece lambası ve uğursuz Valkyrie.

Tipki Londra'daki dairesi gibi burası da rahatsız edici derecede sessizdi. Val Malikânesi'nde, üvey kız kardeşlerinin güven veren çığlıklarına ve evi sarsan gökgürültülerine alışmıştı. Valkyrie'ler gece boyunca içeri girip çıkarken, ön taraftaki meşe kapının gıcırtısına alışkındı.

Oflaya puflaya yan döndü ve gözlerini yatak arkadaşına dikti; kılıcına. Bir of daha çekti ve ona sırtını döndü. Yalnızdı. *Sebastian'ın* yalnızlığını ise, o sabah adamın perişan şatosundan çekip çıkarmamıştı.

Neden sadece onu düşünmüyordu? Neden uzun uzun onu düşünüp bu işi bitirmek için kendine izin vermiyordu?

Örneğin, onun neden ölmek istediği hakkında kafa patlatabilirdi. Sevdiği birini mi kaybetmişti? Bir kadını mı? Bu anlamlıydı. Otuzlu yaşlardaydı ve muhtemelen evlenmişti. Kaderin'in kocası ölse muhtemelen inzivaya çekilirdi. Eğer sevdiğiyle tekrar buluşabileceğine inansa, ölmeyi bile göze alabilirdi.

Ama eğer Sebastian evlenmişse, Kaderin'i öperken ilk başta neden o kadar tuhaf bir şekilde tedirgin davranmıştı? Elbette uzunca bir süre geçmiş olabilirdi ama yine de tavırları ürkekti.

Sonrasında kontrolü ele almıştı.

Bazen kendini adamın yakıcı öpücüklerini düşünürken buluyor, onları ve o sabahı tekrar yaşıyordu. Daha da beteri onunla yaptıklarını düşündüğünde, yalnızca utanç hissetmiyordu. İri organını kendisine doğru nasıl bastırıldığını ve buna cevaben bacaklarının arasındaki ıslaklığı hatırlıyordu. Göğüslerinin kabarıp sızlamasını... Pençelerinin onu nasıl kendine çektiğini...

Kişiliğindeki bu değişimleri açıklayamıyordu. Tanrı'nın ya da bazı güçlerin onu duygusuzlukla kutsadığını biliyordu. Fakat bir büyü bu kadar uzun sürmezdi ve her durumda Valkyrie'ler büyülerden çok kolay etkilenmezlerdi.

Hayır, o muhteşem bir güç tarafından kutsanmıştı.

Bir vampirin gür sesiyle etkisini yitiren bir güç...

Adamın bastırılmış şiddeti, Kaderin'in katılaştırılmış olan duygularını harekete geçirmenin bir yolunu bulmuştu. Belki de bu yüzden ondan etkilenmişti. Çünkü birbirlerine benziyorlardı.

Yapması gereken bir sürü şey varken neden şimdi şehvetle uğraşmak zorundaydı ki? *Vakitsiz* demek bu zamanlamayı tanımlamaya yetmezdi. Sırtüstü yatarak ellerini tişörtünün içine soktu ama kendi avuçları göğüslerinin üzerinde çok yumuşak kalıyordu. *Onun* nasırlı elleriyse müthiş derecede baştan çıkarıcıydı ve öpüşleri kadar çekingendi.

Sert eller, sınıksı hoş dudaklar, istekli gözler. Onunla ilgili her şey cinsellik dolu rüyalar içindi, oysa Kaderin lanetlendiğinden beri rüya görmüyordu.

Ama hayal ediyordu ve adamın kaslı vücudunu kolaylıkla hatırlıyordu. Alt dudağını ısırırdı. Doğrusu onda hoşlanacak çok şey vardı. Hissettiği zamanlarda bile birçok âşığı geri çevirmişti çünkü güvenmek Kaderin için çok zordu ve yatağına aldığı kişilerin içinde hiç ölümsüz biri olmamıştı. Hiçbiri kadının gücünün yarısına bile sahip değildi.

Vampir ise kendisinden güçlüydü.

Kaderin, onunla asla yatmazdı.

Geliyorsa, hangi cehennemde kalmıştı?

Sebastian saatlerdir çantasındaki formların ve kâğıtların arasında kaybolmuş, servetini algılamaya çalışıyordu. Oysa akli başka bir şeyle meşguldü.

Listeler güncelleninceye kadar Kaderin'in başka ödöl peşinde olamayacağını biliyordu dolayısıyla da onun tehlikede olduğunu sanmıyordu. Fakat güneş doğarken dayanamayıp ona ışımlandı.

Kendini özel bir konuta benzeyen bir yerin devasa yatak odasında buldu. Saat sabahın dördünü gösterdiğine göre dünyanın diğler ucundaydı. Odanın ortasında bir yatak vardı. Bakmak için ayakucuna ışımlandı.

Gelini yatağın ortasında yatıyordu.

Acaba dosdoğru ona ışılanmaya alışacak mıydı? Bunun avantajları saymakla bitmezdi.

Onun mışıl mışıl uyuduğunu görünce kendini tebrik etmesi yarım kaldı. Yüzüstü yatmıştı, vücudu çıplak olsa da parlak saçlarıyla örtülmüştü. Zarif kolu kılıcına doğru uzanmıştı.

Sebastian huzursuz oldu. Acaba Sebastian'ın, onu bulma olasılığına karşı mı kılıcıyla uyuyordu, yoksa hayatı bugün görüldüğü gibi hep tehlikede miydi? Eğer ikincisiyse, onu bir daha gözünün önünden ayırıp ayırmayacağından emin değildi.

Kadının gözleri gözkapaklarının altında oynaşıyordu ve sivri kulakları sanki tehlikeli bir ses duymuşçasına kıpırdıyordu. Yaklaşan bir düşmanın ayak seslerini mi dinliyordu?

Küçük hayvanların uykuda nefes alışına benzer bir şekilde sık aralıklarla soluyordu.

Parmakları kılıcının kabzasını sımsıkı kavramıştı, bunu görmek Sebastian'ın göğsünün sıkışmasına neden oldu. Sadece izin verirse onu koruyabilirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Kaderin onun varlığıyla rahatlamış gibiydi, bu yüzden Sebastian kılıcının durduğu kemerini çıkardı ve yakınındaki tabureye koydu. Bakışlarıyla onu özümseyerek, rahat rahat inceledi. Bir kadının sırtının bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemişti ama Kaderin'inki öyleydi. Narin omuzlarını kavramak ve omurgasının oluşturduğu zarif çukuru boylu boyunca öpmek istedi.

Kadının pürüzsüz teni onu çağırıyordu. Görüldüğü kadar yumuşak olamazdı.

Kadın gördüğü rüyada bir şey mırıldandı ve duruşunu değiştirerek başını diğer tarafa çevirdi. Dizini yukarı doğru çekince çarşaf üzerinden kaydı ve giydiği kısacık pembe şortunu gözler önüne serdi. Şortun paçaları sıyrılmıştı ve Sebastian karanlığın içinde kadınısı teninin görüntüsünü yakalayınca inledi. Bacaklarının arası da sarışındı, mükemmeldi ve güzeldi.

Tanruların çocuğu mu? Bundan emindi.

Oraya dokunmalı ve öpmeliydi. Bir ölümlüyen sıkça hayal etse de, hiçbir kadına ağızyla sahip olmamıştı. Bunu yaptığını düşününce duyduğu zevkin sarsıntısını güçlkle bastırdı.

Demir gibi sertleşmiş organıyla, ilerledi...

17. Bölüm

Hayır, Kaderin rüya görmezdi, lütfundan bu yana görmemişti, dolayısıyla vampirin, bacaklarını iki yana açtığını neden gördüğüyle ilgili uykusunda bile kafası karışmıştı.

Şüphesiz, bu bir rüya. Arsız bir rüya. Odada bir vampir olsa hemen uyanırdım.

Kendini rüyaya bırakarak vampirin ona dokunmaya devam etmesine izin verdi. Adamın parmakları bacaklarının iç kısmını okşarken elleri titriyor ve hırıltılı nefesi Kaderin'i baştan çıkarıyordu. Rüyasında, o sıcacık ellerden biri kalçalarını kavlıyor, diğeri de ipek şortunu çıkararak kadınlığını gözler önüne seriyordu.

Vampir hırıltıyla soluklandı. Rüyalar bu kadar gerçek olabilir miydi? Hatırlayamıyordu ki! Onun tüm ağırlığıyla yatağa uzandığını hissetmemesi gerekirdi. Öpüyor muydu? Tam olarak neresinden öpüyordu?

Kesik kesik nefesinin ardından vampir, "Ağzımı üzerinde istiyorum..." dedi.

Kaderin'in gözleri birden açıldı. Yana doğru döndü ve serbest eliyle kılıcının kabzasının alt kısmını yakaladı. Yatak örtüsünü yırtan kılıç, Sebastian'ın çenesinin altındaydı. Kaderin kılıcını orada tutarak sırtüstü dönüp birden doğruldu ve nefesi kesildi.

Yarı çıplaktı, uyarılmasının verdiği şaşkınlıkla hâlâ güçlkle nefes alıyordu ve tam karşısında, vampirin sertleşmiş devasa erkekliği adamın kot pantolonunu zorluyordu.

Yutkundu ve bakışlarını hızla yukarı kaldırdı ama onunla göz göze geldiğine pişman oldu. O gözler, Kaderin baktığında durulmasına rağmen, yine de arzuyla yanıyordu. Oysa Sebastian üzeri örtülmemiş olan göğüslerini gözetlemeye çalışıyordu ki Kaderin birden kendini toparlayıp onu kılıcıyla dürttü.

“Tamam, tamam,” diye pes eden Sebastian ellerini kaldırdı. “Uyurken sana dokunmak istemiş olabilirim ama şunu bil ki uyanmış olduğumu sanıyordum.”

“Ne kadardır buradasın?” diye sorarken sesi yükselmişti.

“Neredeyse on dakika oldu.”

Kaderin’in bakışları onun arkasına doğru yöneldi ve kılıcının taburenin üzerinde durduğunu gördü, ceketi de kılıcın yanında asılıydı. Ağzı açık halde bakakalmamak için kendini zor tuttu. “İmkânsız.”

“Gelin, bunu sürekli olup bitmiş şeyler için söyleyip duruyorsun.”

Kaderin düşünemiyordu! Şimdiye dek hiçbir vampir onu habersiz yakalayamamıştı. Uykusu hafifti; bu, yıllarca savaşmanın verdiği bir şeydi. Buna rağmen bir asalak onu taciz ederken uyumuş, bir de rüya mı görmüştü?

Bu vampire özgü olan şey neydi? *Neden şu kılıcı ona sokamıyorum?* Bileğinin hafif bir fiskei onu güçsüz bırakmak için yeterliydi. Sonra da kafasına doğru kolay bir darbe.

Ama yarışma yüzünden yapamazdı. *Evet, doğru, sırf o aşâğılık yarışma beni engelliyor.*

Ona zarar verememesini tümüyle açıklayan bir neden vardı. Ama bunu kabul etmeyi reddediyordu, yapamazdı. Aksi takdirde uzun zamandır yaşadığı ve alıştığı hayatı sona ererdi.

Sebastian, "Burada daha fazla bu şekilde durmayacağım, Katja," dedi usulca. "Ama giyinmek istiyorsan arkamı dönerim."

Beyefendi vampir. Sözlerini sakın ve alçak sesle söylemişti ama Kaderin, onun kendini güçlkle kontrol ettiğini seziyordu; sanki kılıcını elinden çekip almayı ve onu yatağa atmayı düşünüyormuş gibi. Eğer bunu yaparsa Kaderin ne yapacaktı?

Bunu bilmeyi diledi. Ne yapacağı öngörülebilir Kaderin, dengeli Kaderin, artık istikrarsızdı.

Adamın küstah bir beğeniyle kendisini inceliyor olması, Kaderin'in sinirlerini bozuyordu. Eski bir ülkede, fırtına çıktığında denizin rengi koyulaşır, gölgelenir ve kömür gibi siyah bir duman yayardı.

Sebastian'ın karanlığın içinde ışıldayan gözlerinin rengi de işte böyleydi. Denizin üzerindeki bir fırtına gibi.

Saçma bir düşünce beliriverdi. *Fırtınalardan hep hoşlanmışımdır.*

İçten içe kendini uyardı. Vampir muhtemelen Kaderin'in bugüne dek karşılaştığı en seksi ve en çekici erkekti ve onunla geçirdiği her saniye, ateşle oynamak gibiydi. Sadece *adamın* isteklerinden değil, gür sesinden duyduğu haz, özlem dolu bakışlarının verdiği heyecan ve artık odada yalnız olmamasının getirdiği rahatlık gibi yepyeni hisler de bu ateşi körüklüyordu.

Ezelden beri, çevresindeki herkesin duyguların esiri olarak hareket etmesini, mantıksız ve anlamsız davranışlarını izlemişti. Artık Kaderin de onlardan biriydi ve tecrübesizdi. Akıntıya kapılmıştı.

"Giyineceğim." Kılıcını indirdi ve kalktı, gömleğini giyerek adamın yanından geçti. Sebastian, göğüslerini görmüş olmalı ki inlemesini bastırmaya bile gerek görmedi. Kaderin çantasına doğru giderken, vampirin bakışlarının kalçalarında olduğunu hissedebiliyordu.

Yeni bir ölümsüz olarak Valhalla'dan¹⁰ ayrılacak yaşa geldiğinde, arka tarafının erkekleri uyardığını fark etmişti. Şimdi de kalçalarını abartıyla sallayarak yürüyordu. Vampir, onu baştan çıkarıyordu. *Kaderin de onu deli edecekti.*

Vampir, Estonca bir küfür savurunca Kaderin, bu dili anladığını adamın bilmediğini fark etti. Kaderin nedense yanındayken onun asla bu şekilde konuşmayacağını düşünmüştü.

"Katja," dedi Sebastian arkasından. "Benimle yatağa dönmen için ne yapmalıyım?"

Katja! "Benim adım bu değil ve öyle bir şey olmayacak," dedi Kaderin omzunun üzerinden. Yirmi asırdır saygı duyulan ismini öyle bir anda değiştirmeye nasıl cüret ederdi! Onu cezalandırmak için bacaklarını gererek eğildi, kılıcını bavulun üzerine koydu ve içinden sütyenini çekip çıkararak gömleğinin altına giydi. Doğrulup omzunun üzerinden baktığında Sebastian'ın sersemlemiş bir halde bir elini çenesinde gezdirdiğini gördü.

Bu da ödül gibi gelmişti. Buna rağmen, adam yine de sanki onu omzuna atıp inine ısınlayacakmış gibi görünüyordu.

Acaba Kaderin'e Sebastian gibi bir erkek tarafından alıkonmak nasıl olurdu? Aklında sadece bir tek şey olan baskın bir adamın bütünüyle insafına kalmış olma fikri... kadını heyecanlandırıyordu.

Asla böyle bir şey olmayacak olmasına rağmen. Arkası ona dönük vaziyette giyindi. "Senin gibi biriyle asla yatmayacağımı anlayan gerekir." Döndüğünde bu sözlerin etkisiyle adamın gözlerinin karardığını gördü.

"Benim gibi biri mi?" Çok gerilmişti.

10 Vikinglerin cenneti olarak bilinir. İskandinav mitolojisinde ise Valhöll (Katledilmişlerin Salonu), Tanrı Odin'in salonudur. Valkyrie'ler savaş alanında ölmüş kahramanlarını buraya getirirler. (ed.n.)

Sözleri zırhındaki bilinmeyen bir çatlağa mı denk gelmişti?
“Vampirleri öldürürüm ben, onları becermem.”

“Vampir olmasaydım benimle yatar mıydın?” Bu soru, bu konu
–Kaderin’in onu isteyip istemediği– vampir için çok önemliydi.

Kaderin başını kaldırarak abartılı bir şekilde değer biçer gibi baktı. *Nasıl cevap verebilirim?* Ona karşı duyduğu utanç verici arzuyu yüksek sesle itiraf ederek mi, yoksa büyük bir ihtimalle egosunu zedeleyerek mi? İkinci seçeneği neden umursayacaktı ki?

Çünkü ben acımasız biri olarak doğmadım.

“Bende çekici bulduğun bir şey var mı?” Soruyu sorarken çok kibirliydi ama boğuk sesi Kaderin’in ondaki güvensizliği sezmesine neden oldu. Bir anda Kaderin bir kadının onu bu konuda yaraladığını fark etti.

Sebastian bir zaafını ele vermişti.

Vampir tereddütle bir adım ilerledi. Aynısını şatoda ve tapınakta da yapmıştı; gözle görülür bir şekilde yaklaşmak istediği halde kendini dizginlemişti.

Vampir bunun farkında gibi görünmese de, dikkat çekici bir fiziğe sahipti. Diğer iki sefer de Kaderin’e tehdit oluşturmadığını, ilgisiz olduğunu hissettirmek için bilinçsizce bir duruş alıyordu. Sakin olduğunda, vücudu oldukça durgundu. Kaslı kolları hareket-sizdi ya da uzun adımlarla yürürken bir şey belli eden bir hareket yapmıyordu. Sadece durgunluk vardı.

Sakin olmadığındaysa –kurtadamin saldırdığı zaman gibi– akla hayale sığmaz bir hız ve saldırganlıkla hareket ediyordu.

Büyük bir olasılıkla zamanındaki kadınları korkutmuş olmalıydı. O zamanlar erkekler genelde iki metre boyunda ve bu kadar iri yapılı olmazlardı. Kaderin’e karşı tehditkâr görünmemek için uğraşmasına gerek yoktu. Adamın hâlâ bir yeri kanamadan orada

durabilmesinin muhtemel nedeni Kaderin'in, onun iri yarı bedenine bakmaktan aldığı keyifti.

"Sende bulacağım çekiciliğin ne önemi var ki?" diye sordu Kaderin en sonunda. "Benim çok ufak tefek olduğumu düşünüyorsun."

Sebastian, "Hayır," dedi çabucak ve sonra da nefesini dışarı verdi. "Valkyrie'lerin, tıpkı Amazonlar gibi büyük savaşçılar olduğuna dair masallar duymuştum."

"Doğal olarak, onlar masal olarak kalacak. Bizim saldırımıza uğramış bir ordunun hayatta kalan tek askeri olsaydın, küçük kalçalı minyon kadınlar olduğumuzu mu yoksa Buick marka arabaları bükebilen dişi canavarlar olduğumuzu mu söyledin?"

Konuşmasının hızlı olduğunu ve argoya kaçtığını biliyordu ancak bir saniye sonra Sebastian sözlerindeki manayı anlayarak güldü.

Tanrılar, bu gülüşü aklına getirmesine hiç lüzum yoktu; üzerinde kendisine sürtünürken on asır sonra ilk defa orgazm olmasını sağlayınca da böyle gülmüştü.

"Önemi var." Sebastian birden ciddileşti ve usulca, "Seni harika bulduğumu bilmelisin," dedi. Bakışlarını kaçırdı. "Bugüne kadar gördüğüm en güzel şeysin. Riora Tapınağı'nda sana söylemek istediğim buydu."

Kaderin'in kalbi birden o kadar hızlı atmaya başladı ki Sebastian'ın bunu fark edeceğinden emindi.

Sebastian, yeniden ona baktı. "Ama soruma cevap vermedin."

"Vampir olmadığını düşünmek çok zor," dedi dürüstçe.

"Keşke olmasaydım."

Kaderin, düşünür gibi parmağını çenesine vuruyordu. "Hım. Bir vampir olmak istemediysen, ölümün kıyısına geldiğinde belki de bir vampirin kanını içmemen gerekirdi."

"Dönüşüm benim isteğim dışında gerçekleşti. Yaralanmışım ve mücadele edecek kadar gücüm yoktu," dedi anlaşılmaz bir tonda.

Mücadele mi etmişti? "Bunu sana kim yaptı?"

"Ağabeylerim."

İlginç. "Hâlâ yaşıyorlar mı?"

"İkisinin yaşadığını biliyorum. Biri kayıp." Öfkesini kontrol etmek ister gibi çenesini sıkı. "Ben... ben bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Kaderin her ne kadar merak etse de ilgilenmiyormuş gibi omuzlarını silkti sonra da Sebastian'ın kılıcına doğru giderek kınundan çıkardı. Bu bir savaş kılıcıydı. Gül ağacından oymalı kabzası vardı ve o kadar uzundu ki adam bunu ancak iki eliyle tutabilirdi. Tek kenarlı kılıcı geniş ve sertti. Bir hamleyle zincirden örülmüş bir zırhı ya da bir insanı ortadan ikiye ayırabilirdi.

"Bunu buraya neden getirdin?" Sebastian'a baktı. "Bana boyun eğdirmeyi mi düşünüyordun?"

"İhtiyaç halinde seni korumayı düşünüyordum."

Kaderin kılıcın ihtişamından ve adamın onunla yapmayı planladığı şeyden etkilenmişti. "Bu sanırım güzel. Yeni başlayanlar için."

"Yeni başlayan mı? O kılıcı öldüğüm güne kadar, yıllarca kırmızıya boyadım ben."

Sebastian Rusya'da yaşayan bir Estonyalı'ydı, her yerinde onun bir "soylu" olduğu yazıyordu ve asırlardır o şatoda yaşadığını söylemişti. Bu da, onun Rusya ve komşu Nordik ülkelerinin arasında geçen Büyük Kuzey Savaşı'na katıldığı anlamına gelirdi. Dehşet verici bir savaştı. Açlık ve veba, nüfusun çoğunluğunun ölmesine neden olmuştu ama Kaderin onun savaşta öldüğünden şüpheleniyordu. "Bunun iyi bir kılıç olduğunu bilecek kadar kılıçlar hakkında bilgin var," dedi Sebastian.

Kaderin, kılıcı kınına yerleştirdi ve tekrar yerine koydu. “Ben hafif ve seri olanları tercih ederim ama devasa yapına bakılırsa, savaşma şeklin güce bağlı.”

“Devasa mı? Kılıcın ardında bir güce sahip olmanın zararı olmaz,” dedi kendini savunur gibi bir tonlamayla.

"Hayır ama güç hiçbir zaman hızı yenemez."

"Katılmıyorum."

"Yıllardır hayattayım," dedi Kaderin. "Varlığım, huzun bir kanıtıdır."

"O zaman işe yarar bir devasa güçle karşılaşmadın."

Kaderin gülmesini bastırarak: "Zavallı vampir, savaşırsak seni alt ederim. Ve alınma ama kılıçla ölmedin mi?"

“Evet. Oysa sen kılıçla savaştığını iddia ediyorsun. *Alınma ama*
en eski düşmanlarından birine ölümcül darbeyi indiremedin.”

“Seni öldürmemeyi seçmiş olabilirim ama şimdi seni birkaç günlüğüne sakatlamak fikri oldukça cazip geliyor. Belki de bir organını kopartırım ve seni, onu tekrar büyütmek zorunda bırakırım. Bu numara hiç eskimez.” Aslında öyleydi. Daha önce bunu bir asalağa tekrar tekrar yapmıştı, bundan sıkıldığında bile...

"Buna nasıl inanabilirim, Katja? Bana kesinlikle zarar vermek istemediğini düşünüyorum. Yapabileceğini de sanmıyorum."

Kaderin ağır ağır ona doğru yürüdü. “Vampir.” Eli birden adamın pantolonunun ağ yerine giderek organını sıkıca kavradı ve pençesiyle kotunu kesti. Sebastian’ın gözleri büyümüştü, üzerine düşmemek için bacaklarını iki yana doğru açtı. “Bir pençeyle seni hadım edebilirim,” dedi ve aşağı doğru asılınca vampir acıdan ve zevkten inledi. “Ve bunu yaparken zevkten dört köşe olurum.”

18. Bölüm

Sebastian birdenbire Kaderin'in işaret parmağını organunda hissetti. Kadının soğuk tenini teninde hissetmenin verdiği şokla irkildi ancak Kaderin'in sıkı kavrayışı onu yerinde tuttu. Kaderin parmağını yavaşça üzerinde gezdirmeye başladı. Kendi ellerinin kadının omuzlarında olduğunu ve boynunu ve sırtını okşadığını fark etti.

Çağlar boyu ilk kez gerçek bir dokunuşu hissetmekten hoşlansa da, *kotumu ne kadar kolay kesti?* diye düşünmeden edemedi. Evet, hem de bir fiskeyle. Tabii ki uzvunu kesmeyecekti.

"Gitmen gerekiyor, vampir. Yoksa o gür sesini çok daha gür çıkartacağım."

"Yap, o zaman." Sebastian hâlâ göğüslerini ilk defa görmenin etkisinden kurtulamamıştı. Veya eğilmesinin. Tanrım, bu, kadını kalçalarından yakalayıp üzerine atılmamak için tüm kontrolünü harcamasına neden olmuştu. Ve şimdi de bu mu? "Bunu yap ya da etrafında olmama alış."

"İki seçenek olduğunu kim söylüyor? Bunların arasına yeni bir seçenek koyabilirim." Küçük cadı işaret parmağını oynatmaya ve Sebastian'a zevk dalgaları yaymaya devam ediyordu. Tıpkı Kaderin'in istediği gibi, Sebastian'ın zihni boşalmıştı.

Elini tamamen çekince Sebastian başını sertçe salladı. "Bir açmazdayız. Gitmeyeceğim ve sen de kalmamı istemiyorsun. Öyleyse bir önerim var."

Kaderin esnedi. "Şaşırt beni."

"Kılıç kullanmaya yeni başladığımı mı düşünüyorsun? O zaman kimin daha iyi kılıç kullandığını anlamak için bir yarışma yapalım. Yüzeysel temasla ilk kim üç puan alırsa o kazanır. Eğer ben kazanırsam, gün doğana kadar sana sorular sormak için bana zaman ayırmanı istiyorum ve bu sorulara dürüst cevaplar bekliyorum."

"Senin türündeki birine İrfan hakkında bilgi vermek kurallara aykırı."

"Bana pek de yasalara uyan biri gibi gelmedin."

"Kendi yasalarıma uyarım."

Bu Sebastian'ın ilgisini çekmişti. Kaderin, tam olarak ne kadar gücü elinde tutuyordu? Bu dünyadaki her yaratık ondan korkuyor muydu?

"Peki, ya ben kazanırsam?" diye sordu Kaderin.

"Gece boyunca kılıcınla tatlı tatlı uyuman için seni rahat bırakacağım."

"Çocuk oynucağı... Tamamdır." Sebastian'a kılıcını attı, sonra da kendi kılıcını aldı ve bileğini rahatça döndürerek hafif hafif havada çevirdi. "Kazandığımda, burayı hemen terk edeceksin."

Sebastian da kendi kılıcını salladı. "Bundan şüpheliyim..."

Kaderin birden atılarak kör edici bir hamleyle saldırdı. Sebastian kılıcını zamarında kaldırmıştı. Kaderin tekrar hamle yaptı ve Sebastian lanet okuyarak ona zarar vermeden vuruşunu karşıladığında metal sesi kulakları çınlattı. Kaderin'in kılıcı bu tür bir çatışmaya uygun değildi. Kılıcında parmaklarını korumak için bir eğim yoktu. Eğer Sebastian ıskalarsa Kaderin parmaklarını kaybederdi.

Sebastian onun hamlesini iyi bloke etmiş ve karşılık vermişti ama eğer Kaderin yanlış yöne dönseydi... *Bunu riske atamam...*

Kaderin kılıcını vampirin göğsüne bastırdı. "Bir puan," dedi kibirli bir şekilde.

Sebastian'ın dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Kaldıkları yerden devam ettiler. Kaderin şaşırtıcı derecede iyiydi. Gözleri hiçbir şey belli etmiyordu. Zayıflığını gösterecek hiçbir hareket yapmıyordu. Sebastian, kendisini bu denli diken üstünde tutabilecek bir dişi olabileceğini hiç düşünmezdi.

Ve birden kendini bundan keyif alırken buldu, onun ustalığından keyif alıyordu. "Uzun yıllar eğitim almış olmalısın."

"*Tahmin bile edemezsin,*" diye ağır ağır konuştu.

Birdenbire Kaderin artık önünde değildi. Ama kılıcı oradaydı. Göz açıp kapama süresinde kılıcı Sebastian'ın arkasına gelmiş ve omurga kemiğinin alt kısmında tenine değiyordu.

Yüce İsa... Kadın yerçekiminden bile hızlı hareket ediyordu.

"*Buna hız deniyor vampir. Farkı anlamaya başladın mı?*" diye fısıldadı Kaderin arkasından.

Kan damlıyordu. Sebastian dişlerini gıcırdattı. "Arkadan bir vuruş mu Kaderin?" Kaderin, onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ortak bir noktada buluştuklarını sanmıştı. Şövalye olmadan önce bile, *kılıçla yaşamak*, bir *kılıçla savaşmaktan* her zaman daha anlamlı gelmişti. "Pek onurlu bir davranış sayılmaz."

Kaderin, onunla tekrar yüz yüze geldiğinde, Sebastian artık buna oldukça ciddi yaklaşımdan başka bir şey yapamayacağını fark etti. Onun saygısını kazanmalıydı ve şimdiye kadar kadınların değer verdiğini sandığı nitelikleri Kaderin'in önemsemeyeceğini öğreniyordu. Örneğin nezaket, Hücum toplantısında ya da Antarktika'da kendisine bir şey kazandırmamıştı.

“Onur, seni öldürür,” dedi Kaderin. Birbirlerinin çevresinde dönerlerken Kaderin’in çıplak ayakları fayansın üzerinde sessizce hareket ediyordu. İpek şortu dalgalanıyor ve baştan çıkarıcı bir biçimde Sebastian’ın gözüne ilişıyordu. Savaşmak, Sebastian’ın onunla yapmak istediğı en son şeydi. “Anladım ki İrfan’da onur ve hayatta kalmak karşılıklı olarak birbirlerini dışlıyorlar.”

“Yorgunsun. Bu kadar genç birisi için çok fazla.”

Bu sözler Kaderin’i eğlendirmiş gibiydi. “Benim genç olduğumu mu düşünüyorsun?”

Sebastian’ın asırlarca yaşı vardı ve Kaderin’le karşılaşmadan önce çoğunlukla kendini yaşlı hissedirdi. Kaderin’in gençlik dolu enerjisi ve görünüşü, Sebastian’a en fazla yirmi beş yaşında olduğunu düşündürüyordu. Ya da ölümsüz olmadan önce öyleydi. “Daha önce en az bir Hücum’da yarıştığını biliyorum, bu yüzden iki yüz elliden daha yaşlı olmalısın. Ama çok fazla olduğundan şüpheliyim.”

“Peki ya aslında çok daha yaşlı olduğumu söylersem?” diye sordu Kaderin. “Ben bir genç kızken yıldızların şu ankinden daha farklı göründüğünü bilmek, bana karşı hissettiğın çekimi azaltır mı?”

Kaderin’in sesi yatıştırıcıydı ve sözleri Sebastian’ın kafasını karıştırmış, savunmasını düşürmesine neden olmuştu.

Kaderin bir kez daha saldırarak onun arkasına geçmeye çalıştı. Sebastian tam zamanında kılıcıyla çevresinde döndü.

“Işınlanmadıkça senin hızına yetişemem,” diye başladı Sebastian, “bu da bana hep korkakça gelmiştir. Ama böyle taktikleri sorun etmediğine göre...” dedi. Bir anda Kaderin’in arkasına ışınlandı ve kılıcının yassı tarafıyla kalçasına vurdu. “Puan. Şimdi de ben senin kıcına *şaplak* attım.”

Onunla alay etmek zorunda değilsin. Kaderin’in omuzları dikleşti ve gökyüzünde çakan şimşek odanın karanlığını aydınlattı. Sebastian’ın, onu öptüğü zaman hissettiğı elektriğın aynısı havada çatırdamıştı.

Gökgürültüsü cam kapıları sarstı. *Valkyrie'ler güçlü duygular hissedince şimşek çakar.*

"İşinlanma." Kaderin yavaşça döndü. "Ne olduğunu hatırlattığın için teşekkürler."

Bu sanki fırtına öncesi sessizlik gibiydi. Kılıcı dışarıdaki şimşeklerin ışığını yansıtarak havayı yırttı. Kaderin kılıcın kabzasını o kadar hafif ve o kadar kendine güvenerek tutuyordu ki Sebastian, onun hareketlerinden büyüldü, bu da onun dezavantajı olmuştu.

Yine de Kaderin'in ustalığı ve tekniği, odaklanmış bir güçle yenilebilirdi ve Sebastian nihayet gücünü onun üzerinde kullanmaya başladı. Eğer kılıcıyla kadının kılıcını tam olarak karşılsa, buna bedeninin olanca gücünü katarak onu sersemletir ve kaba vuruşlarla onu yorgun düşürebilirdi.

Aldatmaca yapıp Kaderin'i savunmasız yakalayarak kılıcına kuvvetli bir darbe indireceği mesafeyi buldu. Sebastian, onun kılıcını uçuracağını ve buna bir son vereceğini düşünmüştü ancak şaşırtıcı bir şekilde Kaderin kılıcı hâlâ elinde tutuyordu. Kaderin'in vücudu sanki darbeyi kendisi almış gibi sarsıldı. Bir dizinin üzerine düştü. Dışarıda şimşekler patlıyordu.

Sebastian göğsünün sıkıştığını hissetti. "Kahretsin, kılıcı hâlâ tutuyor olmaman gerekirdi." Tüm ömrü kadınları incitmemeye çalışarak geçmişti ve şimdi sanki bir erkekmiş gibi Kaderin'e vurmuş muydu?

"Kaybetmek gibi bir düşüncem yok." Topladığı saçlarından kurtulan buklelerinin arasından adama baktı. Gözleri gümüş rengini almıştı. "Kılıcım olmadan kazanamam, değil mi?"

Oysa sendelemiş olması Sebastian'ın ona işinlanmasına yeterliydi. Kendini bu avantajdan yararlanmaya zorladı. Yassı kılıcını kadının omzuna hafifçe değdirdi. "Puan."

Kaderin düzensiz nefes alıyordu. "Bu henüz bitmedi."

“Amacım canını acıtmak değildi.”

“Yalnızca bir anlığına acıtır.” Kaderin yerden zıplayıp bir kez daha saldırdığı zaman kayıtsızlığından eser kalmamıştı. Kılıçları, dışarıdaki şimşekleri taklit edercesine çarpışıyordu. Kaderin’in gözleri kısa süreli karanlıklarda parlıyordu.

Bir süre sonra Kaderin geri çekilip kılıcını indirdi. Kaşları sanki acı çekiyormuş gibi çatılmıştı ve nefes nefeseydi. Yalvarır bir tonlamayla, “Ah Tanrılar, Bastian bunun için sana yalvarmamı mı istiyorsun?” diye inledi.

Sebastian şaşkınlıkla başını geri çekti. İşaretleri mi kaçırmıştı? Kaderin, onu kabul edecek miydi? Gökgürültüsü kötülük habercisi gibi patlasa da, kadının esrarengiz gözleri Sebastian’ı çağırıyordu.

Bir yandan ilk neresinin tadına bakacağını düşünürken Kaderin’e doğru atıldı...

Kaderin’in kılıcı, kalbinin hemen üzerine dokundu, kadının gözleri bir anda koyulaşmış ve buz gibi olmuştu. “Üç puan.” Küçümser bir gülümsemeyle tehdit eder gibi kılıcın ucunu batırıp derisini yırttı. “Ben yendim, asalak.”

Kanının Kaderin’in kılıcından süzüldüğünü gören Sebastian, bu kılıca kanı bulaşanları, onun güzelliğine ve kandırmacasına aldanıp ölen diğerlerini gözünün önüne getirdi. Hayatları sona ermeden hemen önce kaç tanesi ona sahip olmak üzere olduğunu düşünmüştü? Bugüne dek hiç tecrübe etmediği arzu ve öfke karışımı ani ve şiddetli bir duygunun etkisi altındaydı.

Kaderin’in arkasına ışınlanırken öfkeyle homurdanarak kılıcını fırlattı. Kollarını kollarına sardı ve onu kendine doğru çekti. Kaderin nefesini tuttu ancak Sebastian dudaklarını boynuna bastırduğu zaman, bir sonraki hareketini bekler gibi, ona hemen karşı gelmedi.

Güzel. Sebastian sadece bu yarışmada değil, her durumda onun kendisine teslim olmasını istiyordu. Kaderin, erkekliğini hissetmesine

yetecek kadar yakındı ve Sebastian onun hissetmesini istiyordu. Onu yatağa yapıştırmayı ve kontrolün kendinde olmasını istiyordu. Bu düşünceyle, kontrolsüz bir şekilde Kaderin'in yumuşak kalçalarına doğru süründü. Kaderin soluğunun arasından yutkundu ve vücudunu ona doğru eğdi. Bundan cesaret alan Sebastian, parmaklarının dışını göğüs uçlarında gezdirdi. Kaderin, ürperdi.

Sebastian'ı kışkırtır gibi dışarıda fırtına kopuyordu. Elleri Kaderin'in dümdüz belini okşayarak yukarı çıktı, sütyeninin ve tişörtünün altından göğüslerine kaydı. Kaderin soluğunu tuttu ama onu durdurmadı. Sebastian, ne yapacağı konusunda Kaderin'in merakını hissediyordu. Kendisi de aynı durumdaydı.

Dolgun göğüslerini nazikçe avuçlarına aldı ve zevkle inledi. Sebastian göğüs uçlarını okşadığında, Kaderin'in solukları hızlandı. Küçük, koyu pembe, nefis göğüs uçları emilmek için yalvarır gibiydi. Sebastian, durmaksızın onlara dokunup çimdiklerken o kadar sertleşmişlerdi ki Sebastian sızladığını düşündü. Kaderin'in parmaklarının gevşediğini gördü ve kılıcı yere düştü.

Bu Sebastian'ın izniydi. Yavaş yavaş sürtünürken, boynunu öptü. Kaderin'in dokunuşuyla tüm düşüncelerinden arınıp sadece ona sahip olma ihtiyacı hissetmişti, şimdi aynısını Kaderin'e yaşatmak istiyordu. Onun daha fazla ürpermesini ve dudaklarından iniltiler dökülmesini sağlamak istiyordu.

Kaderin elini adamın arkasından kaldırıp parmaklarını saçlarının arasından geçirince Sebastian gözlerini kapattı, inledi, öptü ve sarıldı.

Kaderin sanki vücudundaki tüm damarlar alev almış gibi öncesinden çok daha güçlü, ani bir coşkuyla sarsılınca donup kaldı.

Kanı Sebastian'ın diline değdi.

"Bastian? Beni... ısırdın mı?"

Bu inkâr edilemez ki. Sebastian sarsılıyordu ve onu sıkarken gözleri geriye doğru kayıyordu. Coşkuya kapılıp kaza eseri Kaderin'in boynunu çizmiş ve akan bir damla kanı tatmıştı.

Kaderin, Sebastian'ın ellerini kendinden uzaklaştırıp giysilerini düzeltti ve kurtulmaya çabaladı. Sebastian en sonunda, "Niyetim bu değildi. İsteyerek olmadı..." demeyi başardı.

Onu serbest bıraktığında Kaderin döndü ve öyle bir bakış attı ki Sebastian bunu bir daha asla görmemeyi diledi. Gümüş rengi gözlerinde o ihanete uğramış bakışları görmek hayal edebileceğinden bile beterdi.

Kaderin'in acısı yerini öfkeye bıraktı. "Buna hakkın yoktu!" Balkonun kapıları birden açıldığında okyanus ve yağmur suyu içeriye girdi. Rüzgâr uzun saçlarını dalgalandırırken, "Kanımdan daha fazlasını çaldın!" diye bağırdı.

Eğilip kılıcını kaptı ve acımasızca Sebastian'a saldırdı. Sebastian onu engellemek için kendi kılıcına ışınlandı. Kaderin öne atılır gibi yapıp elinin tersiyle, tüm gücünü kullanarak ona vurmaya çalıştı. Sebastian son anda geriye ışınlanarak kurtuldu, yoksa Kaderin onu kesmişti.

"Üzgünüm," dedi Sebastian ve gitti.

Sebastian şatosuna döndüğünde, yatağına yığılıp gözlerini tavana dikti. Kaderin'in kanını içmişti, küçücük bir damlaydı ama tadı o kadar yoğun bir şekilde zevk vermişti ki Sebastian sonsuza dek değişmiş olduğunun farkındaydı.

Bir daha asla sahip olamayacağı şeyi bilmemeyi tercih ederdi.

Kaderin haklıydı. Bu, kandan daha fazlasıydı. Ama neden Kaderin de böyle düşünüyordu? Sebastian başka ne çalmıştı?

Bir kaza olmuştu ancak Sebastian bunu kaç kez bir özür olarak kullanmaya devam edebilirdi ki? Maksatlı ya da maksatsız, sonuçta yanlış bir şey yapmıştı. Sebastian bunu biliyordu.

Kanı, doğrudan canlı bir bedenden almıştı. Gerçek bir vampirdi. Murdoch'un sözlerini hatırladı. "Bir kaynaktan kan içmenin tehlikeli yan etkileri vardır. Şeytana dönüşebilirsiniz."

"Sonra da ruhumu mu kaybederim?" diye sormuştu Sebastian alaycı bir ifadeyle.

Çilekeş olmayı seçmiş olsaydı artık onlardan biri olamazdı.

Yaşananları düşünürken saatler geçti. Her kelimeyi, her bakışı hatırlıyor ve olanlara bir anlam vermeye çalışıyordu.

Nihayet derin bir uykuya daldığında, Sebastian rüyasında bardaktan boşanırcasına yağmur yağan yabancı bir ülke gördü.

Güneş tufanın arasından, kuzey ülkelerinde görülen türden yoğun ve parlak bir ışık yayıyordu. Kaderin oradaydı, yağmurun altında gözlerini kırptırıyor. Sebastian tüm bunları sanki onun gözlerinden görüyordu ve çok eski bir zaman olduğunu biliyordu.

Kaderin ve onun türünden olan diğerleri bir tepenin üzerinde çıplak zeminde uyumaya çalışıyorlardı. Sadece bir eğimin üzerinden çamur ve su hızla boşalsa sınısıklam olurlardı. Üzerlerindeki zırhların altın göğüslükleri zedelenmişti.

Kaderin'in aşınan zırhı, sırtüstü uyumuş gibi kaburga kemiklerini ve yan yatmış gibi göğsünün alt kısmını kesmişti. Karıncalar metalin altına girerek durmaksızın ısıyorlar ve içeriye dolan toprak tıpkı bir zımpara gibi derisini aşındırıyordu. Kaderin rahatsızlığa aldırış etmemeye çalışıyordu, yanındakiler yedi gündür uykusuzdu ve her gece mücadele verdikleri vampirlere karşı koruyucu gibi güneşe ihtiyaçları vardı.

Sırtüstü yatma pozisyonundan yana döndüğünde çamura gömüldü ve hareket etmesi güçleşti. Zırhını çekiştirerek, "Tanrılara yemin ederim," dedi yabancı bir dilde, "eğer bundan sağ salim kurtulursak, artık hep çıplak uyuyacağım."

Kulağa eski İskandinavca ve eski İngilizce karışımı gibi gelen dili Sebastian'ın anlamaması gerekiyordu ama anlıyordu.

Kaderin'e benzeyen yanındaki genç kadın gülererek, "Boşuna yemin etme, *Kader-ie*," dedi. "Bundan sağ çıkmayacağımızı hepimiz biliyoruz." Çevresindeki birkaç kıkır kıkır güldü. Kaderin de kahkaha attı çünkü bu büyük ihtimalle doğrudu.

Eli kulağındaki ölümün bilincinde olan birisi başka ne yapabiliirdi ki?

Rüya, onların beklediği asıl çarpışma olarak değişti. Sebastian sayısız savaşta bulunmuştu ama hiç bu kadar dehşet verici bir şey görmemişti. Şimşeklerin aydınlattığı parlak gecede metalin metalle çarpışması. Çığlıklar ve gökgürültüsü kulakları sağır ediyordu. Kaderin'in etrafında vampirlerin boydan boya kestiği ve başları bedenlerinden ayrılmış genç Valkyrie'ler vardı.

Kaderin aynı anda üç kişiyle çarpışıyordu ve yanı başında bir vampir bir Valkyrie'nin küçücük bedenini kaldırıp dizine vurarak belini kırdığında ona yardım edemedi. Kaderin, kemiklerin kırılma sesini duyacak kadar yakındı ama bir türlü ona ulaşamadı.

Kaderin gözünün bir ucuyla vampirin başının kızın boğazına doğru eğildiğini, sonra da bir hayvan gibi çevirerek gırtlığını kopardığını gördü. Kaderin'in kılıcı rakiplerinden birini boydan boya keserken, eğilmiş olan vampir başını kaldırıp ona gülümsedi, ağzından et parçası sarkıyordu ve kan damlıyordu.

Sebastian telaşla uyandı. Odaya bakındı ve o savaş meydanında olmadığını fark edince bocaladı. Kaderin'in küt küt atan kalbini duymuş ve hiddetini tıpkı bir vampirin şah damarından fışkıran kanın

onun üzerine püskürdüğünü hissettiği kadar belirgin bir biçimde yaşamıştı. Kan kadının gözüne kaçmış ve görüşünü bozmuştu.

Nasıl bu kadar gerçekçi bir rüya görebilmişti? Peki, ya bu gerçekten Kaderin'in başına gelmişse? Kaderin'in sözlerini hatırladı: "Kanımdan daha fazlasını çaldın!" Söylemek istediği bu olmalıydı. Rüyalar gerçektir. Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyordu ama gördüğü... *Kaderin'in anılarıydı.*

Riora'nın da bahsettiği gibi, onun insanlıktan yoksun olmasının nedeni ve vampirlerle olan "geçmiş" henüz açıklığa kavuşmuştu. Çünkü Sebastian bunu bir şekilde görebilmişti. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. O çarpışmadaki zırhlar ve silahlar eski çağlardandı. Kaderin, "Peki, ya aslında çok daha yaşlı olduğumu söylersem?" demişti.

En az bin yaşında olmalı.

Ve Sebastian, onun hayatının, rüyasında gördüğüne benzeyen bir dolu savaşla geçmiş olmasından korkuyordu. O zalimlerden birine dönüşeceğine inanıyorsa Kaderin neden ona bir şans versindi ki?

Kanın tadını aldığı için Sebastian dönüşebilir miydi?

19. Bölüm

Vampir iki gün uzak durdu, ondan sonra da her gece geri geldi. Son bir hafta boyunca Kaderin'e ıslanılıyordu ve kadın hangi görevi yerine getiriyorsa ona yardım ediyordu ya da geceyi geçirdiği otel odasında bir sandalyede oturuyordu. Kaderin güneş varken dışarı çıkarsa ya da uçakla seyahat ederse, gözden kayboluyor ve günü kimbilir nerede ve nasıl geçiriyordu.

Kaderin, ona sövse de, onu umursamasa ve aşağılasa da hiçbir şey Sebastian'ın gelmesini engelleyemiyordu ve bu konuda Kaderin'in yapabileceği bir şey yoktu.

Fakat itiraf etmeliydi ki o etrafta olduğu zaman, öleceğine dair daha az stres yaşıyordu. Her gece kendisini koruyan ve saldırı riskini ortadan kaldıran devasa bir savaşçısı olmuştu.

Birden fazla kişiyle yaptıkları ilk savaşta, Kaderin kılıcını çekmiş ve stratejik olarak sırtını duvara vermişti. İkincisindeyse farkında olmadan sırtını ona vermişti ve Sebastian omuz omuza çarpışıklarına çekinmeden dikkat çekmişti.

Kibirli asalak.

Ne zaman yakınında olsa, Kaderin onu inceliyor ve kanını emdikten sonra onun kendisine yaklaşımında bir farklılık olup olmadığını dair bir ipucu bulmaya çalışıyordu. Kaderin, bir vampir canlı

bir bedenden kan içtiğinde neler olduğunu biliyordu. Kendi kanı, büyük bir olasılıkla hatıralarını Sebastian'a aktarmıştı. Bu da onun daha fazlası için başkalarına saldırmak istemesine neden olabiliirdi.

Vampir olmaya zorlandığını öğrendiği gece ona karşı duyduğu sempati, kanını aldığı zaman yok olmuştu. Kaderin bunun kazayla olduğunu düşünüyor muydu? Evet ama ne olursa olsun bu, gerçeği değiştirmiyordu. Kısmen sorumlu olduğuna inanıyor muydu? Evet, boynunu öpmesine izin vermişti ve bunun için her gün kendisine lanet okuyordu.

Yine de bu, Sebastian'ın yalnızca varlığını bile kendisini düşüncesiz, huzursuz ve hatta bazen... iffetsiz hale getirirken onun etrafında olmaya devam etmesi anlamına gelmiyordu.

Şimdiye kadar oyunu çok fazla etkilenmemişti. İkisi de oldukça kolay bir şekilde kırkar puan toplamışlardı ama puanlarını görünce yüzü asılacak olan Bowen'la henüz karşılaşmamışlardı.

Regin'den öğrendiği kadıyla Lykae önüne çıkan çoğu yarışmacıyı alt etmişti. Sadece bir görevde iki iblis, genç cadı ve cin avcılarının hepsi kaybolmuştu ve söylentiye göre bir şekilde hapsolmuşlardı.

Bowen diskalifiye olmadığına göre ölmüş olamazlardı ancak yarışma onlar için sona ermişti.

Kaderin aynı zamanda Mariketa'nın, Bowen'a lanet yağdırdığını duymuştu ki bu bir ölümsüz için en kötü şeylerden biriydi. Eğer doğruysa, o zaman Bowen yaralarını iyileştirme gücünü yitirirdi.

Kaderin, çok yakında Bowen'la yüzleşeceğini biliyordu ve karşılaştığında ilk olarak kendisi saldıracaktı. Şimdilik hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermemesi gerekiyordu. Sadece Sebastian'ın gösterdiği ilgiye ve uyuduğunda kendisini seyretmesine alışamamıştı.

Bir gece uyanmış ve gözlerini kırıştırarak ona bakmıştı. "Neden sadece yatağımın yanında oturmak için gelip duruyorsun?"

Sebastian bu soruya şaşırmuş gibi, "Bu... yeterli. Bana göre. Bana yattıyor," diye cevap vermişti.

Kaderin diğer tarafına dönmekten önce, onu anlamaya çalışarak yüzünü incelemiş ama bunu asla beceremeyeceğine kanaat getirmişti.

Ve bir önceki gece başka bir kâbus görmüştü. Sanki bin yıldır rüya görmemesini telafi eder gibi, kâbuslar peşini bırakmıyordu.

Sebastian'ın güçlü ve sıcak kollarıyla onu sarmasına, sırtını sıvazlamasına, "Şşş, Katja," diye yatıştırmasına kesinlikle alışamazdı.

Kaderin sürekli uçağında ya da otellerde uyumayı tercih ettiği için Sebastian'ın, onun Londra'daki dairesine taşındığını biliyordu.

Onun dairesinde duş almak daha uygundu ve erimiş kar suyu olmaması gibi diğer avantajları da vardı. Sebastian, onun yatağında ve o yanındaymış gibi hayal ederek uyumaktan keyif alıyordu.

Sokağın aşağısında bir kitapçı ve kasap vardı ve ikisi de hava karardıktan sonra da açık oluyordu. Dairede buzdolabının olduğunu söylemeye gerek yoktu ve kumandaların. Güzel şeylerdi. İçinde bulunduğu bu yeni zamandan gerçekten keyif alıyordu. Kaderin'in dünyası olduğu için genel olarak İrfan'ı bile sevmeye başlamıştı.

Her günbatımında onun yanına ısınlanıyordu. Birkaç gece onu kılıcıyla uyurken bulmuştu. Her zaman olduğu gibi acı çekiyormuşçasına rahatsız uyuyordu. Diğer gecelerde onu bir ödüle yaklaşmış haldeyken yakalamıştı. Bir güçlkle karşılaştığında Sebastian ödül-lerden birini onun için kapıyor, sonra geri dönerek başkası alamasın diye birini de kendisi için alıyordu.

Sabırlı olacaktı. Bu birlikteliğin sonsuza dek sürmesi gerekiyordu ve flört evreleri uzayacakmış gibi görünüyordu. Sebastian sabırlı bir adam değildi ama istediğine ulaşmak için ne gerekiyorsa yapardı.

Bu gece ne bulacağını merak ederek ona ısınlandığında kendini yine bir başka otel odasında buldu. Ancak Kaderin ne yatağındaydı ne de duştan sesi duyuluyordu.

Odanın, yarım ayla aydınlanmış vadiye bakan balkon kapıları açıktı. Balkona çıktı ve onu bilinçsiz halde buldu. Çamur ve kanla kaplanmış kolu kılıcına uzanmış halde, yüzüstü yatıyordu. Sebastian, nazikçe onu yerden kaldırırken Kaderin acıyla inledi. Kaderin'in daha yeni geldiğini fark edince öfkeleni.

Lanet olsun, bu ödül neden bu kadar önemli ki? Neden hayatını bu şekilde tehlikeye atmayı sürdürüyor? Bu soruları defalarca sormuştu, anahtar hakkındaki görüşünü de seslendirerek. "Bunu neden bu kadar çok istiyorsun?" diye sordu. "Anahtar iddia edileni yapmaz. O halde sadece yarışmayı kazanmak için mi? Ego tatmini veya gelecek kuşaklar için mi?"

"Gelecek kuşaklar mı?" diye karşılık verdi Kaderin tek kaşını kaldırıp. "Çocuk sahibi olmaktan ya da ölümden sonra şöhretten mi bahsediyorsun? Gelecekte ikisi de olmayacak."

Sebastian onun acısını hafifletmeyi dileyerek geri çekildi. Islak bir bezle vücudunu silerken Kaderin tekrar inledi. Derisi boylu boyunca koyu renkli yaralarla kaplanmıştı. Sebastian öfkeyle dişlerini gıcırdattı ve kendi gömleğini giydirip onu yatağa yatırdı ve odadaki tek sandalyeyi çekerek yanına oturdu.

Sanki evlenmişler gibi hissediyordu. Bunun, kan kaynamasının bir belirtisi olup olmadığını bilmiyordu ama Kaderin'i, kendisini küçümseyen, yatağını paylaşmayan ve en kötüsü de onu korumasına izin vermeyen karısı olarak düşünüyordu.

Ve her gece şaşırtıcı derecede gerçekçi rüyalarında onu görmeye devam ediyordu.

Rüyaların çoğunda Kaderin, Sebastian'ın bilmediği ama anladığı eski bir dilde konuşuyordu. Onun düşüncelerini duyuyor, korku-

larını hissediyordu. Bir keresinde rüyasında onu bir savaş alanında öldürdüğü vampirlerin kopmuş başlarına dalgın dalgın kılıcıyla X çizdiğini görmüştü. Sebastian, onun daha sonra geri döndüğünde dişlerini almak için onları işaretlediğini artık biliyordu.

Kaderin'in anılarından Yağmacılar hakkında topladığı bilgiler arttıkça, içgüdüsel olarak asla onlardan biri olmayacağını biliyordu. Kaderin'in vücudundan kan içtiğinden beri başka birinin kanını içmek için en ufak bir dürtüsü bile olmamıştı. O zamandan beri insanların arasındaydı ve bunu hiç düşünmemişti bile.

Sabaha karşı onun mışıl mışıl uyuduğunu gördüğünde en sonunda kendisi de uyuklamaya başladı ve hızla onun geçmişindeki bir sahneye dalıverdi.

Kaderin'in giysilerinden, bin dokuz yüzlü yılların başları olduğunu söyleyebilirdi. Yarı Valkyrie, yarı Furia kraliçesi olan simsiyah saçlı Furie adında bir kadının peşinden telaşla gidiyordu. Nix adındaki kâhin Valkyrie, ona bunun kaderi olduğunu söylediği için Furie, Yağmacılar'ın kralıyla savaş başlatıyordu.

"Nix, bana Demestriu'yla savaşmayı düşündüğünü söyledi," dedi Kaderin kadının arkasından. "Ama tek bildiği senin geri dönmeyeceğin. Seninle gelip geri dönmeni sağlamak istiyorum."

Furie döndü. Zarif hatlarıyla, tepeden tırnağa Kaderin'in türüne benziyordu ama Furie'nin dişleri ve pençeleri daha belirgindi. Gözleri çarpıcıydı ama morumsu renkteki irislerin etrafındaki koyu halkalar tuhaf duruyordu. Kaderin kadar insana benzemiyordu. "Sen hissedemiyorsun ki çocuk," dedi Furie. "Bana nasıl yardım edeceksin?"

Hissedemiyor muydu? Evet, Sebastian rüyasında Kaderin'in çok derin ve içler acısı bir üzüntü yaşadığını görmüştü ama bu uzun sürmemişti. Kaderin bir sabah uyandığında... değişmişti.

"Bu benim soğukkanlı olmamı garantiliyor," dedi Kaderin sakince. "İyi olmamı sağlıyor."

Furie'nin tuhaf gözlerinde sevgiye benzer bir şey ışıldadı. Ardından, "Yalnız gitmek benim kaderim," dedi.

"Kaderi değişti." Kaderin, Furie'nin, bu sözleri inancına hakaret gibi anlayacağını biliyordu. Valkyrie'ler şansa inanmazlardı. Onlara göre her şeyin bir nedeni vardı.

"Duygularınla birlikte inançlarını da mı yitirdin?" Furie'nin öfkesi alevleniyordu. Kaderin bunu hayvanların fırtınayı hissetmesi gibi sezebiliyordu ama bu onu yıldırmadı. "Yalnızca bir korkak, kaderinden kaçmaya çalışır. Bunu unutma, Kaderin." Yoluna devam etti.

"Hayır, seninle geliyorum," diye ısrar etti Kaderin, telaşla yanına giderken.

Furie döndü ve başını sertçe kaldırdı. "Seni burada tutmak için" –Kaderin'in bileğini kapdı ve kolunu arkasına doğru kıvrıdı– "ve söylediğim şeyi her zaman hatırlamanı sağlamak için..." dedi ve Kaderin'in kılıç tutan koluna şiddetle vurdu.

Kaderin yalpalayarak tekrar onunla yüzleşmeye çalıştı ancak Furie avcunun sert kısmıyla göğsünün üstüne vurdu. Başka bir çatırtı duyuldu. Kaderin beş metre geriye fırlarken aldığı darbe yüzünden yere düşmeden önce bilincini kaybetmişti.

Sebastian'ın onun nasıl yaralandığını ya da nasıl iyileştiğini görmeye fırsatı olmadı çünkü başka bir görüntü belirdi.

Kaderin sisli arka sokaklara doğru koşarken çizmelerinin topuk sesi duyuluyordu. Geçtiği kenar mahalleler İrfan varlıklarıyla doluydu ve donuk gözleri sisin ardından onu süzüyordu. Burası bin sekiz yüzlerin Londrası'ydı.

Kılıcı omzuna sımsıkı bağlanmış ve ince kelepçeleri kemerinin arka kısmına takılmıştı. İki vampirin izini sürüyordu –kardeşlerdi– Kaderin onları sezince kulakları dikildi. Kılıcını çekti ama ansızın etrafına ışınlanan vampirler hızlıydı. Biri arkasından başına güçlü

bir darbe indirirken, diğeri şakağına öyle bir yumruk atmıştı ki az kalsın gözü tamamen kararıyordu. Bir tuzak.

Kaderin'in sendeleyip bir blok uzaklaşmasına izin verdiler. Onunla oynuyorlardı.

Yorulдум. Sadece oturmak istiyorum, diye düşünüyordu sersemlemiş bir halde. *Sadece bir saniye için.* Sonunda sırtüstü düştü.

Vampirler geri döndü. Biri onu yerde tutarken, diğeri kılıcını Kaderin'in boynuna doğru kaldırdı. Ve o bir nebze korku bile hissetmiyordu. Eğildiklerinde, gözleri daha belirgin olmuştu. Kırmızı, kirli gözler ona dik dik bakıyordu. Hayır, Kaderin korku ya da tikslenme hissetmiyordu, yalnızca *hiçlik*.

Başka bir vampir cisimleşti, büyük ihtimalle bu önemli cinayeti izlemek istiyordu. Kardeşlerin dikkati bir an için dağıldı. Bu da Kaderin'in ihtiyacı olan tek şeydi. Kelepçelerin üzerine düşmüştü. Hızlıca onları çekti ve vampirlerin bileklerini birbirine bağladı. Serbest kalmaya çalıştılar ancak metal bir şekilde onların güçlerini engelliyordu. Farklı taraflara ışınlanmaya çabaladılar ama başaramadılar.

Kaderin ayağa kalkarken üçüncü vampir ortadan kayboldu. Kadın başını diğer ikisine doğru kaldırarak, *"Sizi öldüreceğimi söylemiştim,"* diye mırıldandı. Sonra içgüdüğü devreye girdi...

Sebastian, Kaderin'in çılgınlığına uyandı, şimdiye kadar duyduğu en yüksek sestti. Elleriyle kulaklarını kapattı. Pencerele çatlamaya başlayınca kadına doğru atıldı ve eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. Kaderin'in parmakları havalandı ve pençeleri adamın kalbini sökmek üzere hamle yaptı ama Sebastian serbest olan eliyle bileklerini yakaladı.

Kaderin gözlerini ona dikmişti ama onu görmüyor gibiydi ve solgun yüzü dışarıda ardı ardına çakan şimşeklerle aydınlanıyordu. Mücadele etmeyi bırakıncaya kadar Sebastian onu kollarında tuttu.

Ve sonra Kaderin usul usul ağlamaya başladı. Sebastian eliyle, Kaderin'in başını göğsüne yasladı.

Onu kucağına alıp tekrar sandalyesine oturduğunda, rüyalarını hatırladı. Geçen çağlar süresince, Kaderin *hissetmemiş* miydi?

Ve artık hissettiği aşikârdı.

Demek bu yüzden karşılaştıkları sabah Kaderin'in kafası çok karışmıştı. Sebastian, ona böyle bir şeyin nasıl olabildiğini anlamıyordu ama ondaki duygu yoksunluğunu hissetmişti. Duyguları iyileştirmenin ne kadar zor olacağını hayal edemiyordu.

Kaderin o ilk sabah, "Hissetmemi sağladın," diye tıslamıştı.

Benim gerçekten de bununla bir ilgim olabilir mi?

Kaderin'in omuzları sarsılıyor, Sebastian'ın gömleği yaşlarla ıslanıyordu ve bu adamı mahvediyordu. "Cesur kız," diye mırıldandı. "Güvendesin." Bu kadar sert olmasına şaşırmamak gerekirdi. Hayatta kalmak için öyle olması gerekiyordu. "Artık böyle olması gerekmiyor." Sonunda kadının solukları hızlandı ve uykuya daldığındaysa yavaşladı.

Sebastian, Gelinin görünüşte mükemmel olmasına rağmen içinin yaralı olduğunu anlamaya başlamıştı ve artık nedenini biliyordu.

Üstelik yaşamının sadece birkaç gecesini görmüştü.

Kaderin'in, Sebastian'ın da çirkin bir arka sokakta onunla oynayan o vahşiler gibi olacağından ve genç Valkyrie ordusuna saldıracağından her an korku duyduğunun farkındaydı. Kaderin, adamın gözlerinin de kırmızıya dönüşmesinden müthiş derecede korkuyordu.

Kaderin uykusunda hızlı hızlı soluyarak gömleğini kavradığında ve yüzünü adamın göğsüne sürttüğünde, Sebastian farkındalıkla sarsıldı. Kadının başının üzerinden aşağıdaki vadiyi süzerken, birden anladı ki tam da o anda burada bulunması, onu rahatlatması ve koruması gerekiyordu.

Hayatını yönlendirmek için yaptığı tüm seçimler ve onun adına yapılmış olan seçimler, Sebastian'ı ona getirmek içindi. Şatoda geçirdiği, kendisine sonsuz gibi gelen yıllar yalnız ve yorucu geçse de en sonunda ona sahip olmak için değerdı.

Kaderin, Sebastian'ındı. İyi ve kötü. Kaderin kendisi için yaratılmıştı ve kendisi de onun için.

Sebastian ertesi gün tekrar Nikolai'la yüzleşecekti. Nikolai'ın, onun için yaptığı seçimin, kaderi olduğunu artık inkâr edemezdi.

20. Bölüm

Basilisk¹¹ Mağarası, Las Quijadas, Arjantin

10. Gün

*Ödül: İki Basilisk yumurtası,
her birinin değeri on üç puan*

Kaderin'in arkasında mağaranın içinde yankılanan, esneyen pulların çıtırtısı ve çatallı bir dilin ıslığı duyuldu.

Kaderin kılıcını sırtına asmıştı ve gece görüşü sayesinde yer altındaki bir odacıktan diğerine koşuyordu. Eski çağlarda sert kayalıklara açılmış arı kovanına benzeyen tünelleri geçiyordu.

Fakat seslerini duymasına rağmen uç yarattığın da yerini tespit edememişti. Aynı zamanda ne yumurtaları ne de diğer çıkışı bulabilmişti.

Her tünelin sonunda yüksek tavanlı odalar vardı. Odalarda ise devasa pulları, Kaderin'in kolu uzunluğunda salyalar damlayan sivri dişleri ve kash ölümcul kuyruğu olan ejderha basiliskin eski kuluçkaları vardı.

11 Avrupa hikâyelerinde adı geçen efsanevi bir canavar. Binlerce yıl yaşayabilen bir ejderha veya dev yılan olarak geçer. Zehirli dişleriyle öldürür. Bir efsane de bakışlarıyla öldürebildiğini söyler. (ed.n.)

Kaderin tüm kuluçka yuvalarını kontrol etti ama hiç yumurta bulamadı. Dağın üst tarafındaki vadide bir başka mağara sistemi vardı; ödülleri orada olmalıydı. Burada sadece eski çağdan kalma insan kadın kurbanlarının ve daha yakın dönemlerdeki şanssız arkeologların kalıntıları vardı.

Bölgenin adı Las Quijades'di ve anlamı *çene kemikleri*ydi. Çoğu kişi bölgenin adını, eskiden bu vadilere yayılmış olan ve ineklerin çene kemiklerini kemiren haydutlardan aldığını düşünüyordu. Ya da burada bulunan oldukça fazla miktardaki dinazor fosillerinden dolayı bu ismin verildiğini sanıyorlardı.

İkisi de doğru değildi. Genç basiliskler, insanların çenelerini başlarından koparak kurbanlarını öldürürdü.

Burada kazı yapan arkeologlar neden dinazorların hepsinin kayalara kaynaşmamış olduğunu anlamazlardı. Araştırmalarını derinleştirdikçe derinleştirirler, sonra da bir ekip canavarlardan tarafından yenilince hükümet onların ani bir sel baskınında kaybolduklarını söylerdi.

Artık pulların esneme çırtısı kesilmişti. Sessizlik hâkimdi. Kaderin'in kulakları dikildi, sessizliğin içindeki ayak seslerini fark etmişti; ağır cüsseli biri çevik hareketlerle koşuyordu. *Bowen*. O olmalıydı.

Onunla karşı karşıya geleceğini biliyordu ve bu görevdeki yüksek puanın adama çekici geleceğinden şüphe etmişti. Kaderin de o puanları almak istiyordu ve *iki* yumurta vardı. Ah ama durumu daha da ilginç kılmak için Cindey de geliyordu. Kaderin yola çıkmadan hemen önce, onu en yakın kasaba olan San Luis'te bir Jeep kiralarken görmüştü.

Tünel ani bir depremle sarsıldı. Basilisk sinirlendiğini ve öldürmeye hazır olduğunu belirtir gibi, devasa kuyruğunu tünelin duvarlarına vurarak öfkesini gösteriyordu. Kaderin her sarsıntıda

yuvarlanan iri kaya parçalarının etrafından koşup zıplıyor, eğiliyordu ve ayakları kemik kalıntılarına çarpıyordu.

Basiliskler ürkütücü olsalar da yuvalarında ağır hareket ederlerdi ve Kaderin birini veya ikisini ayrı anda öldürebileceğini biliyordu. Ancak kendini onlara yakın hissettiğinden, bunu yapmak istemiyordu.

Kaderin'in kendisi, İrfan'da daha aşağı düzeydeki genç yaratıklar için bir öcü gibiydi. "Yemeğini ye, yoksa Merhametsiz Kaderin yatağına gelir ve kafanı çalar."

Girişe doğru döndü, belirsiz mağara resimlerinin olduğu duvarları hızla geçerek giriş tarafındaki üçe ayrılan yola gelinceye kadar koştu. Güneş ışınları, oradaki farklı bir mağara resmini aydınlatıyordu. İçeride mahsur kalacak her kurbanı bir tür boyayla doldurulmuş bir kamış verilirdi. Kurban elini duvara koyup kamışın içindeki boyayı üfleyerek elinin ana hatlarını boyardı. Sonuçta kurbanın geriye bıraktığı tek şey bu el izi olurdu. Orada binlercesi vardı...

Kaderin, karşısında Bowen'ı gördü.

Yüzleşme zamanı. Zaman yavaşlamış gibiydi. Bowen rakiplerin yarısını ve Lucindeya, Kaderin ve Sebastian dışında en güçlüleri alt etmişti. Kaderin, onun hemen şimdi kendisinin de icabına bakmayı kolladığının farkındaydı.

Adamın gözleri karanlıkta -tıpkı Kaderin'inkiler gibi- parlıyordu ve tehditkâr bir ifadesi vardı. Yüzünde bir kesik vardı ve iyileşmeye dair bir belirti yoktu. Yorgunluğu, omuzlarında ağır bir yük gibiydi. Cadının laneti. Demek doğrudu.

Kaderin başını tek kaçış yönü olan sağ tarafa doğru hızla çevirdi.

Bowen girişe doğru koşmaya başladığında, Kaderin onun niyetinin kendisini de diğerleri gibi hapsedmek olduğunu hemen fark etti. Ayaklarını çakıllara iyice gömüp yerden güç aldı ve tüm gücüyle ileri doğru atıldı.

Bir Valkyrie'ye göre hızlıydı ama lanetli olmasına rağmen Bowen ona yetiştii. Tekrar güneşe çıkınca adam yukarı doğru baktı. O kayaları düşüremeden Kaderin kaçabilirdi ve...

Bowen, ona zalimce sırtttı ve elini kotunun cebine soktu. Kaderin dehşet içindeydi. Adam, o elmas kolyeyi çıkardı. Kaderin, bu konuda eğitim almak için kendini yormamıştı...

Kolye, çöl güneşinde parlıyordu ve keskin maviyle beyaz ışıklar saçıyordu. *Zafiyetini ortaya çıkardım ve ona koz verdim.* Büyüleyici ısıltı sonsuzluk gibi görünüyordu.

Bowen, kolyeyi Kaderin'in olduğu tarafa attı. *Sadece dokunmak için...* Kolye havadayken bile, Kaderin'in bakışları ona kilitlenmişti ve oynak çakılların üzerindeki ayaklarına düşünceye kadar takip etti. Kaderin donup kalmıştı, sanki büyüleyici kolyeye ibadet ediyormuş gibi dizlerinin üzerine çöktü. Bu kadar güzel bir şey çakılların içinde bırakılamazdı. Bu olamazdı. İki eliyle kolyeyi avuçladı ve başparmaklarını sevgiyle taşların üzerinde gezdirdi.

Bowen'ın dışarıda zorlandığını ve İskoçça küfrettiğini duyabiliyordu, iri kaya parçasını yerinden oynatmaya çalışan pençelerinin kazıma sesini de duyabiliyordu. Ama gözlerini kolyeden ayıramıyordu.

Ta ki kulakları sağır eden bir gümbürtüyle ısıltı kaybolana ve mağara karanlığa gömülene kadar.

O sabah Kaderin derin bir uykudayken Sebastian yanından ayrılmıştı. Duş almak ve kan içmek için her zamanki gibi kadının dairesine ısınlanmıştı.

Giyindiğinde, geçen hafta boyunca Kaderin'le gözle görülür bir gelişme kaydetmediğini düşünüyordu. Blachmount'a gitmesi gerekiyordu çünkü çok ihtiyaç duyduğu bir kaynağı, yani bir Valkyrie'yle evli olan ağabeyini göz ardı ediyordu. O, Kaderin'le akrabaydı. Bu da oradan bilgi alabileceği anlamına geliyordu.

Kanı zorlanarak içer içmez, ağabeyinin kepenkleri kapalı olan ofisine ışınlandı ve onu kâğıtların arasına gömülmüş bir halde buldu. Genelde çok mesafeli olmasına rağmen, Nikolai, Sebastian'ın gelişinden duyduğu memnuniyeti saklamadı. Hemen ayağa kalkıp, "Lütfen, otur," dedi.

Sebastian, onun gösterdiği koltuğa oturdu ama yine oraya dönmüş olmak, omuzlarının gerilmesine neden oldu.

"Hücum'a katıldığını duydum," dedi Nikolai, tekrar yerine oturarak. "Bunu yapan ilk vampirsin. Çok şaşırdık."

Sebastian omuz silkti.

"Myst her gün bilgisayardan sonuçları kontrol ediyor. Üvey kız kardeşi yarışmada. Yoksa Gelinin o mu?"

"Evet," diye itiraf etti Sebastian. "Kaderin."

"Myst, Kaderin hakkında bana... dur bakayım nasıl demişti... 'inanılmaz derecede müthiş' ve güçlü bir savaşçı olduğunu söyledi." Umutlu bir ses tonuyla, "Onu seviyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Ama bana ait olduğunun ve onu korumam gerektiğinin farkındayım."

"Bu yeterli. Gerisi zamanla gelir," dedi Nikolai. "Neden Riora'yı temsil etmeye karar verdiğini merak ediyoruz."

Sebastian omuzlarını silkti. "Kimseye bağlı değilim ve bunu o istedi. Bir kumardı."

"ilekeşler'i veya Kral Kristoff'u söyleyebilirdin."

Sebastian ifadesinin gerildiğini hissetti. *Kral Kristoff*. Sebastian, Nikolai'ın, Rusların ellerinde nasıl öldüğünü, sonra da -vampir ya da değil, bir *Rus* olan Kristoff'a kanla yıkanmış o savaş meydanında nasıl olup da sadakat yemini ettiğini hiçbir zaman anlayamamıştı.

“Bu sadece bir fikirdi. Bize ne zaman istersen katılabilirsin,” diye ekledi Nikolai. “Kırmızı gözleri olan bir vampiri her öldürdüğümde, yaptığımdan mutlu olurum.”

“Onlarla karşılaştın mı?” diye sordu Sebastian.

“Onlara karşı savaşıyorum. Güç kazanıyoruz.”

Nikolai, ellerini önünde birleştirdi. “Sebastian, senin zekâna hep saygı duydum. Tavsiyelerini almaktan memnun oluruz. Tabii ki Hücum’dan sonra.”

Kaderin’in rüyalarını gördükten sonra, Yağmacılar’a karşı savaşmak oldukça cazip gelmeye başlamıştı ama Sebastian, Kaderin’i bitmeyen savaştan ve ölümden uzak bir yere götürmeyi planlıyordu. Kaderin’in hayatının son bin yılı cehenneme dönmüş olmalıydı ve bir sonraki bin yılın da aynı olmasına asla izin veremezdi. “Benim katılımıma göre plan yapmayın,” demekle yetindi.

Nikolai başını sallasa da, Sebastian bunun sona ermediğini biliyordu. “Bu yarışmayla ve konuşulan ödülle ilgili olarak,” diye başladı Nikolai. “Ailemizi kurtarmayı mı düşünüyordun?” dedi.

Sebastian, tabii ki bunu düşünmüştü. Bunca zaman sonra bile suçluluk duygusu azalmamıştı. Ailesini korumayı başaramamıştı; artarda *beş kez denediği halde*. “İşe yarayacağına inanmıyorum,” dedi. Ama eğer yarasaydı, bir şekilde geçmişî telafi edebilseydi...

Kendisini suçlamasının mantıklı bir nedeni yoktu ama buna engel olamıyor gibiydi. Conrad da aynısını hissetmişti, en azından aklını yitirmeden önce...

Sebastian’ın kültüründeki soylular orduya ve savaşa büyük saygı duyarak yetiştirilirlerdi. Ancak kader ona savaşın ve savunmanın olmadığı ve ailesini yok etmek üzere gelen görünmez bir düşman vermişti. Oturup âciz bir şekilde sevdiği herkesin ölmesini seyretmek zorunda kalmıştı.

Sebastian dört kız kardeşinin en sevdiği ağabey olmuştu. Neredeyse onların babası olacak yaşıydı ve sürekli meşgul olan asıl babalarından daha çok babalık yapıyordu. Ne zaman küçük bir sorun yaşasalar, Sebastian'a koşarlardı. Sebastian onları toparlar ve gözyaşlarını dindirirdi. Onlara bilimi ve astronomiyi öğretmişti.

Hasta olduklarında, taze zihinleri ölmekte olduklarını kavramıştı ve bunu düzeltmesi için ona bakmışlardı.

Ve Sebastian bunu yapamadığında, şaşırmış gibi görünmüşlerdi. Sanki *yapmazmış* gibi...

"Geçmişe gidip geleceği değiştiremezsin," dedi Sebastian. "Aksi takdirde bir kaos yaratmış olursun." İşe yaramayacağı ortada olmasına rağmen ve hatta Tanrıça'nın zaman yolculuğunun mümkün olduğuna dair bir kanıt olmamasına rağmen, bir yanı anahtara inanmak istemişti.

Eğer Sebastian kendi kendini ailesini geri getirebileceğine inandırırsa ve defa umutları yıkılırsa... Onları iki kez kaybetmeye dayanabileceğini sanmıyordu. Bugün bile, onların öldüğü geceyi hatırlamaya katlanamıyordu. Onların gözlerindeki çaresizliği görmeye ve sonrasında Conrad ile kendisi düştüklerinde bayılmalarını, dehşet verici iniltilerini duymaya katlanamıyordu.

İkisi de o gece ailelerinin diğer bireyleriyle birlikte ölmek istemişti. Kasaba savaş alanına dönmüştü; veba ve kıtlıktan kınılıyordu. İşleri bitmişti. Ellerinden geleni yapmışlar, savaş vermişlerdi. Ölmelerine izin verilmesi gerekiyordu.

Peki ya kız kardeşleri? Gönüllü olarak kanın tadına varmadan önce açlıktan ölecek olan kız kardeşleri, dört ağabeylerinin kötü ve acımasız olduğu derecede zarif ve güzellerdi. Hatta kan içme niyetleri bile yoktu. "Neden kızları dönüştürmeye çalıştınız?" diye sordu. Sesinde öfke yoktu ama şimdi sakın olduğu ve mantıklı dü-

şünebildiği için Nikolai'ın sebeplerini duymak istiyordu. İlk defa bunu anlamak istiyordu.

“Yapmak zorundaydım,” dedi Nikolai, gözlerini kaçırdı ancak Sebastian, gözlerinin karardığını görmüştü. “O kadar genç yaşta ölmeleri beni kahrediyordu.”

“Hep çocuk olarak kalabilirlerdi ve bir daha asla güneş göremezlerdi.”

Nikolai ona baktı. “Doğuştan ölümsüzlerde olduğu gibi, onların da yetişkin çağa gelip gelemeyeceklerini bilemeyiz. Bu mümkün olabilirdi.”

“Peki ya babamız?” diye sordu Sebastian. Babaları, karısının on bir yıl önce doğumda öldüğü günden beri onunla bir araya gelme özlemiyle yaşamıştı.

Nikolai'ın ifadesi yorgundu. “Hiçbir zaman senin gibi soylu olmadım, Sebastian. Hayatta kalmaya ve yaşamaya büyük saygı duyuyorum. Yaşamalıydılar, bana göre diğer her şey ikinci derecede önem taşıyor. Ayrıca bunca zaman sonra bu konuda hâlâ aynı fikri paylaşmadığımızı görüyorum.”

Sebastian gitmek üzere ayağa kalktı. “Öyle.”

Nikolai da ayaklandı. “Bize katılmayı düşün, Sebastian.”

Sebastian'ın bu seçeneği ortadan kaldırması gerekiyordu. “Katılamam.” Kayıtsızca omuz silkti. “Eskiden olduğu gibi Çilekeş sayılmam. Canlıdan kan içtim.”

21. Bölüm

Lütfunun yok olmasıyla birlikte, Kaderin hareket edemediği için Bowen'a saldırıp kaçamamış, sadece taşlara ve elmaslara bakmak istemişti. Hatta şimdi bile onları okşuyor ve tekrar ısıl ısıl görmeyi arzuluyordu.

Basilisklerin tıslama ve kükremeleriyle kendine geldi. Canavarlar metrelerce aşağıda, aydınlık girişten uzaktalardı ama şimdi ağır ağır tırmanıyorlardı. Acele etmiyorlardı; büyük bir olasılıkla Kaderin'in içeride mahsur kalmış bir kurban olduğunu düşünüyorlardı.

Kaderin derin bir iç çekişle, kendini kolyeyi fırlatmaya zorladı, sonra ayağa kalktı ve içinde bulunduğu durumu değerlendirdi. Lanet olası adam girişi oldukça iyi kapatmıştı.

O kadar güçlü olmasına rağmen iri kaya parçalarını oynatamadı. Hızla koşup omzuyla vurdu. Hiçbir şey olmadı. Kılıcını kullanamazdı. Sebastian'ınki kadar kalm ve ağır değildi. Kazmak zorundaydı.

Kayayı kazarken her on santimde bir tırnaklarını kaybedeceğini fark etti. Birkaç saat içinde onları tekrar uzatabilirdi. Üstteki kayanın çapı en az yüz elli santimdi.

Dolayısıyla... hadi hesap yapalım... mahvoldum.

Daha da kötüsü odacığın karanlığı, karabasan gibi gitgide üzerine çökmeye başlamıştı. Acı bir kahkaha attı. O artık karanlıktan korkan korkunç bir Valkyrie suikastçısıydı.

Tayflar şimdiye kadar onu hiç korkutmamıştı. Basilisk türünüyse hep daha sevimli bulmuştu, ayrıca karanlık ve basık olmadığı sürece binlerce bulaşıcı gulyabaniyle gözünü kırpmadan aynı kafese girebilirdi.

Eğer hareket halinde olsaydı, korkusunu göz ardı edebilirdi ama hiçbir şey yapmadan orada öylece oturmak ve bunu düşünüp durmak...

İki seçeneği vardı. Kendisini yalnız bırakmasıyla ilgili öfkeli isteğine vampirin aldırış etmemesini umarak bekleyebilirdi. Ama Sebastian, kurtarmaya gelse bile Kaderin'i gitmesi gereken yere, yani bu kayaların yalnızca otuz santim ötesine ışınlayamazdı. Sebastian'ın, daha önce herhangi bir Arjantin mağara girişine gelmemiş olduğuna bahse girerdi.

Ayrıca, onun kendisini kurtarmaya gelmesini ne kadar bekleyebilirdi ki? Er ya da geç, basiliskler yüzeye doğru yollarını bulacaklardı.

İkinci seçeneği ise kazmaya başlamaktı. *Bu kayalar ödülle aramdaki tek engel.* Tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve pençelerini kayaya geçirdi. Altı santim sonra ilk tırnağını, sonra da diğerini kaybetti. Kahretsin, boşuna uğraşıyordu. Bu karanlık ve kokuşmuş yerde boşuna çaba sarf ediyordu. On üç puanı kaybetmek üzereydi.

Kaya tozu gözlerini sulandırmıştı. Evet, gözyaşlarının nedeni kaya tozuymdu...

"Şuraya bak." Arkasından gür bir ses geldi. "Şu anda beni gördüğüne sevineceğine bahse girerim."

Sebastian. Kaderin birden döndü. Zifiri karanlık olmasına rağmen Kaderin, adamın kendi ifadesini inceliyor olmasından onun gayet iyi görebildiğinin farkındaydı. Daha sonra adamın bakışları Kaderin

ellerini arkasına kaçıramadan önce pençelerine çevrildi. Kaderin sarsıldığını gizleyemedi.

"Tırnakların mı kırıldı, Kaderin?" Ona doğru yürüdü ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Ne kadardır buradasın?"

Kaderin dizlerini silkeledi. "Birkaç saattir."

"Bu nasıl oldu?"

"Ben içerideyken, Bowen kayalarla girişi kapattı."

"MacRieve mi?" Sebastian yumruklarını sıktı. "Onu öldüreceğim."

Kaderin omuz silkti. "Söz mü? Çünkü bu iki rakibi eleyecektir."

"Hâlâ buralarda mı?" Sebastian'ın gözleri kısılmıştı, belli ki şu anda onunla yüzleşebilmeyi umuyordu.

Kaderin başını iki yana doğru salladı. "Yumurtalarını alıp çoktan gitmiştir. Benimle işi bitti ve zaten birkaç iblisi ve bütün perileri tamamen saf dışı bıraktı. Onunla karşılaşan herkes elendi."

"Nasıl?"

"Tek bildiğimiz onları bir yere kapattığı."

"Peki ya genç cadıya ne oldu?" diye sordu Sebastian. "Eminim MacRieve kıza zarar vermeyecektir."

"Mariketa'yı da yakalamış ama kız önce davranıp onu lanetlemeyi başarmış," dedi Kaderin. "Gücü zayıflamış gibi görünüyor ve yaralarını iyileştiremiyor." Çenesiyle Sebastian'ın olduğu tarafı gösterdi. "Bowen sana da gelecektir. Dün itibariyle finale ikimiz kaldık..."

"Beklendiği gibi..."

"Ayrıca *sen de* varsın. Bizi birer birer elemeye kalkacak."

"Onunla karşılaşmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Seni buraya kapattığı için onu büyük bir zevkle öldüreceğim."

Kaderin'in cevabı tekrar omuz silkmek oldu. Sebastian sessizleşti, Kaderin'in dışarı ışınlanmak istemesini bekliyordu ve Kaderin de bunun farkındaydı. Bir ayağını çakıla gömdü.

"Kahretsin, seni buradan çıkarmamı iste benden."

"Hayır."

"Burada çürümeyi mi tercih ediyorsun?"

"İlerleme kaydediyordum," dedi.

"İnatçı kadın. Burada olduğum için rahatladığımı itiraf etmek çok mu zor? Seni hemen kurtarabileceğimi itiraf etmen çok mu zor?"

"Hayır," dedi sadece. Sebastian'da, kendisini gırtlaklamak isteyen bir etki yaratmayı planlamamıştı.

Böwen'ın yukarıdaki diğer dağ geçidinden ödülünü almış olduğunu zannediordu ama Cindey'yi hâlâ yenebilirdi. Tabii Kaderin oradan hemen çıkarsa.

"Tamam, o zaman. Seni ilerlemenle baş başa bırakayım." Işınlanmak için döndüğü anda Kaderin, onun yanında biterek koluna dokundu.

"Bak, senin arka bahçene ışınlanmak istemiyorum. Ödül yukarıda, bir sonraki mağara sisteminde olmalı ve orası da bir dağ geçidinin hemen karşısında." Kayalara doğru gitti ve hayal kırıklığıyla itti. "Tam olarak bu kayaların diğer tarafında olmam gerekiyor ve oraya ışınlanamayacağımı biliyorum."

"Orada daha önce bulunmadığımı düşündüğün için mi?"

Kaderin dudaklarını büzdü ve gözüne düşen bir bukleyi üfledi. "Sebastian, Las Quijadas'ı sık sık ziyaret eder misin?" Adam boş boş bakınca, "Arjantin," diye ekledi.

"Hayır, oraya ışınlanamam. Ama..." Kayaları inceledi, sonra birini yerinden kımıldayınca kadar itti.

Kaderin soluğunu tutunca Sebastian durdu. "Sonuçta seni serbest bırakabilirim gibi görünüyor."

Kaderin, Sebastian'ın göğsüne kararsızca dokundu. "Onları hareket ettirmen için ne yapmam gerekir?"

"Teklifin ne?" diye sorarken sesi daha da pürüzlü çıkmıştı.

"Para? Onları para karşılığında iter misin?"

"Oldukça fazla param var. İkimize yeteceğinden fazlası var."

Kaderin yüzü asıldı. "O zaman ne istiyorsun?"

"İstediğim..." Elini kadının yüzünde dolaştırdı. "Sana... dokunmak. Burada değil ama bu akşam."

"Bu olmayacak." Kaderin kollarını göğsünde kavuşturduğunda, Sebastian'ın gözleri göğüs dekoltesine kaydı. Sahildeki gecede yaptığı gibi, sanki kadını omzuna atıp yatağına ısınlanmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Göğüslerimin gözlerini süzmekten vazgeçmesini o kadar çok isterdim ki."

Sebastian birden başını kaldırdı ve konuşmadan önce boğazını temizlemesi gerekti. "Öp beni. Öp beni ve seni kurtarayım."

"Bunu en son yaptığımızda beni ısırdın ve tekrar yapabilirsin." Sebastian'ı öpmek hep daha fazlasına yol açıyor gibiydi. Son defasında kanını almasına neden olmuştu.

Ve anılarını almasına...

"Seni hiç ısırmadım. Derini sıyırdım. Kazayla oldu."

"O halde bana bunu bir daha yapmayı düşünmediğini söyle."

"Ben..." derin bir nefes aldı, "yapamam. Göz ardı edilemeyecek kadar yoğun bir zevkti."

Kaderin, onun gösterdiği dürüstlüğe ve gerçeğin üzerini örtmekle uğraşmamasına şaşırıp kalmıştı. "O zaman aynı durumda yine aynısı olacağına bahse girerim."

"Olmayacağına yemin ederim."

"Tabii bu..." parmaklarıyla havada tırnak açma hareketi yaptı, "*kazayla* olmazsa. Sonuçta kazarak da serbest kalabileceğime göre o öpücük, risk almaya değmez gibi görünüyor."

Sebastian, söylediklerini kabul edercesine başını salladı. "Tamam o zaman. Fosilleşinceye kadar burada oturabiliriz. Ben de senin kadar inatçıyım, Gelin."

"Yani, burada benimle birlikte mi bekleyeceksin?" diye sordu. "Ödülü kaybetmekle ilgili bir sorunun yok mu?"

"Bu yarışmayı kazanmakla ilgilenmiyorum."

"Sırf seni öldüremeyeyim diye bu yarışmaya katıldığını biliyorum."

"Katılmadan önce de öldüremedin. Benden önce benim türümden bir sürü kişiyi yok ederken, neden kılıcını boynuma vuramadığını merak ediyor musun?"

"Nedenini bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama bu sorgulamayı bıraktım."

"Neden senin için bu yarışmayı kazanmama izin vermiyorsun? Sırf bu sebeple yarışmaya katıldım."

"Geçmişten kurtarmayı istediğin, sevdiğin biri yok mu?" diye soran Kaderin, adamın gözlerinin gölgelendiğini fark etti. *Kimi kaybetmişti?* "Rahmetli karını kurtarmak istersin belki?"

"Bu anahtarın işe yarayacağına inanmadığımı gayet iyi biliyorsun."

Sorusuna cevap vermemiştir. *Evlenmiş miydi?* "Neden bu kadar eminsin?"

"Zamanda yolculuk imkânsız," dedi kendinden emin bir tonda.

Peki ya karısı? "Kana susamış bir halde uyanuncaya kadar, vampirliğin de imkânsız olduğuna inandığına bahse girerim."

"Hayır, benim kültürümde batıl inançlar vardı. Bilimsel geçmişime rağmen itikat sandığımdan daha önde gelirdi. Ayrıca doğa kurallarına göre bu imkânsız değil."

Peki ya karısı?

"Her neyse, ben hiç evlenmedim."

Onun hiç evlenmemiş olmasına ve bu durumun nedense kendisini memnun etmesine şaşırdı. "Bu yaşta mı?" diye sorarken oturdu. "Otuzlarında olmalısın."

"Otuz bir. Ama on dokuz yaşından beri savaş meydanlarındaydım. Bana ait bir kadının olması mümkün değildi."

"Ve şimdi buna hazır olduğunu mu hissediyorsun?"

Sanki Kaderin'e yemin edermiş gibi gözlerine baktı ve gür bir sesle, "Evet," dedi. Kaderin'in dağcı botunun içindeki ayakları kıvrıldı.

"Peki ya sen Kaderin? Sonunda bana bu yarışmayı neden kazanmak istediğini söyleyecek misin?" Gözlerini kaçırıp, "Geri getirmek istediğin bir kocan mı var?" diye sordu.

Kaderin cevap vermeyince Sebastian arkasını döndü.

Kısa bir süre sonra Kaderin isteksizce başını iki yana salladı. "Hiç evlenmedim." Gerçek nedenini ona asla söylemeyecekti, söylemek istese bile bunu yapması için bir neden yoktu ama yine de Sebastian'ın, kaybettiği bir koca ya da sevgili için bu kadar çabaladığını düşünmesine izin vermeyecekti. "Meclisim ve Furialar beni bu yarışma için seçerek bana büyük bir onur bağışladılar. Onları haksız çıkarmayacağım." Omuzlarını silkti ve dürüstçe, "Ve herkesi yenmek istiyorum," diye ekledi.

"Öyleyse tüm bunlar gurur ve egoyla mı ilgili?"

"Bunlar yeterince iyi nedenler değil mi?" diye sordu Kaderin sıkılmış gibi bir ifadeyle.

"Öyle olduğuna inanmıyorum. Hayatta bu yarışmayı kazanmaktan daha önemli şeyler var."

"Katılıyorum. Vampirleri öldürmek de var. Bu iki şey benim yaşam sebebim."

Sebastian onun sözüne bir tepki vermedi, yalnızca gizemli bir bakış attı. Kaderin önceliklerini ve yaşam biçimini Sebastian'ın onaylamadığını biliyordu ama o bakışla aynı zamanda onun kendisine üzüldüğünden de şüphe etmeye başladı. Başını dikleştirerek, "O zaman benimle nasıl bir hayat hayal ettiğini söyler misin?" diye sordu.

"Dünyayı gezebiliriz. Şatoyu yeniden düzenleriz ve bir aile kurarız."

Bir aile mi? Eğer Sebastian'la çocukları olursa, yarı vampir yeğeni Emmaline'e benzerlerdi. Kaderin içten içe kendini sarstı. "Ben New Orleans'ta yaşıyorum, yarışıyorum ve vampirleri öldürüyorum. Benden her şeyden vazgeçmemi mi istiyorsun?" Dizlerini göğsüne doğru çekti. "Eskiden tanıdığın kadınlar gibi davranmamı istiyorsun ve bu asla olmayacak."

O kadar hararetle bir şekilde, "Hayır, o kadınlar gibi davranmanı hiç istemiyorum," dedi ki Kaderin afalladı. "Ve nerede yaşayacağımıza dair bir tercihim de yok. Mutlu olacağın her yere giderim. Vampirleri öldürmek mi? Olur. Hücum mu? Bu da kabul edilebilir; tabii yanında olduğum sürece."

"Kabul edilebilir." *Şaka mı yapıyor?* "Seni tanıdıkça bir vampir olmanın sana karşı kayıtsız olma nedenlerinden *sadece* biri olduğunu daha iyi kavırıyorum."

Kabul edilebilir mi? Sebastian bunu söyler söylemez, hatta Kaderin'in gözleri parlamadan bile önce, Tanrıların kızına söylenecek doğru söz olmadığını biliyordu. Ağabeylerinin çekiciliğinin beşte biri bile kendisinde yoktu.

"O zaman bana karşı kayıtsızlığının diğer nedenlerini söyle," dedi.

"Seninle konuşmak bir insanla konuşmak gibi."

"Keşke *hâlâ* insan olsaydım..."

"Ama değilsin. Benim türümün düşmanısın."

"Sana bunun bir seçim ya da isteyerek olmadığını söyledim."

"Kan içiyor olmanız beni iğrendiriyor. Asalaklar gibi yaşıyorsunuz."

Bu Sebastian'ı da hep iğrendirmişti. Sadece Kaderin'in kanının sıcak ve lezzetli tadını alınca böyle hissetmemişti. Şimdiyse kendini rezil davranışını savunurken buldu. "Kanı bir kasaptan alıyorum. Aynı yerden et alan insanlardan ne farkı var ki? Ayrıca yaşayıp da parazit olmayan ne var ki?"

"Ben."

"Et yiyor musun? Şarap içiyor musun?"

"Hayır, hayır. Ben hiçbir şey yemiyorum."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu, her ne kadar kutuptaki gece cin bunu söylemiş olsa da Sebastian inanamıyordu.

"Böyle tasarlanmışım," diye cevap verirken ses tonu bu konuda daha fazla konuşmayacağını belirtir gibiydi.

Kahretsin, Blachmount'a dönmek ve bunu Nikolai'a sormak zorundaydı. "Tasarlanmış? *Dizayn* edilmek gibi mi?"

Kaderin gözlerini kıstı. "Tasarlanmış gibi görünmüyor muyum? Bana bakıp *doğanın apaçık bir kazası* diye mi düşünüyorsun?"

"Hayır," derken onu bir kez daha aşağıladığını fark etti. "Kesinlikle hayır. Ben sadece..."

"Türlerimiz savaşıacak. Bunu biliyor muydun? Şimdiye dek asla tasavvur bile edemediğin bir savaşa..."

"Evet, Tahta Çıkış," dedi ilgisiz bir şekilde.

"Bu, öyle umursanmayacak bir şey değil."

"Ağabeyim bunu aramızda bir engel olarak göreceğini söylemişti. Çilekeşlerin Valkyrie'lerle müttefik olacağı konusunda bana garanti verdi." Kaderin tartışmaya başlayınca Sebastian sözünü keserek, "Valkyrie'ler onları istese de istemese de," dedi.

Kaderin dudaklarını birbirine bastırdı. "Oldukça sağlam bir iraden var gibi," dedi en sonunda. "Bunu neden Gelinine karşı duyduğun zorunluluktan ve zafiyetinden kurtulmak için kullanmıyorsun?"

"Zamanımı ve çabamı seni kazanmak için harcayabilecekken neden unutmak için kullanayım?"

"Çünkü beni kazanman imkânsız. Diğer seçenek imkânsız olmayabilir."

"Denemek zorundayım." Bunu tekrar düşünemezdi bile. "Seni istiyorum. Hayatımda olmanı istiyorum."

Kaderin parmağıyla çenesinde ritim tuttu. "Ve 'hayatımda' derken aslında 'yatağımda' demek istiyorsun."

"İkisini birden istediğimi inkâr etmeyeceğim." Kadının tutkusunun tadını bir kez almıştı ve ona sahip olana kadar rahat edemezdi. "Sana sahip olmanın nasıl bir şey olacağını sürekli düşünmeden edemiyorum."

Yanakları al al olan Kaderin alt dudağını ısırды. Bu alışkanlığı Sebastian'ı her defasında etkiliyordu. "Ama seni sevmediğim gibi sen de beni sevmiyorsun."

Sebastian, "Hayır, sevmiyorum," diye kabul etti. Kaderin onu büyülemiş, yıldırmıştı. Kanı kaynadığından beri her saniye ona ihtiyaç duyuyordu ve bunun aşk olmadığını Sebastian bile biliyordu.

Kaderin gözlerini devirdi. "Sana bir ipucu vereyim mi, Sebastian? Bir kadına kur yapıyorsan, onu *sevmediğini* söylemeden önce durup bir anlığına düşünebilirsin. Belki böyle bir olasılığı düşünüyormuş

gibi yaparsın. Ya da yalan söyleyebilirsin. Ya da gelecekte olacağını sezerek geçiştirebilirsin."

"Sana yalan söylemeyeceğim. Sevgiye gelince, birliktelikler bizim aramızdakinin çok çok azıyla bile kuruluyor. Tutkumuz var. Çekim gücü var. Saygı var."

"Kendini çok abartıyorsun," dedi Kaderin kırlan pençelerini incelerken.

"Ve sana bir konuda söz verebilirim. Ömrünün sonraki bin yılı, geçmiştekine hiç benzemeyecek. Ben hayatta olduğum sürece buna izin vermeyeceğim."

Kaderin birden ona baktı. "Bu ne demek?" diye sordu ciddi bir ifadeyle.

"Senin... lütfunu biliyorum. Bin yıldır duygulardan mahrumsun."

Sebastian'ın sözleriyle Kaderin'in rengi attı. "Neden olduğunu biliyor musun?"

Kaderin'in sesi mi titriyordu? "Hayır. Nasıl olduğunu da bilmiyorum. Tek bildiğim bir sabah uyandığın ve sadece... hiçbir şey hissetmediğin..."

Kaderin sert bir ifadeyle ona baktı. "Sakin bu şekilde konuşayım deme! Sanki eksikmişim gibi."

"Kaderin, hissedememek bir eksikliktir."

"Yola devam edebilmek için duyguların gerekli olduğunu mu varsayıyorsun? Ya da hissetmek istediğimi mi?"

"Hayır, ben..."

"Bunları kanımı içtiğin için öğrendin, değil mi?" Sebastian başını sallayınca, "Kanımı *çaldığın* için, anılarımı da aldın. Çok güzel. Ne kadarını gördün?" dedi.

"Eski savaşları, avları ve Riora'nın sana kör bir mistiğin bıçağından bahsetmesi gibi bazı konuşma kesitlerini gördüm." Düzinelerce

cinin saldırısına uğradığını ve onlara zar zor karşı koyduğunu, sonra da ayağının baldırının altından kopuşunu seyredişini görmüştü. Antarktika'daki cine saldırma sebebini anlamıştı. *Ve onu Kaderin'in ödülüne ben ışınladım.*

"Şimdi neden öfkeli olduğumu anlıyor musun? Gizli düşüncelerimi bilebilirsin. Beni başka erkeklerle gördün mü?"

"Hayır, ağabeyimin söylediğine göre de görmeyeceğim çünkü benim Gelinimsin," dedi.

"Duygularımın neden geri geldiğini gördün mü?"

Sebastian, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bunun benimle bir ilgisi olduğuna inanıyorum. Karşılaştığımız ilk sabah sen de öyle demiştin."

"Düşünmeden konuştum." Sebastian'ın bakışı üzerine, "Rastlantısalı," dedi.

"Belki Gelinim olmasaydın, rastlantısal zamanlamaya inanabilirdim."

"Yani seni fiziksel olarak uyandırdığımı ve senin de beni duygusal olarak uyandırdığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Kaderin küçümser bir ifadeyle. "Bir taşla iki kuş mu?"

"Evet. Kesinlikle."

"Bu doğru olsa bile, birlikte bir geleceğimiz olduğu anlamına gelmez. İhtiyacın olan kişi ben değilim ve ben seni sadece mutsuz ederim. Buna emin olabilirsin. Ayrıca senin bana ait olmanı kabul edersem, ailem beni dışlayacaktır. Aforoz edilirim."

"İşveli Myst bunlara kafa yormamış gibi görünüyor."

Kaderin başını kaldırdı ve bir anda durgunlaştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ağabeyimin karısı, Myst."

Kaderin birden ayağa kalktı. "Myst bir kenar mahalle kedisinin ahlak anlayışına sahip olabilir ama o bile bir asalakla evlenmeye cüret etmez."

"Bunu bilmiyor muydun?" Sebastian kaşlarını çatı. "Bir süredir evliler."

Kaderin, Regin'in ılıdayan poposunu öyle kuvvetli tekmele-yecekti ki...

Myst, bir vampirle... evlenmiş! Kaderin alnını başparmağıyla işaret parmağı arasına aldı. "Ağabeyin, onu Yağmacı hapishanesinden kurtaran Çilekeş komutanı. Wroth. Nikolai Wroth." *Myst'in onunla ilişkisini bitirmediğini biliyordum!*

"Evet. Onunla tanıştın mı?" diye sordu Sebastian.

"Onunla ilgili bir şeyler duydum." Ve şimdi her şey daha netleşince Kaderin, Sebastian'ı da önceden duyduğunu fark etti. Estonyalı dört erkek kardeş. İnsanlara göre o kadar sert ve yenilmez komutanlardı ki İrfan'ın bile dikkatini çekmişlerdi.

Halklarını savunmak için sert ve yenilmezlerdi.

Sebastian, onun ifadesini inceliyordu. "Acaba bu amacıma yardım mı eder yoksa zarar mı verir diye meraklıyım."

"Ben... hiçbir şey... bilmiyorum." Artık bilmiyordu. O halde Çilekeşler'le birlikte olmalarında bir sakınca yok muydu? Hayır, Dasha ve Rika onun bir vampiri kabul etmesine asla izin vermezlerdi.

"O zaman bana sadece bir şey söyle, Kaderin. Yanında olmadığım zamanlarda beni hiç düşünüyor musun?"

Ona yalan söyle. Bir ilişkisi olabilir miydi? Hem de en yasak türle? Yalnızca bir geceliğine duyarlı vücudunun keyfine varmak için?

Myst onlardan biriyle evlenmişti! Ve Kaderin gibi Myst de bir putperestti! Kaderin, Komutan Nikolai Wroth'un putperestlik geleneklerine göre evlenmeyi kabul ettiğinden gerçekten çok şüpheliydi.

Evlilik gibi bağlar Valkyrie'ler ve genelde bütün ölümsüzler için çok önemliydi. İki tarafın da sonsuza dek yaşaması imkân dâhilinde olunca *ölüm bizi ayırana kadar* cümlesi tamamen yeni bir anlam kazanıyordu.

Hayır, Kaderin'in bir ilişkisi olamazdı. Sebastian'ın Geliniyken olamazdı. Çünkü Sebastian yalnızca bu kadarını asla kabul etmezdi ve Kaderin de asla daha fazlasını veremezdi. "Seni düşünmek mi? Sebastian, ben meşgul biriyim. İç gözlem yapmaya çok vaktim yok. Buna sana bıraksam nasıl olur?"

"Ne demek bu?"

"Öyle görünüyor ki üç asırdır tek yaptığın *düşünmek*."

Planladığı gibi, Sebastian öfkelenmişti. "Hiçbir şey bilmiyorsun..."

Sol taraflarından mağarayı sarsan bir kükreme sesi geldi. Ve ardından sağ taraftan bir diğeri cevap verdi. Daha uzak bir mesafeden de üçüncüsü bağınıyordu.

Yaklaşıyorlardı, toplanıyorlardı.

22.

Bölüm

Kaderin ileri doğru sıçrayarak Sebastian'ı çakıllara itti. *Küçük bir öpücük anlaşmayı yerine getirir. Kayaları oynatmasını sağla.* Adamın şaşkın yüzünü yakaladı, sonra da dudaklarını onun kilere bastırdı.

Çabuk. İstedigini elde etmek için. *Oyalanmayı kes! "İşte. Seni öptüm," dedi nefesi kesilmiş bir halde. "Lanet olası kayaları oynat..."*

Sebastian güçlü bir şekilde kadının kalçalarını tuttu ve onu çoktan sertleşmiş olan erkekliğine doğru bastırdı. Kaderin inlemesini önleyemeyince Sebastian bir elini kaldırarak onu ensesinden tutup aşağıya çekti. Kadının ağzını, kendi ağzına aldı, dilini dudaklarının arasından kaydırıp onun kinde dolaştırdı.

Kalçasındaki eli bacaklarının arasına doğru kayarak Kaderin'i sıkı sıkı tuttu. Kaderin, onun dudaklarına doğru şaşkınlıkla inledi ve kendini durduramadan, dizini kaldırıp vampirin daha rahat dokunmasına izin verdi.

Sebastian inleyerek iri avcuyla onu okşarken dudaklarıyla da kadının dudaklarını tekrar tekrar öpüyordu. Sanki Kaderin'i *ölmeden önce son kez öpüyormuş gibi* bir çaresizliği vardı.

Saldırının eşiğinde, pislğin içinde yuvarlanırlarken ikisi de ter içindeydi. Sebastian'ın kılıcının kabzası, Kaderin'in kalça kemiğine batıyordu ve Kaderin bir türlü ona doyamıyordu.

Sebastian, tıpkı şatodaki o sabah yaptığı gibi onu üzerine çekti. Kaderin adamı o günkü kadar çok istiyordu. "Beni delirtiyorsun, Katja," diye çatlak bir ses tonuyla mırıldandı Sebastian. "Senden başka hiçbir şey düşünemiyorum."

Yan tarafına döndü, bir eliyle Kaderin'in ellerini başının üzerinde tuttu. Eğilerek köprücük kemiğine kocaman bir öpücük kondurdu. Diğer eli Kaderin'in pantolonun belinden içeri kayarken kulağına, "Beni düşündüğünü söyle," diye fısıldadı.

Sebastian'ın titreyen eli belinden aşağı inerken, Kaderin onu düşündüğünü mırıldanmış olabilirdi. Sebastian, tenine dokunmasının verdiği heyecanla mı titriyordu? Adam, pantolonunun bağcıklarını çözmeye başladığında Kaderin ellerini çekerek kurtardı ama onu durdurmak için değil. Hayır, ona izin veriyordu.

Eşit durumdayız, diye düşündü cılgına dönmüş bir şekilde, *benim de elimi onun pantolonundan içeri soktuğum düşünülürse...* Kaderin ona dokununca inledi. Avcunun içinde kıvranan Sebastian başını geriye atarak bağdı. O kadar sıcak, o kadar pürüzsüz ve sertti ki. Başparmağını nemli bölgede gezdirdi.

Sebastian tekrar ona baktığında, gözleri arzudan kararmıştı.

Kaderin, "Durmaliyız," diye fısıldarken bile eli onun üzerinde geziniyordu. "O hayvanlar..."

"Oldukça ürkütücüler. Hiç şüphesiz." Kaderin'in dudaklarına kısa ve sıcak bir öpücük kondurduktan sonra tekrar gözlerine baktı. "Okşamaya devam edersen çok memnun olurum..."

Kaderin dediğini yaptı. Eli Sebastian'ın erkeklğine yapışmış gibiydi, avcunun içinde titreyip sarsılması hoşuna gidiyordu. Sebastian kontrolünü yitirmiş gibi görünse de oyalandı, Kaderin'in

belini, sonra da kadınlığını acele etmeden okşadı. Kaderin ihtirasın bir an evvel rahatlamaya dönüşmesini istiyordu ama Sebastian'ın her saniyenin tadına varmak istemesinden, bunun onun için çok önemli olduğu izlenimine kapıldı.

Sebastian elini Kaderin'in külotunun içine sokacakken donup kaldı. Kaderin, elini aşağıya indirsin diye yukarıya kaydı.

"Dur," diye mırıldandı Sebastian. Başını sertçe salladı. Kaderin sırtını yay gibi gerdi ve geriye doğru baktı.

Yaklaşık elli metre uzakta, futbol topu büyüklüğünde, yarığı andıran gözler karanlığın içinden yeşil yeşil parlıyordu.

Sebastian soluğunu dışarı verdi. "Daha iyi zamanlamam da oldu."

"Durumu hafife almakta üstüne yok." Bu neşeli tonlama kimindi? Kaderin cehennem azabı gibi sıcak bir mağaranın içindeydi, korkunç ejderhalar üzerlerine atlamak üzereydi ve bir vampirin iri parmaklarının içine girmesine ramak kalmıştı. "Ve yeterince ürkmüş gibi görünmüyorsun."

Sebastian konuşmaya başladığında, Kaderin'in gülümsemesini durdurma çabası sona erdi. "Özür dilerim, Gelin. Seni buradan ışınlamak zorundayım."

Kaderin elini adamın pantolonundan çekti, Sebastian'ın elini de uzaklaştırdı ve yana yuvarlandı.

"Sen kayaları iterken onlarla baş edebilirim." Ayağa kalkıp pantolonunun bağcıklarını bağladı ve kılıcını çekti.

En büyük basilisk onların kapana kısıldığını düşünerek yaklaşıyordu. Basilisklerin paytak yürüyüşleri tamamen yanıltıcıydı ve kurbanı pasifleştirmeye yarayan biyolojik bir avantajdı. Tünel birden fazlasının geçmesine yetecek kadar geniş değildi ama odacığa girdikleri zaman bir anda saldırabilirlerdi.

Sebastian da ayağa kalktı. "Bu şekilde olmayacak."

"Lanet olası, seni öptüm! Başım derde girerse, beni ısınlayabilirsin ama önce kayaları itmeyi dene. Yoksa anlaşmamızı ihlal etmiş olursun."

"Bir başka öpücük, o halde. Sonra. Burada başladığımızı bitirmemiz gerekiyor..."

"Beni tongaya mı düşürüyorsun?"

Sebastian cümleyi tam olarak anlamamıştı. "Dışarı çıkmak istiyorsan, ödülü aldıktan sonra bir saat içinde karanlık bir yerde buluşmayı kabul edeceksin."

Bu yeni insafsız vampir de kimdi? "Tamam." *Hiç hoş değil.* "Anlaştık." *Utanmadan yalan söylüyorsun.* "Şimdi, kıcını kaldır ve it şunu."

Sebastian başını bir kez daha sallayarak ayaklandı ve basiliskın telaşsız ama düzenli bir şekilde yaklaşmasını inceledi, sonra da kayalara yöneldi.

Kaderin bir çarpışma için hazır olmalı ve zayıf tarafını yakalamak için basiliskın kırmızı pulcuklarını keşfe koyulmalıydı. Ama yine de şehvete doymuş aklı, adamın sırtındaki gömleğini yırtıp atacak kadar şişkin kasların ne kadar güzel görüldüğünü düşünmeden edemiyordu. Onları sıkmak, tırmalamak ve yalamak istiyordu.

Siren için, yarışma için endişeleniyor olması gerekiyordu *ya da, hey, ejderhalar için olsa nasıl olur?*

Hayvan ağır ağır onlara yaklaşıyordu ve Kaderin, hemen ardındaki ikincisinin bakışlarını görebiliyordu. Kayalardan kurtulur kurtulmaz, saldırı için fırlayacaklardı.

Omzunun üzerinden arkasına bakıp duruyordu. Regin, ona nasıl tiplerden hoşlandığını sormuştu. Sebastian sırtıyla itmek için döndüğünde ve terden ıslanmış gömleğinin altındaki heykelsi karın kasları ortaya çıktığında, Kaderin kendi kendine itiraf etti.

Siyah saçlı, kasvetli gözleri olan, dayanılmaz derecede muhteşem vampirlerden hoşlandığı su götürmezdi. Yara izli ve nasırlı eller... Alt dudağını ısırıldı. Ve adamın güçlü, heykelsi bedenini süzmeye devam ederse ani bir tatmin yaşayabilirdi.

"Gelin, bunu sana söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama *odaklanmalısın*."

Minik sivri dişleriyle dolgun alt dudağını ısırılmış bir halde, gümüşsü pırıltılar saçan gözleriyle kendisini süzmesi Sebastian'ı çılgına çeviriyordu.

"Ta-tabii." Arkasını döndü. Son kez ona doğru bakan Kaderin, bir küfür savurdu. "Kayalardan kurtulur kurtulmaz aniden saldıracaklar. Çabuk ol. Hemen ışınlamalısın."

"Yavaş görünüyorlar."

Kaderin, arkasını dönmeden, "Yavaş görünmek istiyorlar. Sen ışınlan ve ben de dışarı atlayacağım, tamam mı?"

"Dışarıda seni takip ederlerse?"

"Güneşin altında çok iyi göremezler."

"Kayalar açılmak üzere," diye hırladı Sebastian. "Geri dön..."

Güneş ışığı içeri süzüldü. Şansına, günün geç saatleriydi. Sebastian geri çekildi ve kadının geçmesi için aralık bıraktı. Kaderin dışarı doğru yalpaladı. Ancak üçü de odacığa gelen basiliskler, çıplak pençeleriyle zıplayarak inanılmaz bir hızla saldırdı.

En büyükleri Kaderin'in arkasındaki kayalara çarptı. Bir anda havayı toz ve çakıl kapladı. Sebastian, Kaderin'i göremiyordu, sadece çene çıtırtıları duyuyordu, sonra onu eğilmiş bir halde gördü. Başının tam üzerinde hızla kapanan bir çene vardı.

Sebastian dışarı çıktı, acı dolu bir çığlığı bastırdı ve Kaderin'i ayak bileğini yakaladı. Tam onunla birlikte ışınlanıyordu ki Kaderin onun yüzüne bir tekme savurarak güçlkle uzaklaştı.

Sebastian duramadan, onsuz ortadan kayboldu, daha sonra kendini tekrar çarpışmanın ortasına döndürdü. Yarı ışınlanmış bir halde bile ışıktta çok zor görebiliyordu. Teni, sanki üzerine asit sıçratılıyormuş gibi yanıyordu.

Basilisk gözden kaybolmuş muydu? Kaderin parmaklarının ucunda uçuşunun kenarında duruyordu ve düşmemek için geriye doğru eğilmişti. Sebastian ona ulaşamadan önce, kadın kendini doğrulttu ve kenara sıçradı. Düşsün diye yarattığı kandırmış mıydı?

Diğer ikisi dışarı çıkarken ışığa karşı gözlerini kırptırıyor ve tıslıyorlardı. Sebastian tekrar karanlığa, mağaranın diğer ucuna ışınlanarak onların pençelerinden kurtuldu ve dikkatlerini çekmek için bağırdı.

İkisi birden tekrar tünelin içine fırlayınca Sebastian daha iri olanının altına doğru sırtüstü yuvarlandı ve kılıcını hayvanın beline vurdu. Tabak büyüklüğünde pullarının arasına ölümcül darbeyi indirdi. İçini deşmişti. Kılıcı geri çekti ve yuvarlanarak yoldan çekildi.

Hayvan salyalı bir kükremeye arkasındaki daha küçüküğünün üzerine doğru devrilerek onun ilerlemesini engelledi. Sebastian ayağa kalktı ve sonuncu basiliske ışınlandı. Hayvan kurtulmak için çabalarsken pençeleri önündeki zemini çılınca kazıyordu, Sebastian kılıcını hayvanın boynunun üzerine doğru kaldırdı.

Hayvan dondu kaldı, sonra da başını ağır ağır çevirerek kırptırdığı kısık gözleriyle ona baktı. O gözlerde korku vardı.

Kaderin büyük bir ihtimalle şimdiye kadar onu çoktan öldürürdü ve eğer Sebastian bunu yapmazsa, onu zayıf biri olarak görmesi de muhtemeldi.

"Ah, lanet olsun," diye homurdandı ve onu arkasında bırakıp Kaderin'e ışınladı.

Kahretsin, sonra geri dönüp hayvanı serbest bırakmayacaktı.

Kaderin'i bulmak için tekrar güneşe çıktığında teni alev almak üzereydi. İşkence gibi bir acıydı. Gözünün bir ucuyla hendeğin üzerindeki bir mağarayı fark etti. Mağaranın içine ışınlanarak, yarı görünür vaziyette kalmak için elinden geleni yaptı.

Mağaranın kenarından bakmasına rağmen güneş ışınları hâlâ kayalardan ve kumdan yansıyor ve zaten hasar görmüş olan gözlerini daha beter hale getiriyordu ama Sebastian yarı görünür haldeyken buna bir ya da iki dakika dayanabilirdi.

En büyük basiliskin hendeğin dibinde kıvrandığını gördü, kayaya çarpan başı parçalanmıştı. Kaderin hâlâ o kaya çıkıntısının üzerindeydi. Sebastian, kendisine tekme attığı için tam ona bağıracaktı ki Kaderin'in bakışları hendeğin içindeki bir şeye kilitlendi. Kadının ifadesi ciddileşti. *Bir yırtıcı*; onu tanımlamak için Sebastian'ın aklına gelen tek kelime buydu.

Kaderin hız almak için kollarını salladı ve çok hızlı koşmaya başladı. Işığa karşı gözlerini kırıştıran Sebastian, onun ejderhanın olduğu hendeğin içine atladığını görünce buna inanamadı.

Aşağıya ışınladı ve tam zamanında bir başka kaya çıkıntısı keşfetti. Önünde, altı metre ilerisinde, Kaderin sirenin arkasına inmeden hemen önce yaratık şaşkınlıkla, ciğerlerini yırtarcasına sesli bir çığlık attı. Kaderin'in dizleri Lucindeya'nın kürek kemiğindeydi ve bir kolu da boynuna dolanmıştı.

Sebastian güneşe karşı cesaretini toplayıp tam Kaderin'i oradan ışınlayacaktı ki Lucindeya bir dirseğini yukarı doğru salladı. Her nasılsa Kaderin eğilerek ondan kurtuldu. Sirenin tüm savunma hamlelerinden sıyrılıyordu. Yardıma ihtiyacı yoktu.

Kaderin'in etrafındaki kayalar gitgide ısınıyordu. Sebastian puslu görüntünün ardından onu izlerken, ona ve zarif vücudunun gücüne gıpta ettiğini fark etti.

Ve hatta katıksız kötülüğüne...

Kaderin, sireni saçlarından tutup yukarı çekti ve çevirerek kadının vücudunun hiçbir yeri toprağa değmeyecek şekilde döndürdü. Sonunda parmaklarını açıp onu bıraktı.

Uçurumun yamacı Lucindeya'nın çarpan bedeniyle ufalandı, kayalar sırtına düşüyordu. Kaderin, onun tamamen gömülmesini izlemek için beklemedi ve başını bir sonraki dağa doğru kaldırdı. Koştı, iyi bir başlangıç için sıçrayarak pençelerini kayanın yüzeyine geçirdi ve yukarıdaki mağaraya doğru tırmandı.

Ödül, üstteki o mağarada, karanlık mağarada olmalıydı. Ve Sebastian, Kaderin'i yenebilirdi. Gömleğinin manşetini kesik dudaklarına bastırınca kadının tekme attığı yerden sızan kan ağzına geldi.

Eninde sonunda Kaderin onunla karşılaşacaktı.

Ve anlaşma koşulları artık değişmişti.

23.

Bölüm

Kaderin tırmanmaktan soluk soluğa kalmış bir halde yalpalararak mağaraya girdi. Gözleri içeriye alışınca vampiri, ödülü avcunda öylesine atıp tutarken buldu.

Yumurta kabuğunun çevresini saran soluk renkli çizgileri vardı ve çok kırılğan bir saydamlıktaydı.

“Artık benim yöntemlerime göre oynayacağız, Kaderin.”

Kaderin’in gözleri yumurtayı atıp tutmasını takip ediyordu. “Şu lanet olası şeyi hemen bana ver.”

“Benimle buluşmaya hiç niyetin yoktu.” Ona çok kızmış gibi görünüyordu. Güneş dirseğiyle bileğinin arasını ve yüzünün bir tarafını kabartmıştı. “Ayrıca beni tekmeledin.” Dudağının bir kenarından kan sızıyordu.

“Seni tekmelemem tepkiseldi.” Bu doğrudu. Basilisk sanki yemine atlar gibi kayaların arasından fırlamıştı ve ayaklarının dibindeydi. “İleride aklında olsun, uzun ve yapışkan dilleri olan yaratıklar peşimdeyken bir daha asla beni arkamdan, ayak bileğimden yakalama.”

Sebastian’la aralarında ne olursa olsun, onu asla tekmelemezdi. Bir ejderin yemeği olmasını ya da güneşte daha fazla yanmasını da istemezdi, her ne kadar... “Her durumda, tekmelenmeyi hak ettin.

Ben zor durumdayken anlaşmamızın koşullarını değiştirdin! Bu pek centilmence değildi."

"Seninleyken kendimi hiç centilmen gibi hissetmiyorum." Olukça hassas olan yumurta, avcunda hoplayıp duruyordu.

"Onu kırabilirsin." Güçlkle soluk alıyordu. "Bu sonuncusu." Ağır ağır yaklaştı, başını hafifçe eğmişti ve yumurtayı kapmanın yollarını gözden geçiriyordu.

Sebastian'ın gözleri tehlikeli bir ifadeyle parladı. "Bunu benden almayı mı düşünüyorsun?" Bunu yapması için Kaderin'e *kafa tutuyordu*.

Kaderin donup kaldı, yumurtayı tek parça hâlinde tutmaya çalışırken bir vampirle boğuşmaya hiç niyeti yoktu. "Ama acele etmek zorundasın," dedi umutsuzca. "Cindey buraya geldiği zaman, şarkı söyleyecek ve sen de bunu ona vereceksin."

"Ona yaptıklarından sonra bir süre hareket edebileceğine inanmıyorum."

"O bir ölümsüz. Kurtulacaktır. O, beni geçmişte çok daha beter etti. Ama çok yakında bize ulaşır. Flütüyle çıkardığı güzel bir melodiyle, seni sonsuza dek kölesi yapacaktır." Bu düşünceyle, Kaderin ona tekrar vurmak için dayanılmaz bir istek duydu. Ya da iyi bir tokat... Tam ensesine...

"Böyle düşünüyorsan, o zaman bu ödülü almak için başka bir pazarlığa hayır demezsin herhalde."

"Seninle asla yatmayacağımı söyledim." Bir ter damlası boynundan aktı, sonra da göğüslerinin arasına süzüldü. Adamın gri gözleri damlayı aklıkla takip ederken siyahlaştı. Denizin üzerindeki fırtına. Kaderin sığağa rağmen ürperdi.

Sebastian, yüzünün bir yanı ve elleri yanmış olmasına rağmen, Kaderin'i cezbediyordu ve hâlihazırda uyarılmıştı. Soğukkanlılık mı?

Bir zamanlar öyleydi. Sıcakkanlı mıydı? Sebastian, onu öyle yapmıştı. Tek başına yapabilişti. Ve sadece cinsel yönden ihtirasla değil.

Cindey'nin kıcını tekmelemekten keyif almıştı ve nedense bunu yaparken Sebastian'ın izliyor olmasından da keyif almıştı.

"Seninle bir gece geçirmek, sana dokunmak istiyorum," dedi kısık bir ses tonuyla. "Hepsi bu. Nasıl ve nerede istersem."

Kaderin kaşlarını kaldırdı. "O halde bu tamamen benimle mi ilgili olacak? Şimdi böyle diyorsun ama daha fazlası için beni ayartmayı düşündüğünü biliyorum."

"Hayır, bana dokunmanı beklemeyeceğim. Seks yapmak da istemeyeceğim."

"Fedakâr vampir. Bana bir sürü şey yaparken tepki vermeyecek misin?"

Sebastian, boştaki elini ağzına götürdü. "Hayır, tepki vereceğimi sanıyorum. Tepkilerim hakkında endişelenmeyi bana bırak. Sana söz veriyorum."

Kaderin başını yana eğdi. "Ve sonra da ödülü alacak mıyım?"

"Planladığım şeyi yaptığım zaman."

Adamın sözlerinin içindeki arzuyu tetiklemesi, Kaderin'in hoşuna gitmemişti. "Yumurtayı kırabilirsin. Önce onu bana ver."

"Mümkün değil. Onu güvende tutacağım ve sen, daha sonra onu alacağını biliyorsun. Senin aksine, ben sözümü tutarım."

"Beni dişlemeyeceksin, değil mi?" Sebastian'ın şaşkın bakışları üzerine, "Isırmak yok. Yoksa Tanrılara yemin ederim ki ben de seni ısırırım ve bundan hiç hoşlanmazsın," dedi.

Bu sözler nedense Sebastian'ı eğlendirmiş gibiydi. "Isırmak yok, beni bu şekilde kontrol etme yeteneğinden daima şüphe duysam da, buna yemin ederim."

Kaderin bunu nasıl yapabiliirdi? Nasıl *yapamazdı ki*? Ödül için yapabiliirdi.

Merakı için... yapmalıydı.

Bütün bir gece boyunca onun dokunuşlarının kölesi olmak nasıl bir şey olacaktı? Cevabı kendi kendine verdiğinde, gözlerini kaçırdı ve homurdandı, "Bu gece uçakla Atlantik denizini geçeceğim." Jetin özel bölümündeki lüks yatağında onunla birlikte olmayı hayal edince yanakları kızardı. "Bana eşlik edebilirsin."

Sebastian, yine o tereddütlü adımını atıyordu. "Seninle birlikte uçağına gelmemi mi istiyorsun?"

"Eğer ödemeyi yirmi dört saat içinde almayı istiyorsan."

Sebastian ayakları birbirine değecek kadar ona yaklaştı. "Neden seni ışınlayarak, Atlantik'ten geçirmeme izin vermiyorsun?"

"Sen yalnızca daha önce bulunduğın yerlere gidebilirsin ve bahse girerim ki gideceğim yerde daha önce hiç bulunmadın," diye onu süzerek cevap verdi. "Ayrıca uçuşu dinlenme zamanı olarak kullanıyorum."

Sebastian, "Bu gece dinlenebileceğini sanmıyorum," deyince Kaderin huzursuzca yutkundu.

Kaderin, saatler sonra jetin ana kabininde bir ileri bir geri yürürken üstesinden gelemeyeceği kadar çok şeye öfke duyuyordu.

Birincisi, Lykae'nin marifeti yüzünden, Sebastian'la bu duruma zorlanmıştı. Ayrıca elmasları bırakmıştı. *Aptal Valykrie*.

İkincisi, meclisteki üvey kardeşlerinden ikisi evlenmişti ve bunu çok sonra duymuştu. *Kesinlikle benden hediye almayacaklar*. Kardeşleri, Kaderin'in düşünlerine katılmasını bu kadar mı istemiyorlardı? *O kadar mı sıkıcıyım?*

Üçüncüsü, Sebastian'ın buraya gelecek olmasından yeterince huzursuz olduğu yetmiyormuş gibi, şimdi bir de onun geçmişini düşünüp duruyordu. Bütün savaşlarda olduğu gibi Kuzey Savaşı'nda da savaş meydanından bilgi veren bir Valkyrie'lerin bir muhabiri vardı ve öğrendiklerine göre Wroth kardeşler yetenekleri ve vahşilikleriyle acımasız savaşçılar olarak ün salmışlardı. Kardeşler, on yıl boyunca kendilerinden sayıca çok daha üstün bir güce karşı ne pahasına olursa olsun savaşarak halklarının özgürlüğünü sağlamışlardı.

Sebastian'ın savaşmayı bu kadar iyi bilmesine şaşmamak gerekirdi.

En büyükleri, Myst'in kocası, en meşhurlarıydı ama Kaderin, Sebastian'ı da kesinlikle duymuştu. O bir strateji uzmanı, otoriter bir subay ve acımasız bir savaşçıydı.

Bugün onun otoriter subay tarafını görmüştü; bunu sesinin tonlamasından anlamıştı. Ter damlasının göğsüne akmasını izlerken bakışları o kadar manidardı ki âdeta bu gece ona insafsız davranacağını belirtiyordu.

Birkaç saat içinde burada olacaktı ancak bu gerçeği, pilotlara San Luis'den, günbatımından yirmi dakika sonra kalkacaklarını ve bu yolculuk süresince hiçbir şey için onu rahatsız etmemelerini söyleyinceye kadar algılamamıştı.

Bütün bunlar Bowen'ın suçuydu. Neden yanışmaya katılmıştı ve neden kazanmak için bu kadar kararlıydı? O da Kaderin gibi azimliydi. İçine bir şüphe doğdu ve Emma'yı İskoçya'da yakalayacağını umarak onu aradı.

"Kaderin! Sesini duymak ne güzel!" dedi Emma keyifli bir tonda. "Regin, yeniden hissettiğini söyledi. Tebrikler, Bacaksız-Kad! Bu harika bir şey olmalı, bu konuda sana sormak istediğim bir sürü soru var ve ah, ah, sana evlendiğimi söylediler mi?"

"Duydum, tatlım. Tebrikler. Emma tüm bunları seninle konuşmayı çok isterim ama öncelikle bana Bowen adında bir Lykae'yi tanıyıp tanımadığını söyler misin?"

"Tabii," dedi, sonra da sordu. "Neden öğrenmek istiyorsun?"

"Hücum'u çevrim içi takip etmiyor musun?" Evet, balayındaydı ama yine de...

Kaderin'e biraz sevgi göster.

Kaderin, dişlerin birbirine vurma sesinin ardından kumaşın yırtıldığını duyunca cevabını almıştı. Emma çığlık atarak, "Lachlain! Ah! Giysilerim tükendi!" dedi.

"Yenilerini alırsın," diye boğuk bir ses geldi.

Kaderin, Emma yetmiş yaşında olduğu ve dünya zengini muhteşem bir kral bulduğu için onu kıskanmadığını kendi kendine telkin etti. Ah ve bir de kocası onun uğrunda öleceğini kanıtlamıştı ve şu anda da kızın giysilerini dişleriyle parçalıyordu. Emma güzelliğe ve sevimliliğe dair her şeye sahipti ve ölümün kıyısına gelip tedavi gördükten sonra Lachlain Kraliçesi olarak yeni hayatını hak etmişti.

Yine de, Kaderin çok yaşlı ve çok yalnız hissetmekten kendini alamayarak iç geçirdi. Daha sonra yalnızlığının uzun sürmeyeceğini hatırladı. Bu gece gelecek... ve kendisine bir şeyler yapacak bir erkek vardı. Ürperdi, sonra da kendini toparladı. "Emma, Bowen hakkında..."

"Ah, Bowe. Tabii ki onu tanıyorum. Müthiş derecede seksi olduğunu biliyorum." Hoşnutsuz bir erkek sesi duyuldu ve ona, "Senin kadar değil!" dedi.

Demek Emma'nın yeni kurtadam kocası kıskanç tiplerdendi. Kaderin gözlerini devirdi.

"Evet, Bowen o kadar ızdırıp içinde ki böyle şeylere kafa yoruyor. Bin sekiz yüzlerde eşini kaybetti ve o zamandan beridir de ona kavuşmanın yollarını aramaktan başka bir şey yapmıyor."

Kaderin yavaşça nefes verip yatağın üzerine çöktü.

"Kaderin, ben... şey... kapatmalıyım. Daha sonra arayabilir misin?"

"Tabii, Emma. İyi eğlenceler," dedi dalgın bir ifadeyle, sonra da telefonu kapattı. *En azından artık gerçekten neye karşı olduğumu biliyorum.* Bowen'a göre, bunu kazanmak eşinin hayatıyla eşdeğerdi. Ama katılmak nereden aklına gelmişti ki? Onun bu yarışmaya başvurmasını sağlayan arkadaşı kimdi?

Hoşnutsuzluğu hızla öfkesiyle yer değiştirdi ve Nix'le konuşmak için meclisi aradı.

Regin'in telefona cevap vermesini ilk defa şans olarak görüyordu. Nezaket cümleleriyle zaman harcamadı. "Myst'in, Çilekeş ordusunun bir komutanıyla, daha da önemlisi bir vampirle evlendiğini bana söylememenin bir sebebi var mı?"

Regin, "Bak, işini yaparken dikkatinin dağılmasını istemedim," dedi. "Bu Hücum senin için çok önemli. Ayrıca bunu ilk duyduğumda ben de çok şaşırdım ve kendime geledim. Demek istediğim şu ki senin asla kendini kaybetmeyeceğini biliyordum, şey en azından eskiden öyleydin ama biraz beklemenin daha uygun olacağını düşündüm. Bu Myst'in değil, benim fikrimdi."

"Bunu daha önce öğrenmem daha iyi olabilirdi, Regin. Örneğin, Antarktika'da neredeyse öldürdüğün o vampir, artık bizim kayın-biraderimiz!"

"Olamaz! Nikolai Wroth'un kardeşi mi?" Sessizlik oldu. "Ama bunun bir önemi var mı? Yine de onu öldüremez miyiz? Eğer söylemezsen, ben de kimseye bir şey söylemezdim. Güney Kutbu'nda olanlar, Güney Kutbu'nda kalır..."

"Regin, eğer bir daha böyle bir şeyi benden saklarsan, seni mahvederim. Senden güçlü olduğumu biliyorsun."

"Ah, ama ben *kurnazım*."

Kaderin nefesini üfledi. "Myst, adamın değişmeyeceğine nasıl emin olabilir?"

"Onunla pek konuşuyor sayılmam."

"O zaman hemen bana Nix'i ver."

Bir saniye sonra, Nix neşeli bir ses tonuyla, "Bacaksız Kad!" dedi.

"Nix, o Bowen MacRieve denen adam, eşini kaybeden Lykae onu geri getirmek için bu yarışmaya katılabileceğini nereden biliyor? Ayrıca Bowen'ın da senin gibi Emma'nın düğününe katıldığını biliyorum, kâhin."

"Hım, bilmiyorum. Acemi şansı mı?" dedi Nix. Kaderin, Nix'in o anda ipeksi siyah saçlarını kıvrıp masum gibi görünmeye çalıştığını görebiliyordu. Bu da Kaderin'e... bazen görevlerin tekrar ettiğini hatırlattı.

"Saçlarının hepsini kes," dedi onu haşlayarak. "Sonra da sana durmanı söyleyinceye kadar her gün tıraşla."

"Katie'den Sinead'da mı geçiş yapayım? Yani, öyle bile güzel görünecek kadar *arsızım* ve..."

"Hemen yap şunu!"

"Sinirli misin, Kaderin? Hiç senden beklenecek bir tavır değil."

"Gayet iyi bildiğin gibi, çok öfkeliyim. Nix, bunu bana neden yaptın? Neden Bowen'a bunu söyledin? Eşini geri getirmek için ölümüne savaşaacağını bilmen gerekiyordu."

"Ah, evet, özellikle de kadın ondan kaçarken öldüğü için! Bu Bowen'ı yavaş yavaş öldürüyor ve çılgına çeviriyor. O günden beri hemen hemen hiç yemiyor, uyumuyor ve başka kadınlara bakmıyor."

Kaderin alnunu başparmağıyla işaret parmağının arasına aldı. "Durdurulamaz olacak. Onlar başka bir şey için yaşamaz."

"Bu şeyleri sürekli kazanıp duran, suçluluk duygusuyla dolu, iki bin yaşındaki Valkyrie'den daha mı durdurulamaz? Değişiklik olur diye düşünüyordum."

Kaderin soluklanarak sakinleşmeye çalıştı. "Madem ona bilgi verdin şimdi de bana yardım et. Neden artık hissediyorum?"

"Çünkü zamanı gelmişti."

"Ah, sen öyle diyorsan," dedi Kaderin gözlerini devirerek. "Hücum'u kazanacak mıyım?"

"Dur bir bakayım." Düşünür gibi ses çıkarınca Kaderin, onun yoğunlaşmak için gözlerini tavana diktiğini neredeyse görebiliyordu.

Telefon yere düştü.

Kaderin ürperdiği sırada Nix'in çığlıkları duyuldu.

"Nix!" diye bağırdı Kaderin. "Nix, neler oluyor?"

Bir dakika sonra Regin telefonu aldı. "Ona ne söyledin?" Arka plandan top sesi gibi, kulakları sağır edecercesine patlayan yıldıırımın gümbürtüsü duyuldu. Nix deli gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Sadece Hücum'u kazanıp kazanamayacağımı sordum! Neden? Neler oluyor?"

"Bilmiyorum... Onu hiç böyle görmemiştim! Hayalet gibi bembeyaz oldu ve anlaşılmaz şeyler mırıldanıyor." Regin, Nix'e dönerek, "Sakin ol, tatlım. Seni üzen ne?" dedi.

Kaderin, Nix'in sesini duydu, bir şeyler söylüyordu ama tam olarak ne dediğini anlayamadı. "Ne söylüyor?" diye sordu.

"Ah, Kad," diye fısıldayan Regin'in tüm öfkesi dinmişti. "Dedi ki..." Sesli bir şekilde yutkundu. "Dedi ki... yarışmada, bir sonraki dolunaydan önce... sen... ölecekmişsin."

Ölmek mi? Kafası karışan Kaderin kaşlarını çattı ve telefonu sınıksıkı kavradı. Böyle bir şeye nasıl tepki verilir ki? Hayal bile edemiyorum. "Ah," diye boş bir tepki verdi.

Regin bir kez daha alevlenerek, "Hemen yarışmadan çekil!" dedi.

"Bunun işe yaramayacağını biliyorsun," diye mırıldandı Kaderin. "Süren dolmuşsa, dolmuştur."

"Evet ama yine de belki paçayı sıyrabilirsin."

Kaderin bir zamanlar aynı şeyi kendisinin söylemiş olduğunu bile bile, "Regin, nasıl böyle bir şey söylersin?" diye sordu. Furie'yle yaptığı konuşma daha dün olmuş gibi gözünün önüne gelmişti. Kendi ipe sapa gelmez sözleri yüzünden Kaderin'in kolu kırılmış, kafatası ve göğüs kemiği çatlamıştı.

"Şimdi neredesin? Seni alıp mecliste koruyacağız."

Gözlerinin çabucak sulandığına şaşırان Kaderin, "Nix yanılıyor olabilir," diye bir tahminde bulundu. "Ya da içine doğanı yanlış yorumluyordur." Oysa bunu sadece Regin'in sakinleşmesi için söylüyordu. Kaderin, Nix'in hiç yanılmadığını biliyordu. Ve bir Valkyrie'nin öleceğini daha önce hiç görmemişti.

"Nix şu anda yerde yuvarlanıyor. Bir şey oluyor."

"Ah." Kaderiyle yüzleşen Furie ne kadar cesur, ne kadar metanetliymiş.

Kaderin kendisinde de bu özelliklerin olmasını isterdi.

"Lanet olsun, Kad, bize nerede olduğunu söyle!"

"Regin, yalnızca korkaklar kaderlerinden kaçır. Eğer bu yarışmada öleceksem, demek ki bana yazılan bu. Ben de oyuna devam edeceğim."

"Saçmalıyorsun. Bunu öğrendikten sonra artık yalnız olmaman gerekiyor."

Kaderin başını yana eğip gözlerini pencereye dikti. "Ben... yalnız olmayacağım." Çünkü birkaç saat içinde karanlık bastıracaktı. "Ben iyi olacağım, Regin. Daha sonra ararım," diye ekleyip telefonu kapattı.

Kaderin, dolunayın yaklaştığı günlerde meclisindekilerin dur durak bilmeksizin arayacağını, telefonunu, kredi kartı kullanımlarını izlemeye alacaklarını ve aynı zamanda İttifak ağı aracılığıyla onu bulmaya çalışacaklarını biliyordu. Ancak Kaderin tüm bu numaraları biliyordu ve eğer bulunmak istemezse, bulunmazdı.

Silkindi. Güneş batıyordu ve gelecek olan bir vampiri vardı.

24. Bölüm

“Benim için mi giyindin?” Sebastian, içeri girdiğinde ayağa kalkan Kaderin’i görünce bariz bir şekilde yutkundu.

Girerken yine o tereddüt dolu adımını atmıştı ama Kaderin’i tepeden tırnağa süzdükten sonra sanki arkasından itiliyormuş gibi ilerledi. Kaderin’in daracık siyah kazağını, kısa eteğini ve topuklu ayakkabılarını beğendiği ortadaydı.

Adamın arzulu bakışlarının tekrar göğüslerinde dolaşması Kaderin’i memnun etti, aksi halde Sebastian, kendi ağzının açık kaldığını görebilirdi.

Vampir inkâr edilemez derecede *seksiydi*.

O kadar uzun boyluydu ki uçağın iki metre yükseklikteki tavanı heybetini azaltmaya yetmiyordu. Koyu renkteki kot pantolonu kalçalarını ve koyu renkli gömleği de kaslarını belirginleştirmişti. Hepsi de oldukça şık ve çok pahalıydı. Yüzü tamamen iyileşmişti ve gömleğinin yakasına değen uzun saçları duştan yeni çıktığı için ıslaktı.

Seksi. Biyolojik açıdan çok fazla avantaja sahip. Bir kadının içinde olmak istediği zaman, kim *onu* geri çevirebilirdi ki?

Sebastian’ın gözleri tekrar onunkileri bulduğunda öyle yoğun bir arzuyla baktı ki Kaderin telaşlandı ve yanakları kızarmaya başladı. *Kızarmak. Vampir şimdi de kızarmama neden oldu.* “Her zaman böyle

giyinirim." *Gergin bir halde otuz farklı kıyafet denedikten sonra. "Yani kavga etmediğim, koşmadığım ya da tırmanmadığım zamanlarda."*

Sebastian yaklaşıp elini Kaderin'in ensesinde dolaştırdı. "Ya da beklenmedik sirenleri ortadan kaldırmak için uçurumdan atlamadığımda," dedi hafifçe sıratarak.

Sebastian bu gece cezbedici mi olacaktı? Kaderin'in cepte olduğunu bilmiyordu tabii. Yapmacıksız, sakın cazibesini ve o büyüleyici bakışlarını kullanmak zorunda değildi.

Kaderin bu gece onundu.

Sebastian gelmeden önce Kaderin acınacak haldeydi. Kendini o kadar yalnız ve o kadar kadere mahkûm hissediyordu ki... İç dünyasını fazlasıyla inceledikten sonra bir karar almıştı.

Regin'in genç, ölümsüz sözü; *siktir et*. Kaderin eğer ölecekse zavallı uykusuna yatmadan önce bir gecelik şehveti yaşayacaktı. Ve o gece birlikte olmak istediği başka birini düşünemiyordu.

Ona her zaman böyle giyindiğini söylemişti ve bu doğrudu ama bavulundaki her şeyi iki kez denemiş olduğundan şüphe etmesini de istemiyordu. *Çağlar boyu ilk kez aynanın karşısına geçip nasıl görüldüğüne bakmış ve onun, kendisinde neyi çekici bulacağını merak etmişti. Yoksa hoşlanma sebebi yalnızca kan kaynaması yüzünden miydi? Çok uzun bir süre sonra bir erkekle yakınlaşacağı için o kadar endişeliydi ki ayakkabılarının minik tokalarını güçlkle tutturmuştu.*

Ne yazık ki arkadaşlığı için ona minnettardı. Eğer Sebastian yanında olmasaydı Kaderin ölümüne kafa yormaktan başka bir şey yapmayacaktı, oysa şimdi yanındaydı ve gözlerinde bir şey vardı; Kaderini heyecanlandıran, telaşlı bir şey.

Kaderin alt dudakını ısırıldı. Buna kesinlikle değecekti.

“Çok güzel görünüyorsun.” Bu basit sözleri söyleme şekli ve bakışları Kaderin’i ürpertti.

Kendini aşağı doğru süzdü ve başını kaldırıp, “Çok ufak tefek değil mi?” diye sordu.

Yine o muhteşem gülümseme. Onun keskin hatlı, erkeksi yüzündeki ifade değişikliklerini süzmek harika bir zevkti. Sebastian, “Böyle olman hoşuma gidiyor. Sana dokunduğumda canını acıtmaktan korkmama rağmen,” dedi. Sesindeki o hafif müzikal tınıyı duymak Kaderin’e o kadar keyif veriyordu ki. Böyle şeylerden bu kadar keyif almaması gerektiğini biliyordu ama yine de kendine engel olamıyordu.

“Canımı acıtmak mı?” Kaderin kahkaha attı. “Organ kaybetmek can acıtır. Yağda yanmak can acıtır. Sen ne yaparsan yap, kaldırabilirim, eğer istersem.”

Sebastian yaklaştı, olanca heybetiyle önünde duruyordu. O kadar güzel kokuyordu ki...

“Peki bunu istiyor musun, Kaderin?”

Evet! Kaderin, onun kendisini öpmesini ve vücudunu yalamasını istiyordu. Onun, bir vampirin... Nefesi kesilmiş bir halde başını sallayınca Sebastian, Kaderin’in yüzünü ellerinin arasına alıp onu öpebileceği mesafeye doğru çekti.

Öpüşü ilk başta nazikti fakat Kaderin, onun bunu yapmakta zorlandığını fark etti. Sonra inledi ve yine sanki birazdan ölecekmiş gibi öpmeye başladı. Kaderin o gece onunla aynı duyguları paylaşıyordu.

Işıklar iki kez yanıp söndüğünde, Kaderin güçlkle kendini geri çekti. “Kalkmak üzereyiz. Şey... oturmak zorunlu.”

Sebastian en yakındaki koltuğa oturdu ve Kaderin’i belinden tutup kucağına çekti. Kalçasını, şahlanmış erkekliğinin üzerine yerleştirip hırıltıyla solurken onun boyutunu hatırlayan Kaderin nefesini tuttu.

Kaderin tuhaf bir sohbet girişimde bulunarak, "Şey... daha önce hiç uçağa bindin mi?" diye sordu.

"Hayır." Kaderin'in saçlarını boynundan çekip çıplak tenine ateşli bir öpücük kondurdu. "Ve bu uçuştan pek bir şey hatırlayacağımdan da kuşkuluyum."

Burnunu boynuna sürtünce Kaderin dikleşti ve kendini geri çekti. "Isırmak yok."

"Yok, söz veriyorum," dedi Sebastian. "O gece bunu yaptığım için üzgünüm."

Hâlâ kontrol edemediği duyguların etkisi altında olan Kaderin, nereden geldiği belli olmayan sözler sarf ediyordu. "Sebastian, gelecekte ne olursa olsun, bilmeni isterim ki ben..." Bakışlarını yere indirdi ve "Burada olmaktan memnunum," diye mırıldandı.

Sebastian parmaklarını Kaderin'in çenesine götürdü ve gözlerine baktı. Onunla *gurur duyar* gibi görünüyordu. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Söylemem gerektiğini hissettim."

"Bu duygular çok şaşırtıcı, öyle değil mi? Benimkiler de öyle. Ama üstesinden geleceğiz."

Kaderin'in bunun için zamanı olmayacaktı...

Kaderin bu düşünceyle dönüp Sebastian'ın kucağına ata biner gibi oturdu. Adamın yüzünü okşayan elleri titriyordu. Uzandı, dudaklarının kenarını, yanağını ve boynunu öptü ardından dudaklarını tekrar dudaklarına bastırdı. Önceden olduğu gibi, şimdi de Sebastian'ın dudaklarının hafif bir teması bile nefesinin kesilmesine ve altüst olmasına neden oldu. Öpüşünü derinleştirmek için başını bir yana eğdi, dilini de kullanarak dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Geri çekilip kazağını çıkardı ve arkasına uzanıp dantel sütyeninin kopçalarını açtı. Onunla tekrar yüz yüze geldiği zaman, Sebastian'ın

bakışları kendinden geçmiş bir halde çıplak göğüslerindeydi ve ağzı açık kalmıştı.

Kaderin mağaradayken, Sebastian'ın birlikteliklerini aceleye getirmek istemediğini anlamıştı. Şimdiyse onun yine ağırdan aldığı fark etmiş ve tepkisinden kendisinin çok çabuk davrandığını düşündüğünü sezmıştı.

"Ben... Katja..." Yutkundu, görüntüyü aklına kazımak ister gibiydi. Sanki böyle bir şeyi bir daha görmeyeceğine mi inanıyordu?

Acı gerçek ise, göğüslerini süzmesinden ve göğüs uçları bakışları altında sertleştiği zaman acı çeken ifadesinden Kaderin'in keyif almasıydı.

Sebastian seksi bir tonlamayla, "Çok güzel," dedi ve Kaderin'in bacaklarının arasına bir sıcaklık yayıldı. Ah Tanrılar, bunu özlemişti.

Sebastian ellerini Kaderin'in arkasına götürüp onu kendine doğru çekti ve göğüs uçlarını hafifçe yaladı. Kaderin, daha Sebastian dudaklarını değdirmeden, bu küçükük temasla bile inledi. Diliyle okşayıp sızlayıncaya kadar sertçe emerken kendisi de inliyordu. Diğer göğsüne de aynı ilgiyi gösterdikten sonra yeniden baktı. Kaderin onun, dudaklarıyla ne yaptığını görmek istediği gibi çılgın bir fikre kapılmıştı.

Oysa Sebastian'ın solukları ıslak göğüs uçlarını ısıtıyor ve sancmasına neden oluyordu. "Lütfen, Bastian," diye mırıldandı. Eğer ona dokunacaksa, bunu *şimdi* yapması gerekiyordu.

Sebastian kadının boynunu kollarında tutarak Kaderin'i kucağında yan yatacak şekilde çevirdi. "Bacaklarını aç," dedi hırıltıyla. Bacaklarını açtıkça eteği yukarı çıkıyordu ve sonunda iç çamaşırını gözüktü. Parmaklarının tersiyle bacağının iç kısmını okşuyordu.

Adamın gözleri yarı kapalı bir halde bir elini beline indirdi ve diğer eliyle de iç çamaşırını bir tarafa çekerek okşamaya başladı. Ne kadar ıslanmış olduğunu hissedince yabancı dilde bir küfür savurdu.

"Benim için," dedi boğuk bir sesle. Bu bir soru değildi ama Kaderin, onun onay beklediği hissine kapıldı.

"Senin için," diye fısıldaması, vampirin titremesine neden oldu.

"Bu hoşuma gidiyor. Senin için sürekli sertleşmem, senin de hoşuna gitmeli." Islaklığının çevresine dokununca Kaderin soluğunu tuttu, kayganlığından kendisi de büyülenmiş gibiydi. Sebastian parmağını içine kaydırıp inledi ve Kaderin kıvrılırken bir yandan altında penisinin zonkladığını hissediyordu.

"Seni buradan öpeceğim," dedi Sebastian başparmağını Kaderin'in merkezine ağır ağır sürerken elini yukarı kaldırıp daha derinlere sokuyordu, "bütün gece boyunca."

Kaderin inliyordu. Bu hareket, ona hep çok erotik gelirdi ve bunu bir vampirin yapıyor olması düşüncesiyle kıvrınmasına neden oldu.

Peki kontrolü elinde tutan, inanılmaz derecede seksi bu vampir de kimdi? Başta o kadar tedbirli hatta çekingendi ki... Oysa hiç de öyle değildi.

Bugüne dek uçağın kalkışı hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. "Bastian, ben..."

"Seni öpmemi istiyorsun, değil mi Katja?"

"Evet!" Kaderin adamın parmaklarını ileri geri hareket ettirebilmesi için kalçalarını salladığında Sebastian, onun nemli göğüs ucuna doğru inledi.

Uçak yükselerek yatay pozisyona gelinceye ve kabin, karşı masadaki ışık dışında tamamen karanlığa bürününceye kadar Sebastian işkence gibi oyununa devam etti. Kaderin'i kaldırdı ve masaya yatırdı.

Elleri eteğinin üst kısmına doğru kayıp iç çamaşırına ulaştı, çıkarması için kıvrılan Kaderin ona yardım etti.

Sebastian, eteği Kaderin'in beline çekti ve önündeki kadife koltuğa oturdu, Kaderin'se masada yatıyordu. Çıplak kalınca Sebastian

hırıltıyla, “Çok güzelsin,” dedi ve Kaderin’in kasılmasına neden oldu. Vampir gözlerini dikmiş onu seyretmeye devam ederken Kaderin yavaşça inledi.

Daha önce kimse ona öyle bakmamıştı ve kendini hiç bu kadar korunmasız, savunmasız hissetmemişti. Ama yine de ona bedenini veriyordu. Sonunda Sebastian dudaklarını bacaklarına bastırdı ve ıslak öpücüklerle yukarılara doğru çıkarken Kaderin ürperip parmaklarını onun saçlarına geçirdi.

Kaderin iç geçirerek dizlerini yukarı kaldırdı ve onun istediğini yapması için bacaklarının iki yana düşmesine izin verdi.

25. Bölüm

Kaderin'in bacaklarının iç kısmı ipek gibiydi. Hiçbir şey bu kadar yumuşak olamazdı. Sebastian, onun tadına bile varamadan sanki patlayacakmış gibi hissediyordu.

Bu deneyimin tadını çıkarmak istiyordu fakat bu fantezi için o kadar çok beklemişti ki. Mağaradan sonra, Kaderin'in şehirdeki evinde saatlerce huzursuzca dolaşmıştı. Gece ona yapacaklarını tekrar tekrar düşünmüştü. Ama onu memnun edebilecek miydi? Kaderin, Sebastian'ın bunu daha önce hiç yapmadığını anlayabilecek miydi?

Tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu.

Uyluklarını son bir kez daha öptü ve inleyerek ıslaklığını buldu. Dilini kadının merkezinde dolaştırarak yavaşça yaladı. Kaderin inleyince kendi bedeni de arzuyla sarsıldı ve penisi daha da sertleşti. "Bal gibisin."

Islak, kaygan ve çok lezzetliydi. Sebastian, üç yüz yıldan fazla bir süredir bunun için beklemişti.

Ve Kaderin kesinlikle bu kadar beklemeye değerdi.

Kadının inlemesiyle cesaretleterek daha da derinlere indi ve sürekli artan ıslaklığını diliyle hissetti. Kaderin inlerken, kolları başının üzerine düştü. Sebastian onun bu kadar sıcak ve tensel te-

masının bu kadar verici olabileceğini hiç düşünmemişti. *Asla bununla yetinmeyeceğim. Asla.*

Onunla bir gece geçirmek için vampir olması gerekiyorsa, dönüşümün acısına bir kez daha katlanır mıydı?

Yeni kalp atışlarından birinin süresince...

Islak çıkıntısına diliyle sert bir hamle yapınca Kaderin soluk soluğa kalmış bir halde vücudunu geriye doğru yay gibi gerdi. Sebastian, nasıl olmuştu da kendi tepkileriyle baş edebileceğini düşünmüştü? Yapamayacağı tek şey erkekliğini ve şu anda dilini daldırdığı yerin üzerine oturtmaktı.

Fakat o an hissettiği hazdan vazgeçmesi imkânsızdı. Çok uzun süre beklemişti ve yaşadığı deneyime bayılmıştı. Kaderin'in seksi topukları mahmuz gibi sırtına batarak onu teşvik ediyordu.

Kaderin dirseğinin üzerinde doğrularak onu izlemeye başladı, alt dudağını ısırmış hızlı hızlı soluyarak Sebastian'a doğru bir şehvet dalgası yayıyordu. Kendi göğüslerine dokunuyor, sanki Sebastian için yapar gibi göğüs uçlarıyla oynuyordu. Onun, pembe göğüs uçlarından, dolgun ve yumuşacık göğüslerinden heyecan duyduğunu Kaderin nereden biliyordu? Onlarla oynamasından?..

"Bastian!" diye çığlık attı. "Çok yakınım..."

Hayır, daha değil! Ona parmaklarımla sahip olmamalıydım. Daha fazla dayanırdı. Ağzımı daha uzun süre üzerinde tutabilirdim. Oysa Kaderin başını geriye atıp yay gibi gerildiğinde onu çılgın gibi yalamaktan kendini alamadı.

Kaderin gelmeye başladığında inledi ve Sebastian zevkten gözlerini kapattı. Esnek vücudu adama doğru sarsıldı ve Sebastian'ın kulakları onun çığlıklarıyla dolup taşı.

Sebastian'ın tek istediği onun orgazmını tatmakken, Kaderin boşalır boşalmaz onun başını iterek dizlerini kapattı. Hayır, lanet

olsun, bundan fazlasını alacaktı. Almak zorundaydı. "Daha bitirmedim," diye homurdanırken kendi sesini tanıyamadı.

Sebastian, onu kucağına alıp arka taraftaki yatağa taşıırken Kaderin'in gözleri kocaman açılmıştı. Kabinin küçük pencerelerden oluşan manzarası etraflarını sarmıştı ve Sebastian arka plandaki şimşekleri görebiliyordu. Sebastian bir uçaktaydı, gerçekten uçuyordu ama bunu hiç umursamıyordu.

Bacaklarının arasına uzanmak için vücudunu oynatırken, Kaderin, "Bastian, yapamam... bu kadar çabuk olmaz..." dedi.

Bacaklarını bir kez daha iki yana açarken Kaderin, onu itti. Ama Sebastian onu bileklerinden yakalayıp kollarını iki yanına bastırdı.

"Bacaklarını aç," diye emretti karşı gelmesini önleyecek bir tonlamayla.

Kaderin ne olacağını bilerek hafif bir iniltiyle bu emre uydu. Sebastian, onu tatmin etmiş olmanın ve çakan şimşeklerin verdiği cesaretle bu sefer daha hırsıyla yerini aldı. Bu konuda çok kötü olacağından ve Kaderin'in sıkıntıyla esneyeceğinden korkmuştu. Oysa Kaderin, inlemeleri ve çığlıklarıyla, öpülmekten çok hoşlandığını kesinlikle anlamasını sağlayarak durumu kolaylaştırmıştı.

Sebastian, merkezini emmeye başladı ve Kaderin başını yastığın üzerinde sağa sola sallayıp coşkuyla haykırınca erkekliğini ızdırıp içinde yatağa bastırmak zorunda kaldı. Kadının bacakları bütünüyle teslim olmuş bir halde iyice açılmıştı ve dışarıda bir şimşek patlaması yaşıyordu. Kalçalarını Sebastian'ın bekleyen diline doğru sallarken, uçak sallandı.

"Evet... evet... evet," diye haykırdı, soluk soluğa kalmıştı, kıvranıyordu. Orgazma ulaşırken çığlık çığlığa inliyordu ve Sebastian, bileklerini tutmasına rağmen yatağa gömülen pençeleri çarşafı parçalıyordu.

Kaderin son iniltilerini çıkarıncaya kadar onun tadına vardı. Daha sonra kendisine azap verse de, kadınınu yatıştırmak için onun sertçe sıkıldığı ipeksi bacaklarını öptü.

“Bastian?” diye mırıldandı Kaderin.

Nihayet kendini geri çeken Sebastian, oturmak üzere doğrulurken şaşkınlığını gizleme zahmetine girmedi. Kaderin de aynı duyguyu paylaşır gibi görünüyordu. “Şey,” devam etmeden önce yutkunmak zorunda kaldı, “bu konuda beceriksiz olmadığın kesin.”

Sebastian gururlandı ve rahatladı. Çok rahatladı. Ama şimdi gitmek zorundaydı. Sert erkekliğinin varlığını inkâr edemezdi. Ayrıca ona, dokunmaktan başka bir şey yapmayacağına söz vermişti. Onun da sevişmek istemesi gibi imkânsızın gerçekleştiği bir durumda bile, hiçbir şey için onu *karşılık vermek* durumunda bırakmak istemiyordu.

“Bastian,” diye tatlı tatlı mırıldandı Kaderin. “Sana dokunmak istiyorum.”

Sebastian başını salladı. “Sana istemeyeceğimi söyledim.” Oysa Kaderin yumuşak avcunu uzattığında, kalçaları kendiliğinden öne doğru geldi ve erkekliğini onun emrine verdi.

Toparlanıp onu reddetmeye karar verene kadar Kaderin çoktan pantolonunun düğmelerini açmıştı.

“*Bunu* ödüllendirmeden gitmene izin vereceğimi mi sandın?” diye fısıldadı Kaderin.

Kaderin erkekliğini kavrayıp çekti. Gördüğü manzara karşısında gözleri büyüdü.

Tanrılar, muhteşemdi. Ucu ılık ılık parlayan ve avcunun içinde nabız gibi atan erkekliği o kadar kalındı ki.

Başını kaldırıncı Sebastian’ın, elinin olduğu yere bakıp kızardığını gördü. Vampirin koyulaşan gözlerini yakaladığı zaman Sebastian’ın

yaptıkları şeyden onun da hoşlanmasını ve kendisini çekici bulmasını istediğini fark etti.

Kaderin, "Hissetme şeklini seviyorum," diye mırıldanırken bir yandan da parmaklarıyla çevresinde daire çiziyordu. Adam kısık sesle inleyinceye kadar avcunun içinde onu sıktı. "Çabalasam da sana dokunmadan duramam."

Erkekliğini boylu boyunca okşayarak, başını göğüslerine dokundurdu. Sebastian sarsılmaya başladı, bacakları titriyordu. Kaderin onu tenine değdiriyor, hatta göğüs ucunda dolaştırıyordu. Diğer eliyle de testislerine dokunuyordu.

Kaderin, Sebastian'ın çenesinin kasıldığını gördü ve avcunun içinde gidip gelerek buna bir son vermemek için kendini tuttuğunu hissetti. "Katja... ben... gelmek üzereyim."

"Evet!" Daha sert ve daha seri hareketlerle okşamaya devam etti.

"Böyle mi?" diye bağırdı Sebastian.

Kaderin, erkekliğinin başını sızlayan göğüs ucuna bastırdı.

"Ah, Tanrım..." Sözleri kaba bir haykırışla sonlandı ve Kaderin'e doğru boşaldı. Kaderin elini ileri geri hareket ettirdi ve sıcak sıvısının ilk temasında ürperdi. Kabin bir kez daha şimşeklerle aydınlandı.

Kaderin, Sebastian tamamen boşalıncaya kadar hareketine devam ederken, adam yaptığına inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Bunu beklemiyordum... bunu planlamamıştım."

Kaderin alt dudağını ısırarak, "Biliyorum," dedi.

Tek kelime daha etmeden kendini çeken Sebastian, erkekliğini pantolonunun içine sokarken kendine sinirlenmiş gibiydi. Lüks banyoya gitmek üzere ayağa kalktı ve elinde bir ucu ıslatılmış bir havluyula geri geldi. Kaderin'in yanına oturduğunda ne yapması gerektiğini gerçekten bilmediği belli oluyordu. Kaşlarını kaldırıp havluyu kaldırdı ve Kaderin gülümseyerek başını onaylarcasına salladı.

Uzandı, Kaderin'in göğüslerini hafif hareketlerle silerken, bakışları arzu doluydu. "Bunu yaptığımı inanamıyorum," diye homurdandı.

Yumuşacık dokunuşları Kaderin'i daha da rahatlatmıştı ve adamı şaşırttığından emin olduğu uyuşuk bir gülümsemeyle baktı. Hey, ne diyebilirdi ki? Bu gece ona ihtiyaç duymuştu ve Sebastian da onu adamakıllı tatmin etmişti. Üstelik tam anlamıyla birlikte olmadan...

Kaderin, onun yatakta kendinden emin ve deneyimli olmayışını oldukça seksi bulmuştu. Ne kadar haz duyduğunu saklamaya çalışmamıştı veya sözlerine dikkat etmeye çalışmamıştı.

İç geçirdi, vücudundaki tüm kaslar gevşemişti. "Bastian, bu gecenin mükemmel olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" Göğüslerinin tam karşısına geçmiş ve sanki olanlar kendi vücudunun dışında gerçekleşmiş gibi seyrediyordu. Bu, tüm hayatı boyunca tecrübe etmeyeceğini düşündüğü bir şeydi. Ve buna inanmak Sebastian'a zor gelse de Kaderin sanki daha mutlu olamazmış gibi görünüyordu.

Sebastian başını tekrar sallayarak durumu netleştirmeye çalıştı, sonra havluyu banyoya götürmek üzere ayağa kalktı. Geri döndüğünde banyonun kapısına dayanarak onu seyretti. Yan tarafına doğru yatmış, yarı uyur gibiydi ama başını kaldırıp Sebastian'a uyuşuk bir gülümsemeyle baktı. Ve o anda Sebastian'ın göğsünde bir hareketlenme oldu... Sızlıyordu.

Gösterişli eteği belinde toplanmış ve ufacak iç çamaşırı ayak-kabısının tokasına takılmıştı. Onu böyle yumuşacık ve rahatlamış görmek göğsünün tekrar sızlamasına neden oldu. Kaşlarını çatarak avcunun içini sertçe erkekliğine doğru bastırdı.

Kaderin, ismini mırıldanarak sırtüstü dönüp sanki arkasına yatması için onu kandırmaya çalışınca Sebastian'ın gözleri büyüdü. Hemen

gidip yanına oturdu. Evet, onunla uyuyacaktı. Çizmelerini çıkardı, gömleğini başından yukarı çekti ve uzanıp bütün perdeleri kapattı.

Yere iner inmez, Kaderin'in yola koyulacağını biliyordu. Ama şimdilik onu uyku için soymak dâhil, her yönüyle kadınıyla olmanın keyfini çıkarmayı planlıyordu.

İç çamaşırını çekip aldı ve ayakkabılarını çıkardı, sonra fermuarını açıp eteğini de çıkardı. Arkasına uzanıp battaniyeyi üzerlerine çektiği zaman, onun kekle ilgili bir şeyler mırıldandığına yemin edebilirdi.

Onu kollarına çekti ve yüzünü saçlarının arasına gömüp sımsıkı sarıldı. Kıtlıktan çıkmış, bolluğun içine düşmüştü, ortası yoktu. Kimsesi yokken, kollarında bir fantezi buluvermişti.

Onu kazanabilirdi. Bu geceden sonra kazanırdı. İyi bir koca, iyi bir baba olacağını biliyordu ama onu yatakta tatmin edip edemeyeceğinden endişe etmişti. Kaderin, onu memnun eden şeyi dışa vurmaktan utanmadığı için artık bu konuda kendine güvenebilirdi. *Tanrım, Kaderin istediğini ne güzel gösterdi.* Parçalanmış çarşaflarda yattıklarının gayet farkında bir halde güldü.

Kaderin derin bir nefes alıp esnedi. Sonra kendini sanki yapması gereken bir şeyi yaparken bulmuş gibi gerildi. "Bu gece hiçbir şeyi değiştirmez, vampir."

"Bunu istediğin kadar söyle, *Valkyrie*," diyerek saçlarını itti ve boynundan öperek Kaderin'in ürpermesine neden oldu.

26. Bölüm

"Günaydın, Katja."

Kaderin cevap olarak bir şeyler geveledi. Sebastian uyan-
dığında, Kaderin göğsünde uyuyordu. Gülerek bu duygunun tadını
çıkardı. Gelini bunu inkâr edecekti ama kendisiyle uyumaktan
hoşlanmıştı. Göğsüne düşen sarı saçlara, kollarındaki sıcak kadına
ve kendisine ait olmasının verdiği konfora alışabilirdi. Dün gecedен
sonra Kaderin artık onun muydu?

Kadın, ona bu güne dek hissetmediği en büyük hazzı yaşat-
mıştı ve aynı zamanda Sebastian'ın onda daha neler bulabileceğinin
ipuçlarını vermişti. Ona daha sıkı sarıldı. Kaderin'in söylediği şeyi
anlamayınca kollarını gevşetti. "Efendim?"

Kaderin uykulu bir ses tonuyla, "Neden sürekli canımı yak-
maktan korkuyorsun?" diye sordu.

Sebastian gözlerini tavana dikti. "Konu kadınlar olunca cüsemmin
bana pek yararı dokunmadı."

"Dün gece," diye mırıldandı Kaderin esnerken, "oldukça işe
yaradı."

İşe yaradı mı? Sebastian, onu omuzlarından tutup kaldırdı ve
Kaderin kanepeden kaldırılmış bir kedi gibi uykulu gözlerini kırıştırdı.

"Ne?" dedi Kaderin. "Bu yeterince iyi sayılmaz mı?"

Sebastian gülerek onu bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Nasıl oluyor da yerinde kullanılan birkaç kelime, asırların getirdiği endişeyi ortadan kaldırabiliyordu?

Kaderin doğruldu. "İndik mi?"

"Bir saat kadar önce. Rahatsız Etmeyin düğmesine bastım ve pilotlar gitti."

"Saat kaç?" Yataktan fırladı. Çıplaktı. Telaşla, duş almaya banyoya giderken giysilerini almak için yıldırım hızıyla çekmecesini çekti. *Çırılçıplaktı.*

Sebastian yatağın başucundaki saate baktı. "Burada saat altı kırk." Tam olarak neredelerdi? Tek bildiği panjurdan süzülen sinir bozucu güneş ışınlarının parlak olduğuydu.

"Saat yedide beni almaya bir araba gelecek!"

Sebastian kollarını başının arkasına koyup yaslandı, yüzündeki gülümsemenin erkeksi bir doyumunu simgelediğinin farkındaydı. Şimdiye kadar bir kadını giyinirken hiç izlememişti. Bir daha bundan mahrum kalmak istemiyordu.

Bir karısının olmasıyla ilgili hayali *buydu*. Onu giyinirken izlemek ve güzel vücudunun baştan çıkarıcı görüntüsünden keyif almak. Ama onunla yaşadığı gerçeklik hayalinden çok daha iyiydi.

Karısının tamamen iffetsiz veya yatakta edepsiz olmasını hayal etmemişti. Büyüleyici gözlerinin mutlak bir amaç ve dürtüyle yanabileceğini ya da arzudan gümüş rengine dönüşeceğini hayal etmemişti.

Kaderin, bileği çantasının askısına takılınca tökezledi ve olağanüstü bir asaletle toparlandı. Bir küfür savurunca Sebastian yine güldü.

Banyonun kapısına doğru giden Kaderin, kaşlarını kaldırarak ona baktı, ta ki Sebastian teslim olmuş bir şekilde ellerini havaya kaldıracaya kadar.

Kısa bir süre sonra Sebastian, Kaderin'in kendi hoş kokusuyla karışan şampuan ve sabunun hafif kokularını aldı. Sabunu pürüzsüz vücudunda dolaştırdığını hayal edince birden ayağa kalktı. Bir saniye bile kaybetmeden, pantolonunu çıkardı ve doğruca duşun içine ışınlandı.

Kaderin şaşkınlıkla çılgık atıp Sebastian'ın sertleşmiş erkekliğine doğru bir bakış attı, sonra kızaran yüzünü ona doğru çevirdi. Ne yazık ki tamamen durulanmıştı ve Sebastian daha ona dokunamadan hemen kendini duştan dışarı attı. Bir havluyla vücudunu, diğeriyle de saçlarını sardı sonra buharla kaplanmış banyodan telaşla çıktı. Sebastian, yatak odasındaki dolapların çarpma seslerini duyuyordu.

Sebastian, Kaderin'in kazanmayı neden bu kadar takıntı haline getirdiğini anlamıyordu. "Ödülü neden bu kadar çok istiyorsun?" diye suyun altıdan seslendi. "Anahtarın işe yaramayacağını sana yüzlerce kez söyledim." Kadınsı kokmayan, açılmamış bir sabun buldu ve etiketini çıkardı.

Kaderin hâlâ havlular içinde, tekrar banyoya girdi ve pembe diş fırçasına macun sıktı. Dişini fırçalarken, güçlükle anlaşılır bir şekilde, "Yarayacak," dedi.

Dişini fırçalayıp banyodan çıktığı sırada Sebastian da duştan çıkıp son havluyu aldı.

Kaderin, banyonun kapısından bir kez daha geçerken ona pantolonunu fırlattı. Sebastian kurulandı, pantolonunu giydi ve salona girdiğinde birden ona çarptı.

Bu kadar küçük bir yerde bunun olacağını bilmeliydi. *Dikkatsiz...*

Onu yakalamak için elini uzattı ancak Kaderin düşmekten geriye doğru çevik bir adımla kolayca kurtuldu. Elleri havada uçuşarak adamın göğsünde durdu ve orada kalan birkaç damla suyu sildi. Sebastian'a canı yanmış gibi bir ifadeyle bakmamıştı. Hayır, başını

kaldırıp göğsünü inceledi; dişlerini alt dudağına bastırırken gözleri gümüş rengine döndü.

Sebastian tam onu kucağına alıp yatağa götürmek üzereydi ki Kaderin titredi ve havlunun altındaki kalçalarını hafifçe sallayarak telaşla odanın diğer ucuna doğru gitti. *Tam bana göre.* Sebastian, tam kendisine göre bir dişle karını kaydattığı için birdenbire kadere saygı duymaya başlamıştı.

Kaderin gözden kaybolduğunda, giysi çantasındaki ipeksi iç çamaşırları Sebastian'ın dikkatini çekti. Çömeldi ve çantayı karıştırarak içinden küçücük siyah bir sütyenle onunla takım olan külotu aldı. Onları avcunda tutarak, ayağa kalktı ve önceki gece ipek külotunu sıyrışını hatırlayınca inledi. Oldukça ıslak olduklarını fark edince ürpermişti...

Kaderin yanına geldi; bir eli kalçasındaydı, diğer eliyle iç çamaşırları için uzanmıştı. Sebastian istemeyerek çamaşırlarını ona verdi. Kaderin arkasını dönüp havlunun altından giyinmeye başladığında, Sebastian, "Zamanda yolculuk konusunu biraz biliyorum. Ve bu anahtarın işe yaramayacağını da biliyorum. Genel izafiyet kuramı üzerinde hiç çalıştın mı?" diye yavaşça sorarken, öyle bir şey yapmış olacağını tahmin etmiyordu. Her kelimesinde başı biraz daha yana doğru eğiliyor ve oynayan havlunun kenarını gözetliyordu. Bir görüntü yakalamak için çabalamasına gerek yoktu çünkü Kaderin çamaşırlarını giyince daha doğrusu iç çamaşırının ipini yerine yerleştirdiğinde havluyu yere attı.

Sebastian iç geçirdi. Ayakları yine düşecekmiş gibi birbirine dolandı. *Bu kalçalar ölümüme sebep olacak.*

"Bu konuda biraz bilgim var," dedi Kaderin, sütyenini takarken. "Ve yirminci yüzyılın ortasından beri, zamanda yolculuk olasılığının genel izafiyet kuramıyla bağdaşabileceği, fizikçiler arasında yaygın bir şekilde kabul gördü."

Sebastian kaşlarını çattı. Belki de Kaderin'le o kadar yavaş konuşmamalıydı. Ama sonra kadının sözlerini tam anlamıyla anladı. Genel izafiyet kuramı, zamanda yolculuğa karşı olan tek kuramdı. "Öyle bile olsa zamanda yolculuk, enerjinin korunumu yasasıyla bağdaşmaz. Bir vakum oluşturmada maddeyi ve enerjiyi bir yerden bir yere taşıyamazsın. Yerinden oynatıp bir başka atmosfere de götüremezsın."

Kaderin düşük bel pantolonunu giymişti ve hafifçe eğildiğinde göğüsleri dışarı fırlayacakmış gibi duruyordu. Yarı giyinik bir halde ıslak saçlarını taramaya başladı. Sebastian yeniden yatak başlığına dayanıp gördüğü manzaranın keyfini çıkardı.

"Doğru. Ama yalnızca maddenin ve enerjinin küresel ölçekte birbirlerine bağlı olduğuna inanıyorsan," dedi.

Saçlarını tararken bir yandan da Sebastian'ın en sevdiği konuyu tartışıyordu. Bundan daha seksi olabilir miydi? Sebastian bir şekilde konuşmayı başardı. "Öyle olmalı. Kapalı bir sistemde her şey birbirine bağlıdır."

Kaderin dalgalı gür saçlarını tepesinde toplayınca Sebastian'ın öpmeye doyamayadığı zarif boynu meydana çıktı. "Dünya kapalı bir sistem değil," dedi kesin ve otoriter bir ifadeyle. "Diğer boyutlara, hatta İrfan gibi diğer toplumlara köprüleri var. Bazılarında bulundum."

Ne? diye düşündü Sebastian. Tanrı aşkına, bu konuda ona inanıyordu. Şimdiye kadar öğrendiği her şeye ters düşmesine rağmen.

Kaderin siyah ipek sütyeniyle odada salınırken Sebastian'ın hayata dair temel inançlarından biri yerle bir oldu.

Silkindi ve odaklanmaya çalıştı. Bu konuda Kaderin'i ikna etmek istiyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, onu etkilemek istiyordu. "Peki ya Büyükbaba Paradoksu? Zamanda yolculuk yapan biri kuantum mekaniği sayesinde kendi geçmişiyle ya da atalarıyla karşılaşır mı ne olur?"

"Kendi büyükbabasını öldürürse mi? Yani, eğer takyonlara inana biriyse..."

"*Takyonun ne olduğunu biliyor musun?*" diye sordu Sebastian neredeyse bağırarak.

Kaderin eline aldığı bluzunu giymeye hazırladı. Daracık kumaşın içine girerken, Sebastian, onun konuştuğunu duydu. "Atomaltı parçacığı. Işık hızından daha hızlı hareket eder." Kaderin bluzunu giyerken Sebastian açık kalan ağzını kapatmıştı.

"Bütün bunları nasıl anlıyorsun?" Ve bu kan kaynaması nasıl bu kadar doğru birine olabilmisti?

"Babam bir tanrıydı ve onlar genelde zeki olurlar. Bana da onlardan geçti."

"Tabii." Bunun hatırlatılmasından hoşlanmamıştı. Riora, ona, "Onun ne kadar yüksekte biri olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sormuştu. *Evet, Riora. Evet, var.* Bunu her gün daha da iyi anlıyordu ve bu da Sebastian'ı öldürüyordu. Toparlandı. "Takyonlar varsayımdır. Onların varlığı bilim kurallarını tehdit eder..."

Ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken ona doğru oldukça hoş bir gülümsemeyle bakarak, "Radyoaktivitenin yaptığı gibi mi?" diye sordu.

Sebastian uzun bir nefes verdi. Kaderin, bin dokuz yüzü yılların başında fizikçilerin radyoaktivite gerçeğini göz ardı ettiği zamana atıfta bulunuyordu. Kuantum mekaniği teorisi ortaya çıkıncaya kadar, fizikçilerin kafası karışmış bir haldeydi ve güç durumunda kalmışlardı.

"Zekice bir benzetme," dedi Sebastian etkilenmenin de ötesindeydi. Kaderin, vampiri ikna etmiş miydi? Hayır, geçmişe gidilip geleceğin değiştirilemeyeceğine dair başka düzinelerce teori vardı. Ama Sebastian aynı fikirde olmamaya razı olmuştu ve daha önce bundan hiç bu kadar memnun olmamıştı. Onu öpmezse ölecekti.

27. Bölüm

Sebastian, Kaderin'e doğru atılıp kollarından kavradı ve birlikte yatağa yuvarlandılar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kaderin ama sesini yeterince sinirli çıkaramadı, özellikle de onun muhteşem, ıslak göğsüne dokunduğundan beri bunu yapmasını isterken...

Dün gecedен sonra, onunla ilgili her şeyin muhteşem olduğunu biliyordu.

Giyinirken adamın, üzerindeki ateşli bakışlarını kaçırmamıştı ama baskısını hissettiği sertliğinden, bilim hakkında konuşmanın onu fazlasıyla etkilediğini anladı. Bilim. Şatosundaki o metinleri gördüğünde bunu anlamalıydı; belli ki onlar öylesine okuduğu kitaplar değildi.

Sebastian, Kaderin'in üzerinde doğrularak kollarını başının üstüne kaldırdı. Mağaradayken ve hatta bir önceki gece gücünü sergilemişti. Şimdiyse kollarını yatağa yapıştırmışken Kaderin, onun o sağlam, esnek bedeniyle kendisine sertçe sahip olacağını bir kez daha hayal etti...

Kaşlarını çattı. Sebastian sabah, "Konu kadınlar olunca cüssemin bana pek yararı dokunmadı," demişti. Kaderin, bu açıklamayla Sebastian'ın olanları hafife aldığına inanıyordu ve belki bir kadının -ya da kadınların- onu incitmiş olabileceğinden şüphelendi. Peki

neden şimdi onu inciten sersem fahişenin gözlerini pençeleriyle oymak gibi bir dürtüye kapılmıştı?

“Öp beni, Katja.” Dinlenmiş yüzü o kadar yakışıklıydı ki. Gülmseyecekmiş gibi görünüyordu. *Dayanılmaz.*

“Neden bunu yapmak isteyeyim?” diye sordu Kaderin.

“Beni öpmekten hoşlanıyorsun, Valkyrie.” Kibirli gibiydi.

Ah, Freya, hoşlanıyordu.

Ve sonra Sebastian gülümsedi. “Tanrım, seninle olmaktan keyif alıyorum.” Dudakları nefes kesici bir şekilde kıvrıldı ve bronz teniyle tezat oluşturan bembeyaz dişlerini, belli belirsiz görünen sivri dişlerini ortaya çıkardı. *Ona bakma.* Büyüleniyordu, ona alışıyordu ve ondan nefret etmesini sağlayabilecek şeyleri düşünüyordu. *O kan içiyor. Kan içiyor. Isırıyor!*

“Benimle olmaktan hoşlanmak zorundasın,” diye hatırlatma yaptı. “Ben senin Gelininim.”

Sebastian, Kaderin’in bileklerini bırakıp ayağa kalktı. “Tabii ki seni çok çekici bulmamın nedeni mistik dürtüler. Ne kadar zeki olduğunu fark etmemle hiçbir ilgisi yok. Ayrıca dün gece bana hayatımın en iyi cinsel hazzını tattırmanla da bir ilgisi yok.”

Kaderin, onun samimi ifadesini inceledi. “Gerçekten öyle miydi?”

“Seninle geçirdiğim o ilk sabah ve dün gecedен önce mi? Hiç böyle bir şey yaşamadım,” diye itiraf etti. Kaderin anlam veremese de ona inanıyordu. Daha seks bile yapmamışlardı. Mutlaka ona yılmışan ve onu her şekilde memnun etmek isteyen kadınlar olmuştu. Evet, bazen utangaç olabiliyordu ama aynı zamanda seksi, zeki bir aristokrattı ve de usta bir askerdi.

Kaderin, Sebastian utangaç bir ölümlüyken onunla tanışmış olsa onu bir samanlığın köşesine sıkıştırır ve tüm günahkâr emellerini gerçekleştirirdi.

"Peki ya sen, Katja?" diye sordu boğuk bir sesle. "Dün gece seni memnun ettiğimi söyle bana."

Utangaç biri için çok fazlaydı. Bu kez kızarıp yüzünü çeviren kişi kendisiydi.

"Ya öp ya da söyle. Yoksa seni bırakmam."

Kaderin hüsrana uğramış gibi bir ses çıkardı. "Ettiğini biliyorsun; oradaydın. Yıldırımlar yüzünden neredeyse uçağı düşürecektik!"

Sebastian ona doğru eğilerek boynuna doğru, "Ne güzel," dedi.

"Bunu neden sordun?"

Sebastian geri çekildi. "Çünkü bunun için bana ihtiyaç duymanı planlıyorum. Eğer arzu duyarsan," boynuna bir öpücük kondurdu, "arzunu dindirmem için bana gelmeni istiyorum."

Çok kibirliydi ama kendinden emin değildi, açık sözlüydü ama gizemliydi. Ve Tanrılar yardımcısı olsun ki bu tezatlar Kaderin'i çok etkiliyordu. "Peki ya sen?" diye sordu.

Parmaklarının tersini yüzünde gezdirdi. "Başka birini istemeyeceğimi biliyorsun."

"Neden... Neden ölmek istedin?" Kaderin bunu neden sorduğunu bilmiyordu ama birdenbire cevabını öğrenmek için yanıp tutuşmuştu. Sebastian neden yalnızdı?

"Ben... ille de ölmek istemiyordum. Yalnızca yaşamak için bir neden görmüyordum." Kaderin kaşlarını çatınca, "Bunu sana açıklayacağım. Günün birinde. Ama bu durum hakkında ne hissettiğimi hâlâ tam olarak bilmiyorum," diye ekledi.

Kaderin gözlerini kaçırды. "Sorun değil. Açıklamak zorunda değilsin."

Elini kadının yanağına bastırarak, yüzünü tekrar döndürmesi için okşadı. "Sana anlatacağım. Zamanla. İstedğin her şeyi. Aramızda hiç sır olmasın istiyorum çünkü... seninle evleneceğim."

"Ne? Yavaş ol!" Kaderin ondan hızla uzaklaştı, içine gerçek bir korku yayılıyordu. İşte bu yüzden bir önceki gecenin yaşanmaması gerekiyordu. Hatta birlikte hazırlandıkları bu sabahın da... Tıpkı işe gitmek için hazırlanırken birbirlerine kahve ve sandviç veren evli çiftler gibi davranıyorlardı. Tabii, ikisi de yemek yemiyordu ve çalışmıyordu.

Oysa evlilik konusunun bu kadar... kısa sürede ortaya çıkacağını düşünmemiştir. *Panik. Vampirle daha fazla oyun yok.* "Benimle evlenemezsin! Ben... ben bir putperestim!" diye geveledi.

Bu tamamen çılgınlıktı.

Öleceğim. Ve eğer ölmezsem, o zaman kız kardeşlerimi geri getirmeyi başaracağım...

Ani farkındalık hissiyle nefessiz kaldı.

Onları kurtarırsa, geçmişini değiştirdi. Ve Kaderin, Sebastian'la asla tanışmamış olurdu.

Kafası karışan Sebastian kaşlarını çatıp, "Ben de Katolik'tim," dedi. "Yine de seninle evlenmek istiyorum."

Sendeleyerek yataktan kalkan Kaderin, hızla eşyalarını bir çantaya tıktırdı. Titriyor muydu? "Bak, Sebastian, seni çekici buluyor muyum? Evet. Yalan söylemeyeceğim. Dün gece... keyif vericiydi. Gerçekleştiği için memnunum. Ama bu, tekrar olacağı anlamına gelmez. Seninle evleneceğim anlamına hiç gelmez."

"Evlenmeni ne sağlayabilir?"

"Sonsuza dek seninle yaşamak isteyeceğime dair kesin inancım. Ölümsüzlerin bu konuda çok dikkatli davranmak zorunda olduklarını anlıyorsundur, biz bugünden önce hiç sohbet bile etmedik. Ve dürüst olmak gerekirse, sana güvenmiyorum ve iki haftada, hayat boyu edindiğim inançlardan vazgeçmem."

"Neden benimle bir hayatı denemiyorsun?"

"Dönüşmemiş vampirler nükleer bomba gibidir. Bombanın kendisi kötü bir şey değildir. Ancak verebileceği zarar kötüdür. Arka bahçende bir tane olsun istemezsin."

"Yanıldığını kanıtlamam için bana bir şans ver."

"Sebastian, bugüne kadar hiç dönüşmüş bir vampir gördün mü? Görseydin, bir vampirin yanında uyanmayacağımı bilirdin."

"Sana karşı asla sadakatsiz olmam," dedi, sonra da kendini gerçeği ona söylemeye mecbur hissetti. "Ayrıca onları gördüm, rüyaların aracılığıyla."

Bunun hatırlatılmasından hoşlanmadığı aşikâr olan Kaderin sabrını güçlkle koruyor gibiydi.

"Ve bütün vampirler dönüşüyor. Ağabeyim dönüşmedi ve o doğruca bedenden kan içiyor."

Kaderin'in gözleri büyüdü. "Bu doğru. Myst'i becerirken öyle mi? Meclis sırları buraya kadarmış."

"Ağabeyim ona asla ihanet etmeyecek." Nikolai tüm hatalarına rağmen çok sadık bir adamdı.

"Hiç dönüşmesen bile, seni kabul edersem ve birlikte olursak, gelecekte sadece iki muhtemel akıbetimiz var. Ya ailemi arkamda bırakacağım. Ya da seni öldürecekler. Nokta. Geleceğimiz bu."

"Ama ağabeyim ve Myst..."

"Kraliçemiz geri döndüğünde, yaşamak için kaçıyor olacaklar."

"Furie mi?"

"Dur tahmin edeyim. Onu da gördün, değil mi?"

"Evet." İfadesi sertleşti. "Lanet olası, kolunu kırdı."

"Öyleyse onun korkusuz biri olduğunu gördün."

"Ondan korkmuyorum ve her zaman seni korurum."

"Ondan korkmalısın," dedi Kaderin, çileden çıkmıştı. "Tüm vampirlerin korkması gerekir. Yağmacılar elli yıl önce onu kaçırıp

okyanusun dibine zincirlediler. Elli yıldır tekrar tekrar boğuluyor, ölümsüzlüğü onu diriltse de her dakika yine boğuluyor ve onu kimse bulamıyor. Ama yaklaşıyoruz ve kurtulduğu zaman iki vampir ordusu arasında hiçbir ayırım gözetmeyecektir. Onu ikna etmenin bir yolu olmayacak. Çünkü dört milyondan fazla defadır ölüp dirilmeden önce de pek sağduyulu sayılmazdı."

"Bununla zamanı gelince ilgileniriz."

"Dur. Seni geri çevirmemin üç ana sebebinin ikincisini öğrenmek istiyor musun? Baskı. Baskıya karşı iyi tepki vermem." Çantasını kapı ve sapını omzuna attı.

"Bekle, gitmeden önce." Kaderin'in dairesine ışınlanıp yumurtayı sakladığı çekmecedен özenle aldı ve sonra tekrar yanına ışınlandı. "İşte."

"Tabii ya." Kaderin saçını kulağının arkasına atıp ona uzandı. "Ben de tam bunu sormak üzereydim."

"Hayır, değildin," dedi Sebastian, haklı olduğunu biliyordu.

"Öyleydim." Kalbine doğru kaldırdığı yumurta kaybolunca bir kez daha uzaklardan koku geldi. "Çünkü diğer iki basiliski öldürüp öldürmediğini merak ediyordum."

Yalan söyleyemem. Kaderin'in, kendisini zayıf biri olarak göreceğini bilmesine rağmen. Avcunu ensesinde dolaştırdı ve yüzünü çevirdi. "Birini öldürmek zorunda kaldım. En küçüklerini ise... öldürmemeye karar verdim."

Sebastian, ondan her türlü tepkiyi beklerdi ama hayal kırıklığına benzer ses çıkarması ve işaret parmağını uzatması bu tepkilerin arasında yer almıyordu.

"Tabii öyle yaptın," dedi Kaderin bıkkın bir ifadeyle. "Kal ya da git, ne istiyorsan onu yap ama benim işim var."

Sebastian öfkeleniyordu. "İkisini de öldürmemi mi tercih ederdin?"

İşaret parmağı bir kılıç gibi hâlâ kalkık bir halde, "Hayır! Ama birdenbire soylu ve... anlayışlı olmaya başladın. Ve sen... böyle... böyle bir... vampirsin!" dedi. Bir şey düşünür gibi kaşlarını çatı. "Ve bana kim olduğunu söyleyebilirdin!"

Bu da nereden çıktı? "Daha o ilk sabah sana adımlı söyledim."

"Ama *kim* olduğunu söylemedin!"

Kaderin odadan hızla çıkarak güneşin aydınlattığı ana kabine geçerken, Sebastian büyük bir şaşkınlık içerisinde başını geriye attı.

Gidiyordu ve Sebastian çok istemesine rağmen onunla birlikte gidemiyordu. Ve güneş yüzünden onun uzaklaşmasını bile seyre-demiyordu.

Kaderin gittiğinde, Sebastian sanki bir parçasını kaybetmiş gibi hissetti. Önemli bir parçasını...

Kafese kapatılmış ve hayal kırıklığına uğramış gibi hissediyordu. Uçağın duvarını yumrukladı ve iç paneli kırdı. *Lanet olsun, onu takip etmek istiyorum.*

Gobi Çölü, Afrika

11. Gün

*Ödül: Gençlik Pınarı'nın suyu, sonsuz miktarda,
yedi puan değerinde*

Kaderin, Gençlik Pınarı'nın olduğu vahayı bulmak için otuz iki kilometre yol almıştı. Sihirli suyu Aquafina şişesine doldurmuş ve kalbinin üzerinde tutarak göndermişti.

İrfan'daki herkes Pınar'ın dünyanın her yerindeki çöllerde gezdiğini bilirdi. Örneğin Florida'mn ucundaki tarıma elverişsiz bataklığa yerleşmezdi. İstilacılar ve deli fikirleri. O zamanlar kız kardeşleri buna nasıl da gülmüşlerdi.

Dönüşte Regin'in onun için uçakta bıraktığı iPod'u dinleyerek yavaş yavaş yürüyordu. Zaten kumda koşmak da yürümek kadar rahatsız ediciydi. Güneş çölü kavuruyor ve bölgenin sürekli elli beş derecede kalmasını sağlıyordu. Ölümle pençeleşen kum, güneşe lanet okuyor gibiydi.

Her şeye rağmen yine de güzel bir gündü. Mesela hâlâ hayattaydı.

Bu sabah dışarı çıkıp arabasına bindiğinde onun daha sakin olacağını ve söylediklerini teyit edeceğini umarak Nix'i aramıştı. Ama çoğu zaman olduğu gibi Nix'in yine aklı başında değildi. Sıraya dizdiği bütün kâğıt hayvan şekillerinden ve İrfan'la ilgili kitaplardan delirmiş gibi konuşup durmuştu. Anlaşılan, Nix öngörüsünü hatırlamıyordu. Kaderin, "Öyle mi?", "Ne kadar iyi," gibi zorunlu cümleleri kurduktan sonra, "Tatlım, en yakınında kim varsa onunla konuşmama izin ver," dedi.

Nix'in içine doğan bu hisse rağmen Kaderin karamsarlığa kapılamıyordu. Önceki gece Sebastian'ın sıcacık kollarında, kâbus görmeden o kadar derin bir uyku çekmişti ki... Sebastian onu fazlasıyla memnun etmişti.

Ölümünün an meselesi olduğunu bilen biri başka ne yapabilirdi ki?

Evet, bir vampir tarafından tatmin edilmişti. Rakiplerini bir dal parçası gibi koparıp cehenneme gönderebilecek şiddeti ve gücü sergileyen savaşı ve beyefendi bir vampir. Bu yetmiyormuş gibi genç bir ejderi bağışlama anlayışına da sahip biri...

Ayrılacakları gerçeğiyle onu berbat bir halde bırakmıştı. Ve muhtemelen Sebastian'ın kafası hâlâ kendi ipe sapa gelmez laflarıyla meşguldü. Bu da Kaderin'i memnun ediyordu.

Bir başka kum tepeciğine tırmanırken, Sebastian'a âşık olmasının mümkün olup olmayacağını merak ediyordu. Eğer öyleyse zamanlama çok kötüydü. En sonunda önemseyebileceği bir adam bulmuştu ve asla onunla bir geleceği olamayacaktı.

Eğer ölmezse ve eğer kardeşlerini kurtarırsa, geçmişi –geçmişini– değiştirecekti. Hiçbir zaman soğuk ve duygusuz olmayacaktı ve asla bir vampiri öldürmek için o ücra Rus şatosuna gitmeyecekti. Ve bir şekilde, Sebastian ölmeden önce onunla asla gerçekten tanışmayacağını biliyordu.

Tüm bunları anlamaya çalışırken delirebilirdi.

Dolayısıyla bunu denemeyecekti. Bunun yerine bir önceki gece yaşadıklarını aklına getirirdi...

Ansızın vampirin belli belirsiz varlığının, arkasına ışınladığı hissine kapıldı. Bir saniye sonra, "*Lanet olsun,*" dediğini duydu. Ve gitti.

Sebastian, onun gülümsediğini göremedi.

28.

Bölüm

Medellin, Kolombiya

17. Gün

*Ödül: İlk kez Mezopotamya'da yapılmış olan,
altın ve opal bir yüzük, on iki puan değerinde*

Kaderin'in o akşamki görevi, Kolombiyalı bir uyuşturucu lordu olan Rodrigo Gamboa'ya, aslında ona ait olmayan yüzüğü almak için yeterince yaklaşmaktı. Adam kraliyet ailesi kadar iyi korunuyordu.

Aşırı tedbirli olarak adı çıkmış olan Gamboa, söylentilere göre İrfan kanuna sahipti. Genellikle hep geceleri dolaşıyordu ve ikametgâhına girmek mümkün değildi, bu yüzden Kaderin onun bir süre aynı mekânda bulunacağı nadir etkinliklerden biri olan Descanso'nun -Gamboa'ın para akladığı en yeni kulübünün- büyük açılışına katılıyordu.

Fakat İrfan etkinliklerinin aksine Leydi Kaderin, sıranın en sonunda içeri girmeyi bekliyordu.

Bu görevin en zor yanı, kulübün insanlarla dolu olmasıydı. İnsanları İrfan'a karşı kıskırtacak bir gösteriden kaçınarak adamı almak gerekiyordu, yoksa elenirdi.

Gamboa'nın düşüncesizce davranmasını sağlayıp kulüpten çıkarken kendisine eşlik etmesi için onu ikna etmeliydi, sonra arabada yalnız kalınca da yüzüğü alırdı. Eğer ödülü insanların içinde almaya çalışırsa, dışarı çıkmak için kavga etmek zorunda kalırdı ve sıradan bir kulüp çocuğu olmadığı kesinlikle ortaya çıkardı. Kahrolası kulakları ve arabaları fırlatabildiği gerçeği onu ele verirdi.

Dolayısıyla bu gece onunla yakınlaşmayı planlıyordu.

Dağcı botları ve ağır çantaları gitmişti. Kılıcı oteldeki yatağının altındaydı. Çok daha farklı araçları vardı.

Bir adama sessizce yakınlaş. Bir kadındı. *İki keşe iki dört eder.*

Bunun iyi tarafıysa, Bowen'ın burada olmayacağına bahse girebilirdi.

Ama öncelikle kulübe girmek zorundaydı.

Dur biraz! Sıranın ön tarafındaki Cindey miydi? Ah, hayır. Bu dayanılır gibi değildi ve Kaderin oraya fırlayıp Cindey'i ensesinden tutup atamazdı da. Cindey sanki Kaderin'in keskin bakışlarını hissetmiş gibi, eğilip ona doğru kibirle el salladı.

Sirene saldırmamalısın... saldırmamalısın...

Birdenbire Kaderin'in incecik ve izi sürülemez cep telefonu çaldı. Telefonu küçük çantasından çıkarınca, Myst'in aradığını gördü. "Hey, Myst, nasılsın?" dedi. "Savaş lordunla evlendiğine göre sana bir tebrik borcum var gibi görünüyor."

Myst iç geçirdi. "Senden saklamak benim fikrim değildi. Ama yine de sana birkaç hafta geç söylemenin bir zararı dokunmayacağını düşündüm. Özellikle de Nikolai'la kaçıp evlendiğimiz için..."

"Ah. Putperest töreni mi?"

"Resmî nikâh."

"Harika, sanırım."

“Demek, Sebastian’ın Gelinisin.” Kaderin inkâr etmeyince, “Aranızda neler oluyor?” diye sordu.

Kaderin, sıranın ön tarafını görmek için ayak parmaklarının ucunda yükseldi. “Hiçbir fikrim yok.” Çölden beri onunla sadece birkaç akşam karşılaşmıştı. Dünyanın etrafında zikzak çiziyordu ve Sebastian onu iki kere de güneşte yakalamıştı. Bir araya geldiklerinde Sebastian ona karşı çekingen, hatta soğuk davranmıştı ki bu da kendisinin evlenme fikrine karşı gösterdiği sinir bozucu tepkiden sonra Kaderin’i şaşırtmamıştı.

Bu sıra neden bu kadar uzundu? İçeri girip bu görevden bir an önce kurtulmayı umuyordu. Eğer Sebastian ortaya çıkarsa, Gelinin flört etmesinden ve kıyafetlerinden hiç hoşlanmayacaktı. Yine de Sebastian’ın öfkesine maruz kalmak, sinir bozucu bir kurtadamlar buluşmaktan daha iyiydi.

“Sebastian şu anda Nikolai’la birlikte. Ayrıca son birkaç günkü sohbetlerinden duyduğum kadarıyla, Sebastian senin anılarını biliyor,” dedi Myst. “Kanını içmesine izin mi veriyorsun?”

“Ah, Freya’nın aşkına, benimle dalga geçiyor olmalısın!” diye bağırdı Kaderin, ardından çevresine bakındı ama kuyrukta önünde duranlar onu dinlemiyordu ve arkasında da kimse yoktu. Daha alçak bir ses tonuyla, “Beni ısırdı. Kazayla,” diye itiraf etti.

“Bak, Kad. Ben, Nikolai’la çok mutluyum ama bunun bütün Valykrieler’in, bütün vampirlerle mutlu olacağı anlamına gelmediğinin de farkındayım. Ve emin değilim... Sebastian’ın sana ne kadar uygun olduğunu bilmiyorum. Özellikle de yapmaya çalıştığın şeyle ilgili. Senin sevdiklerini kurtarmak için her şeyi yapmak zorunda olduğunu onun pek anladığını sanmıyorum. Onuru uğruna ölmeyi tercih eden tipte biri.”

“Bunu anlamıştım.”

“Kardeşinin acı çektiğini görmek Nikolai’yı mahvedecektir ama senin bir hata yapmana izin veremem. Ona karşı tedbiri elden bırakmayacağım, henüz değil,” dedi Myst. “Ve tabii bir de Furie konusu var ki...”

“Myst,” diye araya girdi Kaderin. “Şu anda bu konu hakkında konuşamam. Bana bir iyilik yapmak ister misin? Bu akşam Sebastian’ı benden uzak tut.”

“Bunu nasıl yapabilirim?” diye haykırdı Myst. “Onun ilgilendiği tek şey senle ilgili daha fazla bilgi toplamak.”

“O zaman ona bir şeyler anlat. Ama lütfum dışındakileri. Ve Dasha ve Rika hakkında da bir şey söyleme.”

“Anlatacak başka bir şey kaldı mı ki?”

“Çok komiksin, Myst.”

“Bunu sen istedin, *Yufka Yürekli Kaderin*,” diyerek Kaderin’in utanç verici ilk lakabına atıfta bulundu. “Tedbiri elden bırakmamlısın,” diye ekledi.

Kaderin telefonu kapatıp çantasına koyar koymaz, kuyruğu gözden geçiren, kulübün iri yanı koruması onu fark etti.

İşin garibi, adam kısacık eteğine bakacağı yerde, saçlarının altında saklı sivri kulaklarının olduğu bölgeyi arzuyla süzüyordu.

Fakat sonradan Kaderin’i sıradan çıkarıp içeri girmesine izin verdi.

Kaderin, Cindey’nin yanından geçerken sanki ona acırmış gibi yüzünü buruşturdu. “Anlaşılan sokak fahişesi tarzı bu gece pek kabul görmüyor, Cin.”

Sebastian nihayet Nikolai’ı ve o gece tuhaf bir şekilde fazla konuşkan olan Myst’i Blachmound’ta bırakıp Kaderin’in yanına ışınlandığında, kendisini gördüğü hiçbir yere benzemeyen bir gece kulübünde buldu.

Bu, Kolombiya'daki görev olmalıydı. Kaderin'in seçmeyeceğini umduğu görev.

İşığa benzeyen lazerler yuvarlak tavanın üzerinde hızla hareket ederken garip desenler ortaya çıkıyordu. Dans pistinin üzerinde yan giyinik dansçıların olduğu kafesler sallanıyordu.

Kafesler, Sebastian'a son gördüğü rüyayı hatırlattı.

Rüyasında Kaderin, mahkûm bir adama doğru gidiyordu. Dö-vülmüş bedeni kırklar içinde olan adam, gençti. Başını kaldırmadan, "Öldür beni," diye homurdanmıştı.

Kaderin gülümsüyordu. "Tabii ki asalak." Sesi tatlı tatlı çıkı-yordu. "Birkaç ay içinde."

Adam hıçkırarak ağlamaya başlamış gibi bir ses çıkardı.

"O zaman, belki güneş varken kaçmana izin verebilirim," diye devam etti Kaderin. "Sen daha ölmeden, içindeki organlar erir ve derinin altına dolar. Ancak, o zamana kadar çoktan ışığa doğru ümitsizce emekliyor olursun."

Kaderin yine bir şey hissetmemişti. Ne acıma, ne vicdan azabı ne de nefret.

Sebastian uyandığından beri bir türlü üzerinden atamadığı bir tiksintiyle doluydu. Bu rüyaları sormak için Nikolai'ı ziyaret etmiş, o da, Kaderin'in anılarını yorumlamaması konusunda kardeşini uyarmıştı. Ama Sebastian o sahneyi nasıl yanlış yorumlayabilirdi ki? O kadar netti ki.

Kaderin'in acımasızlığını anlıyordu ama bunu rahatlıkla izle-yemezdi.

Kaderin'i gözetlerken ona iki kez bakmak zorunda kaldı çünkü onu güçlkle tanıdı.

Gözlerine koyu mavi kalem çekmişti ve dolgun dudakları ışı l ışı l parlıyordu. Üzerinde kasıtlı olarak sütyeninin dantelini ortaya

çıkaran açık yakalı bir gömlek vardı. Ve eteği o kadar kısaydı ki Kaderin bir grup insanla birlikte bir masaya otururken Sebastian onun esnek ve gergin bacaklarının yukarısındaki kalça kıvrımına kadar görebiliyordu. Dizine kadar gelen siyah çizmelerinin baştan çıkarıcı topukları vardı.

Bu şekilde giyinmek şöyle dursun, onun burada bulunmasına bile çok sinirlenmesine rağmen görüntüsü Sebastian'ın erkekliğinin bir anda sertleşmesine yetmişti. O anda bir karar verdi; bu çizmeleri giydiği bir gece onun içine girecekti.

Kaderin gülüyor, eğleniyor gibi görünse de bunu zorla yapıyor gibiydi. Giyiniş tarzına bakınca taş Kolombiyalıdan nasıl almayı planladığı açıkça belli oluyordu. Myst'in konuşmaya bu kadar hevesli oluşuna şaşmamak gerekirdi.

Gözlerini Kaderin'den çekebildiğinde, çevresindeki bütün erkeklerin onun ya yüzünü ya da vücudunu arzuyla süzdüklerini gördü. Sebastian yumruklarını sıktı. *Önce hangisini öldüreyim?..*

"Belki de oturmalısın," dedi arkasından bir ses. Sebastian arkasına dönünce karşısında iki peri buldu. "Kaderin bir süre meşgul olacak."

Sebastian tam zamanında dönerek bir adamın Kaderin'in yanında bittiğini ve kolunu omzuna attığını gördü. Eli neredeyse Kaderin'in göğüslerinin üzerini okşuyordu ve Sebastian hayatında ilk defa öldürme *ihtiyacı* içindeydi.

İlk peri Sebastian'a doğru sokuldu. "Zaman geçirebiliriz. Vampir, Valkyrie'yi boşver. Bizim için de yasak meyvesin; eğer bu nedenle onu cazip buluyorsan tabii."

Sebastian zonklayan kulakları yüzünden onları güçlkle duyuyordu. "O yanındaki, Kolombiyalı mı?" diye hırladı.

"Evet o."

O pi, Kaderin'in üzerine doğru kaykılmıştı ve elini bacaklarının st kısmında koyup parmaklarını eteğinin kenarında gezdiriyordu.

Sebastian fkeden kudurmuştu. Bu, kan kaynamasının bir belirtisi olmalıydı. Daha önce hiç bu kadar fkelenmemişti. Hem de hiç.

O adam, benim olan şeye dokunuyor.

29.

Bölüm

Sebastian öfkeden kararmış gözlerle insanların arasından ona doğru yürüdü. Sebastian olay çıkarmadan önce Kaderin özür dileyerek kendini hızla dans pistinin arkasına attı.

Sebastian onu yakalayıp, kolundan kavradı ve siyah duvarın yanındaki karanlık bir noktaya sürükledi. "Tanrı aşkına, sen ne yapıyorsun?" Köpürmüştü. "Sana dokunmasına izin verdin!"

"Asıl sen ne yapıyorsun?" diye bağırdı Kaderin. Eğer Sebastian gelirse, bu durumdan hoşlanmayacağını biliyordu ama tartaklanmak yerine ona açıklama yapmak için bir şans olacağını da düşünmüştü. Sebastian, sanki onu bir hokey takımıyla yatakta bulmuş gibi davranıyordu.

Başlangıçta onun deliye dönmüş tavrından ve öfkesinden serseme dönmüştü. Ama Sebastian, onu oradan ışınlamaya kalkışınca ki bunu az kalsın başarıyordu, Kaderin'in tepesi attı. "Bırak beni!" Vampirin elini, kolundan çekti. "Demek yardım ediyorsun, eğer o Kolombiyalı buradan bensiz çıkarsa..."

"Onunla birlikte çıkmayı mı planlıyorsun?" diye bağırdı ve Kaderin'in omuzlarını kavrayıp bir kez daha onu ışınlamaya yeltendi. Kaderin, ona karşı gelince Sebastian etrafa bakınarak gözlerden uzak bir yer aradı, daha sonra kadını iki sandalye ve üzerinde bir telefonun

olduğu raf bulunan kabin benzeri bir yere sürükledi. Arkalarından kapıyı hızla kapattı ama müziğin uğultusu hâlâ duvarları titretiyordu.

“Onunla birlikte gitmeyi nasıl düşünürsün?”

Kaderin dişlerini sıkıp, “Ne yaptığım seni ilgilendirmez,” dedi.

“Kahretsin! Elleri her yerinde dolaşıyordu ve sen, sana dokunmasına *izin* mi verdin?”

“Eğer sana cevap veririm, bilmeye hakkın olduğunu kabul etmiş sayılırım. Hakkın yok.”

“Kolombiyalıdan yüzüğü alırım,” dedi Sebastian çabucak. “Yarına ışınlanır, yüzüğü alır ve tekrar ışınlanırım.”

“Bu yasak. Efsanelerin ne olduğunu biliyor musun?” Sebastian cevap vermeyince devam etti. “Bazı İrfan yaratıklarının dikkatsiz davrandıklarındaki göze batan örnekler. Her efsane, kaybetmekle eşdeğerdir. Riora, böyle tehlikeli bir şey için seni diskalifiye etmekle kalmaz, aynı zamanda *cezalandırır*.”

“Bu mu yani? Bana başka bir adamla eve gideceğini mi söylüyorsun? Üstelik sana dokunduğunu görmeme rağmen.” Sebastian, onu boğazlayacak gibi duruyordu.

Kaderin çenesini kaldırıncı Sebastian’ın gözleri kısıldı. “Duygularını geri kazanmış olabilirsin ama hâlâ soğuk bir kadınsın, Kaderin. Kalpsiz.” Ensesini tuttu ve onu kendine yaklaştırdı. İkisi de güçlükle nefes alıyordu ve soluklarının sesi gümleyen müziği bastırıyordu. Kaderin karşı koyamadan, Sebastian onu kaldırıp rafın üzerine oturttu ve eteğini sıyırdı. Altında bir şey olmadığını görünce inledi, öfkeden deliye dönmüştü.

“Buraya onu becermeye mi geldin?” İki eliyle Kaderin’in başını kavrayarak dudaklarını saçlarında gezdirdi. “Onu ısırdığımı mı görmek istiyorsun? Öldürdüğümü? Sana sahip olursa o ölümlünün yaşamasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

"Sebastian, dur..."

Avcunu Kaderin'in bacaklarına bastırırken, onu cezalandırır gibi sertçe öptü. Kaderin'in vücudu gerilmişti ama sonra yavaşça isteği dışında ve mantığına karşı gelerek vampire karşılık vermeye başladı.

Kaderin'in solukları hızlandı. "Bunu yapma."

Sebastian öfkeden ve hırsdan titremesine rağmen kadının bacaklarının üst kısmına doğru çıkan parmakları nazikti.

"Dokunmamı istiyor musun, Kaderin? Hissetmek istiyor musun?"

Bunun olmaması gerekiyor... Şimdi değil, burada değil... Lanet olsun. Kendine görevi hatırlatmasına rağmen, kendini vampire karşılık verirken buldu.

Öfke Sebastian'ın içini kavuruyordu ve onun, kendine ait olduğunu bir şekilde ilan etmek üzere Gelininde bir iz bırakmak için inkâr edilemez bir ihtiyaçla dişleri sivrileşti. Kan kaynaması bir kez daha devreye girmişti.

Dişleri Kaderin'in boynuna geçmek için sızlarken, Sebastian buna uzun süre karşı koyamayacağını ve çok yakında vahşice teninin tadını alacağını biliyordu.

Neden karşı koyması gerekiyordu ki? *Eğer bir başka adamla gitmek istiyorsa, benim izimi taşıyacak...*

Zarif boynunu öptü, elleri bacaklarının yukarısına doğru çıkarken dudakları da boynunda geziniyordu. Burnunu boynuna sürtüyor, kadınlığını okşayarak ıslaklığını tekrar tekrar uyarıyordu. Parmağını içine doğru bastırınca elleriyle Sebastian'ın omuzlarını kavrayan Kaderin haykırdı ve pençelerini adamın tenine batırdı. Sebastian parmağını ikinci kez onun içine sokunca Kaderin, kalçalarını ileri geri oynamaya başladı.

Yeter... Sebastian buna daha fazla dayanamazdı.

Dişlerini coşkuyla Kaderin'in boynuna batırdı ve duyduğu zevkten az kalsın arunda boşalacaktı. Kanının sıcaklığında ve ona özgü olan tadında kaybolmuştu. Sızlayan dişlerini saran teninin gerginliğinde kaybolmuştu, ta ki Kaderin'in, parmaklarının çevresindeki bedeni ani bir orgazmı gerilene dek...

Gelini ısırtmasından orgazm olmuştu.

Çıglıklarını bastırmak için elini Kaderin'in ağzına koymayı zor akıl etti.

Kadınlığı parmaklarının etrafında kasılmaya devam ederken Sebastian tenine doğru azgın bir şekilde hırlayarak, onu sertçe emdi. Onu içme hissi harikaydı. Sanki kaçınılmaz olan bir şeyi yapması için içgüdüleriyle ödüllendiriliyordu.

Ama daha yoğun içmemek için kendini tuttu. Daha sonra onu yatağına aldığı anda, kanını içmek için kendini serbest bırakacaktı.

Parmakları gibi, dişlerini de yavaşça çekerek boynundaki izi yaladı. Kaderin sanki yenilmiş gibi sarsılınca Sebastian ısırtıcı sadece bir anlığına bile olsa onu kendine ait kıldığını fark etti.

Kaderin gözleri büyümüş, dudakları aralanmış bir halde parmak uçlarını vampirin açtığı izin üzerinde gezdirdi. Onu şoke etmişti. Güzel.

Kaderin, aniden uykudan uyanmış gibi Sebastian'dan uzaklaştı. Saçlarını telaşla çekiştirerek boynunu kapattı, sonra da eteğini düzeltti.

Bakışlarını Sebastian'a çevirdiğinde, gözleri sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi üzerinde gezindi. Yüz ifadesi, ondan iğrendiğini söylüyordu âdeta. "Dönüşüp dönüşmeyeceğin umurumda değil. Kanımı içmeye hakkın yoktu."

"Ah, Kaderin önemsemiyor gibiydin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Sebastian'ın kaşları çatıldı. "Ne için?"

Kaderin'in ses tonu sakın ve ciddiye. "Bunu kolaylaştırdığın için. Beni bir vampiri kabul etmeye özendirecek bir şeyin olmadığını görmemi sağladığın için."

"Neden ölmek istediğimi öğrenmek istemiştin," dedi Sebastian. "Çünkü kendimi senin gördüğün gibi görüyordum. Kontrol edemediğim nedenler yüzünden benden nefret ediyorsun, benim de nefret ettiğim nedenlerden. Oysa şimdi tepkini görmek, yanıldığımı açıkça ortaya koyuyor. En azından beni kendimden nefret etmekten kurtarmış oldun." Bu gecedен sonra artık sokakta yürümekten utanmayacaktı. Kendisine onun gördüğü gibi bakmayı reddediyordu.

"Bunun sadece kana susamışlık olduğunu mu düşünüyorsun? Binlerce yıldır karşılaştığım erkeklerin ya da sonsuza dek karşılaşacaklarımın yerine seni seçmemi gerektiren bir neden bulabilir misin? Yapamazsın." Gözlerine baktı. "Bu bir vampir olmandan daha fazlası."

Bu Sebastian'ı can evinden vurmuştu. Kaderin, neden onu ölümlü hayatı boyunca karşılaştığı diğer kadınlardan farklı görsündü ki?

Gelini olduğu için Kaderin'i sürekli istiyordu; aslında onda olmayan şeyleri varmış gibi görüyordu. Daha sonra bu kısır döngünün içinde, Kaderin'in asıl doğası Sebastian'ın umutlarına ihanet ediyordu.

Sebastian, onu kazanamazdı.

Sonsuza dek onunla savaşıyor olacağım. Kendisini bekleyen buydu işte. Bu düşünce Sebastian'ı tüketiyordu.

"Bundan usandım. Senden." Elini, Kaderin'in başının üzerinde duvara koyarak ona doğru eğildi. "Haklısın. Her şey hakkında. Beni kabul etmen için bir neden yok. Ve sırf Gelinim olduğun için seni istemeye mecbur kaldığımı söylediğinde de haklıydın. Sana karşı zoraki bir tutku duyuyorum. Bu konuda seçme hakkım olmadı."

"Sanki farklı düşünmen için sana neden vermişim gibi davranıyorsun," dedi Kaderin. "Benimle vakit harcamaman gerektiğini sana başından beri söylüyorum."

Sebastian onu ensesinden tutup kendine bakmaya zorladı. "Beni bir daha asla görmek istemediğini de her fırsatta söylüyordun. İsteddiğini yapacağım. Birine ışınlanan ilk vampirim ve Gelinimden vazgeçerek de bir ilk olacağım." İnsan kadınlar belirgin bir arzuyla onu süzmeye başlamıştı ve bu durum, o anda gelinin yüzündeki tiksintiyle gözle görülür bir şekilde ters düşüyordu. Sebastian o kadınlardan birini alabilirdi. Ya da birkaçını.

Kaderin'i öfke ve şiddetle öptü. "Bunun için binlerce kadını düzmem gerekse de, seni unutacağım." Onu bıraktığında yüzünde gördüğü bomboş ifade Sebastian'ı daha da sinirlendirdi. "Belki de İrfan'daki bir kadınla başlarım."

Kaderin'in gözlerindeki gümüşü ışıltıyı hayal mi etmişti? "Eğlenmene bak."

"Eğer buradan o insanla ayrılırsan, ben de yalnız ayrılmayacağım."

Kaderin kabinden çıktığında Sebastian'ın gözlerini üzerinde hissediyordu; gömleğinin yakasını kaldırdı. Onu ısırmıştı. Kazayla değil. Nazikçe değil. Daha da kötüsüye, kendisinin arzusuyla karşılık verdiğini gizleyememiş olmasıydı.

Sebastian onu ısırmıştı.

Ve Kaderin, bundan inanılmaz *keyif* almıştı.

Sebastian'dan bu yüzden nefret ediyordu. Uzun hayatı boyunca ısırılmamıştı ve Sebastian, rezil bir bar kabinde onu ısırmıştı. Bu durumdan ve ona karşılık vermiş olmasından iğreniyordu. Bu gece midesini bulandırıyor ve bir an önce sonlandırmak istiyordu.

Gamboa'nın masasına döndüğünde Cindey'i, adamın yanında otururken buldu.

Bu hiç hoş değildi.

"Sen." Parmağıyla Gamboa'yı gösterdi. Sebastian'ın dokunuşları yüzünden sesinin kısık çıktığını, saçlarının darmadağınık olduğunu ve gömleğinin ince kumaşının altından sert göğüs uçlarının belirginleştiği biliyordu.

Gamboa gözlerini ona dikti, sersemlemiş gibiydi, silkelenip Cindey'nin kolundan kurtuldu ve ayağa kalktı. Yenilginin farkına varan Cindey, Kaderin'e ters bir bakış atarak içkisini bitirdi.

Gamboa büyülenmiş gibi yanına geldiğinde Kaderin, "Beni başbaşa kalabileceğimiz bir yere götür," diye mırıldandı.

"Ta-tabii." Arabasının getirilmesi için telaşla uzaklaştığında, Kaderin, Cindey'nin yanından geçerken, "Neden şarkı söylemedin ki?" diye mırıldandı.

"Buradaki beş yüz erkek şarkımı duyacaktı," diye sabırsızca cevap verdi Cindey. "Ayrıca, dünyadaki en güçlü uyuşturucu mafyasının başındaki adamın ömrü boyunca bana meftun olmasını tercih etmiyorum. Ama size iyi şanslar."

Cindey hızla dönüp uzaklaştıktan hemen sonra Gamboa tekrar Kaderin'e katıldı. Dışarı çıkarlarken, Sebastian'ı kararmış gözlerle, perilerden birine doğru uzanırken gördü. Sebastian, Kolombiya'ya öldürecekmiş gibi baktı, ardından Kaderin'i tepeden tırnağa süzdü. Peri, Kaderin'e doğru zafer dolu bir gülümsemeyle baktı ve Sebastian'ın kolunu tuttu.

Sebastian, onu kıskandırmaya çalışıyorsa... bunu başarmıştı. Birlikliliklerinden sonra hâlâ sert miydi? Kaderin'in kanıyla ısırılmış ve bedeniyle uyarılmış olduktan sonra periye ne yapacaktı? Fahişeyi bir yere ışınlayıp Kaderin'den vazgeçmeye mi başlayacaktı?

Gamboa elini belinin aşağısına indirince Kaderin bakışlarını Sebastian'dan kaçırdı ve kendini dosdoğru karşıya bakmaya zorladı. Gamboa'nın konforlu limuzinine bindiğinde bile geriye bakmadı ve yola çıktılar.

Duyguları içten içe kaynıyordu. Gamboa onunla alçak sesle, aksanlı konuşuyordu ama o bir kelimesini bile duymuyordu.

Sebastian'ın ısırtığı hâlâ sızlıyor...

Kaderin, ona dönerek lafını kesti. "Opal yüzüğünü bana ver, yoksa seni öldürürüm."

Adam sadece gülümsedi, hatta bronz teniyle tezat beyaz dişlerini gösterdi. "Sadece opali mi, *mi cariña*?¹²" Taktığı elmas yüzüğe doğru bir bakış attı ama Kaderin, onun bakışlarını takip etmiyordu. "Elmasa bakmayacak mısın?" diye sordu. Kaderin tek kaşını kaldırdı. *Adam çoktan biliyor.* "Neden bakmamı istiyorsun?"

"Söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için."

Kaderin iç geçirdi. "Ne olduğumu biliyor musun?"

Adam başını onaylar gibi salladı. "Annem bir iblisti. İrfan hakkında her şeyi biliyorum."

"Biliyorsan, neden devam etmeme izin verdin?" diye çileden çıkmış bir tonlamayla sordu.

"Çünkü kulübümün açılışının neden İrfan varlıklarıyla dolup taşıtığını merak ediyordum."

"Hücum yüzünden. Yüzük bir ödül... yüksek değerde bir ödül. İçeride yarışmacılar ve muhtemelen bir grup yerel izleyici vardı."

Gamboa yüzüğü parmağında döndürdü. "Hayatım boyunca bir Valkyrie görmeyi hayal ettim. Bu taşın kehaneti senin türünden birini getirmektir."

Kaderin'in bundan kuşkusu yoktu. Kaderin bir başka cilvesi yine işbaşındaydı. "Burada. İşte bir Valkyrie." Avcunu uzattı. "Opali ver."

"Bu kadar kolay olmayacak."

12 (İsp.) Sevgilim. (ed.n.)

"Altın kalpli bir uyuşturucu satıcısı olacağını düşünmemiştim zaten."

"Bunu neden sana vereyim?" diye sordu. "Hem de karşılığında bir şey almadan."

Kaderin'in aklına bir fikir geldi. "Senin istediğin *ben* değilim. Sen yalnızca bir Valkyrie'yle bir gece geçirmek istiyorsun, değil mi?"

Adamın gözleri koyulaştı sanki. "Hep böyle bir fantezim olmuştur."

"O zaman buraya başka bir Valkyrie göndereceğim. Bekâr bir Valkyrie." *Ben bekâr değil miyim?* "Adı Işıltılı Regin. Çılgın biridir. Işıldar. Daha da önemlisi, sana hayır demez."

"Bunu gerçekten yapacağına nasıl inanabilirim? Onu gönder, sonra yüzüğü vereyim."

"Bu yüzüğü şimdi almak zorundayım. Ayrıca İrfan üzerine yemin ederim ki o burada olacak," dedi ve "Aslında, seninle yatacağına garanti veremem. Ve onu öpmeni tavsiye etmem. Ama bunun dışında, o eğlenceli bir kızdır," diye ekledi.

Adam bu değiş tokuşu gerçekten düşünür gibi görününce Kaderin şaşırdığını gizleyerek, "Anlaşmayı kabul et, Gamboa. Bu gece kalbini kırmak istemiyorum ya da pençelemek veya parçalamak," dedi.

Adam kısa bir tereddüitten sonra, "Bu Regin'e nasıl ulaşabilirim?" diye sordu.

Kaderin, en sevdiği telefonuna Regin'in Crazy Frog melodisini kilitlediğini hatırlayınca, "Cep numarasını versem nasıl olur?" dedi. *İntikam zamanı, Regin.*

Adam hemen eline bir kartvizit tutuşturdu, Kaderin kartın arka yüzüne, Regin'in sekiz, altı, yedi, beş, üç, sıfır, dokuz olan numarasını alan koduyla birlikte yazdı. Kaderin, kartı geri verdiğinde Gamboa yüzüğü çıkardı. Ona doğru uzandı, tenine dokundu ve yüzüğü ona verdi. Adam temasının etkileyici olacağını düşünmesine rağmen,

Kaderin'i hiç etkilememişti. Gamboa'nın bunu düşünmesi normaldi çünkü her kadın onu seksi bulurdu ama yine de Kaderin hiçbir kıvılcım hissetmemiş ve etkilenmemişti.

"şoföre bir sonraki ışıklarda durmasını söyle."

"Bu gece kalsaydın, sana elması da verirdim, *cariña*."

Kaderin bu gece onunla kalmalıydı. Sebastian büyük bir olasılıkla şu anda bir periyi ateşli öpücöklere boğuyordu.

Kaderin kalmak yerine, "Bu işimi görür," diye mırıldandı.

Neden seksi bir iblisi yatağı atmıyordu? Çünkü odasına gitmek istiyordu. Ve ağlamak.

30. Bölüm

Sebastian, Kolombiya'daki geceden beri doğru dürüst ne uyuyor ne de kan içiyordu. Bir haftadır Kaderin'i aklından çıkarmaya çalışmıştı.

Hiçbir şey işe yaramıyordu.

Onu takıntı haline getirmeye başlamıştı. Acı bir kahkaha attı. *Ne başlaması?* Onu çoktan takıntı yapmıştı.

Olanlardan sonra bile, onu hâlâ istiyordu.

Kaderin o kulübe baştan çıkarıcı giysilerle gitmişti ve Sebastian'ın tek bildiği, Gelininin o adamla bütün gece seviştiğiydi ve bu arada her fırsatta Sebastian'a onunla asla sevişmeyeceğini söylemişti.

Sebastian'sa kendi söylediklerinin aksine bir başka kadına el sürmemiş, kendisinin olmayan bir kadına sahip olmayı aklından bile geçirememişti. O ısırıkla Kaderin'e sahip olduğu hissine kapılmış olabilirdi ama Kaderin de ona sahip olmuştu. Bunu tekrar yaşamadan hayatına devam edemezdi.

Hayır, sadece onu istediğine karar vermişti. Kaderin'in kendisinden esirgediği vücuduna dokunma ihtiyacı içindeydi. Onun, kendisini incittiği gibi, Sebastian da onu incitmek istiyordu.

Kaderin, duyduğu nefretin sadece Sebastian'ın bir vampir olmasından kaynaklanmadığı konusunda adamı ikna etmişti. Ve

bir insanken de bundan iyisini başaramamışken, Sebastian'ın buna inanması çok normaldi.

Lanet olsun, benim neyim var?

Yıllar önce duygusuz dulla geçirdiği o gece Sebastian'ı sarsmıştı ve zaten az olan özgüvenini iyice zedelemişti. Bu durum onu şimdi bile etkiliyordu. Dulun içine girememişti. Sebastian çok iriydi ve kadınsa tam anlamıyla soğuk biriydi. Hiç uyarılmamıştı. Kadın, vücuduna, hatta göğüslerine bile dokunmasına izin vermemişti. O da Sebastian'a dokunmadan, yatakta sadece eteğini kaldırmıştı.

Sebastian'ın her denemesinde acı içinde hurlayan kadın, sonunda sırtına vurup, "Yeter artık, seni beceriksiz budala!" diye bağırılmıştı.

Sebastian daha yirmi üçündeydi ve kadının beklenmedik tiktintisinden şaşkına dönmüştü. "O halde... neden?"

"Bir bahsi kaybettim..." demişti kadın.

Şimdiyse her şeyden çok istediği kadın olan Kaderin de kendisini neredeyse hiç arzulamıyordu.

Kadınlara karşı her zaman nazik davranmıştı. Onlara saygı göstermiş ve nazik olmuştu. Fakat hiç başarılı olamamıştı.

Kaderin'i bir sonraki buluşunda, peşinden koştuğu ödülü çalacaktı. Sonra da onunla bambaşka bir pazarlığa oturacaktı. Bu defa bunu, ölümlüyen mahrum kaldığı ve çok uzun zamandır hayalini kurduğu bambaşka bir zevk için yapacaktı.

Kendini aynada tanımadı. Yüzü solmuş ve zayıflamıştı, gözle riyse simsiyahtı.

O da, Kaderin kadar acımasızlaşıyordu. Kaderin saçlarını sivri kulaklarının arkasına attığı veya yanakları pembeleştğinde Sebastian'ın ona hissettiği şefkatin yerini dürtüler almıştı.

Belki de söylenecek her şey söylenmiş, yapılacak her şey yapılmıştı ve kendisinin de, Kaderin gibi kötü biri olup ona uygun bir eş haline gelmişti.

Battambang İli, Kamboçya

24. Gün

Ödül: Nagas'ın Kutusu,

beş Nagas başı işlenmiş olan eski bir kutu,

on üç puan değerinde

Karanlık gecede, bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun altında Kaderin ağaçsız bir alanı gözetliyordu. Bu bölgede araba şaselerinden oymalı tapınaklara kadar, durağan her şeyin üzerine devrilmiş geniş ormanlar vardı ama burası öyle değildi. Araziye hiç ev inşa edilmemişti. Sadece paslanmış çöp yığınları her yana saçılmıştı.

Kenarda, üzerindeki asma yüzünden eğilmiş bir tabela vardı. Kaderin asma yapraklarını çekince, büyük ihtimalle yerel halk çatı malzemesi olarak kullanmasın diye, metal tabelanın kum saati şeklinde kesilmiş olduğunu gördü.

Tabelanın üzerinde kuru kafa ve çapraz kemiklerle bir uyarı vardı.

Demek burası patlayıcılar döşenmiş mayın tarlasının sınıırıydı.

Ve merkezinde bir yerde Yılan Tanrıları Nagas oymalı bir kutu gömülüydü. İçindeyse avuç büyüklüğünde bir safir vardı.

Riora safiri aramıyordu, onun istediği o kutuydu.

Muson gibi sürekli yağan yağmurlarla oluşan su birikintileri ve çorba kıvamındaki çamur, araziye bataklıktan beter hale getirmişti. Kaderin soluğunu üfledi. Mayınlar *acı verirdi* ama onun biraz yüksek bir puana ihtiyacı vardı. O, Lykae ve siren yarışı kafa kafaya

sürdürüyorlardı. Burada yalnızca bir tane ödül vardı ve Kaderin onu almak zorundaydı.

Sınıra geldiğinde yutkundu. *Burada ayağı kaptırmak işten değil.* Daha önce burada bir ayağını kaybetmişti ve bundan pek hoşlandığı söylenemezdi.

Parmaklarını esnetti ve bataklığa atmak için bir şey aradı. Hızlı davranırsa, patlamadan birazcık etkilenebilirdi...

Kulakları dikildi. Gücünü arttıran yağmurun yüzünden bir yırtıcının sinsi hareketlerini güçlükle duyabilmişti. *Hayır, olamaz...*

Pislik herif. Bowen oradaydı ve onun hemen yanındaki de rezil sirendi.

Üçü de duraksayarak aynı anda bir durum değerlendirmesi yaptılar. Hepsi birden uyarı levhasına hiç aldırış etmeden fırlayarak çamurlu alanın içine daldılar. Lykae hızlıydı ve deli gibi koşuyordu. İçindeki canavarın çıkmasına izin vermişti, alanın ortasında dönüşürken vücudu büyüyor ve dişleri uzuyordu. Normalde kısa olan koyu renkli pençeleri uzadı ve daha güçlü hale geldi. Kaderin'e hırlamak için geriye doğru döndüğünde Kaderin, adamın kehribar rengi gözlerinin buz mavisine dönüştüğünü gördü.

Güçlkle yürünen arazide Kaderin hızlı, Cindey'se güçlü olmasına rağmen ona yetişemiyorlardı. Adam, Kaderin'i mağarada dumana boğmuştu. Cadı gerçekten Bowen'ı lanetlemiş olmalıydı.

Kaderin, Lykae'nin çamurda açtığı izlere basarak onun gittiği yoldan koşuyordu ve risk alma işini ona bırakmıştı. Cindey ise sağ tarafından ok gibi fırlayarak Kaderin'i geçmeye başlamıştı. Aklına bir fikir geldi. Kollarından güç alarak atıldı. "Cindey!" diye bağırdı. "Sağ ayak!"

Kadın başıyla onayladı. Bir saniye sonra ikisi birden Bowen'a doğru atlayarak onu balçık zemine düşürdüler. Lykae döndü, bembeyaz dişlerini göstererek dirseğiyle boğazını sıkıştıran Cindey'yi

ısırmaya çalıştı. Pençeleriyle Kaderin'e doğru ölümcül bir hamle yaptı ama Kaderin geri sıçrayarak kurtuldu. Yüzünden sadece milim mesafeden geçen pençelerin ıslığı duyuldu. Mariketa onu zayıf düşürmüş olmasa, ikisi de ölürdü.

Birlikte, iri yarı adamı zapt etmek için vücudunda yaralar açarak onunla güreşirlerken, adam bir hayvan gibi –ki öyleydi– onlara karşı savaş veriyordu. Üçü birden geniş bir alanı kaplamışlardı ama henüz bir mayını patlatmamışlardı. Yakınlarında bir tane olmalıydı. “Vursana, seni aptal!” diye bağırdı Kaderin, Cindey’ye.

Pençelerden kurtuldular ve defalarca göğsünü tekmeleyerek onu uzağa yuvarladılar. Üçü birden metalin belirgin *klik* sesini duyular. Bowen dişlerini sıkı.

Işık parladı. Kaderin korunmak için sireni önüne çekti. Bowen kırmızı çamur deryası içinde on beş metre öteye uçarken, patlama onları da etkilemiş ve geriye doğru fırlatmıştı.

Toprak yağmuru dindiğinde Kaderin, Cindey’yi üzerinden attı. Cindey inleyerek ayakta durmaya çalışırken patlamanın etkisiyle cınlayan hassas kulaklarını tutuyordu. Her yerine kan sıçramış, çıplak kollarındaki ve boynundaki çamur deryasının arasından akıyordu.

Kaderin ayağa kalkmaya çabalarken, Bowen’ın kaburgasına kısa bir şarapnel parçasının saplanmış olduğunu gördü. Adam pençelerini toprağa bastırarak önce ellerinin ve dizlerinin üzerinde durup sonra da dengesiz bir halde ayağa kalktı. Metali yerinden çıkarırsa, kan kaybının onu bu savaşın dışında bırakacağını biliyor olmalıydı.

Kaderin kendi yaralarını inceledi. Görünen o ki bu sefer iyi uçmuştu ve sade birkaç beresi vardı.

Bowen sırtını patlamanın olduğu tarafa dönerek, inanılmaz bir şekilde kanlar içinde rahatça koşarak ilerliyordu. Kaderin çabucak çevresine bakındı ve çamur göletlerinin birinin içinden yansıyan pırlıltıyı fark etti. Patlama, kutuyu toprağın içinden çıkarmış olma-

lıydı. Hızla atıldı ve mayınları umursamadan çamurun içine daldı. Bowen'la arasındaki mesafeyi kapatıyordu.

Şarapnel parçası Bowen'ın içine tamamen girmişti. Kuşkusuz, koşmak ona dayanılmaz bir acı veriyordu ama hâlâ ilerliyordu. Kısa bir süre sonra yan yana geldiler. Orada, önlerinde, sigara kutusundan daha küçük ahşap bir kutu ışıldıyordu. Kapağı mühürlenmişti ve sahipsiz bir kayık gibi çamurlu suyun üzerinde salınıyordu.

Bowen da, Kaderin de onu almak üzere daldı. Çamurun içinde kayarak çarpıştılar, kafaları birbirine öyle şiddetli vurmuştu ki Kaderin'in görüşü kısa bir süre bulanıklaştı. Kutu geriye doğru sıçradı.

Adamın buz mavisi gözleri tamamen aklını yitirmiş gibi bakıyordu. "Seni öldürmemi istiyor gibisin," dedi boğuk bir sesle.

İkisi de ödülü kapmak üzere bir kez daha atıldılar. Kutu aşağı batınca ellerinin ve yüzlerinin parçalanacak olmasına aldırmaz etmeden körü körüne ona doğru daldılar. Her ikisi de birer eliyle kutuyu yakaladı. Kaderin hurlayarak kılıcını almak üzere omzuna uzanırken, Bowen da aynı anda bir elini kaldırıp o ölümcül pençesini savuruyordu ki...

Sebastian ortaya çıktı ve kutuyu ikisinden de aldı.

Kaderin gözlerini kırpıştırarak yağmurun arasından Sebastian'a baktı. Zaman durmuş gibiydi.

Kaderin yerine çakılmış bir vaziyette, adamın simsiyah gözlerindeki vahşiliğe, yüzündeki sert hatlara, çenesine doğru savrulmuş simsiyah saçlarına korkuyla karışık bir şaşkınlık içinde baktı.

Birdenbire umutsuzca, onun gibi bir erkeğin hoşlandığı ve sürekli peşinden koştuğu bir dişi olmak istedi.

Sebastian'ın bir ayağı diğerinin önündeydi. Kaderin bunun nedenini hemen anladı; bir mayının üzerinde duruyordu. Sebastian'ın yüzündeki tehditkâr ifadeden, bunu bilinçli yaptığını anladı. Sebastian

elini uzattı. “*Bana gel.*” Kaderin ona doğru atıldığı anda Bowen da aynısını yaptı. Sebastian, Kaderin’i çekerek uzaklaştırdı ve kendilerini alanın kenarına ışınladı.

Mayın patladı. Sebastian tıpkı o gece Riora’nın toplantısında yaptığı gibi Kaderin’i kendi arkasına doğru itti.

Ortalık sakinleştiğinde Kaderin, onun yanına ilişti ve Bowen’ın, düştüğü yerde yüzükoyun yatar vaziyette titrediğini gördü. Ağzından oluk oluk kan geliyordu. Bir kadının ismine benzer bir şeyler geveliyordu. Bu tabii ki eşinin ismiydi.

Onların hâlâ orada olduğunu hissetmiş gibi, yüzünü kaldırdı. Gördüğü şey karşısında Kaderin’in nefesi kesildi. Bowen’ın bir gözü gitmişti ve alınının sol yanıyla şakağı yanmıştı. Oysa ödülü almak ve onca yıl önce onu terk eden eşini geri getirmek için harap olmuş bedeni ve serseme dönen zihniyle hâlâ umutsuzca çabalıyordu. Pençelerini toprağa gömüp bir şekilde kendini sürüklemeye çalışıyordu.

Kaderin, “Sebastian, beni ışınla,” diye fısıldadı. “Eğer burada durursak bir başka mayına çarpacak.”

“Kesinlikle.” Sebastian’ın gözleri gece gibi karanlık ve dondurucuydu. “Sana yaptıkları yüzünden bunu hak ediyor.”

Bowen onlara doğru sürünüyordu ve kulağı kanayan Cindey’se bir şeyler geveliyordu... Bir bebekle ilgili bir şeyler söyleyip daireler çizerek yürüyordu ve Kaderin artık bu manzarayı daha fazla seyretemeyecekti. Geçmişte rakiplerinin acı çektiğini görmek onu tatmin ederdi.

Oysa artık farklı biriydi. Ya da daha doğrusu, başlangıçta olduğu gibi biriydi.

“*Lütfen, Bastian,*” diye inleyip iki eliyle adamın gömleğini tutmak için döndü. Sebastian şaşkınlıkla gerilerek onun yüzünü inceledi.

Kaderin'in ifadesinde her ne gördüyse, bu onu sımsıkı kollarına almasını ve ısınlamasını sağladı.

Bowen'ın acı dolu haykırışları, oradan ayrıldıklarından uzun bir süre sonra bile Kaderin'in kulaklarında yankılanıyordu.

31. Bölüm

Kaderin, dairesine döndüklerinde ıslak kıyafetlerinin içinde titriyordu. Dışarıda kopan fırtına, onları Londra'ya kadar takip etmiş gibiydi. Akşam karanlığı şehrin üzerine yeni çökmüştü. Londra, Kamboçya'dan altı saat gerideydi ki bu da Kaderin için gecenin yeniden başlaması anlamına geliyordu. İkisi için de...

Sebastian tek kelime bile etmeden kutuyu ceketinin cebine koydu ve Kaderin'in elini tutup onu banyoya götürdü. Duşu açtı ve kadının gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Gözleri, Lykae'ninkiler kadar vahşiydi. "O kutuyu istiyor musun, Kaderin?"

Hâlâ soluk soluğa olan Kaderin başını salladı.

Sebastian, gömleğini omuzlarına doğru itti, sonra kollarından aşağı çekip çıkardı. "Bedelini ödemek zorundasın." Sırılsıklam olmuş sütyeninin ön tarafındaki kopçasını açtı ve yere düşmesini sağladı. Göğüslerinin görüntüsü karşında derin bir nefes aldı ama ona dokunmayıp yalnızca giysilerini çıkarmaya devam etti. Pantolonun fermuarını açtı ve iç çamaşırını çıkarırken Kaderin, adamın omuzlarına tutunmak zorunda kaldı.

Kaderin, Sebastian'ın karşısında çınlıplak dururken afallamış bir ifadeyle, "Ne istiyorsun?" diye sordu. Yalnızca gecenin vahşetinden

değil, Sebastian'ın yağmur altındaki o bakışından da hâlâ sersem bir haldeydi. O bakışları hatırlayınca ürperdi.

"Çamurları temizle ve yatak odasına gel," diye kaba bir sesle emretti Sebastian.

O gittikten sonra, Kaderin kapıya uzunca bir süre bakakaldı. Daha sonra fark etti ki *kendi* banyosunun içi *onun* eşyalarıyla doluydu. Tıraş makinesi, diş fırçası, sabun. Lanet olası adam buraya mı taşınmıştı? İlk geldiklerinde tüm ilgisi Sebastian'ın üzerindeydi ama şimdi evin her yerine saçılmış kitapları ve gazeteleri gördüğünü hatırlayabiliyordu. Bir çift çizme kapıda duruyordu. "Kahrolası işgalci," diye homurdanarak suyun altına girdi.

Vücudunu kaplayan çamurdan arınırken, endişe içinde onun ne isteyeceğini düşünüyordu. Çok sinirlenmişti ama da meraktan ölüyordu.

Yine kanını emmeyi mi deneyecekti? Yoksa sevişmek mi? Yoksa ikisini birden mi yapacaktı? *İki durumun da* kendisini uyarmasından nefret ediyordu.

Ancak bu gece yağmurun altında ve karmaşanın ortasında gördüğü adamla sevişmek için gerçekten yanıp tutuşmasına rağmen bunu baskıyla yapmayacaktı.

Saçlarını yıkadıktan sonra, kuruladı ve pembe bir sabahlık giydi. *Onun* eşyalarının çevresinden dolaşarak yatak odasına girdiğinde Sebastian ayaktaydı.

Islak ceketini ve gömleğini çıkarmıştı. Göğsü hâlâ nemliydi ve kasları gergindi. Gözleri yine kapkaraydı. "Buraya gel," dediğinde, Kaderin ayaklarını güçlkle hareket ettirebildi.

Kaderin alt dudağını kaygıyla ısırp ona doğru ilerledi. Karşısında durduğu zaman, Sebastian hiç vakit kaybetmeden sabahlığının altından yuvarlak kalçalarını avuçlayınca Kaderin soluğunu tuttu.

Sebastian, onun oynunu ağır ağır yalayarak aheste öpücükler kondurdu, sonra da göğüslerine doğru eğildi. İpeğin üzerinden göğüs ucunu emince Kaderin inledi, dizlerinin bağları çözülmüştü. Ancak Sebastian onu sımsıkı tutuyordu.

"Bastian," dedi soluk soluğa. "Sana bir şey söylemek istiyorum." Asla Gamboa'yla yatağa girmek gibi bir niyetinin olmadığına inanır mıydı?

Sebastian geri çekildi. "Konuşma zamanı bitti. Şimdi, kutuyu istiyor musun, istemiyor musun?"

"Seninle sevişmeyeceğim," dedi.

Sebastian'ın dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seninle sevişmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Bu sözlerden şaşkına dönen Kaderin, gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Peki ya sana ödülü bana vermeni istediğimi söylersem? Geline bir hediye olarak? Daha önce önermiştin."

"Oraları geçtik. Artık bir beyefendi değilim. Hatta bir insan bile değilim. Ve sen de bir hanımefendi değilsin."

Kaderin'in omuzlarına bastırınca ne istediği konusunda hiçbir kuşkuya yer kalmamıştı. Kaderin gerilince Sebastian, "Ah, hayır, ödülünü istiyorsan o zaman ben de dilediğimi yaparım," dedi.

Kaderin, Sebastian'ın önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Bunu yapması için bir peri bulamadın mı?"

"Emrimde bir Valkyrie varken neden bir periye razı olayım ki?"

"Peki, istediğin *bu* mu?" diye sordu ona bakarak.

"Evet," dedi Sebastian, bir eli kadının başındaydı, diğeri de boynunu kavramıştı. Sebastian, onu bu şekilde önünde istiyordu, kendisine bakmaya zorlanmış bir halde olmasını ve kontrolün de kendisinde olduğunu kabul etmesini istiyordu. Eğer isterse Kaderin'e

hâkim olabilirdi. Kaderin'in kendisini tatmasını ve bu zevki yaşatmasını istiyordu.

Hayır, böyle değil.

Bu düşünce de neyin nesi? Hem de bunun neye benzediğini nihayet öğrenmeye bu kadar derecede yakınken?

Dişlerini sıkı, Kaderin'in ağzının erkekliğinin üzerinde olmasının nasıl bir duygu olduğu hayal bile edemiyordu. Ancak içini kuşku kemiriyordu. Şehveti, içinden gelen belli belirsiz bir uyarıyla savaş veriyordu.

Bu akşam bana dönme biçimi...

Boğuk bir sesle, "Dur," dedi. "Bu seni fahişe yapar. Bunu yapamam."

"Basiliskin yumurtasını verirken yaptığından ne farkı var?" diye sordu Kaderin öfkeyle.

"O zaman sadece dokunmak istemiştin."

Kaderin'in gözlerinde gümüş kıvılcım yanıp söndü. "Bir fahişe olarak etiketlenmemi neden bu kadar umursuyorsun ki?"

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Beni zerre kadar umursamadığının farkındayım ama ben sanki evliymişiz gibi hissediyorum. Senin içinse bir başka adama gitmek... ve sana dokunmasına izin vermek..." Elleriyle yüzünü ovuşturdu, ereksiyonu çabucak geçmişti. "Boşver." Kutuyu yatağa attı ve döndü. "Alabilirsin."

"Yastıkta ödemeye ne oldu? Sebastian ama ben bunu *kazandım ki*." Sebastian ısınlanamadan, Kaderin, "Bu arada sen kibirlinin tekisin..." diye ekledi.

Arkasından gidip bir parmağını omzuna değdirdiğinde hafif teması bile Sebastian'ın kaslarının gerilmesine yetmişti. Sesini alçaltarak nefes nefese, "Ölümsüz bir dişinin, bir erkeğe ağzıyla nasıl taptığını görme şansından kendini mahrum ediyorsun."

Etrafında dolaşıp karşısına geçerken parmağını da vampirin önüne doğru kaydırды. Parmaklarının ucunda yükselip kulağına, "Sana bugüne kadar tatmadığın en ateşli, en ıslak öpücükleri verecektim. Yıllarımı sana dilimle sahip olarak geçirebilirdim."

Sebastian'ın alnundan bir ter damlası aktı.

"Oysa şimdi, beni tüm o saatlerden kurtardığın için sana teşekkür ederim."

Sebastian irkildi, sonra da hayal kırıklığıyla homurdanarak ondan uzaklaştı. "Senden vazgeçmek kolay mı sanıyorsun?" Arzudan deliye dönmüş gibi hissediyordu. Bir yandan da merak içini kemiriyordu. Ellerini havaya kaldırıp uzun adımlarla odayı arşınladı. "Seni dizlerinin üzerinde görmek ve üstelik hiç yaşamadığım bir şeyi..."

"Neyi yaşamadın?" Sebastian hiçbir şey demeyip sadece elini ensesine götürmekle yetinince Kaderin yumuşak bir ses tonuyla, "Bunu hiç yaşamadın mı?" diye sordu.

Sebastian hızla gözlerini kaçırды, bunu ona itiraf etmek istemiyordu ama aynı zamanda inkâr da edemiyordu.

İnkâr etmiyor. Kaderin'in dudakları aralandı. Bunu hiç yaşamamış mı?

Bu durum Kaderin'i çok şaşırtmıştı. Ardından *heyecanlandı* ve belinden aşağı bir ürperti yayıldı.

Onun ilki olabilirim.

Kaderin öfkesinin, bastırdığı arzudan kaynaklandığını kabul ediyordu. Pantolonunun ıslanmış kısmıyla sarılı kalın erkekliği ortaya çıkınca Kaderin, onu tatmak istediği için utanç ve arzu hissine yenik düştü.

Herhangi bir konuda bir erkeğin ilki olmak mı? Başını ona doğru kaldırdı.

"Sana... sana bunu yaptığımı hayal ettin mi?"

Sebastian sanki bu saçma bir soruymuş gibi kaşlarını çatı.

"Anlıyorum." Sebastian içten içe eriyordu âdeta. Kaderin sanki yaralı bir ayıyla karşılaşmış gibi hissediyordu; hareketlerine dikkat etmeliydi. "Bu fırsatı neden kaçıyorsun?"

"Çünkü aramızdaki her şey henüz bitmedi!" diye parladı Sebastian.

Kaderin başını geri çekti. "Kolombiya'dan sonra bile mi?"

Sebastian, onun yanından geçti. "Sen bu akşam, mayın tarlasında *farklıydın*. Bu... bitmedi."

Vampirin sözleri, Kaderin'i duygulandırdı. Evet, arzu duyuyordu ama şimdi çok daha fazlasını hissettiğini söyleyebilirdi. Sebastian, kendisine karşı acımasız olmak istemişti... Böyle olmaya ihtiyaç duymuştu.

Ama olamıyordu.

Bu zevki tatmak için yanıp tutuşmasına rağmen, Kaderin'i bunu yapmaya zorlayamamıştı.

Birdenbire Kaderin, ona şefkat duydu. Hiç yaşamadığı bir şeyin bunca yıldır özlemini çektiğini düşünmek Kaderin'in de içini sızlatıyordu. Sebastian bunu Geliniyle yaşamanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu ve Kaderin bunun düşüncesini bile katlanılmaz buluyordu.

Yağmurun altında gördüğü o insafsız adamı arzulamıştı ama şimdi hassas gözlerle karşısında duran adam için de açıklık duyuyordu. "Peki, ya bunu yapmak istersem?" Alt dudağını ısırdı. "Yine de ister misin?"

Vampirin yeniden çelik gibi sertleştiğini gördü. "Ben... yalnızca... eğer sen istersen."

Ah, istiyordu. Elini kaldırıp Sebastian'ın yanağını şefkatle okşadı. Sebastian, onun temasıyla gözlerini kısa bir süre kapattı. *Ve bunun çok güzel olmasını sağlayacağım*. Eğer Sebastian, bütün hayatı

boyunca beklediyse, Kaderin bunun beklemeye değer olduğunu ona gösterecekti.

Ve tabii ki pervasızca verdiği vaadini yerine getirmesi gerekiyordu. *"Tapmak,"* demişti, *Kaderin mi? Şey, aslında...* Uzun yıllar önce kazara tanık olduğu bir sahneyi hatırladı. Valkyrie'lere iyilik yapmış bir cadıyı serbest bırakmak için bir büyücünün haremine gizlice girmişti. Valkyrie'ler büyülerden kolay etkilenmezdi ancak bu adam güçlü bir büyücüydü ve Kaderin de yalnızdı. Herkes uyuyana kadar saklanabileceği bir yer bulmuştu.

Sonuçta gün doğana kadar beklemişti. Çünkü büyücünün cariyelerinden biri, en *ilginç* yöntemlerle, onu saatlerce zevke boğmuştu.

Bu fikri aklına yazan Kaderin, *günün birinde tekrar o arzuları duyarsam, bunu gerçekten denemek isterim, diye düşünmüştü.*

Zamanı gelmişti. Sebastian'a sonsuza dek hatırlayacağı bir deneyim yaşatmak istiyordu. Ona hayalini kurduğu şeyin ölümsüz yorumunu tattıracaktı. *"İstiyorum, Bastian."* Kollarını onun boynuna doladı. *"Ama şartlarım var."*

Buruk bir gülümseme belirtisi. *"Senin her zaman şartların var."*

"Sanırım bunlarla baş edebilirsin."

On dakika sonra, Sebastian kendini Kaderin'in yatağına zincirlenmiş olarak buldu.

Kaderin'in gözlerindeki arsız kıvılcımı fark edip ışınlaması gerekirdi.

Oysa Kaderin, yakut kırmızısı dudaklarıyla Sebastian'ı öpmüş, ellerini adamın göğüslerinde ve bedeninde dolaştırmıştı. Kaderin hazırlanmak için ondan odadan çıkmasını istediğinde Sebastian istemeyerek de olsa buna uymuştu. Çizmelerini tekmelerken, Kaderin gelip

elini tutmuş ve başparmağıyla okşamıştı. Saçını kulağının arkasına atıp omzunun üzerinden gülümseyerek onu yatağına götürmüştü.

Sebastian yatak odasında ne yaptığını ona sormuş muydu? Lanet olsun ki hayır. Kaderin o büyüleyici gülümsemesiyle, "Seni cehennemin ürkütücü derinliklerine götürüyorum," diye mırıldansa, Sebastian aptal gibi onu takip ederdi.

Yatağa uzandıklarında, yumuşak öpücükler tekrar başladı. Ağzının içinde Kaderin'in hafifçe inlemesi Sebastian'ı delirtiyordu. Kaderin dilini onunkine değdirdiğinde, Sebastian bunun erkekliğinde nasıl bir his yaratacağını hayat etmekten kendini alamadı.

Sonra aniden Kaderin bir bileğini yatağa zincirledi. "Bu da ne..."

"Bastian, bu anlaşmanın bir şartı."

Sebastian alarına geçmişti. *Bu hiç mantıklı değil.* Birbirleriyle daha yeni savaşmışlardı. Aralarındaki hiçbir sorunu çözmemişlerdi. Ama Sebastian gerekirse kurtulabileceğini de biliyordu. Işınlanarak kurtulabilirdi. *Kaderin bunu neden istemişti ki?*

Kaderin bir kez daha gülümsedi ve dudaklarındaki o baştan çıkarıcı kıvrımı gören Sebastian artık erkekliğini onların arasına kaydırmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Diğer bileğinin de zincirlenmesine izin verdi.

Kaderin, Sebastian'ı bağlayınca gümüş rengine dönen gözleriyle onu inceledi ve dudaklarını yaladı.

Sebastian, Kaderin'in pençelerinin pantolonuna gidişini heyecan içinde seyrederken bir anda üzerinde hiçbir şey kalmamıştı.

"Seninle karşılaştığım ilk sabah bunu hayal etmiştim," dedi Kaderin ve dudaklarını Sebastian'ın vücuduna bastırdı. Nemli saçları adamın tenine değiyor ve zevkle ürpermesine neden oluyordu. "Pantolonunu parçalamayı ve senin tadına bakmayı hayal etmiştim."

Kaderin'in ılık nefesi alçalmaya başladığında, kendinden geçerek ölebileceğinden korkan Sebastian inledi. Eğer bu bir rüyaysa asla uyanmayacaktı. Göbeğinden aşağıya uzanan tüylerinde burnunu gezdiren Kaderin, yukarı doğru baktı. "Hazır mısın?"

"İsa aşkına, evet *düünden* hazırım..."

Ateşli küçücük diliyle, erkekliğinin başına ilk dokunuşu Sebastian'ın nefesini kesti.

"Ah, Tanrım," diyebildi sonunda. Sertliğinin ucundaki yarık nemlenince Kaderin dilini aşağı doğru kaydırarak hafifçe yaladı.

Sebastian'ın gözleri yuvalarında döndü.

Kaderin, erkekliğini ıslak dudaklarından yavaşça kaydırdı. Sebastian sırtını geriye doğru büktü. Kaderin onu ağzına aldığı anda haykırdı. Sebastian büyük bir çaba harcayarak izlemek için başını kaldırdı –bunu görmek zorundaydı– ve Kaderin'in dudaklarının arasındaki manzara karşısında solukları hızlandı.

Daha iyi görmek için Kaderin'in saçlarını yana doğru taramak istedi ama zincirler engel oluyordu. Onları kolayca kırabilirdi ancak Kaderin zincirleri bir şart olarak öne sürmüştü. Bunu asla tehlikeye atmazdı.

Kaderin sanki onun zihnini okumuş gibi, saçlarını bir omzuna doğru atarak, ona kusursuz bir manzara sağladı.

Kaderin, tıpkı o sabah göğsünde dolaştırdığı gibi yüzünü sevgiyle erkekliğinde dolaştırınca Sebastian hırıltılı bir soluk aldı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kaderin.

Sebastian "Düşünecek durumda değilim," diye cevapladı. Kaderin gülümsedi.

Hiç durmadan görevine devam ederken, Sebastian'ın kendini daha fazla tutmasını imkânsız hale getiriyordu. Ağzı o kadar sıcak ve o kadar ıslaktı ki Sebastian bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu

ama testisleri gerilmişti. "Gelmek üzereyim..." Tam zirveye ulaşacakken, Sebastian'ın beklediği gibi, Kaderin onu ağzından çıkardı. Sebastian kadının her şeyi alacağını düşünmemişti zaten.

"Hayır, Bastian aslında gelmiyorsun."

32. Bölüm

Kaşları çatılan Sebastian, “Sanırım bunu bilirim,” diye homurdandı. Erkekliğinin ucunu sıkarak boşalmasını önleyen Kaderin şaşkınlığını gizledi. *İşe yaradı!*

Sebastian’ın sertliği şişmişti ve oluşan baskının vampire acı verdiği ortadaydı. İkisi de gözlerini aynı noktaya diktiler ve sonra bakışları buluştu.

Kaderin, onun durumu kavrayınca şaşkına döndüğünü gördü. “Niyetin bu olamaz, yani...”

Kaderin başını onaylarcasına sallayınca zincirlere asıldı fakat onların kendini tuttuğuna inanamadı.

“Zincirler mistik yöntemlerle kuvvetlendirildi,” diye açıklama yaptı Kaderin. “Senin kadar güçlü bir ölümsüz bile onları kıramaz, ayrıca onlardan ışınlanamazsın da.”

Sebastian yine de deniyordu. “Beni serbest bırak,” diye kükredi. “Bu bir tür intikam mı?” Çıplak bedeni gerilimden acı çekiyordu ve zincirlerden kurtulmaya çalışmaktan tüm kasları şişmişti. Kolları sarf ettiği çaba yüzünden daha da irileşmişti.

“İntikam değil, Bastian.” Sebastian’ın aniden zirveye ulaşma riski geçince Kaderin sabahlığını çıkardı. Sebastian’ın dudakları aralandı ve çabalamayı bıraktı. Kaderin onun başını yastıkla desteklemek için

üzerine doğru eğildiğinde, göğüsleri vampirin ağzına yaklaşmıştı. Gözleri kadının vücudunda dolaşırken, serbest kalmak için verdiği savaş sona erdi. Kaderin ata biner gibi üzerine oturunca Sebastian sanki direnmeyi unutmuş gibi durulmuştu.

"Daha da yaklaş," diye emir verdi.

Kaderin yaklaştı ve göğüslerini birer birer adamın dudaklarına yerleştirdi. Göğüs uçlarını sertçe emen Sebastian her birinin çevresinde inlerken elleri kelepçelerin içinde sıkışıyordu.

Kaderin geri çekildiğinde, aşağıya kayıp onu bir kez daha ağzıyla mest edinceye kadar Sebastian lanet okudu. Kaderin, onun teninin tadını çıkarıyordu, verdiği tepkilere ve erkekliğinin alt kısmını ve ağır hayalarını yaladığında şaşırmasına bayılıyordu.

"Bana yaptığın bütün bu şeyler... ah Tanrım, bilmiyordum..."

Kaderin, Sebastian'ın devasa uzunluğunu ağzına sığdıramazdı, bu nedenle ellerini de kullanarak alt kısmını okşadı.

"Katja, ben gelmek..."

Kaderin sımsıkı tutarak, onu bir kez daha önledi ve Sebastian ızdırıp içinde haykırdı. Hayalarını yatağa gömerek, Kaderin'in ellerini gevşetmek ve boşalmak için hamle yaptı. Kaderin, Sebastian'ın vücudunun zincirler içinde kıvranmasından daha erotik bir şey görmemişti.

Ancak onu sıkı sıkı tuttu ve kısa bir süre sonra Sebastian uyuşmuş, neredeyse hissizleşmişti. Göğsü terden sıırılsıklamdı ve tüm bedeni rahatlatma ihtiyacı içindeydi. Kendi dilinde konuşmaya başlamıştı ve öyle şeyler söylüyordu ki Kaderin'in anlayamayacağını sandığı ortadaydı. Fakat Kaderin Estoncayı çok iyi konuşurdu.

Ah. Bunu Sebastian'a söylemeyi unutmuş muydu yoksa?

Sebastian hırıltıyla Kaderin'e *kena*, yani *sevgilim* diyordu ve Kaderin'in, onun için ne kadar değerli olduğunu söylüyordu. Bunu ne kadar istese de bir türlü ona itiraf edemediğini anlatıyordu.

Onu anladığımı bir bilse, ölür.

Sebastian, Kaderin'e onunla birlikte olmak ve bu gecedен sonra *sadece* kendisine ait olmasını istediğini söylüyordu. Ona hep sadık olduğunu ve sonsuza dek de böyle olacağını söylüyordu. *Daima...*

Sebastian Kolombiya'da başka bir kadınla birlikte olmamış mıydı? Duyguları içini titretiyor, ayak parmaklarını bükmesine neden oluyordu ve ona karşı daha büyük bir açlık duyuyordu –sanki mümkünmüş gibi– ve ızdırap verecek derecede uyarılıyordu.

Kaderin'in parmakları ani bir rahatlama için kendi cinselliğine doğru yol aldı. *Her zaman sadık mı? Ürperdi*, artık onu sevgiyle öpüyordu, sıcak ve hızlı hızlı soluk alıyordu. İnlemesini önleyemiyordu...

Sebastian aniden başını kaldırdı ve sanki bulanıklığı netleştirmek ister gibi hızla salladı. *"Beni serbest bırak."*

Bu ani değişikliğin sebebi neydi? "Bastian bu sefer sana söz veriyorum ki boşalacaksın..."

"Beni serbest bırak, yoksa bu zincirlerden kurtulmanın bir yolunu *bulacağım*." Hareketleri uyarı vermeye başlamıştı. Gözleri kısılmış ve kararmıştı.

Kaderin onun ciddi olduğunu görünce doğruldu. "Neden? Yaptığım şeyden hoşlanmadın mı?"

Sebastian zincirlere asılıp gerildiğinde Kaderin'in gözleri büyüdü.

Cinsel işkence yaptığı vampiri serbest bırakmak istediğinden tam olarak emin değildi. Üstelik kendisi çıplakken ve ona ihtiyacı varken. Ve Sebastian'ın gözleri bir misillemeyi vaat ediyorken. "N-neden, ne yapmak istiyorsun?" İçinden bir ses, *durumu tersine çevirmek*, diyordu.

Eğer o kelepçeleri çözerse, Sebastian hemen bu gece ona sahip olurdu.

Kaderin bu kez *onun* hızlı gittiğini hissediyordu.

Onunla seks yapmaya henüz hazır değildi. *Henüz mü? Ah, Tanrılar.* Sanki bu kaçınılmaz bir sonmuş gibi. Kaderin yalnızca güven duyduğu erkeklerle birlikte olurdu ve Sebastian'dan etkilenmesine rağmen ona güvenmiyordu.

Sebastian zincirlere bu kez bir öncekinden daha kuvvetli asıldı ama hiçbir vampir o zincirleri kıramayacağı için yalnızca kendi canını yaktı.

Kaderin birdenbire onun kendisinden ne kadar iri olduğunu bilincine vardı. Genellikle onu heyecanlandıran sert kasları bu kez korkuyla yutkunmasına neden oluyordu. Her zaman çok büyük ve muhteşem bulduğu erkekliğiye gözünü korkutuyordu.

Her şeyin bir araya gelmesi kaçmak istemesine neden oldu ama vampirin bileğinden kan sızınca, "Dur!" diye bağırıp anahtarı aldı. Titreyen elleriyle, onu serbest bıraktı...

Sebastian bir anda onu sırtüstü yatırdı ve üzerine çıkıp bacaklarının arasını okşamaya başladı. Islanmış olduğunu fark edince de başını tavana doğru kaldırıp inledi.

"Bastian! Ne yapıyorsun?"

Sebastian, onun yüzüne baktı. "*Zamanı geldi.*" Sesi tarınamaz haldeydi.

"Ne-neyin zamanı? Neden şimdi?"

"Bizi boş yere inkâr ediyorsun... sen de beni isyorsun." Eliyle kadının ıslaklığını tamamen kavradı ve hükmedercesine okşadı. "Bana içine girmemi istemediğini söyle, hemen durayım." Diğer eliyle göğsünü kavradı ve başparmağını sertleşen ucunda gezdirdi. "Söyle bana."

Kaderin gözlerini kaçırđı. En sonunda soluk soluğa kalmış bir halde, "Sebastian eğer bunu yaparsak, bu bir sevişme olmayacak. Kaybolmuş bir bavul gibi üzerimde *hak iddia etmeyeceksin*. Bu hiçbir şey için bir vaat değil. Sadece anlamsız bir seks olacak." Sebastian buna kesinlikle karşı gelirdi.

Fakat bunun yerine, "Anlaştık," diye homurdandı.

"N-ne? Bunu kabul mü ediyorsun?"

"Seninle her şeyi kabul ederim, Gelinim." Sebastian, "Hak ettim," dedi. Gözlerindeki karanlık ifade bile Kaderin'in ürpermesine yetmişti.

"O halde dizginleri ele almayı mı düşünüyorsun?" *Eğer yaparsa, mahvoldum.*

Sebastian cevap olarak, Kaderin'in bacaklarını dizleriyle iki yana doğru ayırdı.

Ellerinin altındaki dolgun göğüsleriyle ve avcunun içinde sertleşen göğüs uçlarıyla Kaderin o kadar güzeldi ki... Bariz şekilde ıslanmıştı ve doldurulmayı bekliyordu; Sebastian'ın erkekliğiyse içine gömül-mek için zonkluyordu.

"Sebastian bunu şimdi yapamayız! Ben hazır değilim..." Sebastian parmağını içine kaydırınca sözleri boğazında kaldı.

"Hazır gibi görünüyorsun." İkinci parmağını da içine soktu.

Kaderin'in bacakları teslim olmuş bir halde açıldığında, Sebastian ona en sonunda sahip olmak üzere olduğunu fark etti ve hiçbir şey onu durduramazdı. Kaderin'in, ona ve kendine yaptıklarından sonra bu olmazdı. Gelini onu arzuluyordu, diliyle umutsuzca okşadığı erkekliğinin üzerine inlemişti. Öpücükleri onu deliye döndürmüştü ama ona verebileceği şeyin canını acıtacak olması fikrine katlanamıyordu.

Bugüne dek hiç bu kadar sert olmadığını biliyordu ve onun canını yakmak istemiyordu. Hazır olduğundan emin oluncaya kadar, kendini bir süre daha tutabilirdi.

Bir yandan göğsünün ucuyla oynarken, parmakları da bir içeri bir dışarı ağır ağır hareket ediyordu ve kısa bir süre sonra Kaderin de onun gibi çılgına dönmüştü. "Bastian!" diye haykırdı. "Hazırım!"

Kaderin onu kendine doğru çekmeye çalışırken pençeleri omzuna batınca Sebastian bir eliyle bileklerini yakalayıp başının üzerinde tuttu.

Kaderin çıldırmış gibiydi. Sırtını sertçe kavis yaparken inliyordu. Sebastianı, ona sahip olmanın şiddetli olacağının farkındaydı...

İçine girmek için diğer eliyle erkekliğini kavradı. Penisinin başı Kaderin'in sıcaklığıyla buluştuğunda, Sebastian acı çeker gibi bir küfür savurdu ve ıslatmak üzere erkekliğini onun ıslak bölgesinde yukarı aşağı sürttü.

"Lütfen..."

Sebastian içeri girerken ızdırapla inledi. Bacaklarının arasına birden girip üzerine çökme dürtüsü her yarını sarmıştı. "Çok sıkısın," dedi.

Kaderin, onu içine almak için kalçalarını oynatırken, hızlı hızlı soluyor, yumuşacık göğüsleri vampirin göğsünün baskısıyla eziliyordu. Sebastian, kalçalarını kavrayıp onu yatağa bastırmak için bileklerini serbest bırakmak zorunda kaldı.

Sebastian bir an evvel boşalmak istiyordu ve onun da boşalmasını sağlamak... Ölse bile Kaderin'e uyacaktı. Uzunluğunu santim santim kadının içine iterken dişlerini sıktı. Daha derinlere kaydığında Kaderin haykırdı ve Sebastian donup kaldı. "Ah, Tanrım, canını yaktım."

Bunu söyler söylemez, kadının haykırmasının gerçek nedenini hissederek zevkin verdiği şokla başını geriye doğru attı. Kaderin zirvedeydi ve erkekliğini ateşten bir yumruk gibi saran kadife dokusu kasılıyor, bedeni Sebastian'ın vermek zorunda olduğu şeyi istiyordu.

Orgazmı uzun süre devam ederken, Sebastian'ı derinliklerine doğru çekiyordu. *Sebastian bunu hiç hayal etmemiști...*

Bundan sonra Kaderin'in ıslaklığından vazgeçmesi mümkün değildi. Kendini dizginleyemeden inebildiği kadar derine iniyor, üzerinde gidip geliyor, inliyordu ve hemen sonrasında da boşaldı.

Bugüne dek hiç bilmediği...

Kaderin'in başı yastığın üzerinde sağa sola dönüyor ve pürüzsüz bedeni Sebastian'ın altında kıvranıyordu. Bacaklarını adamın beline dolayıp kıvrılırken Sebastian'ın tahmin ettiği kadar vahşice erkekliğini daha derinlere doğru çekiyordu.

Baskı... Kaderin'in sıkı sıcaklığı...

Buna karşı koyamazdı. Kaderin'i yatağa doğru sertçe bastırdı ve kontrolsüzce hareket edip boşalırken haykırdı. Kaderin, ona bugüne kadar hayal ettiği en şiddetli zevki tattırırken durmak bilmeyen her darbesinde inliyordu.

33. Bölüm

Şafak vaktinden hemen sonra, Kaderin sokakta yürürken kendinden geçmiş güzel vampiri ve kutuyu ardında bırakmıştı.

Puanı almayı hak edip etmediği konusunda bir saat boyunca tereddüt etmişti. Kutuyu neredeyse kalbinin hemen altına kadar getirmesine rağmen en sonunda yapamamıştı. Dün gecedен sonra, anatomisinin bir bölümünün, geri kalanı gibi etkilendiğini düşünüyordu.

Jetinin kalkacağı piste gidip bir sonraki görev için hazırlanması gerekiyordu fakat dikkati dağılmıştı ve sürekli önceki gece yaşananları düşünüyordu.

Sebastian boşaldıktan sonra, nazıkçe hareket etmeyi sürdürüp üzerinde gidip gelirken dudaklarını yüzünde gezdirmişti. Kaderin, onun tekrar kendisine sahip olmak istediğini anlamıştı ama vampirin yüzü çok solgundu. Bedeni sarsılmaya başlayınca Kaderin onun düzenli kan içmediğinden şüphe etmişti. Sebastian en sonunda yuvarlanıp sırtüstü yatmıştı ve koluyla onu göğsüne çekmişti.

Sebastian'la seviştiği için, artık her şey ona kendini farklı hissettiriyordu. O sabah, her şeyi daha değişik görüyordu. İlkbahar Londra'yı her zaman olağanüstü renkler ve kokularla donatırdı, oysa Kaderin bunu en son ne zaman fark ettiğini hatırlayamıyordu.

Bu şehrin ıslak ve kasvetli bir görünümünden, büyük bir metropole dönüşmesini seyretmişti. Bu düşünce duraksamasına neden oldu. O *yaşlıydı*. Ayrıca dün gece, ömrünü ne kadar tatminsiz yaşadığını kendi kendine açık bir şekilde göstermişti. Tabii ki kız kardeşlerini çok özlemişti ama tek umudu, bu uğurda ölse bile onları geri getirmekti.

Kaderin, fedakârlığın onları geri getirebileceğine inanıyordu. Savaşçılara kötü bir adalet eksikliğini düzeltme fırsatının tanındığını anlatan kaç efsane vardı? Kefaret ödemek Kaderin'in nihai kaderi olmalıydı. Eğer ölecekse, bu kesinlikle boş yere olmayacaktı. Onun ölmesi, kız kardeşlerine hayatlarını geri verebilirdi.

Ayrıca sonsuza dek yaşamak istiyor muydu? *Eskiden istiyordu!*

Dün gecedен önce, yaklaşan ölümünden korkmak aklına bile gelmezdi. Şimdiyse, acı çekip çekmeyeceğini ve Sebastian'ın yakınında olup olmayacağını merak ediyordu.

Ne olacağı hakkında güncel bilgi almak için Nix'i aradı. Ona ne diyeceğini planlamıştı: "Merhaba, Nixie! Ah, bana, şey, öleceğimi söylemiştin ya." Huzursuz bir gülüş. "Şey, dikkat çekici derecede güçlü, kuvvetli ve seksi bir vampirin manevi destek için benimle geldiğine dair bir şey gördün mü?" Oysa New Orleans'ta gece yarısıydı ve Nix büyük bir olasılıkla sokakları arşınılıyordu. Kaderin, bu durumda sadece tahminde bulunabilirdi.

Bir Valkyrie'nin ölebilmesinin sadece birkaç yolu vardı ki bunlar, başının kesilmesi, keder, kurban edilmek ya da bir tür mistik suikastı. Başının kesilmesi muhtemel gibiydi.

Vahşi bir ölüm. Kaderin daha keyifli senaryolar düşünmüştü...

Kiraz ağacı çiçeklerini kokladığında, ömrü boyunca saçtığı şiddeti düşündü ve bir önceki gece mayın tarlasında yaşanan katliamı. Bowen'ın, kaybettiği eşine duyduğu özlemle, kafasının yarısı patlamışken hâlâ kutuya doğru emekleyişini hatırladı. Cindey'nin bir bebekle ilgili sayıklamasını düşündü.

Kaderin'in gözleri doldu ve sokaktaki birine doğru tökezledi. Başını kaldırdığında, tam karşısında bir kasap dükkânının olduğunu gördü.

Sebastian'ın solgun yüzünü hatırlayınca alt dudağını ısırды. Ona kan mı götürecekti? Sanki birileri düşüncelerini duyabilirmiş gibi suçluluk duygusuyla etrafına bakındı.

Bu, onun şimdiye kadar asla düşünmediği bir şeydi. Yalnızca vampiri öldürmemekle kalmıyor, üstüne üstlük onun yaşamasına izin veriyordu. Daha yeni yaşadıkları yorucu seks sonrasında bir vampirin rahatlamasını sağlamayı düşünüyordu. Hayretler içinde kıkırdadı. *Ne kadar güçten düşmüştü.*

Kaderin, kendini et kokusuyla kaplı dükkâna girerken buldu. Siparişini verdi ve herhangi bir kaş kalkması bile olmaksızın –sonuçta burası Londra'ydı– kahverengi kese kâğıdına konulmuş plastik kabı aldı. Ceketinin cebinden bir miktar para çıkardı ve satın aldığı şeyle birlikte hızla dükkândan ayrıldı.

Havaalanına geç kalmıştı ama tek düşünebildiği Sebastian'ı aç bıraktığıydı. Bu öyle... öyle evcimen bir davranıştı ki ve Kaderin için öyle heyecan vericiydi ki... O sabah uçakta onunla birlikte giyindikleri zamanki gibiydi. *Benimle evleneceğini söylemeden hemen önce.*

Eve dönünce onun eşyalarını kendisinininkilerle birlikte görmek âdeta hoşuna gitmişti. Sebastian'ın, evine taşınmasından duyduğu rahatsızlık gitmişti. Artık özel eşyalarının *bir arada* olmasını istiyordu. Eşyalarının birbirine *karışmasını* istiyordu.

Kaderin, kanı buzdolabına koyar koymaz, aldığı için mutlu oldu çünkü Sebastian, evine taşınmış gibi görünmesine rağmen rafta ona ait hiçbir şey yoktu.

Daha sonra yatak odasına gidip yatağın kenarına geçti. Sebastian'ın alnuna düşen saçlarını itti ve üzerini örttü. *Şefkat. Bu duyguyu seviyorum. Hızla, en sevdiğim duygulardan biri haline geldi. Yatak oda-*

sından tekrar çıkmadan önce güneşe karşı ek önlem olsun diye bir battaniyeyle perdeleri destekledi.

Onun bir vampir olması gerçeği bir yana bırakılırsa, Kaderin onunla bir hayat sürdürebilir miydi? Emma'nın vampirliğine göz yumuyor ve onu seviyordu.

Fakat Kaderin'in onu kabul etmesi önemli değildi ki. Hatta bir şekilde Sebastian'la değişime uğramış bir gerçeklikte karşılaşıp bile kız kardeşleri bunu yapamazlardı.

Yaşarsa, Dasha ve Rika'yı kurtarırdı. Onların hayatını kurtarmak da geçmişi değiştirirdi...

Kız kardeşlerini kurtarıırken geçmişteki kendisine bir mektup bırakmayı düşündü. Ama bu tür olayların genellikle nasıl işlediğini biliyordu. Bir mektup yazıp kendisine Rus şatosuna gitmesini ve mahzun bakışlı, muhteşem bir vampire âşık olmasını söylese, geçmişteki benliği, değişmiş el yazısını bile tanımazdı. Bunun vampirlerin bir oyunu olduğunu düşünür ve oraya gidip Sebastian'ı öldürürdü. Ya da meclisinden birisi mektubu bulur ve oraya aynı niyetle giderdi.

Onunla bir geleceğin ne kadar ulaşılmaz olduğunu bilmesine rağmen, evden bir kez daha çıkmadan önce onun için çabucak bir not karaladı.

Ve aklından da kendisine saydırdı: *Aptal, salak, manyak. Vampir Yayıcı Myst mi? Onun, üzerimde hiçbir etkisi yok.*

* * *

Sebastian öğlen uyandığında, Kaderin yanında değildi.

Onu bulmak üzere kalktı ama anında geri düştü, o kadar yorgundu ki kollarını ve bacaklarını hareket ettirecek hali yoktu.

Gözlerini tavana dikip olanları bir sıraya koymaya çalıştı.

Kendisi Estonca konuşmuştu ve Kaderin de *aynı şekilde cevap vermişti*. Bir küfür savurdu. Söylediği şeyler... Bir kolunu yüzüne kapatarak inledi.

Ama akıllı başında değildi ki. Ayrıca ilk tecrübesini yaşayan bir erkeğin akıllı böyle bir durumda nasıl yerinde olabilirdi ki? Üstelik Kaderin'in de bundan hoşlanmış olması...

Ve sonra da... *içine girmesi*...

Hayatı boyunca yaşadığı en harika deneyimdi.

Gerçekle yüzleştikindeyse, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Kaderin'le bunların hiçbirini bir daha asla yaşayamayabilirdi. Sebastian aralarında sadakate dayalı bir ilişki olsun isterken, Kaderin tek kelime bile etmeden gitmişti. Mağarada Sebastian ona saatlerce dokunmak isterken, onun hızlı bir rahatlamayı seçmesi gibi, bu Kaderin için sadece fiziksel ihtiyaçtı. Ona sahip olmadan hemen önce Kaderin'in de uyarılmış olduğu gibi, aralarında hiçbir şeyin değişmediğini fark edince yüreği burkuldu. Ve geleceğe dair en son konuşmalarında, Sebastian onunla olmayacağına yemin etmişti...

O sırada yatağın başucundaki konsolda duran notu gördü. Boğulan bir adamın can simidine sarılması gibi, notu kaptı.

Buzdolabında kan var. Bugün güneş altında olacağım, uyanınca beni ararsın. Numaramı telefonuna kaydettim.

Sevgiler, Kaderin.

Sebastian'ın ağzı açık kalmıştı. Kısacık bir not olmasına rağmen kendini tekrar tekrar okurken buldu. Bu, bir kadının kocasına yazdığı bir not gibiydi ve bu yüzden bir türlü anlam veremiyordu. Dün gece hiçbir şeyi çözmemişlerdi ve aralarındaki kızgınlık hâlâ sürüyordu.

Benimle oynuyor mu? Bu zalimce bir iyilik olmasın? Benim bir telefonum mu var?

Kafası karışmış ve çıplak bir halde ayaklarını sürüye sürüye mutfağa gitti, buzdolabının kapağını tuttuğunda derin bir nefes aldı. İçinde sadece bir şey vardı: kâğıt torba.

Kaderin, ona kan getirmişti. Bunu neden yapmıştı ki? Acaba zehirli miydi? Kese kâğıdını çıkarıp tezgâhın üzerine koydu ve o sırada mayın tarlasındaki kutuyu gördü. Kaderin kutuyu bırakmıştı.

Buzdolabının kapağını kapattı ve başını defalarca kapıya vurdu.

Kongo Nehri

Demokratik Kongo Cumhuriyeti

25. Gün

*Ödül: Bir adet beş köşeli yeşim jaguar yıldızı,
şeytana tapmak için adak aracı, on üç puan değerinde*

Sebastian, Kaderin'in yanına ısınlandığında, kendini bayılıcı derecede sıcak bir fundalıkta buldu ve onun hangi ödülü seçmiş olduğunu anladı.

Kaderin düşük rakımlı nehir boyunu takip ederek Virunga Massif dağlarındaki ormanı bulmuştu. Yakınlarda gürül gürül akan bir şelalenin yanında da eski bir mezar vardı. Ödül orada toprağa gömülmüştü.

Sık orman gölgeli olmasına rağmen, Sebastian yine de yanıyor ve gökten zıpkın yağıyormuş gibi ışınlardan kaçınıyordu. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü... Kaderin kutudan vazgeçebildiğine göre, ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmak zorundaydı...

Sebastian parmağını ceketinin cebinde taşıdığı kutunun üzerinde gezdirdi, süresinin geçmediğini umuyordu.

Kaderin'in kutunun aralarına girmesini istememiş olmasından memnun muydu? Kesinlikle. Fakat o an, düşünebildiği tek şey Kaderin'in kazanmak için uğruna cinayet işleyebileceği, yüksek puanlı ödülü feda etmiş olduğuydu.

Kaderin hangi cehennemde? Kalın bitkilerin arasından ve şelalenin oluştuğu buğudan onu göremiyordu ama daha fazla da kalamazdı...

Arkasından bir dalın kırılma sesi geldi. Hızla kendi etrafında döndü ve bir küreğin yassı tarafı yüzüne çarptı.

Metal sesi çınladı, yankı yapıyordu... ta ki... karanlık çökene kadar.

Aylıldığında, sürükleniyordu. İskoç mu? Yüzü mahvolmuş. Işınlanmak için çok güçsüzüm. Tekrar dene. Bir kez daha karanlık çöktü.

MacRieve, "Bazılarımız için, asalak, bu bir oyun değil," dedi. *Şelalenin sesi yaklaşıyor. Buhar yoğunlaşıyor. Işınlanamam. "Bir Valkyrie'nin seninle yatmayı düşünmesi için onu bu şekilde etkileyemezsin."*

Kenara doğru sürüklüyor.

"Mayın tarlasındaki marifetin yüzünden yüzmeye gideceksin ve küçük Valkyrie de dalmaya gidecek."

Düşme mesafesi ne kadar? Önemli değil ki. Güneş...

"Bunu ne kadar istesen de, öleceğini sanmıyorum."

MacRieve kaburga kemiğine doğru bir tekme savurdu ve Sebastian aşağı yuvarlandı.

34. Bölüm

Tortuguerro Sahili, Kosta Rika

27. Gün

*Ödül: Amphitrite¹³'in bir boncuğun içinde
korunan gözyaşı damlası, on bir puan değerinde*

Bu seçenek listeye geri döndüğünde, Cindey'nin yüce Nereus'la yatmasına gönderme yapan Kaderin, "Düzgün yürüyemiyor musun, siren?" diye usulca sordu. Cindey'le neredeyse aynı puandalardı. "Nereus sefil biri olmalı."

"Sefil demişken, senin vampir nerelerde?" diye sordu Cindey. "Periler, seni terk ettiğini duymuşlar. Bunun mümkün olacağını bile sanmıyordum."

"Umurumda gibi mi görünüyorsun?" Cevabın her zaman hayır olduğunu bildiği için bu soruyu sormaktan hep keyif alırdı.

"Evet, Kaderin, öyle görünüyorsun," dedi Cindey, bu gerçek karşısında şaşırmış gibi.

13 Antik Yunan döneminde bir deniz tanrıçası. Deniz tanrılarında Nereus'un, Doris'den doğma kızıdır. Poseidon'un da karısıdır. (ed.n.)

Kaderin hoşnutsuzluğunu örtmeyi umarak, onu aşağılar gibi öylesine bir ses çıkardı. Gerçekten de kırk sekiz saattir vampirden ayırdı. Sebastian aramamış, yanına ısınlanmamıştı ve Kaderin kendini kullanılıp sokağa atılmış bir aptal gibi hissediyordu.

İçinden bir ses... *çok üzerine gittin...* mi diyordu?

Evet, onu öperken, Sebastian bir sürü şey söylemiş, duygularını ifade etmiş ve umut vermişti. Oysa şimdi o sözlerle ne kadar güvenebilirdi ki? O sırada, Sebastian'ın duyduğu zevkten aklı başında değildi ki.

O anda Sebastian'ın en sevdiği kız nasıl olamazdı?

Ve gerçekten neyi kararlaştırmışlardı ki? Hiçbir anlamı olmadığı varsayılan seksin dışında? Ve Kaderin bu konu hakkında neden o kadar katı davranmıştı?

Sebastian'ı sormak için Myst'i aramayı kesinlikle reddetmişti. Bu tavrı, ruhen çökmesinden altı saat öncesine kadar sürmüştü. Ancak Myst ve Nikolai da onu iki gündür ne görmüş, ne de ondan bir haber almışlardı.

Üçüncü hoşlanmama nedeni neydi? Aramamak. Özellikle de ölümsüz bir seks jimnastiği turundan sonra.

Kendine güvensizliğini kabul etmesi diğer seçenekten daha iyiydi ki bu; Sebastian'ın yaralanmadıkça yanında olacaktı. Ya da daha kötüsü olmadıkça...

Kaderin duygularının hâlâ çok değişken olması nedeniyle, yeni giysiler gibi onları deneyebileceğini düşünüyordu. Ve öfkeli ve gücenmiş olma hissini, endişeli ve korkulu görünüşüne kıyasla daha çok beğendi.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Kız kardeşleri için zamanda geriye gittiğinde bunların hiçbiri olmayacaktı. Bunu unutmaması gerekiyordu.

Sebastian'a o mektubu ve ödülünü bıraktığından beri, üç görevde yarışmıştı. Her birinde de, Lucindeya ve Bowen'a rastlama talihsizliğiyle karşılaşmıştı.

Bowen mayın tarlasındaki yaralanmasından sonra dehşet verici görüntüsünü hâlâ koruyordu ve hiçbir iyileşme kaydetmemişti. Hâlâ bir gözü ve alnının yarısındaki derisi yoktu. Yan tarafındaki yarasından sızan kan, ince keten gömleğini ıslatıyordu. Genç cadının lanetinden kurtulamamıştı.

Kaderin ona neredeyse acıyacaktı. Daha önce onları kurtarmıştı. Neden böyle bir acı hissettikleri ya da bunu nasıl sonlandıracakları hakkında hiçbir fikirleri olmayan vahşi gözlü kurtlar afallayıp kalırdı.

Bowen, Kaderin'e tam olarak bunu hatırlatıyordu. Ama sonuçta kurtlar her zaman hurlayıp ısırırdı ve lanetli olmasına rağmen, Bowen yarışmada hatırı sayılır bir güçtü.

Yeşim yıldızı almak için bir bataklık ormanında düşse kalka ilerlemişti. Kendisinin hızlı olduğunu düşünmüş ve Bowen hâlâ yaralı olduğu için ona karşı bir şansı olduğuna inanmıştı. Ancak Bowen sanki yenilenmiş gibi bu yabani bölgeden hızla geçmişti. Nefes nefese kalan Kaderin'i geride bırakmış ve puanları toplamıştı.

Kaderin'i incelemiş ve hatta ona doğru tehditkâr bir adım bile atmıştı. Daha sonra önemli bir karar almış gibi ondan uzaklaşmıştı.

Kaderin, Mısır'da şaşırtıcı derecede karmaşık bir bulmacayı çözmüştü ve Sfenks'i -ve siren ile Lykae'yi- bunu nasıl yaptığına dair merakta bırakmıştı. Doğrusu gizliden gizliye kendisi de merak etmişti. Mısır'da kutsal sayılan on puan değerindeki altın bir bokböceği kazanmış ve Bowen'la arasındaki farkı azaltırken, Cindey'nin biraz önüne geçmişti.

Ama daha önceki gece Çin'de, yalnızca bir tane olan Sekiz Ölümsüzün Vazosu'nu Bowen almış ve Kaderin ile Cindey'nin oraya

ulaşma çabalarının boşa gitmesine neden olmuştu. Bowen seksen yedi puana ulaşarak finaldeki yerini sağlamlaştırmıştı.

Kaderin'in yetmiş dört puanı vardı. Cindey'nin puanı ise yetmiş ikiydi.

Finallerin on üç puan gerisinde olduğu Kaderin'in gözünden kaçmamıştı; *bu, tam da vazgeçtiği ödülün puanıydı.*

Bugünkü talimatlarıysa, onları ödüle yani her yarayı iyileştirdiği söylenen, içinde Amphitrite'in gözyaşının bulunduğu boncuğa götürecek olan girdabın kapısı görünene kadar on beş kilometre yüzmekti.

Alacakaranlık çökmeye başladığında, yarışmacılar sahilde sıralanmaya devam ettiler. Bunlar, bu göreve bir kere bakan ve birtakım tuzaklara yakalanacaklarını bilen kıdemlilerden oluşan yeni yarışmacılardı. Kaderin'in bu tuzaklara dair gördüğü ilk ipucu, denizin açığında suya batıp çıkan inek kafalarıydı.

Ve bu ilk yüzgeci görmesinden bile önceydi.

Sahilde yaptığı hızlı bir koşu sonrasında düzenli bir şekilde okyanusa akan ve kafaları taşıyan bir dere buldu. Nehrin yüksek kısmındaki bir mezbahanın atıkları olmalıydı.

"Köpek balıkları!" diye haykırdı Cindey. "Kahrolası köpek balıkları." Kaderin'e baktı. "Girecek misin?"

"Girmeliyim. Sen?"

"Sen girersen, başka şansım kalmaz, değil mi?" diye karşılık verdi Cindey.

İrfan varlıkları, iyileştirme gücü fikrinden büyülenip büyük acılar çekerek gelmişlerdi ve muhtemelen daha yaşlı olanların neden suya girmediğini merak ediyorlardı. Sonra onlar da yüzgeçleri fark ettiler. Hiçbiri yüzmekten bahsetmiyordu. Oysa Kaderin çaresiz bir durumdaydı.

O lanet olası kutudan feragat etmişti. *Aptal, aptal Valkyrie.*

Kaderin, "Lanet olsun," diye homurdanıp kılıcını çekti.

"Kaderin yapacak!" diye fısıldadı biri. Diğerleriyse destek verdi.

Çantasını ve ceketini çıkaran Kaderin, kılıcının kayışını omzuna taktı. Eğildi ve birden fırlayıp suya daldı.

Sakin ve hatta okşar gibi kulaçlar atarak köpek balıklarının arasında serbestçe yüzüyordu. *O kadar da kötü değil.* On beş kilometre pek bir şey değildi. Eğer kanaması yoksa veya çırpınmazsa, idare ederdi...

Sert bir vuruş az kalsın Kaderin'i nefessiz bırakacaktı. *Aldırma. Yüz.*

Bir başka kasıtlı vuruş.

Saniyeler içinde deniz köpekbalıklarıyla kaynamaya başladı ve her ayak darbesinde birine vurmadan yüzmek imkânsız hale gelmişti. Kaderin bunun gibi bir şeyi daha önce hiç kimsenin görmemiş ya da belgelememiş olduğunu biliyordu. Mezbaha bir yandan da köpekbalığı çiftliği idi.

Suyun içinde kılıcı işe yaramazdı.

Lider olan bir köpekbalığı içlerinde en fenasıydı ve Kaderin'e bir kez daha saldırdı...

Dişleri Kaderin'in bacağına gömülmüştü. Kaderin acıyla bağıırıp parmaklarını sıra sıra dişlerin çevresindeki ete sokarak çenesini aralamaya çalıştı.

Artık hayatı için savaşıyordu. Rezil köpekbalıklarıyla...

Orada kısa bir süreliğine aklına Sebastian'ın mutlaka yanına tekrar ışınlanacağı ve -eğer kalırsa- parçalarını bulabileceği düşüncesi geldi.

Kaderin hep şiddetli bir ölümle burun buruna geleceğine inanmıştı, eğer onlara yem olursa kahrolurdu. Pençelerini acımasızca salladı ve onların yapmaya çalıştığı gibi, köpekbalıklarını ısırdı. Öfkeden deliye dönmüştü ve görüşü kıpkırmızı bir perdeyle kapanmıştı.

Pençelerini liderin yüzgecine gömdü ve kendini ona doğru hızla çekerek, ısırabildiği kadar sert ısırdı. Her yerin kırmızı kabarcıklar ve oluk oluk kanla kaplandığı su koyulaştı. Kaderin tükürdü, sonra tekrar ısırdı.

Burada gerçekten ölebilirim. Bir ölümsüz, eğer kafası gövdesinden koparılsa, köpekbalığı saldırısından ölebilirdi.

Diğer bir pençe darbesi hayvanın gövdesinin alt kısmına denk gelmişti ama Kaderin bunların hepsiyle savaşamazdı.

Kayalıklara saklanmaya kararlı bir şekilde aşağı doğru yüzdü. Bir süre daha nefesini tutabilirdi.

Ayrıca boğularak ölemezdi. Tıpkı Furie gibi.

Kaderin kaçamadan önce hayvan ayağını kaptı ve onu tekrar mücadelenin içine çekti.

Acımasız kesinlik. Acı. Kaderin, gövdesini pençeleyince köpekbalığının derisi pençelerini yırtıp parmaklarını sıyırdı. Kıvrılan gövdeler ve içlerindeki güç...

Kaderin nefes almak için yüzeye çıkmaya çalıştı...

Biri, onu dizinin üzerinden yakalamış, aşağıya doğru çekiştiriyordu. Su, çılgınlığını yuttu.

35. Bölüm

Sebastian sıçrayarak uyandı ve beyinde zonklayan müthiş bir ağrıyla anında gerisin geri yıkıldı. Gözlerini açtığı anda yıldızlı gökyüzünü gördü. Taşlı nehir yatağında kıpırdamadan yatarak ılık bir rüzgâr onu sarmalıyordu. Bir kez daha kalkmayı denerken nerede olduğunu kestirmeye çalıştı ve ormanda olanları hatırlayınca gözlerini kısıtı.

O rezil kurt Sebastian'ı azgın nehre fırlatmıştı. Ciğerlerine su dolsa bile, sürüklenerek suyun altına girdiği her sefer onun için güneşten kurtulmak demekti. Günler gibi gelen sürenin sonunda su nihayet sakinleşmişti. Güneşte yanan derisi ve başındaki yaradan gözüne dolan kana bakılırsa, öleceğinden emindi.

Ama güçlkle kendini kıyıya attı çünkü içinde Kaderin'in olduğu gelecek için özlem çekiyordu. Bayılmadan önce çalılara sürünmekten sadece bacakları zarar görmüştü. Günün geri kalanındaysa, yanmıştı ve acıdan kaçınmak için kıpırdıyamayacak kadar zayıf düşmüştü.

Ne kadar zamandır dışarıdaydı? Bütün gün boyunca mı? Susamıştı ve çok bitkindi...

MacRieve, Kaderin'i tehdit etti. Ayağa fırladı ve ona ısınlandı. Ayağa kalkmanın neden olduğu baş dönmesiyle sallandığı sırada tropikal bir sahildeydi ve güneş batıyordu.

Bu da o anda dünyanın diğer ucunda olduğu anlamına geliyordu. Bir kez daha...

İrfan'dan gelen düzinelerce yarışmacı nefesleri kesilmiş bir halde denize bakıyordu. Onların bakışlarını takip eden Sebastian, suyun içinde bir çalkantı fark etti. Köpekbalığının kuyruğu dönüp duruyordu ve sonra aşağıya doğru kaydı.

Orada bir şey ölüyordu ve hiç kimse zahmet edip bir yardım eli...

Yüzeye doğru bir el kalktı.

Sebastian'ın midesine kramp girdi. *Kaderin.*

Anında ışınlandı. Bulanık suyun altında onunlaydı. Önünü görmesi mümkün değildi. Su, kanla -Kaderin'in kanıyla- doku ve köpekbalığı parçalarıyla doluydu. Öne atıldı ve köpekbalıklarından oluşan sarmalı geçip onun omzunu yakalamaya çalıştı.

Kaçırdım. Biri bacağına kapmıştı ve Kaderin'i Sebastian'dan çekip uzaklaştırıyordu.

Sebastian tüm gücüyle mücadele ediyordu. Vurdu ve elleri hayvanın dişleriyle kesilse de kendi yaralarına aldırış etmeden Kaderin'e bir yol açtı.

Kolunu tuttu.

Onu yakaladım.

Sahile ışınlandı ve yere yuvarlanırken Kaderin'i ezmek için onu kendi üzerine doğru çevirdi.

Nefes almıyordu. Sebastian bir hızla kalktı ve onu yan tarafına doğru çevirdi. Kaderin öksürerek ciğerlerine dolan suyu çıkardı. O kuma tükürürken, Sebastian da sırtını sıvazlıyordu. Nefes almaya başladığındaysa, Sebastian onu kollarına aldı.

Ya uyanmamış olsaydım?

Ölmüş olurdu... Ürperdi. Bir daha ayrılamazlardı.

Gerekirse onu uzak bir yerde tutsak edercekti.

Gözlerine bakabilmek için onun nazikçe omuzlarından tuttuğunda Kaderin, "Hortlak gibi bembeyaz olmuşsun," diye mırıldandı.

Sebastian, "Canlı canlı yenilmene saniyeler kalmıştı!" diye bağırdı, onun için hissettiği korku yerini anında öfkeye bıraktı. "Ya da boğulmana."

"Boğuldum." Kaşlarını çatı. "Sanırım iki defa."

"Bu hiç hoşuma gitmedi. Peki ya zamanında gelemeseydim? Ya seni kurtaramasaydım?"

"Anlamıyor musun?" diye parladı Kaderin. "Bin yılı aşkın bir süredir bu yarışmayı rahatlıkla kazanıyorum. Sonra birden sen gelip beni stratejimi değiştirmeye zorladın." Devam etmeden önce soluklandı. "Ve risk almama neden oldun. Eğer kutudan vazgeçmemiş olsaydım, çaresizlik içinde bu duruma düşmezdim."

"Senden kutudan vazgeçmeni istemedim ki!"

Kaderin, onu süzdü. "Evet, Sebastian. İstedin."

"Eğer öbür seçenek buysa, hayır." Sesi boğuk çıkıyordu. "Seni böyle bir durumda görmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sana ulaşamadan, suyun dibine inişine seyirci kalmanın? Senin... ölmeni seyreliyordum." Kaderin'in ıslak ve kumla kaplanmış saçını yüzünden geriye itti. "Bu yarışmadan vazgeçmen için ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey," dedi sert bir ifadeyle. "Bu dünyadaki hiçbir şey bu ödülü kazanmaktan beni alıkoymayacak."

"Belki de ölümün buna engel olur."

"Ona daha çok var."

Sebastian azarlar gibi bir ses tonuyla, "Gelin, çenende köpek-balığı parçası var," dedi.

Kaderin kolunun tersiyle çenesini silerken, yüzünde meydan okur gibi bir ifade vardı.

"Onları ısırdın mı?"

"Önce onlar beni ısırdı! Ve pek fazla seçeneğim yoktu."

"Orada köpekbalıkları olduğunu gördün ve beni beklemek aklına bile gelmedi, öyle mi?"

"Sen beni aramadın bile! Üçüncü hoşlanmama nedenimi bilmek istiyor musun? Vuruş yaptıktan sonra aramamak."

Vuruş yapmak mı?

Kaderin bariz bir şekilde öfkelenmişti. "İki gün boyunca ortalarda görünmeyince seni beklemeyecektim herhalde! Son konuşmamızdan hatırladığım kadarıyla beni terk edeceğini söylüyordun. Gelininden vazgeçen ilk vampir olacakmışsın da, falan filan..."

"Senin için geleceğimi bilmeliydin... Bir dakika sen *iki* gündür mü dedin?"

"Umurumda değil, Sebastian, zaman kavramını yitirdiysen..."

"Vahşi bir ormandaydım ve ağır ağır yanarak ölüyordum. Yoksa burada olurum."

"Sen... sen ne dedin?"

"O sabah sana yardım etmek için oraya ışınlandım. Ama o İskoç yüzüme bir kürekle vurdu, sonra da beni nehre attı." Gözlerini kıstı.

"Sana zarar verdi mi?"

"Hayır. Ama buna karar vermiş gibi görünüyordu."

"Sadece bir gündür orada olduğumu sanıyordum. Sense *iki* gündür bensiz miydin?" Kaderin'in ellerini sıktı.

"Ah!"

Sebastian dehşetle aşağıya doğru bakınca kadının ellerini daha çok acıttığını fark etti. Bir anlığına bakiştikten sonra ikisinin de göz-

leri Kaderin'in bacaklarına kaydı. Pantolonu paramparça olmuştu, ısırlıklar içindeki derisi kana bulanmıştı. Yaraları, Sebastian'ın şimdiye dek gördüğünden çok daha kötüydü. Üzerindeki kumun rengi koyulaşmıştı. Her yerinde kan vardı.

"Aman Tanrım, neden bir şey söylemedin?" diye bağırdı, yine sinirlenmişti.

Kaderin, adamın gözlerinin bacaklarına sabitlenmiş olduğunu görünce, "Ah, kanadığım için kusuruma bakma," diye homurdandı. "Canının çekmesini istemezdim."

"Bazen çok kaba olabiliyorsun, karıcığım."

"Ben senin karın değilim."

"Henüz." Kaderin'in cılız çabalamasına karşın, onu kendine doğru çekti ve sımsıkı sarıldı. "Seni eve götüreceğim ve yaralarını saracağız," dedi daha nazik bir tonda.

Bir Valkyrie'nin bir vampir tarafından sarmalandığını gören diğer İrfan mahlûkları durup bakakaldılar. Cindey gözlerini şaşkınlıkla onlara dikmişti.

Kaderin umursuyormuş gibi değildi. Sebastian'a baktı ve sonra gözlerini tekrar ufka çevirdiğinde alt dudağını ısırdı ve kaşları çatıldı. "Ödül..."

Yaşadığı onca şeyden sonra bile akli hâlâ ödüldeydi. Sebastian parmağını kadının çenesinin altına koyup yüzünü kendine doğru çevirdi. Ona arzu ettiği her şeyi vermek istiyordu.

Ama yapamıyordu.

"Katja, onu sana getiremem. Yapardım. Ama yerini göremiyorum."

"Beni nasıl bulacağını gördün."

"Eğer oradaki girdaba nasıl gireceğimi ve nasıl açılacağını saptamama yardımcı olursan, köpekbalığı tehlikesini göze alırım."

Kaderin'in gözkapakları ağırlaşıyordu ve Sebastian paniklemeye başlamıştı.

"Üzgünüm, *kena*. Başka bir yol bulacağım." Onu dairesine ışınladı ve yatağa oturttu. Gayet ciddi bir şekilde gömleğini çıkarıp yaralarını temizledi, ellerini ve kollarını bandajladı. Ancak canını daha beter acıtmaktan ödü koptuğu için Sebastian'ın her yanını ter basmıştı.

Üzerindeki pantolon kalıntılarını çıkardığı zaman ortaya çıkan manzara karşısında ikisi de sessiz kaldı. "Bundan ölebilir... ölür müsün?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Kesinlikle hayır," dedi Kaderin uykulu bir tonda. "Bu nedenle beni bir kez daha sahile ışınlamamı istiyorum."

Sözleri yaraları karşısında komik kaçıyordu. "Gerçekten seni bunu yapmaya iten ne? Neden bana söylemiyorsun?"

Kaderin, Sebastian'ın yüzünü incelerken ve gözlerinin içine bakarken sanki ruhunu okumaya çalışıyor gibiydi.

"Bana güvenebilirsin," dedi Sebastian.

Kaderin, ona *güvenmek* istiyor gibiydi ama bir türlü yapamıyordu. "Seni bir aydan az bir süredir tanıyorum ama... son iki bin yıldır çok ağır dersler aldım."

"Biliyorum. Onları rüyalarımnda görüyorum." Onun yerinde olsa, kendisinin de bir vampire güvenmekte zorlanacağını kabul ediyordu. Ama sözlerinin arkasındaydı ve yalnızca Kaderin'i ikna etmesi gerekiyordu. "Asla o kırmızı gözlü şeytanlar gibi olmayacağıma yemin ederim. Bana anlatmaman için hiçbir neden yok."

"Sana anlatmam için de bir neden *yok*," diye karşı çıktı Kaderin.

"Sana yardım edebilirdim."

"Her halükârda etmeyecek misin?"

Sebastian'ın kaşları çatıldı. "Tabii ki. Ama bana güvenmeni sağlayacak bir şey olmalı."

"Evet, güvenimi bana karşı kullanmayacağına kesinlikle inanıyorum."

"Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun!"

"İncitmek demedim. Bunu bana karşı kullanmandan bahsediyorum." Gözkapakları gittikçe ağırlaşıyordu. "Kuvvetli yanlarını çok seviyorsun vampir."

Kaderin'in yaraları sarılmıştı ve derin bir uykudaydı. Yanında güvende olduğundan emin olunca Sebastian duşa girdi, endişesi ve öfkesi nihayet durulmaya başlamıştı. Aynı zamanda yeni bir sonuca varmanın huzuruyla dolmuştu. Kaderin'in ölmeyeceğini biliyordu. Ama lanet olası, *acı* çekiyordu. Ve onun her gece boğulmasına, bıçaklanmasına ve dövüşmesine göz yummaktan bıkip usanmıştı. Artık buna devam etmeyecekti.

Giyindikten sonra, bu berbat yarışmayı bitirmesi için Kaderin'e yardım edip edemeyeceğine bakmak üzere sahile döndü. Sebastian olmadan yarıştığı iki gün sonrasında, final için gerekenin on üç puan gerisindeydi.

Bu tam olarak, Sebastian için feda ettiği puandı.

Sebastian hâlâ Kaderin'in o kutuyu bıraktığına inanamıyordu. Ceplerini kontrol etti ama kutuyu kaybetmişti. Düştüğü ve dere yatağı boyunca sürüklendiği göz önünde bulundurulursa, kaybetmesi çok normaldi.

Sahilde bir fırsat kolladı ve harekete geçti. Eğer yarışmadan ödülü kaldıramıyorsa, o zaman ödülün yarışmasını kaldırabilirdi. On beş dakika içinde Kaderin'in yanına döndü ve saçlarındaki kan silkeledi.

Kaderin'in yanına yattığında, Gelini başını yastığa gömüp, "Güzel kokuyorsun," diye mırıldandı.

Sebastian dikkatle onu kendine doğru çekip ne kadar uyumlu olduklarını bir kez daha hatırladı.

Kaderin'in solukları sıklaşmıştı ama uyuduğu zaman hep böyle nefes alıyordu. Kıvrıldı ve hafifçe inledi. Sebastian saçlarını okşayarak onu yatıştırdı.

En sonunda uykuya daldığında, rüyasında yine onun anılarını gördü. Bu artık olağan bir şeydi. Fakat gördükleri çok eski anılar değildi. Kaderin iki eliyle telefonu kavramıştı ve üvey kız kardeşlerinden biri ölüm haberi verirken, gözleri sulanmıştı.

36. Bölüm

Kaderin gözlerini açtı ve kendini *Sebastian'ın* seksi kokusunun sindiği *çarşaflarının* arasında bulunca kafası karıştı.

Sebastian yatağın bir ucuna oturmuş, tıpkı Kaderin'in onu ilk gördüğünde olduğu gibi, başını ellerinin arasına almıştı. Kaderin, o sabah onun kederden kurtulup sevinçle dolduğunu biliyordu. Ve o günden beri kendisi yüzünden üzgün ve incinmiş olduğunu da biliyordu.

"Ne kadar zamandır uyuyorum?" diye sordu Kaderin uykulu bir halde.

"İki gündür."

"Ne?" diye bağırarak birden doğruldu.

Sendeleyince Sebastian onu omuzlarından yakaladı. "Sakin ol, *kena*. İkimizin de sandığından çok daha feci yaralanmışsın. Çok kan kaybettin. İzin ver sargılarını kontrol edeyim." Bacağındaki sargıları açtı. "Aman Tanrım, çabuk iyileşiyorsun." Bacaklarındaki derin yaralar artık eski yara izlerini andırıyordu ve pembe olan bu izler de gözlerinin önünde kayboluyordu.

"Kaybettim," dedi Kaderin. "Bitti." Yanağından süzülen bir damla gözyaşını öfkeyle sildi.

"Katja, bitmedi."

"Ben yarışmanın dışında kalınca meydan Cindey'ye kaldı. Dinamit patlatıp köpekbalıklarını şaşırtmış olabilir ya da dalış malzemeleri kullanmış olabilir..."

Sebastian uzanıp, Kaderin'in saçını kulağının arkasına attı. "Sibirya'da çok fazla dalış malzemesi olduğunu sanmıyorum."

"Sibirya mı?"

"Senin için ödülü alamazdım. Ama tek gerçek rakibini devre dışı bırakabilirdim. Sireni Rusya'nın kuzeyindeki terk edilmiş bir kömür madenine ışınladım."

Kaderin'in içine sıcaklık bir umut doğdu. Sebastian, onun yarışmadaki yerini mi korumuştur? "O... o sana şarkı söylemedi mi?"

"Evet, çılgın gibi öttü. Ama etkilenmedim." Parmaklarının tersiyle Kaderin'in yüzünü okşarken duygu dolu gözleri büyüleyiciydi. "Öyle görünüyor ki tamamen sana aidim."

Duygu yoğunluğu Kaderin'in nefesinin kesilmesine ve titremesine neden oldu. Kendine hâkim olamadan, "Kolombiyalıyla yatmayı aklımın ucundan bile geçirmedi," diye ağzından kaçırdı.

Sebastian elini çekip ayağa kalkmadan önce gözlerinden acı dolu bir ifade geçti. "Önemli değil. Şimdi bunları konuşmak zorunda değilsiniz."

"Tamam."

Sebastian parmaklarını saçının arasından geçirdi. "Lanet olsun, ısrar etmen ve yine de bir açıklama yapman gerekiyordu."

"Ah. Gerçek şu ki, o gece hiç kimseyle yatmayı planlamamıştım."

"Peki ya iç çamaşırının olmamasına ne demeli?" diye sordu Sebastian yüzünü asıp.

"O işin cilvesiydi. Doğru zamanlı bir bakışın erkeklerin karar mekanizmasını etkileyebildiğini biliyorum. *Temel İçgüdü*'yü izlemen lazım."

"O zaman, taşı nasıl aldın?"

"Gamboa hep bir Valkyrie'yle birlikte olmak istemiş. Dolayısıyla ben de yüzük karşılığında onu, Regin'le, yani Antarktika'da senin kafanı uçurmaya çalışan Valkyrie'yle buluşturacağıma söz verdim. Ayrıca bilgin olsun, o görevi seçmemin sadece bir nedeni vardı ve Cindey'nin de nedeni aynıydı. Bu da Bowen'ın bu görevi seçmeyecek olmasıydı."

"Bunu... öğrendiğim iyi oldu. Durumu hafifletmesi için bir nedeni daha olmuştu. Duyduğu rahatlama hissi yüzüne yansdı."

"Bunu hallettiğimize göre, buradan hemen gitmem gerekiyor," dedi Kaderin. "Cindey zekidir." Kaderin finallerdeki yerini sağlamlaştırmak istiyordu. Bowen finallere katılma hakkı kazanmıştı ama güçten düşüyordu. Siren de dışarıda kalırsa Kaderin kazanabilirdi.

"Lucindeya bir yere gitmiyor," dedi Sebastian. "Kaygan, sert kayalıklardan buzlu bir hendeğe tırmanması ve daha sonra da en yakın kasabaya ulaşmak için yoğun kar altında altmış kilometre yürümesi gerekiyor. Ekvator iklimine göre giyinmiş halde ve aksaya aksaya, tuhaf bir şekilde yürüyor."

Kaderin kahkahasını önlemeye çalıştı fakat başaramadı. Sebastian'ı ve kendini şaşırtmıştı.

"Senin kahkaha attığını ilk defa duyuyorum." Güldü. "Ne? Bu kadar komik olan ne?"

"Komik yürüyor ha? Bunun nedeni Nereus'un ödülünü gerçekten kazanmış olması."

"Yani o?.." Kaderin onaylar gibi başını sallayınca Sebastian güldü ve elini kadının kolunda gezdirerek onu okşadı. Kaderin, onun kendisine dokunmadan duramadığını fark etmişti. "Onun hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmemi ister misin?"

Kaderin dudağını ısırıp başını salladı. Sebastian ortadan kayboldu ve saniyeler sonra geri döndüğünde bir ayı gibi başındaki karı silkeledi.

“Eee?”

“Korkarım Lucindeya’yla artık arkadaş değiliz,” dedi Sebastian’ın yüzünün ferî kaçmıştı.

Kaderin tekrar kahkaha atınca Sebastian da sanki sadece onun bu halinden keyif alıyormuşçasına güldü.

“Buna bir son vermek istiyorum,” dedi Kaderin en sonunda. “Gidip sıradaki ödülü alacağım. Liste nerede?”

Sebastian ceketinin cebinden listeyi çıkardı. “Ama Kaderin, bunu birlikte yapacağımızı kafana sok.” Kaderin itiraz etmek üzere dudaklarını araladığındaysa yine o otoriter tonlamasıyla, “Bir daha yaralanmana izin vermeyeceğim,” dedi.

Kaderin, vampirin yüzünü inceledi ve iç geçirdi. “Tamam. Bir sonrakinde birlikte çalışacağız.”

Sebastian başını sertçe sallayarak Kaderin’in yanına oturdu ve yazıyı birlikte okudular.

“İlki değil.” Sebastian’ın soru sorar gibi bakışına karşı açıklama yaptı. “O dişi bir şeytan.” Kaderin daha sonra dilini şaklattı. “Yine mi Nereus? Arka arkaya üç kere. Adam boşalmaktan bitkin düşmüş olmalı. Zavallı siren.”

“Buna ne dersin?” Sebastian üçüncü sıradakini soruyordu.

“Eğer canavar boyutlarındaki örümceklerden hoşlanıyorsan... Şimdi, en yüksek puanlı olan hangisi?” Listeyi gözden geçirdi, sonra da yüzü asıldı. “Yine Nagas’ın kutusu mu? Neden Kongo’daki dere yatağında diyor ki?”

“Çünkü gerçekten de orada. O gün ceketimin cebindeydi.”

Kaderin listeyi bırakıp onun ellerini tuttu. "Sebastian, o on üç puan değerinde. Bu da beni finale götürür! Acaba..."

"Hemen oraya gideceğim." Ortadan kayboldu. Beş dakika sonra geri döndü.

Kutuyla birlikte.

Kaderin'in dudakları aralandı. "Demek o gün gerçekten de oradaydın."

Sebastian, onun kendisinden kuşkulamasına şaşırmış gibi başını geriye attı. "Hiçbir şey beni senden uzak tutamazdı."

Sebastian Kaderin'in sadece Hücum'daki yerini korumakla kalmamış, ödülü ona vermeyi teklif ederek onu finallere de taşımıştı.

Gözleri buluştuğunda zaman durmuş gibiydi. Çok önemli. Sebastian, ona kız kardeşlerini geri getirme şansını veriyordu. Ve bilmeden de olsa Kaderin'in gelecekte onu asla kendisini tanımasını sağlamış oluyordu.

Bu konuda tereddüt etmişti ve bununla yüzleştiğinde nasıl hissedeceğini bilmeyerek kabul etmek, ürpermesine neden oldu. Kalbinin üzerine doğru tuttuğu kutu kaybolunca birlikte listeyi kontrol ettiler. Yazılar kayboluyordu ve aynı yerde finalistlerin ismi beliriyordu.

Kendi ismini orada görünce Kaderin'in gözleri doldu ve "Daha önce hiç kimse bana bu kadar değerli bir şey vermedi," diye mırldandı.

Kaderin telaşla banyoya girmek üzere hazırlanırken, Sebastian da gördüğü en son rüyayı sormak için Nikolai'ı aramaya karar verdi. Kaderin'in telefonunu aldı ve ilk aramasını yapmak üzere telefonu evirip çevirdi ama Kaderin hemen atıldı.

"Onu kullanmak istemezsin!" Ona başka bir telefon verdi. "Meclistekiler nerede olduğumu takip edeceklerdi... ve bu gece onları görmeyi hiç istemiyorum." Gergin bir ifadeyle gülümsedi ve sonra

da numaraları tuşlayarak bağlantıyı sağladı. "Ayrıca lütfen nerede olduğumuzu ağabeyine söyleme. Büyük bir olasılıkla Myst'e söyler."

Sebastian kaşlarını kaldırsa da onaylar gibi başını salladı. Kaderin çıktığı anda Nikolai telefona cevap verdi. Sebastian doğrudan konuya girdi. "Valkyrie kâhini hakkında bildiğin her şeyi öğrenmem gerekiyor. Adının Nix olduğunu sanıyorum."

"Onunla tanıştım. O en yaşlı Valkyrie'dir ve her ne kadar kendisine 'önsezileri kuvvetli' denilmesini tercih etse de, onun bir kâhin olduğu kesin." Sebastian, onun başını sallayışını neredeyse duyabiliyordu. "Birkaç hafta önce Conrad ve seninle ilgili bilgi almak için onu görmeye gittim."

"Hiç gerçekleşen bir tahminde bulundu mu?"

Nikolai, "Bunu şöyle anlayabiliriz," dedi. "Birkaç hafta önce, sabah güneşinde bir şatodan dışarı doğru koşuyor ve geri dönmesi için birine bağıryor muydun? Ve sonra da derin yandı mı?"

"Aman Tanrım," diye bağırdı Sebastian. "O, Kaderin'in ölümünü de tahmin etmiş."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Nikolai. "Böyle bir şeyi görmesi, normalde imkânsız. Bu onun göremediği -ve göremeyeceği- tek şey."

"Kaderin'in, onunla konuştuğu bir anısını gördüm. Öyle fena sarsılmıştı ki... Onu sarsan sadece birkaç şey olduğunu sen de biliyor olmalısın."

"Bunun hiçbir anlamı olmayabilir ama ben senin hakkında sorular sorarken Nix o tuhaf kâğıtlardan şekiller yapıp duruyordu. Bunlar ejderha, kurt, köpekbalgı ve ateş şekilleriydi," diye ekledi Nikolai.

Sebastian yutkundu. "Bunların hepsiyle karşı karşıya geldik. Ateş hariç hepsiyle."

"Bu Val Malikânesi'ndeki kargaşayı açıklıyor. Myst meclis konusunda ser verir, sır vermez ama onların Kaderin'i aradığını öğrenmiştim."

"Demek bu yüzden nerede olduğunu bilmelerini istemiyor." Sebastian titreyen eliyle yüzünü ovuşturdu. "Nix, Kaderin'in bir sonraki dolunaydan önce öleceğini söyledi. Bir sonraki dolunay ne zaman?"

"Bu gece," dedi Nikolai ciddi bir ifadeyle.

Kaderin duştan çıkıp, üzerine sabahlığını geçirdiğinde, Sebastian'ı koltukta otururken buldu. Öylesine derin düşüncelere dalmıştı ki Kaderin onu böldüğü için neredeyse kendini tuhaf hissediyordu. Liste dakika dakika güncelleniyordu. Sebastian'la bir deneyim daha yaşamak için can atıyordu, tabii onu unutmadan önce...

Kaderin belli belirsiz iç geçirdi. *Bu çok acı verici.*

"Bastian?"

Sadece on beş dakikadır ondan uzak olmasına rağmen, Sebastian sanki bir hortlak görmüş gibi baktı. Daha sonra hiçbir şey söylemeden kalktı ve Kaderin'in karşısına geçti. Parmağını çenesinin altına koyup şefkatli ve arzu dolu bir öpüşle Kaderin'in içini eritti.

Geri çekildiğinde, Kaderin bakışlarını ona doğru kaldırdı ve Sebastian'ın gözlerinin kendi üzerinde gezindiğini gördü. Sebastian ona nasıl daha fazla zevk verebileceğine dair bir ipucu arıyordu. Tek istediği, onun mutluluğuydu. Kaderin artık anlıyordu. O asla dönüşmeyecekti, asla değişmeyecekti. Fakat Kaderin değişmişti.

Bir vampire âşık oluyordu.

Kollarını adamın boynuna dolayıp, "Benimle sevişmeni istiyorum," diye mırıldandı. Belli ki onu çok şaşırtmıştı. "Aramızda daha fazlasının olmasını istiyorum."

"Neden şimdi?" Sebastian devam etmeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Sana bunları söyleten ne? Kutuyla ilgili minnettarlığın mı?"

Kaderin onun gözlerine baktı. "Hayır. Bunun nedeni korktuğum gibi biri olmaman. Ve asla olmayacağını da en sonunda görmüş olmam. Sen farklısın."

Sebastian iç geçirdi. "O zaman ben neyim?"

Bu akşam bir kahramandın. "İyi bir adamsın. Bana karşı iyisin." Uzandı ve kulağına, "Bastian, ben de sana karşı iyi olmak istiyorum," diye fısıldadı.

Sebastian titredi ve onu, kendisine doğru çekerek vücudunu vücuduna yapıştırdı. Sadece dudağının dudağına değmesi bile büyük bir zevkti.

Kaderin heyecanın içinde kaybolmuştu...

Beni ısınladı mı?

Soğuk metal, bileğini kavramıştı. Kendini yatakta bulan Kaderin'in gözleri büyüdü. Ona karşı koymaya çalıştı ancak Sebastian diğer bileğini de zorla kaldırarak kelepçeledi.

"Lanet olası, sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Gidemeyeceğinden emin olmak istiyorum."

"Sebastian beni korkutuyorsun. Nedenini hiç anlamıyorum. Seninle sevişecektim..."

"Ölmeden önceki son vuruş mu?" diye sordu Sebastian sertçe.

Kaderin gözlerini kaçırdı ve iç geçirdi. "Kehaneti nasıl öğrendin?"

"Rüyamda gördüm. Kaderinde bu yarışmada dolunaydan önce ölmek olduğunu bana neden söylemedin? Bu gece olacağını?"

"Lanet olsun, beni serbest bırak! Nix'in tahmini yanlış olabilir..."

"Bu güne kadar hiç yanlış tahminde bulunmadı," dedi Sebastian.

"Geçmişte yanılmadı," dedi Kaderin. "Ayrıca Nix'in yanılıp yanılmadığı fark etmez. Bu ödülü kazanamazsam da bir ay içinde zaten öleceğim."

"Ne demek bu?"

"Bu gece orada olmak zorundayım." Kelepçeli kolu, Furie'nin çok uzun zaman önce kıldığı yerden sızlıyor gibiydi. "Oraya gitmek benim kaderim ve bununla yüzleşeceğim."

"Senin kaderin ölmek. Ve ben de buna izin vermeyeceğim. Burada kalacaksın ve yarışmayı senin için ben kazanacağım."

"Nasıl olacak bu, Sebastian? Finalist olan benim! Orada olmak zorundayım."

"Riora'ya gideceğim ve senin adına yarışmama izin vermesini isteyeceğim."

"Benim yerimi alsan bile, Bowen'dan önce ödülü nasıl alacaksın? Tabii haritada belirtilen yerlere ışınlanmanın bir yolunu bulduysan, o başka ama sen yalnızca bana ya da daha önce bulunduğu bir yerlere ışınlanabilirsin."

"Nikolai ulaşımımı sağlamayı önerdi, bir uçakla..."

Onun ne kadar kararlı olduğunu görünce, "Bak, gel uzlaşalım," dedi Kaderin telaşla. "Bana yardım edebilirsin. Birlikte çalışabiliriz."

Sebastian listeyi aldı. Sebastian'ın tehditkâr ifadesinden, Kaderin listenin güncellendiğini anladı. "Bu gece Fyre Serpente'de mi birlikte çalışacağız?" Acı bir kahkaha attı ve listeyi Kaderin'in yüzüne doğru salladı. "Kaderinde öleceğin yazılmış olan bir gecede, İrfan'da 'ölümsüzlerin ölmek için gittiği yer' diye bilinen bir yere asla gitmeyeceksin!"

Sebastian yazıyı gözünün önünden çekmeden önce, Kaderin koordinatları ezberledi. "Buna sen karar veremezsin!" Kaderin yaptığı fedakârlığın kardeşlerini geri getirmeyebileceğinden hiç şüphe

etmemişt i ve Sebastian şimdi bu fırsat ı ondan almak istiyordu. Eğer onları kurtarabilecek ve bu utanca bir son verebilecekse... o zaman bu uğurda ölmeye *dünden razıydı*. "Benim isteklerimi ve inançlarımı, ne kadar saçma da olsalar göz ard ı ediyorsun. Benim gibi biri için bu çok gurur kırıcı!"

"Çünkü çok saçma! Kahretsin, bunu neden bu kadar çok istediğini söyle bana!"

"Tamam. Gitmene izin ver, ben de söyleyeyim. Sana güvermem için ne yapman gerektiğini sormuşt un ve işte, sana bir şans. Beni serbest bırak ve sana her şeyi anlatayım. Aramızda hiç sır kalmasın. Bir takım olalım."

Sebastian parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Hayır. Gitmene izin veremem. Nix ateşle karşı karşıya geleceğimizi ve senin öleceğini sezdi. Görevin nerede olduğunu biliyorsun. Ölmek mi istiyorsun? Eğer bu gece oraya gidersen, bu intihar..."

"*Bana* intihardan bahsedene bak. Ah, bu harika!"

"Yaşamak için hiçbir nedenim yoktu. Ama artık *ikimizin de* var!" Yatağa doğru eğilip onu boynundan tuttu. "Ölmene izin vermeyeceğim!"

"Lanet olsun sana!" diye haykırdı Kaderin. "Bazen yaşamak her şey değildir."

Kaderin'in sözleri, Sebastian'ın dudaklarının aralanmasına neden olmuştu. "Hayır. Eskiden buna inanırdım." Ağır ağır doğruldu. "Şimdiyse yanıldığımın farkındayım." Işınlanmadan önce, boğuk bir ses tonuyla, "Eğer bir şeyi seviyorsan, onu ne pahasına olursa olsun korursun."

Sebastian gittikten sonra, Kaderin bir süre uzanıp olanları düşündü. Sebastian, kaderiyle cesurca yüzleşmesini önlemek için onu kelepçelemişti.

Kaderin söylediklerinde ciddi idi. Sebastian kendisini serbest bıraksaydı, ona her şeyi anlatacaktı. Ona katılacaktı. Ancak Sebastian kendisine inanmadığı için Kaderin de yapacaklarına güvenemezdi.

Sebastian'ın, o anda bindiği uçak ne olursa olsun, o koordinatlara Kaderin'in emrindeki Augusta 109'dan daha hızlı ulaşamayacak olması çok yazıktı.

Ve kelepçelerin sadece vampirlere karşı koruması olması da çok kötüydü. Kaderin onları kolayca çıkardı.

37. Bölüm

Yélsérk, Macaristan Fyre Serpénte çukuru

30. Gün

Ödül: Onurun yeminli kılıcı, kazanmak için

Sebastian gece dolunay olacağını öğrendikten sonra Nikolai'a "Yardımına ihtiyacım var," demişti. Her türlü ulaşımının her adımının ayarlanması için bunu söylemesi yetmişti.

"Seninle gelebilirim," diye teklif etmişti Nikolai. "Myst bugün Val Malikânesi'nde. Kaderin'i bulamadılar ve hepsi... bir araya geliyor," dedi sesini alçaltarak.

"Myst döndüğünde orada olman gerekir. Ayrıca İskoç'a karşı olan benim ve o gücünü yitirmiş durumda. Bununla baş edebilirim."

Kaderin'i zincirledikten hemen sonra Sebastian, Riora'nın tapınağına ışınlandı. Riora, Sebastian'ın, Kaderin'in yerine yarışmasını şaşırtıcı derecede kayıtsızlıkla karşılamıştı. Hatta Sebastian'ın, artık kendi şövalyesi olmayacağını ve *yalnızca Kaderin'in* olacağını söylemekten de geri kalmamıştı. Ama kabul etmişti.

Sebastian tekrar Londra'ya ışınlandığında, evin önünde onu özel bir havaalanına götürmek üzere bir taksi bekliyordu. Oradan

da jetle Macaristan'a gidecekti. İki buçuk saat sonra alana indiğinde, hava hâlâ karanlıktı.

Onu çukura götürecek olan kamyonet planlanandan önce gelmişti, bu yüzden beş dakikalığına Kaderin'i kontrol etmeye karar verdi. Riora'nın, onun adına yarışmasını kabul ettiğini söyleyecek ve bunu yapabileceğine onu ikna edecekti.

Londra'ya ısınlandı. Yatak boştu ve kelepçeler kırılmıştı. Kaderin gitmişti.

Doğruca onun yanına ısınlanınca bir ateş çemberinin kıyısında belirdi.

Buna ev sahipliği yapan mağara, bir konser salonu kadar büyüktü ve ortasında bir lav çukuru vardı. Havaya püsküren alevler, ardında siyah duman bırakıyordu. Çevresindeki kayalar ufalanarak lavın içine düşüyor ve gözden kayboluncaya kadar fokur fokur kaynıyordu.

Kaderin hangi cehennemde?

Lavın üzerine gerilmiş olan iplik kadar ince metal kablo sarp kayanın bir tarafına gömülüydü. Sebastian kablonun nereye gittiğini göremiyordu...

Kaderin çemberin diğer tarafında göründü, hiç zaman kaybetmeden çukurun bir yanına sıçrayıp kabloyu ayağının ucuyla kontrol etti. Sebastian'ın yaklaştığını görünce gözleri öfkeyle kısıldı. "Defol git yanımdan! Yeter artık! Buna *ihtiyacım var*, Bastian. Bunu almak zorundayım."

Sebastian ellerini havaya kaldırıp usulca, "İzin ver onu sana getireyim," dedi.

"Daha önce Hücum'da beş kere kazandım. Bunu yapabilirim!" Telaşla kablonun üzerine çıktı ve kablo ayakkabılarını yaktı.

"Lanet olsun, seni ısınlardım."

"Nereye?" dedi Kaderin omzunun üzerinden. "Kayalar çok sağlam. Belki aşağıdaki bir girişi bulmak ya da tavanı araştırmak için kabloyu takip etmek gerekiyordu." Duraksadı ve bir kaşını kaldırıp, "Bunun üzerinde yürümek sorun olmaz," dedi.

Sebastian, onu buradan götürmeye kararlı bir şekilde yanına ışınlandı ama Kaderin onu atlatarak aynı noktaya eli boş geri gönderdi.

"Kahrolası, kes şunu!" diye çığlık attı Kaderin ve telin üzerinde hızla ilerledi. "Bunun üzerinde gözlerim kapalı yürüyebilirim! Ellerimin üzerinde de!" Sebastian anında bir kez daha ışınlandı ama Kaderin eğilerek ondan kurtuldu.

Alevden bir kamçı Kaderin'in tam arkasında şakladı. Kaderin, kendi hızına rağmen kamçıdan ve bir kez daha ışınlanan Sebastian'dan güçlülükle kaçabildi. Hiçbir anahtar bu kadar değerli değildi ve bir ölümsüzün hayatına değmezdi.

Kaderin'in altındaki lavın içinde bir şey fokurdadı.

Bu gerçek bir canavardı; ateşten dev bir yılan gibiydi. Fyre Serpente. Gövdesi lavın içindeydi, kuyruğuyla başı kalkmıştı. Alev kamçısı aslında uzun kuyruğunun bir parçasıydı ve Sebastian ışınlandığı anda tekrar şakladı.

Kaderin kıvrıldı ve hızla ileri atıldı. Kaçabilmişti.

"Lanet olası, sabit dur!" diye bağırdı Sebastian.

Ancak ateş kendi hakkına düşeni istiyordu.

Kükreyip alev topları püskürterek mağaranın her yerini salladı. Devrilen büyük kaya parçaları her yana saçılıyordu. Kaderin'e ulaşmaya çabalayan Sebastian ışınlandı ancak tavan üstlerine yağıyordu. Bir tanesi sağ kolunun üzerine düştü ve neredeyse omzuna kadar ezdi, Sebastian acıyla ve öfkeyle bağırdı. Kaderin sarsılan dehlizin içinde güçlülükle dengede duruyordu ve...

Büyük bir kaya parçası kablonun tam ortasına çarptı ve kulakları sağır eden bir sesle onu kopardı. Kaderin geriye doğru atlayarak sallanan kabloyu yakalamak için havada döndü. Sebastian bulunduğu yerden göremediği için Kaderin'in kabloyu yakalayıp yakalamadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Işınlandı. Hiçbir şey olmadı. Vücudundaki kaslar gerilmişti. Sıkışıp kalmıştı ancak neredeyse çukurun kenarına ulaşacak kadar yakındı. İleri doğru atıldı, kasları ve derisi yırtılıyordu. Bir başka hamle daha yaptı ve karşılığında yine bir yeri kesildi.

En sonunda kenara ulaştığına, aşağıyı görebiliyordu. Kaderin iki eliyle kabloyu tutmuş, ustaca yukarı tırmanıyordu. Sebastian rahatlatarak daha iyi tutmak için kablonun diğer ucunu sol bileğine sardı.

"Sıkı tutun, Katja! Seni yakaladım..."

Yılan, kuyruğunu Kaderin'in bacağına sarıyordu. Ateş tenine doğru püskürüp dağlarken Kaderin çığlığını zor tuttu. O şey Kaderin'i aşağıya çekiyordu.

Sebastian sıkıştığından, onu çekmek için bacaklarını kullanamıyordu.

Kaderin'in ter içindeki bedeni acıdan kıvranıyordu. İpi sınıksız tutan, harap olmuş ellerinden artık kıpkırmızı kan süzülüyordu.

Sebastian kolundan hemen kurtulabilirse, bir şans olabilirdi...

Kabloyla birlikte geriye doğru asılıp kaya parçasından uzaklaştığında, Kaderin'in durumu gözden geçirdiğini gördü. Kaderin'in bakışları hızla Sebastian'ın sıkışmış koluyla ateş arasında gidip geldi. Tekrar Sebastian'a doğru baktığında gözeleri parlıyordu. Yutkundu ve Sebastian'ı süzdü.

Bir anda sakinleşmiş gibi görünüyordu.

Sebastian'ın, dehşetten midesine kramplar giriyordu. Kaderin bunu düşünüyor olamazdı. Onu tutunduğu yerden çekebilmek için tüm gücünü kullandı ve sarf ettiği çabayla bağırdı.

"Bastian." Sebastian çığlıklarının, fokur fokur kaynayan lavın ve gümbür gümbür atan kalbinin sesleri arasından Kaderin'i çok iyi duyuyordu.

"Hayır... hayır!" diye haykırdı Sebastian. "Bunu sakın düşünme bile, seni..."

"Artık bırakacağım," diye mırıldandı Kaderin. Gözleri o kadar berraktı ki...

"Bana biraz zaman ver! Kehanet gerçekleşecek diye bir şey yok!" Sol koluyla kabloya daha sert asıldı ve sonra daha aşağısından yakaladı ancak tıslayan yılan Kaderin'in vücudunun üst kısımlarına doğru sarılıyordu. Kaderin acıyla dişlerini sıktı.

Onu bu şekilde yenemezsin. Sebastian çıldırmış gibi yan tarafına döndü ve kolunu gövdesinden ayırmaya çalıştı.

"Kılıcın nerede olduğunu biliyorum," dedi Kaderin. "Kablonun çıktığı duvarın altında. Dört buçuk metre altta ve kırk derece solda." Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. "Kaya çıkıntısının altında bir mağara var. Buradan onu görebiliyorum."

"Sakın yapma! Ah, Tanrım, lütfen! Sakın..."

"Benim için geri gel. Böylece ben de onlar için geri gidebilirim."

Gözleri Sebastian'ın kılere kenetlendi ve ellerini bıraktı. Yılan onu aşağı doğru çekti.

Ateş, Kaderin'i içine almıştı.

38. Bölüm

Val Malikânesi'nin ışıkları birden parladı, sonra da söndü. Yıldırımlar gökyüzünü aydınlatıyordu ve gökgürültüsü karanlığa gömülmüş olan malikâneyi sarsıyordu. Nix'in gözleri çılgına dönüp yumrukları saçlarına gömüldüğü anda Myst dizlerinin üzerine çöktü. Emma hüngür hüngür ağlıyordu.

Regin çılgık attığında pencereler patladı ve tayflar bile kaçışın-caya kadar etrafa cam parçaları saçıldı. Sanki malikâneye bir bomba düşmüş gibi dışarı sıçrayan cam kırıkları metrelerce öteye yağdı.

Valkyrie'leri sadece bir şeyin bu şekilde ayaklandırabileceğini bilen şehirdeki ve bataklıklardaki İrfan yaratıkları, korkuyla titriyordu.

Valkyrie'ler, kendilerinden birinin öldüğünü hissetmişlerdi.

Öldü. Sebastian, onun öldüğünü biliyordu, bunu tüm bedeninde hissetmişti.

Onu seviyordu. Mecburiyetten değildi. Sevgisi o kadar güçlüydü ki adamı yerle bir etmişti.

Uzunca bir süre çukura bakakaldı. Bir ölümsüz o ateşte ne kadar süre hayatta kalabilirdi? Kaderin ne kadar acı çekmişti?

"Ben de onlar için geri gidebilirim," derken ne demek istemişti?

Ani bir rüya Sebastian'ı etkisi altına aldı. Kaderin, cesetlerle kaplanmış bir tepeden aşağı hızla koşuyordu. Sebastian, onun düzensiz soluklarını ve diğer Valkyrie'lerin uyarı çığlıklarını duydu. Kaderin'in hiddetli paniğini yaşıyordu.

Çirkin, kırmızı gözlü ve hurlayan vampirleri geçmeye çabılıyor ve umutsuzca... kız kardeşlerini kurtarmaya çalışıyordu.

Sebastian'ın kolu -vücudundan zamanında ayıramadığı kolu- hâlâ sıkışmış bir haldeydi ama tıpkı Kaderin'in çağlar önce savaş meydanında öz kardeşlerinin katledilişine tanıklık ederken yaptığı gibi, dizlerinin üzerine düştü. Hissettiği şok, fiziksel bir darbe gibi Kaderin'i yere yıkmıştı. Kaderin kardeşlerinin başlarının taş zemine düştüğünü duydu. Daha yeni, *canını bağışladığı* vampirin kılıç darbelerini görüyordu...

Çılgılığı o kadar şiddetliydi ki kendi kadının kulaklarından kan geldi. Sebastian'ın, rüyasında Kaderin'in işkence ettiğini gördüğü genç vampir, kardeşlerinin kafasını kesmişti. Sebastian artık onun öfkesini, kaybını ve suçluluk duygusunu hissettiği için o vampire karşı çok daha az merhametli olmasını ve Kaderin intikam alırken onunla birlikte olmayı diledi.

"Böylece ben de onlar için geri gidebilirim," demişti Sebastian'a. Onlar. Üçüzdüler. Onlar Kaderin'in öz kardeşleriydi. İkisini de saniyeler içinde kaybetmişti. Bütün bu sıkıntıların sebebi demek buydu. Bencillikten ya da çıkar için değildi. Kaderin ailesini geri getirmek istiyordu. *Aman Tanrım, hepsinin hayatı için bana güvendi.* Kaderin, Sebastian'ın ödülü kazanabileceğine inanmıştı.

Ve anahtarın işe yarayabileceğine...

Sebastian o zamana dek zamanda geriye gidilebileceğine hiç inanmamıştı. Şimdiyse sahip olduğu tek şey bu inançtı. Bu lanet şeyi kazanabilir ve geriye, ona gidebilirdi. Tıpkı Kaderin'in planladığı gibi.

Kaderin ölmüştü.

Lanet olsun, az önce ölmüştü.

Kaderin'in bahsettiği mağarayı göremiyordu ama gerekiyorsa kayanın içine körü körüne ışınlanırdı. *Önce koldan kurtulmam gerekiyor.*

Tam dişlerini kullanmaya karar vermişti ki ayak sesleri duydu.

MacRieve göründü. Karşısındaki görüntüyü incelerken, berbat bir halde olan yüzü kararmıştı. "Burada neler oldu?"

Sebastian kolundan ne kadar kan kaybettiğini ancak o zaman fark etti. Kolundaki atardamarın kesilmiş olduğundan kuşkulanıyordu. Kayanın baskısı kalkarsa hızla daha fazlasını kaybederdi. Zaten gözlerinin önünde siyah noktalar uçuşmaya da başlamıştı. Kolunu tamamen kaybetmeyi göze alacak kadar kanı var mıydı?

Lykae kayayı kaldırabilirdi. "Bir sarsıntı oldu. Kayalar..." dedi Sebastian fakat Kaderin'in öldüğünü söylemeye cesaret edemedi, hatta Lykae'yi kullanmaya niyeti olmasaydı bile söyleyemezdi.

Lykae, "Valkyrie nerede?" diye sordu. "Burada onun olması gerekiyor, senin değil."

"Onun yerine ben buradayım."

MacRieve dehlizin ötesini incelemeye başladı.

"Ödüle ulaşamazsın," dedi Sebastian. "Lavın öbür tarafında ve kablo koptu."

Sebastian'ın beklediği gibi, Lykae çukuru inceledi ve "Eğer beni karşı tarafa ışınlarsan, seni kurtarırım. Sonra da... onu almak için bir yarışma yaparız," dedi.

Çok hevesli görünme. "Sana kazık atabilirim."

MacRieve tek gözünü kıstı. "Eğer sağlam kolunu tutarsam yapamazsın."

Sebastian tereddüt ediyormuş gibi gözükmeye çalıştı ve ardından, "Tamam, hadi," dedi.

İskoç, kayanın diğer tarafına geçip itti, onu yerinden hemen oynatmadığı için afallamış görünüyordu. “*Lanet olası, adi cadılar,*” diye homurdandı. Sırtını kayaya vererek, “Bizi tam olarak nereye ışınlayacaksın?” diye sordu.

“Kablunun altında, bir lav borusu ve bir mağara var,” diye açıkladı Sebastian.

“Ben hiçbir şey görmüyorum,” dedi Lykæ dişlerinin arasından.

“Orada. Ödülü istiyor musun? O zaman yapman gereken tek şey bir vampire güvenmek...”

Kaya yuvarlandı ve MacRieve, vampirin sol kolunu kavradı. Sebastian sağ kolundan arta kalana bakakaldı.

MacRieve dudaklarını büküp, “Çok acıyor olmalı,” dedi.

“Son zamanlarda aynaya baktın mı?” diye parladı Sebastian.

“Evet.” Sebastian’ı ayağa kaldırdı. “Ve bunun için seni öldürmeyi planlıyorum. Bu yarışmadan sonra. Şu anda zamanım yok.”

Sebastian ayaklarının üzerinde sallanmamak için kendini zor tuttu. Görüşü bulanıklaşıyordu. Kaderin’in tarif ettiği noktaya odaklamaya çalıştı. *İyi düşün. Lanet olsun, kırk derece sağa derken benim sağımı mı kastediyordu?*

MacRieve, onu dürttü. “Bunu becerebilecek misin?”

Sebastian ışınlandı...

Cehennem sıcaklığı, buhar ve duman. Altlarındaki zemin sağlamdı. *Başardım.* Bir kaynağı yokmuş gibi görünen alevler düzensiz bir şekilde yanıyordu ama Sebastian kılıcı göremiyordu.

Birdenbire İskoç, onun kolunu bırakıp mağaranın içine doğru hızla koşmaya başladı ancak Sebastian ileriye ışınlandı. Orada, yoğun ateşin ışığıyla parlayan ve buhardan ıslanmış kılıç, bir kaya sütunununda bel hizasında duruyordu.

Oraya ilk giden Sebastian oldu ve sağlam eliyle kılıcı kapıp ıslanmak için...

MacRieve bir kırbaç şaklatıp Sebastian'ı bileğinden yakaladı. Onu aşağı doğru çekerek ıslanmasını önledi. "Onu ben alayım."

Hayvan herifin sadece bir kamçısı vardı. Sebastian kılıcı sağ eline aldı ve kaldırmaya çalıştı. Ancak harap olmuş kolu cansızdı.

"Kalbine doğru kaldıramıyor musun?"

Sebastian vahşice dişlerini gösterdi. "Sen bunu alamadan seni deşerim."

"O, eşimin hayatı demek."

"Aynısı benim için de geçerli," dedi Sebastian.

"Valkyrie öldü mü?"

Sebastian başını iki yana salladı. "Uzun süreliğine değil."

Bowen, Sebastian'ın ifadesinde bir şey görmüş olmalıydı. Avantaj ondaydı ama yine de, "Bunu paylaşabiliriz, vampir. Anahtar iki kere işe yarıyor," diye öneride bulundu.

Her yerde kan vardı. Zayıftı. Kaderin ondan bir şey istemişti. Nihayet yardım edebilmesi için Sebastian'a bir şans tanımıştı... "Kaderin için ikisine de ihtiyacım var." *Sağ kolumu kalbime doğru kaldıramıyorum. Sol kolumsa tutsak.* Ancak kılıcın, MacRieve'in bilmediği bir gücü vardı.

Riora'nın dediğine göre asla ıskalamazdı.

Kılıç, Lykae'nin kırbacı tutan elinin yakınında değildi ama Sebastian tüm dikkatini, onu bileğinden kesmeye ve sonuna kadar gitmek için hareket ettirmeye yoğunlaştı. Mahvolmuş bir kolla ancak bunu yapabiliirdi.

Aniden kolu havaya kalktı. Kılıç sanki kendiliğinden hareket ediyormuş gibi yükseldi ve hızla inerken ateşin ışıklarını yansıtarak parladı.

Kan fışkırıyordu. İskoç'un, kesilen eli yere düştü. Ve kırbaçtan kurtulan Sebastian, çukurun öbür tarafındaki uzak mesafeye ışınlandı.

"Seni öldüreceğim, vampir," diye öfkeyle bağırdı Lykae. "O kahrolası kalbini yiyeceğim!"

Sebastian, Riora'nın tapınağına gitmek için gücünü topladı.

Ama ayrılamıyordu. Ayrılması, Kaderin'in ölümünü gerçek kılardı. *Sakin ol. Bu anahtar işe yaramak zorunda.*

Artık görünmeyen mağaradan, *"Bana iyi bak. Yemin ederim ki, seni ve Valkyrie'yi avlayacağım..."* diye ses geliyordu.

Sebastian, Lykae'nin acıdan değil kaybından ötürü çıkardığı kükreme sesiyle ortadan kayboldu.

Sebastian tapınağa döndüğünde onu, beraberindeki Kâtip'le birlikte Riora karşıladı. "Sen kazandın, Sebastian. Bunu yapan ilk vampirsin. Tebrik ederim."

"Bu onun için. Sadece onun için." Vücudundaki titremeyi durduramıyordu.

"O halde kazananlar defterini imzala ve ödülünü al."

Kâtip defteri ona uzattığında, gerçekten de sanki Sebastian'a saygı duyuyor gibi görünüyordu.

Kaderin öldü. Defteri imzala. Sakin ol.

İmzasını attığı yerin üzerindeki her satırda Gelininin görkemli imzasının olduğunu gördü. Zaman geçtikçe Kaderin'in yazısı daha sert ve köşeli olmuştu. *Sakin ol.* Sol elini kullanarak titrek harflerle ismini yazarken sayfayı kana buladı.

Riora, ona metal bir anahtar verdi. O kadar sıkı tutuyordu ki anahtar avcuna gömüldü. "Bana bunun işe yarayacağını söyle."

"Yarıyor, Sebastian. Gerçi sonunda ona lanet edebilirsin."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Kaderin'in neden anahtarın peşinde olduğunu biliyor musun?" diye sordu Riora.

Sebastian başını evet anlamında salladı. "Kardeşlerinin geri dönmesini istiyor."

"Anahtarın ikinci şansını ona verirsen, kardeşlerine dönecek ve öldüklerini asla görmeyecek. Bin yıllık suçluluk duygusundan ve boşluktan kurtulacak. Bunun yerini ailesiyle yaşadığı mutluluk alacak."

"Ben de bunu istiyorum!"

"Ama bu durumda, Kaderin seni öldürmek için bir yolculuğa asla çıkmayacak. Kardeşlerine sahip olacak..." Riora'nın gözleri aynı ilk gecede olduğu gibi bezgindi. "Ama sen, ona sahip olmayacaksın."

Sebastian, Kaderin'in kardeşlerinin ölümü ve onları savaş alanından taşıma anılarını yaşamıştı. Kafalarını, gövdelerini gömmesini, sonra da kendi derisini ve saçlarını pençelediği anı...

Eğer Kaderin'i bundan kurtarabilirse... onu bin yıllık suçluluk duygusundan arındırabilir miydi?

Bir ölümlüken hiç kimsesi olmayan bir şövalyeydi. Kaderin'e sahip olmuştu ve bu da kadını için değerli olan her şeyi korumak anlamına geliyordu. Başını eğdi. "Kardeşlerine sahip olacak." Sanki sözlerinin altını çizer gibi alevler parladı.

"Çok iyi. Anahtar bir kapıyı yaklaşık olarak on dakikalığına açar. Geriye gitmeni ve aynı zamanda da önceki sen olmanı sağlar."

"Anahtar nereyi açacağını nasıl bilecek?"

"Neticede anahtar bir kolaylaştırıcıdır," diye açıkladı Riora. "Kelimelerle anlatılamayacak bir gücün aracını tutuyorsun, Sebastian. Onu avcunda tuttuğun sürece, ne olduğunu bilir. Ama seni uyarayım,

eğer kapı kapandığı zaman geçmişte kalırsan, iki benliğinden biri için her şey biter ve ortadan kaybolur.”

Sebastian arka planda duran kâtibin mum gibi solgun yüzündeki üzüntüyü gördü. Adam, Sebastian’ı teşvik edencesine başını salladı.

“Onu buraya getir, vampir,” diye mırıldandı Riora.

Sebastian ona doğru acıyla reverans yaptı. “Tanrıça.”

39. Bölüm

Kaderin karanlık tünel boyunca ilerliyordu. Fyre Serpente'nin bulunduğu bölüme yakın olduğunu biliyordu ve hemen ilerideki boşluğun yankısını duyabiliyordu. Aynı zamanda Bowen'ın orada değilse bile mutlaka arkasında olduğunu da biliyordu.

Sebastian gibi.

Nefes çekilmesine benzer bir ses duyunca kulakları dikildi. Bowen değil miydi? Hızla dönünce gözleri öfkeyle kısıldı. *Sebastian*. "Defol git yanımdan! Yeter artık! Buna *ihtiyacım var*, Bastian. Bunu almak zorundayım."

Ona yakından baktığında sesi canlılığını yitirdi. Kolu mahvolmuş ve yüzünün bir tarafı şişmişti. Beyaz gömleği artık yırtık pırtık, ıslak ve kıpkırmızıydı. Kaderin'in dudakları aralandı. Kendisini kelepçeler içinde bıraktığından beri vampirin başına ne gelmiş olabilirdi ki?

Bunu hatırlamak kararını pekiştirmişti. Çok yaklaşmıştı. Sormak için zamanı yoktu. Sebastian'a kalsaydı, hâlâ bir yatakta zincirli olacaktı.

Ama Tanrı aşkına, daha önce hiç bu kadar kötü durumda birini görmüş müydü? Sebastian'ın gözleri simsiyahtı ve nemden parlıyor gibiydi. Elleri titriyordu. Farkında değilmiş gibi görünse de hızla kan kaybediyordu.

"Öldüğünü sanıyordum," dedi Sebastian. "Kaderin buradan gitmek zorundayız."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Elimi tut." Sol elini uzattı, avcu yukarı bakıyordu.

"Cehenneme kadar yolun var," diye parladı. "Şanlısın ki tünelin hemen üstünde."

Sebastian ayaklarının üzerinde sallandı ve başı sarhoş gibi ileri kaykıldı. Bilincini yitirmemeye mi çalışıyordu?

Biraz daha beklerse bunu beceremeyeceğinden korkarak Kaderin'in bileğini yakaladı ve o daha direnmeye fırsat bulamadan ışınlandı. Kaderin'i ödülden uzağa, Riora'nın tapınağına götürdü.

Kaderin öfkeyle çılgık atıyor ve sesi her yerde yankılanıyordu. Tapınağın kubbesi kırılmaya başlayınca donmuş bir göldeki çatlağın yayılıp parçalara ayrılması gibi kuvvetli bir ses çıktı.

Sebastian bir eliyle Kaderin'in yüzünü tuttu. "Hayır, Katja. Ah Tanrım, sana bakmama izin ver."

Kaderin, "Sen aklını mı yitirdin?" diye haykırarak onu itti. "Bunu nasıl yapabildin? Geri dönmek zorundayım! Bowen tam arkamdaydı..."

"Sana bir şey söylemeliyim." Sebastian başını iki yana sallıyordu. Yüzü çok solgundu.

"Zaman yok!"

"Anahtar kazanıldı..."

"Bowen!" Her yanlarında şimşekler çakıyordu. Kaderin'in gözleri yaşlarla doldu. "Onu aldı mı? Hayır... Hayır!" diye çılgık atınca cam kubbe patladı.

Sebastian sağlam olan eliyle onu kendine doğru çekip üzerine eğilerek kendi vücuduyla onunkini kapattı. Cam kırıkları üzerlerine yağarken Kaderin'in saçlarının arasından mırıldandı. "Biz kazandık."

Kaderin'in solukları düzensizdi. "Ben... ben anlamıyorum," dedi sonunda.

"Katja, sen... öldün."

Kaderin geri çekildi. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Ne dedin?"

"Öldün. Seni aldığım zamandan on beş dakika sonra." Kaderin'in nutku tutulmuş ifadesini görünce açıklama yapmaya başladı ve o anı, karşılaştıkları zorlukları ve ateşin olağanüstü gücünü anlattı. Ona, yaptığı seçimi açıkladı.

Kaderin sendeleyince sağlam olan eliyle onu yakaladı. "Senden benim için mi geri gelmeni mi istedim? Kız kardeşlerimi mi anlattım?"

"Evet. Bunun peşinde olduğunu hiç bilmiyordum. Neden daha önce söylemedin?"

"Bu gece söyleyecektim! Ama daha önce, ben... yapamadım." Dudağını ısırdı. "Kabloyu mu bıraktım?" Sebastian başıyla onaylayınca devam etti. "Bir şeyleri anlamış olmalıyım. Sana tamamen güven neden olan bir şey görmüş olmalıyım." Kaşları çatıldı. "Bastian, sana yalnızca kendi hayatımı emanet etmedim." Gözlerine baktı. "Aynı zamanda kardeşlerimin hayatlarını da ettim."

"Bundan gurur duydum," dedi Sebastian usulca.

Riora aniden ortaya çıkıp sunağın kenarına oturdu. Cam kırklarına basa basa onu takip eden Kâtip'in duyulanmış olduğu her halinden belliydi.

"Şampiyonumla aramda ilginç bir sohbet geçti," diye başladı Riora. "Ve yine olanaksız olan bir başka şeyi olanaklı kıldı. Anah-tarı o küçük ateşli ellerine aldığı anda, seni sonsuza dek kaybedeceği konusunda onu uyardım. Geçmiş değişmiş olacaktı. Gelecek de bu doğrultuda geçmişe uyum sağlayacaktı. Onu asla bulmayacaktın çünkü kardeşlerinin ölümünden duyduğun ızdırıp olmayacaktı. Ve

bir vampir, Gelininin keder ve suçluluk duygusundan acı çekmesine göz yummaktansa, ondan vazgeçmeyi seçti. Seni sonsuza dek kaybedeceğini bilmesine rağmen, acıdan kurtulman için anahtarı sana vermeyi seçti.”

Kaderin, Sebastian’a, “Bu doğru mu?” diye sordu şüpheyle. “S-sen bunu yapar mısın?”

“*Seni mutlu etmek istiyorum,*” diye cevapladı Sebastian boğuk bir sesle.

Kaderin’in gözyaşları oluk gibi akmaya başladı.

Sebastian, “Bu gözyaşları niye, Katja?” diye sordu. “Aileni geri getireceksin, buna yemin ediyorum. Ağlama.”

“Aklında ne var, Valkyrie?” diye sordu Riora. “Beni bunu düşünmeye zorlama.”

Aklındaki mi? İyi soru. Bir sürü düşünce vardı. Ve bir sürü duygu. Kalbi ailesi ve aşık olduğu vampir arasında ikiye bölünmüştü.

Onu seviyor muydu? Sevdiğini sanıyordu ama bunu nasıl anlayabilirdi ki? Bunu uzun zamandır yaşamamış olmak şöyle dursun, çoğu kişi kendi duygularına hiçbir şekilde güvenmezdi.

Oysa Kaderin içgüdülerine hep güvenmişti.

Bu içgüdünün, en başından beri kendisine Sebastian’ı incitmemesini emrettiğini artık kabul edebilirdi. “Onu *tanımamayı* istemiyorum.”

“Sen ne diyorsun?” diye sordu Sebastian.

“Seçim yapmak zorunda kalmak istemiyorum.”

Sebastian sağlam koluyla onu göğsüne doğru çekerek çenesini tekrar başının üzerine koydu. “Benim açımdan seni bir günlüğüne kazanmış olmak bile buna değer.”

“Ama beni kazandığını hatırlamayacaksın,” diye karşılık verdi Kaderin.

"Dur." Onu uzaklaştırdı ve hafifçe sırttı. "Katja, kolum kırık."

"Biliyorum!" diye inledi Kaderin. "Neden bundan çok keyif alıyormuş gibi konuşuyorsun?"

"İyileşmiş olmalıydı," dedi Sebastian. "Yılan uyanıncaya kadar kaya üzerime düşmemişti. Kablonun üzerinde yürümen onu uyanırdı ve sen geçmeyince de..."

Kaderin'in soluğu kesildi, gözlerini kocaman açtı.

"Çok güzel, vampir," dedi Riora. "Kaderin, sana zamanda yolculuğun mümkün olduğunu söylemişti. Sense ona, geleceği değiştirmek için geçmişe gidemeyeceğini söylemiştin. İkiniz de haklıdınız."

"Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum," dedi Kaderin. "Sebastian geçmişe değiştirdi. Şimdiki zaman farklı olmalı. Ve sen dedin ki onun seçimi..."

"Ah, ben... *küçük* bir yalan söyledim. Bir vampirin kaderindeki gelininden feragat etmesinin mümkün olup olmadığını görmek istedim." Başını onlara doğru eğdi. "Ayrıca işbirliğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Şimdi. *Doğruyu söylemek gerekirse*, geçmişe gidip sonra da geleceği değiştiremezsiniz."

Sebastian'ın ifadesi gittikçe kararıyordu. "Riora, şu anda gündemimizde tam da bu var."

"Kâtip! Kurdele! Makas!" Bir göz kırpma süresinde mermere tezat oluşturan kırmızı bir kurdele, sunağın üzerine yayılmıştı. Kâtip avcundaki makası uzattı. "Bu kurdele, geçmişten şu ana kadar ki zaman."

Kurdelenin geçmişi temsil eden ucuna doğru uzandı ve birkaç milim yukarısından küçük bir parça kesti. "Geçmişe gittim ve zamandan küçük bir kesit çıkardım ama kurdelenin geri kalan kısmı bütünüyle aynı kaldı. Vampir, sen bir noktada kesinlikle haklıydın: Geleceği değiştirmek için geçmişe gidemezsin. Bu, delilik." Kaşlarını

çatıp Kaderin'e baktı. "Kaderin, ona daha fazla itibar etmelisin. O bir âlim." Omuzlarını silkerek devam etti. "Ancak sihir, geçmişe gidip birkaç şey almamıza arada sırada izin verir. Gizemli bir numara."

"Onu unutmayacak mıyım?" Kaderin titremesini durduramıyordu.

"Hayır, kesinlikle. Ama anahtarı kullandığında, aklını ona karşı kullanmaya kalkma. Zaman canlı ve akıcıdır ancak geçmişin de aynı olmasına izin vermez. Thrane'in dehası, geçmişin kapılarının açılabilceğini keşfetmesinde yatar ancak zaman, istikrarsızlığı ve kargaşayı önlemek için o kapıları derhâl kapatır. Bu yüzden, aynı anda milyonlarca kapıyı açan bir anahtar yarattı. Bir gövdeyi hepsini kapatmak için kullanır. En son sizin kapınızın kapanması umalım çünkü eğer dışarıda kalırsanız, yok olursunuz."

Riora başını Kaderin'e doğru eğdi, sonra hızla dönerek o keskin bakışlarını Sebastin'a çevirdi. "Kaderin'in ne kadar rahatladığına bak, vampir. Nedense senin çekim gücün ona bir Tanrıça'nın ihsan ettiği lütuftan daha güçlü," dedi ve parmaklarını uzatıp kendi tırnaklarını inceledi.

"Lütuf mu?" diye sordu Sebastian. "Lütuf mu?"

"Sen?" diye fısıldadı Kaderin. "O sen miydin?"

"Evet." Riora, Kaderin'i inceliyordu. "Bir vampire âşık olmanın, lütfu etkisiz kılabilmesi beni bu yüzden çok şaşırttı."

"Neden?" diye sordu Kaderin. "Bunu neden yaptın?"

"Kardeşlerinin ölümünden kendini sorumlu tutuyordun fakat ölmek için de çok güçlüydün. Ancak senin kederin, Valkyrie meclisini kuvvetten düşürüyordu."

"Peki neden beni her şeye karşı uyuşturdun? Sevinci, neşeyi, aşkı hissetmiyordum."

Riora zarifçe öksürerek boğazını temizledi. "Bu birazcık istemedi oldu." Sebastian'a döndü. "Sen, yalnızca sen, onun hissetmesini sağladın. Artık zamanı gelmişti."

"Bu, birçok şeyi açıklıyor," dedi Sebastian ve sendeledi.

"Yaralarını sarmalıyız." Kaderin, ona uzanarak ayakta durmasına yardımcı oldu ve yüzünün ne kadar solgun olduğunu görünce panikledi. Ne kadar kan kaybetmişti?

"Kaderin, vampir tapınağımın her yerini kana buladı," dedi Riora. "Bu arada bana bir kubbe borçlusun, Valkyrie." Riora, ona arkasını döndü. "Kâtip! Neredesin? Kâtip!" Ve birlikte gittiler.

"Bizi ıslınlatabilecek misin?" diye sordu Kaderin.

Sebastian hırıltılı bir sesle, "Tabii ki," dedi ama eve zar zor ıslınlatabildi.

İnatçı vampir. Ne kadar zayıf düştüğünü gizliyor.

Yatak odasında Sebastian'ın bacakları iflas etti. Kaderin, onu yatağa götürünce sırtüstü düştü ama Kaderin'in kolunu kavramıştı. "Ben olmadan gitmiyorsun."

"Kılıç tutan kolun yaralı. Savaşta kendini savunamazsın."

"Bin yıldır bekliyorsun, iki gün daha bekleyebilirsin," dedi Sebastian.

Kaderin başını iki yana salladı. "Seni, düşman olarak görüldüğün bir savaşa götürmüş olacağım."

"Bunu göze alacağım, Katja. Ben iyileşinceye kadar sakın bir şey yapma."

Kaderin bir an tereddüt etti fakat sonra, "Sen iyileşene kadar gitmeyeceğim," dedi.

Sebastian başını onaylar gibi salladı ve bayıldı.

Kaderin söylediklerinde ciddiydi. Sebastian'ın kendisine eşlik etmesi imkânsızdı. Bir vampir, savaş meydanında Valkyrie ordusuyla birlikte... Böyle bir şey olmayacaktı. Büyük olasılıkla kendi kardeşleri onu öldürmeye çalışırdı.

Ama Sebastian'ın Kaderin'e ihtiyacı varken, Kaderin onu yalnız bırakamazdı. Son iki gecedir –kendisini zincirlemesi dışında– Sebastian, kadının kahramanı olmuştu. Yarışmada Kaderin'i kurtarmış ve finale gitmesini sağlamıştı, sonra da anahtarı kazanmıştı. Hayatını kurtarmış olmasınysa söylemeye bile gerek yoktu.

Ve ardından Kaderin'in mutluluğuyla, kendi mutluluğu arasında seçim yapmak zorunda kalınca Gelininkini seçmişti.

Her aşamada Kaderin'in kendini özel ve değerli hissetmesini sağlamıştı. Ve Kaderin de ona aynı şekilde karşılık verecekti.

Sebastian'ı unutmayacağını öğrendiğinde yaşadığı rahatlama hissi şaşırtıcıydı. Kardeşleri için geri dönebileceğini öğrendiğinde aldığı keyfin ayırısını hissetmesi ne anlama geliyordu?

Kaderin anahtarı kullanmadan önce meclisi arayacak ve geri dönüşünü çoktan hissettiklerinden emin olsa da, onlara iyi olduğunu söyleyecekti. Sebastian'a içebileceği kadar çok kan vererek iyileştiğini görecekti.

Bin yıl beklemişti. Sonuca bakıldığında, iki veya üç gününün önemi yoktu, değil mi?

Sebastian uyandığında kendini *olağanüstü* hissediyordu.

Göğsünün üzerinde uyuyan Valkyrie'nin sıcaklığına sarıldı, tüm olanlardan dolayı son derece şaşkındı. Onu kaybettikten sonra cehennem azabı gibi gelen anlarını hatırladı ama bunları hemen aklından çıkardı.

Çünkü onu geri getirmişti.

Önemli olan tek şey Kaderin'in, yanında ve güvende olmasıydı.

Onu geri getirmişti.

Kaderin uyanmayınca Sebastian yataktan yavaşça kalkıp kolunu incelemek için duşa gitti. Ayağa kalktığı anda görüşünü bulandıran siyah benekleri bekledi ama hiçbir şey olmadı. Kolunun üst kısmındaki ve dirseğindeki kemikler kaynamaya başlamış gibi görünüyordu, en azından parçalanmış derisinin ve kaslarının birbirine bağlandığını söyleyebilirdi. Hatta Kaderin'in kolu için hazırladığı askıyı bile kullanmayabilirdi.

Yıkanmış ve giyinmiş bir şekilde geri döndüğünde Kaderin uyanmıştı.

"Yarına iyileşmiş olurum," dedi Sebastian. "Güneş batınca kardeşlerin için gidebiliriz."

"Sebastian kardeşlerimin yanına yaklaştığımız anda seni öldürebilirler." Bakışlarını kaçırdı. "Onlar benim yaptığım gibi tereddüt etmeyeceklerdir."

"Seninle geliyorum. Tartışmayacağız. Ya kapıya yetişemezsen? O zaman seni kesinlikle kaybederim."

"İyileşmeni beklesek bile, benim türümden birini tehlikeye atmadan kendini savunamazsın."

Sebastian başını geriye doğru attı. "Onlara asla zarar vermem."

"Bunu biliyorum," dedi Kaderin hızlıca. "Ama onlar, senin ölmeni isteyecekler."

"Geliyorum, Katja. Böyle olması gerekiyor."

Kaderin uzunca bir süre Sebastian'ın yüzünü inceledi, sonra da başını hafifçe sallayarak iç geçirdi. Ona arkasını dönüp saçlarını bir omzuna attı ve güzel boynunu açıkta bıraktı. "O halde güçlü olmak zorundasın."

Sebastian gergin bir şekilde yutkundu. "Bana kanını emmemi mi teklif ediyorsun?"

Kaderin omzunun üzerinden bakıp, "Dünden beri içiyorsun," dedi.

Ve ben bunu kaçırdım mı? Sebastian, Kaderin'in yanına gitti ve yüzünü kendine doğru çevirdi. "Demek o yüzden kendimi bu kadar müthiş hissediyorum."

Kaderi altın sarısı bir buklenin altından ona baktı ve boğuk bir sesle, "*Ne kadar müthiş?*" diye sordu.

Sebastian durdu. "Bir hayli." Vücudu oldukça zayıf düşmüş olmasına rağmen erkekliği heyecanla şişmişti. "Muazzam bir şekilde."

Kaderin çoktan gümüş rengine dönmüş gözlerle, "Yaratıcı olmak zorundayız," dedi. "Böylece kolunu incitmeyiz." Kaderin'in yaratıcı fikri, üzerine giyerek uyuduğu Sebastian'ın gömleğini çıkarmak, sonra da yatağın ayakucuna doğru sırtüstü uzanarak dağılmış parlak saçları ve çoktan sertleşmiş meme uçlarıyla, onun için pozisyon almaktı.

"Yaratıcılığı severim," dedi Sebastian ve kendi üzerindeki giysileri yırttı. Elleri milyonlarca farklı şekilde, onun milyonlarca farklı yerine dokunmak için can atıyordu. Onu saatlerce öpmek istiyordu.

Kaderin, "Bunun işe yaraması gerekir, ne dersin?" diye sordu. "Hazır olduğundan emin misin?" Sebastian'ın bakışı üzerine, "Tamam, tamam! Sadece kontrol ediyordum," dedi.

Sebastian eğilip Gelinin bacaklarını açınca Kaderin'in sözleri yarım kaldı. Sebastian onun bacaklarının arasını öpmeyi seviyordu ve onun tadına varmak için her fırsatı değerlendirecekti. Kaderin, vampirin dilinin ıslak tenindeki ilk temasıyla haykırdı ve Sebastian ağır ağır dil darbeleri vurmaya başlayınca da inledi.

Kaderin sonunda, "Bastian, lütfen," diye inledi. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

Sebastian bacaklarına bir öpücük kondurdu. Doğrulduğunda, Kaderin'in bacakları arsız bir davetle iki yana doğru daha da açıldı. Sebastian için. Sebastian'a göre bu durum hâlâ çok yeniydi; Kaderin'in, kendisini içinde istemesi hâlâ inanılmazdı.

Erkekliğini kavradı ve içine girmek için kendini hazırladı, sonra da göğüslerini avuçlamak üzere uzandı. Sebastian onları sıkıp yumuşak tenini hissetmenin verdiği coşkuyla inledi.

Erkekliğinin baş kısmı derinlere girip onu doldururken, Kaderin her milimde inliyordu. Onu olabildiğince içine aldığı anda Sebastian'ın dizlerinde zevkten güç kalmamıştı.

Kaderin, bacakları adamın beline sarılmış bir halde kalçalarını başlangıçta yavaş yavaş hareket ettirdi ama kısa bir süre sonra hareketleri öyle çılgın bir hale geldi ki Sebastian sırf onun bu yaptıkları yüzünden boşalacaktı. "Daha fazla, Bastian!"

Karşılaştıkları ilk sabah, *Sana her zaman daha fazlasını vereceğim*, diye ettiği yemini hatırladı. *Ölünceye kadar*. Kendini tutmak zorundaydı...

Eğildi ve sert meme uçlarını yaladı, önce birini, sonra ötekini... Ancak Kaderin parmaklarını saçlarının arasına sokup vücudunu ona doğru kavis yapınca, Sebastian'ın boşalma isteği iyice körüklendi.

Doğruldu ve Kaderin'e tekrar ağzıyla sahip olmak için kendini dışarı çekti. Fakat Kaderin onun iki parmağını tutup parmak uçlarını hafifçe emip ıslattı. Onları ıslak çıkıntısına yerleştirip tam olarak ne istediğini Sebastian'a gösterdi.

Tır tır titreyen Sebastian, o anda boşalmamak için vücudundaki tüm kaslarını germişti. Kaderin'i hassas bölgesinden okşamaya başladığında kendini kaybeden Kaderin, yatakta çılgın gibi kıvranıyordu.

Kaderin hızlı soluklarının arasından, "İç, Bastian," dedi. "Buna ihtiyacım var."

İçmemi mi istiyor? Böyle sözler duyacağını hiç düşünmemişti ve sivri dişleri bu isteği yerine getirmek için sızlıyordu.

Bir yandan parmağıyla kadınlığını okşarken, bir yandan da incecik omuzlarını kavrayarak dilini boynunda gezdirdi. Derisini yırtıp emmeye başlayınca Kaderin inledi ve gözleri yuvalarında döndü. Kaderin'in orgazma ulaşan bedeni sarsılarak gerilince Sebastian inledi.

Dişlerini geri çekip başını geriye attı. Kaderin'in kanı yakıcı bir zonklamayla içine doğru yayılıyor ve onun arzudan deliye dönmesine neden oluyordu. Kaderin'in cinselliği talepkâr ve aç bir şekilde parmaklarını sıkıyordu. Görüşü bir bulutla kaplanmış gibiydi. Sanki içindeki bir şey zincirlerinden kurtulmuş gibi hissediyordu ve Kaderin'e sertlikle sahip olması gerektiğini biliyordu.

Geri çekilip onu döndürünce Kaderin şaşkınlıkla bakakaldı, titriyordu. Bir elini ön tarafına koyarak onu kendine doğru çekti ve diğer eliyle kadının ıslak merkezini kavrayıp vücudunu yatağa doğru eğdi, Kaderin'in göğüsleri çarşafları eziyordu. Onu hazırlıyor ve kendisi de ona göre pozisyon alıyordu.

Erkekliğini tekrar içine doğru kaydırırken, sabit durabilmesi için Kaderin'i kalçalarından kavradı. Yavaşça geri çekildi ve acı verici darbelerle geri dönerek, Kaderin'in hemen inlemesine neden olan enerjik bir ritim yakaladı.

"Daha sert. Lütfen!" Sebastian dışarıdaki şimşekleri duyduğunda içine tamamen girmişti.

Daha da hızlandı, teni Kaderin'in tenini dövüyor ve ona sahip olmak için bütün vücudunu kullanıyordu. Onu yatağa bu şekilde eğmiş olduğuna inanamıyordu. Onunla her defasında bir öncekinden daha büyük bir zevk yaşadığına inanamıyordu.

Yatağın başlığı duvara çarpıyor ve Kaderin yine de daha fazlasını istiyordu.

Sebastian haykırarak tüm gücünü ona veriyordu. Kaderin'in haykırısları gitgide yükseldiğinde, tüm gücünü ona sahip olmak için kullanıyordu.

Geri çekildiğinde Kaderin'in yüzünü yana çevirdiğini, dudaklarının aralanmış ve gözlerinin gümüş rengine dönmüş olduğunu görebiliyordu. Yana açtığı kolları gergindi. "*Bastian,*" diye usulca inledi, o da afallamıştı. Kaderin'in verdiği tepkiler ve dışarıdaki şimşekler Sebastian'ın izin belgesiydi.

"Bütün gece içinde olacağım. Bütün gece seni içeceğim."

"Evet!" diye inledi. "Hepsini yap, Bastian..."

Hepsini. Bir kısıtlama olmadan. Tamamen özgür. Kendini rahat bırakacaktı. Yılların kuşkusu uçup gitmişti. Kaderin'le geçireceği bir gelecek karşısında, geçmiş karanlığa gömülüydü. "Buna ihtiyacın mı var?" dedi hırıltıyla.

"Evet!"

"Bana ihtiyacın var mı?"

"Ah, evet, evet!" Sebastian tekrar içine girmek için hamle yaparken Kaderin de kolunu arkasına doğru uzatıp kanını içmesi için bileğini tuttu. Sebastian tenini tekrar ısırınca Kaderin acı dolu bir çığlıkla anında zirveye ulaştı. Sebastian artık dayanamıyordu; içine boşalırken, Kaderin'in kanını emiyordu.

Artık içini tamamen boşalttığında Kaderin'in üzerine yığıldı ama hâlâ içinde yavaş yavaş gidip geliyordu.

Düzensiz solukları arasında, Kaderin'in kulağına boğuk bir sesle, "*Artık benimsin, Katja. Ve gitmene asla izin vermeyeceğim,*" diye fısıldadı.

40. Bölüm

Sebastian'ın göreceği ilk İrfan savaşı, son bin yılın en şiddetli çarpışmalarından biriydi.

Sebastian ve Kaderin, kız kardeşleri geri getirmek için sabırsızlıkla savaşın ortasına gitmeyi bekliyorlardı.

Anahtarı evde kullanmaya karar vermişlerdi çünkü meclis, Val Malikânesi'nde Sebastian'ı öldürmeye çalışırdı.

Kaderin bunca yıl sonra onları göreceği için gergindi ve bir saattir fazla modern görünmeyen kıyafetler bulmaya çalışıyordu. Sebastian onu beklerken sırtını yatak başlığına dayamıştı ve kolu iyileşirken geçen iki günü düşünüyordu.

İlk geceden sonra Kaderin, "Daha fazla zamana ihtiyacımız olacak," demişti.

"Hemşireme güveniyorum," demişti Sebastian sırtarak.

Sebastian'ın onun içinde olmadığı anlarda, her şey hakkında konuşmuşlardı. Kaderin, ona kız kardeşlerinin nasıl olduğunu anlatmış ve Sebastian da ailesiyle ilgili her şeyi olduğu gibi ortaya koymuştu. Ona her şeyi anlatabileceğini hissetmişti ve Kaderin de, ona karşı tamamen açık davranmıştı.

Sebastian, onunla ilgili her şeyi ve onunla birlikte yaşamının ne kadar tatmin edici olduğunu da öğreniyordu. Vakit buldukça

kulaklarını öperek onların dikilmelerini sağlıyordu. Zarif ellerini saatlerce inceleyebiliyor, tamamen avuçlarının arasına alıyor ve parmak uçlarını üzerinde gezdiriyordu. Bazen uyurken onu izliyordu, tabii bitkin düşmemişse. Gelini de en az *kendisi* kadar doyumsuzdu.

Kaderin coşkuluydu, vücudunu özgür bırakmıştı ve Sebastian'a istediği her şeyi, bugüne dek hayalini kurduğu her şeyi veriyordu. Sebastian ne kadar az tecrübesi olduğunu itiraf ettiğindeyse, kaçırdığı her şeyi vampire tattırmaya kararlı gibi görünmüştü.

Eninde sonunda, birlikte geçirdikleri zaman, Sebastian'ın başından beri bildiği şeyi teyit etmişti: Asla ondan ayrılmak istemiyordu.

Mutluluğunun önündeki tek engel, anahtarın gerçekten işe yaradığını bilmesiydi.

Kaderin'in kardeşlerine kavuşacak olması tabii ki Sebastian'ı rahatlatıyordu ama kendi ailesi için geriye gitmenin ve onları bir kez daha görmenin nasıl bir şey olacağını da düşünmeden edemiyordu. Belki de bazı şeyleri daha farklı yapmış olsaydı, ikisinin de fırsatı olabilirdi ve...

"Hazır mısın?" diye sordu Kaderin, sonunda kot pantolon ve uzun bir ceket giymiş, kılıcının askısını da omzuna atmıştı.

Sebastian başını sallayarak kalktı ve kendi kılıcını aldı. Karşısına geçtiğinde Kaderin kaşlarını kaldırıp anahtarı ona doğru tuttu. "Gitmek istediğinden emin misin? Çok şiddetli olacak."

Sebastian omuzlarını geriye attı. "On sene savaş cephesinde kaldım, unuttun mu?" Kaderin'in saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Kaderin ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Kardeşlerimin önünde ısınlanma, lütfen. Ve ağzını fazla açmamaya gayret et." Sebastian kaşlarını kaldırıncaya, "Sivri dişlerin. Onları görmelerini istemiyorum. Gerçekten seni öldürmeye çalışacaklar," dedi.

"Gerginken çok güzel oluyorsun." Kısacık ve içten bir öpücük kondurdu.

"Kılıcını hazırladın mı?" diye sordu Kaderin.

Sebastian gülümsedi.

"Sakın ölme, Bastian." Yutkundu. "Tamam mı?"

Sebastian, onun boшта kalan elini tutarak dudaklarını avcuna bastırdı. "Buna gayret edeceğim."

Tıpkı Sebastian'ın daha önce yaptığı gibi, Kaderin anahtarı kaldırdı. Bir kapı açıldı. Bakışları buluştu, sonra da el ele içeri doğru adım attılar.

Cehennemin içine.

Fırtınayı andıran top ateşleri her yeri sarsıyordu. Sebastian, Kaderin'in rüyalarında bunu görmüştü ama hiçbir şey onu gerçeğine hazırlayamazdı. Yıldırımlar gökyüzünü boylu boyunca yırtıyordu. Her taraftan yağıyordu. Valkyrie'ler çığlık atıyor ve vampirlerin kafasını koparıyordu. Vampirlerse güçleri kime yetiyorsa, onun boğazını parçalıyordu.

Sebastian daha önce hiç Yağmacı vampir görmemişti. Kaderin'in rüyalarında olduğundan daha beterdiler. Kırmızı gözlü ve delirmiş.

"Onları gördüm!" diye bağırarak Kaderin, aşağıdaki vadiye, onlara doğru gitti.

Ancak Sebastian, kendisinden iki kat daha iri bir vampir tarafından yere düşürülen bir Valkyrie'yi kurtarmak için yanıp tutuşuyordu. Kaderin, onun gözlerindeki bakışı görmüş olmalı ki, "Biliyorum, Bastian! Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek; senin ölmen dışında. Yoksa ikisiyle birden kapıya dönemeyiz," dedi.

Sebastian başını onaylar gibi salladı. "Tam arkadayım." Arkasındayken yine de ışınlandı ve vampirin kafasını kopardı. Kaderin, ona kaşlarını çatsa da Sebastian, onun durumdan hoşnut olduğunu

biliyordu. Daha sonra iki kardeşin vampirlerle çarpıştığı düzlüğe hızla indiler, uzun kılıçlarıyla savaşıyan kızlar bacaklarına kadar kana bulanmışlardı.

Kaderin durup yutkunarak gözlerini onlara dikince Sebastian, biri daha uzun, diğeri daha kısa olmasına rağmen onların, Kaderin'le benzer özelliklere sahip olduklarını fark etti. Bir de renkleri farklıydı. Birinin açık kızıl saçları, diğerininse koyu kahverengi saçları vardı.

Kaderin'in gözleri parlıyordu ve kesik kesik soluyordu. Sebastian parmağını çenesinin altına koyarak, Gelininin yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Hadi onları götürelim."

Kaderin başını sallayıp yanağını Sebastian'ın parmaklarına sürttü. Daha sonra dönüp onları ana dillerinde çağırdı. "Rika, Dasha gelin!"

İkisi birden önce ona sonra da savaşa baktılar. "Gidemeyiz!"

"Hemen gelin!"

Bu emir karşısında, Rika'nın gözleri büyürken Dasha'nın kiler kısıldı ama ikisi de hızla ona doğru koştular. Kaderin, onlara karşı hep sevecen ve nazik olduğunu hatırlamalıydı.

Birbirlerine kavuşmadan hemen önce, bir vampir Kaderin'e doğru atıldı. Sebastian vampirin karşısına çıkıp ona acımasızca vurdu ve yolu açtı.

Kardeşleri Kaderin'in karşısında durduğunda, sesi bir türlü çıkmıyordu. Titreyen eliyle uzandı ve Dasha'nın inatçı çenesini avcuna aldı, daha sonra parlak siyah saçlarını Rika'nın gözünün önünden geriye itti. "B-ben ikinizi de çok özledim," diye en sonunda konuşmayı başardığında, gözyaşları akmaya başladı.

"Bizi özledin mi?" dedi Dasha. "Ne ara böyle farklı ve acayip giyindin? Ve bu erkek de kim?"

"Bunun için zamanımız yok, Dasha." Kaderin kendini açık sözlü davranmaya zorladı. "İkiniz de bu savaşta öldünüz. On dakika içinde bir vampir kafalarınızı kesecek. Ve bu benim hatam."

Dasha araya girmek için ağzını açtı ama Kaderin elini kaldırarak onu susturdu. "Çok hızlı davranmalıyız. Ben şu anda bin yıl sonrasında yaşıyorum ve bu gece sizi benim zamanıma götüreceğim. Ve üzgünüm ama aradaki yılları kaybedeceksiniz. Sonsuza kadar."

Her zaman gerçekçi olan Dasha gözünü bile kırpmadan, "Bana öyle geliyor ki eğer ölürsek o yıllar zaten kaybolacak."

Rika ellerini dizine koyup eğildi ve öksürüğünden kan geldi. "Kader-ie, anlamıyorum." Kaderin'in o ana dek bildiğinden çok daha kötü yaralanmıştı. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"İrfan'da olağandışı şeyler gerçekleştiğini biliyorsun, bunları daha önce de görmüştük. Bundan çok daha ilginçlerini yaşadık," dedi Kaderin. "Şu anda sadece bana güvenmek zorundasın çünkü eğer o malum kapıdan çok hızlı bir şekilde geçemezsek, varlığım sona erebilir."

Dasha, "Eğer savaşı terk edersek, hangi yüzle karşılarna çıkabiliriz ki?" diye sordu. "Korkak olarak biliniriz. *Sen de korkak olduğumuzu düşünürsün.*"

"Hayır," dedi Kaderin. "Savaşta cesurca ölenler olarak hatırlanırsınız."

"Kimse adımıza lanet okumaz mı?" diye sordu Dasha.

"Asla. Buna yemin ederim."

Dasha dikkatini Sebastian'a çevirdi. "Peki ya o adam?"

"Adı Sebastian. Ben... onu seviyorum."

Kardeşlerin ikisi de başlarını yana doğru eğip, etrafında ceset yığınları bırakarak çarpışan Sebastian'ı seyrettiler. Her yönüyle şahane ve güçlüydü.

Ayrıca bir vampire göz süzüyor oldukları hakkında ikisinin de bir fikri yoktu.

Dasha ısıklık çaldı. "Sevilecek çok şeyi var, kardeşim."

Rika biraz daha kan tükürdü. "Güzel biri. Kader-ie." Kılıcına yaslandı; bu, zayıflığının son işaretiydi. "O halde bizi götür. Bir başka maceraya."

Dasha hâlâ ikna olmamıştı. "Gelecekte barış yok değil mi? Hâlâ vampirlerle savaşıyor muyuz?"

"Evet, hâlâ savaşılacak kötü vampirler var."

"Kötü vampirler mi? Sanki bunların iyisi var mı? Ne kadar tuhaf konuşuyorsun."

Rika sendeledi. "Başım dönüyor. Senin adamı çağır."

Kaderin kılıcını atıp onu kucakladı. "Biraz daha dayan, tatlım."

Sebastian'ın etrafı vampir ölüleriyle dolduğunda geçmişteki Kaderin'i çarpışırken gördü.

Ve donakalmış bir halde onu izledi.

Kaderin altın bir zırh giymişti, kılıcıyla kırbacı vardı. Yaralanmış olmasına rağmen çılgınca savaşıyor, öfkeli çılgınlıkları ve emirleri, kulakları sağır eden gökgürültüsünü bastırıyordu.

Kılıcıyla işaret vererek yanan oklarla ve büyülerle düşmana saldıran okçu kadınları ve cadıları yönetiyordu.

Şakağından ve dudaklarının kenarından kan akıyordu. Sarı saçları savaş için örülmüştü. Gözleri gümüş rengindeydi. Dalgın bir halde öldürdüğü vampirleri işaretliyordu.

Sebastian huşu içindeydi...

Elinde savaş baltası olan iri yarı bir vampir Kaderin'in arkasına ışınlandı. Kaderin arbedenin içinde onu hissetmemiştir. Sebastian ışınlanmak üzere gerildi...

"Bastian, hayır!" diye çılgık attı Kaderin arkasından. Sebastian döndüğünde, Kaderin'in yaralı kardeşini diğerine verdiğini gördü. Kaderin, ona doğru koştu. "Seni öldürürüm!"

İçindeki, onu burada bırakıyor olma hissine karşın Sebastian, en sonunda Kaderin'in kendisini uzaklaştırmasına izin verdi.

Kapıda kardeşleriyle buluştukları zaman Kaderin, "İster inan, ister inanma ama o durumdan kurtuluyorum. Gecenin sonunda baltayı şapka olarak taşıyacak."

Sebastian, onu kendine çekerek öptü, içi gururla dolmuştu. "Muhteşemdin."

"Öyle mi?"

"Öyle. Daima öyle olacak."

"Bastian geri dönüyoruz." Kaderin gülümserken gözleri dolmuştu.

Kardeşlerini kurtarmışlardı. İkisini de buraya getirmişlerdi. Hepsini yanındaydı ve Sebastian kendini olduğundan daha da uzun hissediyordu.

Ama sonra birden Kaderin'in kılıcının altı metre ötede parladığını gördü. "Kılıcın? Onu getirebilirim..."

"Bırak, kalsın Bastian. Artık bir önemi yok! Gitmek zorundayız!"

Hayır, Kaderin o kılıcı seviyordu. Kılıca ışınlandı ve onu kaptığı gibi tekrar yanlarına ışınlandı.

Yaralı kardeşi cılız bir çılgıkla, "Vampir!" diye bağırdı.

Bir kılıç Sebastian'ın kaburgalarına giriverdi.

41. Bölüm

“**S**eni öldürmeye çalışacaklarını söylemiştim,” diye fısıldadı Kaderin kaşlarını çatıp. Rika’yla ilgilenmişti ve şimdi de Sebastian’ın bedenine sargı bezini sarıyordu.

Dasha alev saçan gözlerle onu süzerken, Sebastian ensesini ovuşturdu. “Sanırım Dasha kılıcı kendisi sokmayı tercih ederdi,” diye homurdandı. “Ve içimde döndürmeyi.”

Kaderin, Dasha ve Sebastian’ı bir arada tutmaması gerektiğinin farkındaydı ama ikisini de gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Sebastian’ın yarasını sararken bile, kanepede solgun bir vaziyette yatan Rika’ya ve odayı arşınlamaya başlayan Dasha’ya –sanki kaybolacaklarmış gibi– bakmadan edemiyordu.

Sebastian omzunu okşadı. “Onlar seninle birlikte geldiler,” diye mırıldandı. “Hiçbir yere gitmeyecekler.”

“Biliyorum. Bu çok garip.”

Rika ve Dasha eski bir dilde konuşmaya başladılar.

“Ne diyorlar?” diye sordu Sebastian.

“Seni istememe neden olan bir tür kara büyü yaptığını düşünüyorlar. Bu yüzden de senin kölen olduğumu.” Kaderin sargıyı sarma işini bitirince ayağa kalkıp, “Rika’yı yatağa yatıracağım ve

arkada bir süre onlarla konuşacağım,” dedi. *Ve eğer Sebastian olmasa hepimizin ölmüş olduğumuzu onlara tekrar açıklayacağım.*

Sebastian’ın gözlerinin karardığı, Kaderin’in gözünden kaçmamıştı. Sebastian, Gelininin kendini çektiğini düşünüyordu.

Belki de Kaderin’in şu anda *yapabileceği* tek şey buydu.

Kaderin, Rika’yı kaldırdı ve takip etmesi için Dasha’ya işaret etti. Dasha da ona uydu ama Sebastian’a vahşi bir bakış attıktan sonra.

Yatak odasında Dasha odayı arşınlamayı sürdürürken, Kaderin, Rika’yı yatağa yatırdı. “Onun bir vampir olduğunu *biliyordun*. Ve yine de ona âşık mı oldun? Onun iyi biri olduğuna şüphe yok,” dedi bir yandan da kendisine yabancı elektronik objeleri bir bir elliyordu. Bir saati, sonra da bir hoparlörü kaldırdığında başını bir yana doğru eğdi. “Ama dönüşme tehlikesini göze aldın.”

Kaderin, Rika’nın yanına yatağa oturdu. “Myst’in kocası değişmedi. Bu sadece bir vampir kan emerken kurbanını öldürürse oluyor. Bu şekilde ölmeyecek bir ölümsüzün kanını içerse bağışıklık kazanıyor...”

“Senin ve Myst’in kendinizi besin olarak sunduğunuzu söylemiyorsun ya!” dedi Dasha dehşet içinde.

Kaderin dudağını ısırdı. “Sen böyle söyleyince kulağa çok kötü...”

“Başka türlü nasıl söylenir?”

Rika öksürdü. Sonra da cılız bir sesle, “Gerçekten burada seninle birlikte mi yaşıyor?” diye sordu.

Kaderin başını sallayınca Dasha, “Bizi vampirlerle çarpıştığımız bir savaştan çekip çıkarıyorsun ve onlardan biriyle birlikte yaşamamızı mı bekliyorsun?” diye sordu.

Kaderin, Sebastian’ın diğer vampirlerden farklı olduğunu bir kez daha açıklama zahmetine bile girmeden iç geçirdi. Kaderin’in

bunu anlaması haftalar almışken, onlar nasıl bu kadar kolay inana-bilirlerdi ki?

Dasha saç kurutma makinesini kaldırdı ve ucuna doğru baktı. "Bu lanet şey de neyin nesi?"

"Saçları kurutuyor." Kaderin uzandı ve düğmesini açtı. Ona doğrulttuğunda, Dasha nefesini tuttu. Sonra da yatakta yatan Rika'ya tutunca yüzünde, "*Yok artık!*" der gibi bir ifade oluştu.

Kaderin makineyi kapattığında, Dasha doğruca dolaba giderek, hakkında yorum yaptığı giysileri daha sonra denemek üzere omzuna yığıdı. "*Bizi öldüren vampire ne oldu?*" diye sordu.

Kaderin ifadesiz bir tonlamayla, "*Güneş için yalvarana dek ona işkence yaptım ve altı ay sonra da ona istediğini verdim.*"

Dasha durdu, saçları çatılmış bir halde döndü ve Rika, "*Bunu sen mi yaptın, Kader-ie?*" diye sordu.

"Sizi kaybetmeyi pek hafif atlatmış sayılmam." *Ve sizi geri getirmeseydim hâlâ atlatmamış olacaktım.*

Sebastian bunun olacağını tabii ki biliyordu. Kardeşlerine kavuşup kendisini terk edeceğini biliyordu.

Onları getirmelerinden bir gün sonra, "*Onlarla zaman geçirmeliyim,*" demişti. Bu, Sebastian'ı dehşete düşürse de, şaşırtmamıştı. "*Onları bu geleceğe taşıdım ve kafaları fena halde karışmış durumda. Onları bu ortama alıştırmak zorundayım. Artık hiç olmadıkları kadar sorumluluğum altındalar.*"

Ona sadece hayır demek istemişti ve kendini neredeyse, Kaderin'in de kendisinden aynı şeyi beklediğine inandırmıştı. Ancak Kaderin, vampir ve ailesi arasında bir seçim yapmak istememişti. Sebastian da onu böyle bir durumla karşı karşıya getirmek istemezdi. Ayrıca

bunun bir bahane olduğunu sanmıyordu çünkü kardeşlerinin gerçekten de yardıma çok ihtiyaçları vardı.

Sebastian, *kendisinin* zamanın gerisinde olduğunu düşünmüştü.

Doğal olarak bu gelecek onları her aşamada şaşırtıyordu ama karmaşık durumlarda verdikleri ilk tepkinin şiddete başvurmak olduğunu fark etmişti. Kaderin, onların, meclisinin içinde, Valkyrie'lerin malikânesinde kalmalarını istemekte haklıydı.

Ayrıca iki kardeş de vampirin yanında olmaktan nefret ediyorlardı. Sebastian'ı ıslanırken görmek bile Dasha'nın öfke krizine girmesine, Rika'nınsa içine kapanmasına neden oluyordu ki bu neredeyse daha kötüydü. Sebastian yakınlarındayken, iyileşmesi için uyumaya ihtiyacı olan Rika bile, sürekli tedbirli ve savunma halindeydi.

Bu yüzden Kaderin onları meclise götürdü. Kaderin gittiğinde Sebastian'ın, onu beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu ve her geçen gün fiziksel olarak güçlense de ruhen zayıf düşüyordu.

Bir hafta geçtikten sonra Myst'e, "Beni hiç sordu mu?" diye sormuştu.

"Meşguldü Sebastian," demişti Myst. "Kardeşleri çok eski İngilizce konuşuyorlar ve tanıdık olmayan her şeyi katletmeye çalışıyorlar. Alıştıkları zaman Kaderin gelecektir."

Kaderin, onu hiç sormamıştı. Onu hiç aramamıştı. Sanki Sebastian'ı unutmak ister gibiydi. Kardeşleri büyük bir olasılıkla ona vampirlerle aralarındaki savaşı hatırlatıyor ve Sebastian'la birlikte olmakla aptallık ettiğine inandırıyorlardı.

"Meclisine yakın bir ev al," diye tavsiyede bulunmuştu Nikolai. "Bu onun için güzel bir jest olur ve senin de zihnini meşgul eder."

"Bir ev almak için yeteri kadar param var mı? Ve dikkatli olur sam, konforlu yaşamak için?"

"Hazinenin içinden Bizans altınları çıktı," diye cevap verdi Nikolai, "bir sandık dolusu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Korkunç zengin olduğun anlamına geliyor. Ve yatırımları Murdoch seçti. O, bu işte bir numaradır."

Sebastian kızardığını görmesin diye, Nikolai'a arkasını döndü. İki ağabeyi de hiçbir karşılık beklemeden ona yardım etmişti. "Murdoch hâlâ Çilekeşlerin kalesinde mi yaşıyor?" Ağabeyine gidecek ve teşekkür edecekti.

Nikolai başını salladı. "Daha dün Conrad'la ilgili umut verici bilgilere ulaştı ve sabırsızca iz sürüyor ama her şafak vakti şatoya dönüyordur. Kaderin'le birlikte yaşamaya başlayınca istersen onu Murdoch'la tanıştırmaya götürebilirsin."

Sebastian yalnızca Murdoch'u görmek için değil, aynı zamanda Conrad'ın izini sürmek için de can atıyordu. Kaderin'in de kendisiyle birlikte aramaya katılıp katılmayacağını merak ediyordu. Sebastian bazen Val Malikânesi'ne ışılanıyordu. Tayfların ulaşamayacağı bir mesafeden, onu pencerelerin dışından kardeşleriyle dans ederken, başını geriye atıp kahkahalarla gülerken veya odaklanmış bir halde video oyunları oynarken onu seyrediyordu. Bir gece üçünü terasta sırt sırta vermiş otururken izlemişti. Kaderin bir yıldızı gösterirken, içlerinde en ufak tefek olanı başını onun omzuna yaslamıştı.

Kimbilir o yıldızlar onlara şimdi ne kadar farklı görünüyordu.

Sebastian, Kaderin'in sevgisi için onlarla nasıl rekabet edebilirdi?

Kardeşleri, Kaderin'in rehberliğinde çağları öğrenirken, o da Kaderin de hayatı yeniden öğreniyordu.

Acıklı bir televizyon filminde ağlayabildiğini ve Nix'in birkaç hafta içinde uzayan saçlarını örmekten hoşlandığını fark etmişti. Regin'in maskaralıklarının gülmekten karnını ağrıtabildiğini öğrenmişti.

Dasha ve Rika modern İngilizceyi şaşırtıcı bir hızla öğreniyor olmalarına rağmen Regin, onların eski İngilizcesiyle dalga geçmeye bayılıyordu. "Onların eski birahane tarzı konuşmaları beni gülmekten yerlerde süründürüyor," demişti. "Kelimeleri telaffuz ediş biçimleri Shakespeare festivalindeki sanatçılara benziyor." Kaderin'i bir kenara çekti. "Tanrılara yemin ederim ki Rika 'ayır' dedi. Bu ne demek? Hayır mı?"

Kaderin, Regin'e, Sebastian'la ilişkisine onun onay verip vermediğini sorduğunda, "Onay derken 'onu öldürmekle ilgili' bir onayı kastediyorsan, o zaman kesinlikle onaylıyorum," diye cevap vermişti. Daha sonra da homurdanarak, "Senin asalağın, bize iki yeni Valkyrie getirdi ve seni ölümden kurtardı. Emmaline, onun ağabeyi sayesinde yaşıyor. Eğer bir şekilde bin yıllık nefreti kapatmanın bir düğmesi olsaydı... onu kullanma eğilimim olabilirdi," dedi. Konuyu orada kapatmışlardı.

Kaderin'in mutluluğuna sekte vuran tek şey, Sebastian'ı özlemektir.

Sebastian'ın o anda malikâneyi seyrettiğini ve kendisine baktığını biliyordu. Sebastian, onu seviyordu. Ancak bu, kardeşleri için zor bir süreçti ve onların attığı her yanlış adım ve karışıklık, Kaderin'in tekrar kendini suçlu hissetmesine neden olurdu.

Yine de, Kaderin kararıyla ilgili her şeyi onlara anlatmak için doğru zamanı kollamaya başlamıştı. O zamana kadar herkesin, kardeşlerinin nasıl bir dönemden geçtiğini anlaması gerekiyordu.

Dasha ve Rika'nın incelik ve hassasiyetle idare edilmeleri ve bu zamana alıştırmaları gerekiyordu.

"Bencil kız," diye parlayan Myst, Dasha'yı boynundan iterek duvara yapıştırdı. "Bunca yıldır Kaderin'in neler yaşadığını anlayamazsın. Bu mutluluğu hak ediyor. Ne kadar hak ettiği hakkında senin hiçbir fikrin yok. Ama ikiniz de onun bir vampirle birlikte olması fikrine burun kıvınıyorsunuz."

Rika, dizinin arkasına tekme atarak Myst'in sendelemesine neden oldu ve Dasha'yı kurtardı.

"Kaderin'in bir vampirle olmasını kabul etmek senin için kolay çünkü *senin kocan da* onlardan biri," dedi Dasha boynunu ovarken.

"Kolay olup olmaması önemli değil," dedi Myst. "Bunu Kaderin için kabul etmek zorundasınız. Ona tapan güçlü ve şerefli bir savaşçıyla mutlu olma şansı var ve siz, onların yolunu kesiyorsunuz."

"Myst, biz onun kararına saygı gösterebiliriz," dedi Dasha. "Fakat bizim iki haftadan az bir süre önce *Furie*'yle birlikte bir savaş alanında olduğumuzu unutuyorsun. Onun mizacını unutmadık, sen de hatırlıyorsundur. *Furie* bulunduğu zaman, kocalarınızın yaşamasına izin vereceğini mi sanıyorsun?"

"Kaderin bu adamla birlikte kaçacak mı? Bir firari mi olacak? Öyle olursa onu bir daha asla göremeyiz." diye ekledi Rika.

Myst aynı korkuları paylaşırsa da başını iki yana doğru salladı. "Bırakın buna Kaderin karar versin. Bırakın, o ve Sebastian, bu riski göze alıp almayacaklarına kendileri karar versinler." İkisine de dikkatle baktı. "Kaderin ve Sebastian beraber olmadan yaşayamaz. Sözlerimi dikkate alın, ikisi de sadece sabırla uygun zamanı bekliyor."

42. Bölüm

Sebastian, Val Malikânesi'nin girişinde, "Beni Kaderin şahsen çağırmadıysa, burada olmak istemem," dedi. Sürekli şimşek çakıyordu. Her yeri sis ve duman kaplamıştı. Eski malikâne çok büyük ve kasvetliydi.

"Buraya neden çağırıldığını merak etmiyor musun?" diye sordu Nikolai. "Myst'in bile bu konudan haberi yok."

"Tek bildiğim, beni *Kaderin'in* çağırmadığı." Sebastian kaşlarını çatıp evi koruyan kasvetli hortlaklara bakınca aynı duyguları paylaşan Nikolai, anlayışla kardeşinin sırtına vurdu.

"Ödeme yapmadan ya da izinsiz olarak eve girmeye çalışmadığın sürece sana zarar vermezler."

"Onlar umurumda değil." Nikolai sorgular gibi bakınca omuzlarını silkti. "Hücum'da gördüğüm şeylerden sonra..."

"Haklısın Nix'in film şeridi gibi origamileri. Ona bunu sormam gerekiyor."

"Düşünüyorum da, eğer Kaderin'in ev dediği yer burasıysa, aldığım evi beğenmeyecek," dedi Sebastian.

"Myst'e onu alması için kayıtsız şartsız yetki verdin. Bu cesur ve düşüncesiz bir hareketti ama senin ve Gelininin işine yarayacağını sanıyorum."

"Kaderin zaman istedi." Onu çok özlese de, kadının isteğinin mantıklı olduğunu düşünüyordu. Sebastian, onunla sonsuzluğa kadar birlikte olmayı umuyordu. Bunun yanında iki haftanın bir önemi yoktu. "Onunla kardeşlerinin arasına giriyorum."

Sebastian tam ısınlanacakken Nikolai kolunu tuttu. "Ne kadar bekleyeceksin?"

"O beni çağırana kadar."

"Meclislerinin davetinden kaçmanın iyi olacağını sanmıyorum. Bu... ah... çok nadir olur." Nikolai daha önce Myst'in verdiği kızıl saç buklesini havaya kaldırdı. Bir tayf hemen çullanarak onu aldı ve yolları açıldı.

Sebastian istemeyerek Nikolai'ı takip etti. İçerideyken, Sebastian yakındaki bir odadan onun sesinin geldiğini duydu. Kaderin, "Şimdi, bu mızrak apokaliptik güçte bir silahtır," diye açıklama yapıyordu. "Bunu zekice kullanmalısın, Dasha. Bunu kötüye kullanmak, halkımızı mahveder."

"İzin ver ona bir bakayım," dedi Dasha.

"Hayır! *Sağdaki* kırmızı düğmeye bas," dedi Kaderin. "Senin *sağın*, Dash!"

Video oyunu. Sebastian üzgün olmasına rağmen güldü. Onu çok özlemişti, göğsü sürekli bir ağrıyla sıkışıyordu ve bunun nedenini şimdi anlıyordu.

Nikolai'la birlikte kapıda durduklarında, ağabeyi cesaret vermek için, daha küçük birini yere serebilecek şekilde sırtına vurmuş ve sonra da ısınlanmıştı.

Kaderin'in omuzlarının kasıldığını gördü. "Bastian?" diye mırıldandı. Dışarıda bir şimşek çaktı.

Kaderin, onun kendinden emin ayak seslerini duyuyordu. *Benim için geldi.*

Zihni boşalmış gibiydi. Uzun zamandır duyduğu özlem yerini heyecana, heyecan ise yerini telaşa bırakmıştı.

Ömrünün geri kalanını onunla birlikte geçirmek istediğini kız kardeşlerine söylemek için doğru zamanı bekliyordu. O zaman, şimdiydi.

Saniyeler içinde Sebastian'a dokunmazsa, aklını yitirecekti.

Güçlkle ayağa kalktı. Kardeşlerinin, kendisine garip bir ifadeyle baktığının farkındaydı fakat hissettiği şeyin yapmacık olmadığını da farkındaydı. O anda hiçbir şeyi umursamıyordu. Döndü ve Sebastian'a koştu. *Bastian!* Kapıda duruyordu ve o kadar heybetli, o kadar gururluydu ki.

Onu görünce Sebastian'ın dudakları aralandı ve dalgın bir şekilde avcunu göğsünün ortasına götürdü.

Kaderin yavaşlamayınca Sebastian kollarını açtı -Kaderin bunun ne anlama geldiğini biliyordu- ancak o kolların arasına koştuktan hiç gocunmadı ve onun kucağına atladı. Sebastian çok güçlü biri olmasa, birlikte yere yuvarlanırlardı.

Dikkat çekici şimşekler nedeniyle aşağıya üşüşen Valkyrie'ler, Kaderin'i gördüler. Kaderin etraflarını saran nefes tutma seslerini duyuyordu. "*Onun kollarına koştu. Bunu gördüm,*" diye homurdandı biri.

"Bastian, seni özledim!" diye fısıldadı Kaderin.

Sebastian, "Tanrım, ben de seni özledim," diye mırıldanarak ona sarıldı.

Kaderin, onun kasıldığını hissettiğinde, Rika ve Dasha'nın arkasında belirdiğini anlamıştı. Sebastian, onu istemeyerek de olsa yere indirdi ve Kaderin kardeşlerine döndü.

Kaderin bir yüzleşme olacağını düşünürken Rika, "Kader-ie bir şey söylemek istiyoruz," dedi. Çekiniyordu. "Yani sana."

"Ne söyleyeceksiniz?" diye sordu Kaderin, Sebastian'ın kolunu vücuduna doğru çekip. Sebastian hemen onu sardı.

“Onu biz davet ettik,” dedi Dasha.

“Ve bunun akıllıca verilmiş bir karar olduğunu görebiliyoruz,” diye ekledi Rika.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye soran Kaderin’in ses tonu titrekti.

“Uzun yıllar boyunca ölümümüzden kendini sorumlu tuttun ve çok uzun zamandır mutsuzsun. Bunun sona ermesi gerekiyor. Artık mutlu olma zamanın geldi,” diye cevap verdi Dasha.

Utangaç Rika, “Bunu herkesten çok hak ettin,” dedi. Onlara doğru yaklaştı ve Sebastian’a, “Kader-ie ve bize yaptıkları yüzünden o vampirden nefret ediyoruz,” dedi. Yüzü aşılımıştı. “Ama sen o vampir değilsin. Eğer Kaderin’i seviyorsan...”

“Seviyorum,” dedi Sebastian hemen.

Kaderin, onun kolunu sıktı.

“O zaman iyi dileklerimizle evlenin,” diye homurdandı Dasha.

“Rika? Dasha?” dedi Kaderin, nefesi kesilmişti. “Siz ciddi misiniz?”

“Kader-ie, ona ihtiyacın var. Buna razı olmasak bile, er ya da geç ona gideceksin. Bunu anlıyoruz.”

Kaderin, Sebastian’a döndü ve alt dudağını ısırarak onu süzdü. “Evet, gidecektim.”

Sebastian boğuk bir sesle, “Öyle mi?” derken gözleri koyulaşmıştı.

“Tabii ki, Bastian.” Omzunun üzerinden geriye bakarak, kardeşlerine, “Teşekkür ederim. Ben... ben ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedi.

Dasha kaşlarını çatıp, “Gidin,” dedi. “Bu, sizi aşk acısı çekerken, ısırırken ya da her ne yapıyorsanız o halde görmek istediğimiz anlamına gelmiyor. Rika’yla benim video oyunlarında ustalaşmamız gerekiyor, Regin ve Nix’in bir torba Sad Wiener sakızı alıp dönmelelerini bekliyoruz. Onlarla direksiyon dersimiz var.”

Rika gülerek başını sallayınca Kaderin parmak uçlarında yükselerek Sebastian'ın kulağına, "*Beni, seni öpebileceğim bir yere götürecekmisin?*" diye fısıldadı.

Sebastian ürperdi ve hemen ısınlandı.

"Neredeyiz?" diye sordu Kaderin. Çevresine bakınmak için bile gözlerini ondan ayırmak istemiyordu.

Sebastian, onun tepkisini inceleyerek, "*Yeni evimizdeyiz,*" dedi. Kaderin'in evi beğenmesini istediği o kadar belliydi ki. "*Val Malikânesi'ne yakın,*" diye ekledi ve dudaklarını onun kulağında gezdirirken, arzudan huzlanmış olan solukları sımsıcaktı.

Kaderin'in evi beğenmesi için görmesi gerekmiyordu. Sebastian buradaydı ve sadece bu onun için yeterliydi. "*Ah, Bastian,*" diye iç geçirerek parmaklarını adamın gür saçlarının arasında dolaştırırken, gözlerini kırptırıyordu. "*Bugüne kadar içinde olduğum en güzel ev olduğunu düşünüyorum. Bundan eminim.*"

Oturma odasında, yemek odasında, merdivenlerde ve merdiven boşluğundaki koltukta seviştikten sonra nihayet yatak odasının yolunu bulmuşlardı. Gösterişli Şam ipeği yatak örtülerinin altına girdikleri anda, odanın diğer ucundaki telefon çaldı. Sebastian gerilmişti ve Kaderin kaşlarını çatarak bakındı. Numarayı bu kadar çabuk kim öğrenmiş olabilirdi ki?

Kaderin çıplak bir halde telefona yürürken Sebastian hafifçe inledi.

Telefona cevap verince Emma, "*Kaderin, sen misin?*" diye sordu. Sesi panik içindeydi. "*Myst seni bu numaradan bulabileceğimi söyledi. Bowen'ı gördünüz mü?*"

"Ne zamandan beri, tatlım?"

"Hücum'da bir tür ateşten yılan zimbirtısına gittiğinden beri."

Ah, lanet olsun. Kaderin yatağa doğru ilerledi. "*Bastian, Bowen'la aranızdaki... anlaşmazlıktan sonra ne oldu?*" Kaderin için o an-

lar tamamen bulanıktı. Sebastian'ın, kendisi ve ailesi için yaptığı fedakârlığın yanında her şey sönük kalmıştı. Ve lavın içinde kaynayarak... öldüğü gerçeğini düşünmekten hoşlanmıyordu. Kaderin o olaydan sonra daha çok keyifli sahnelere kafa yormuştu.

"Lykae, dünyanın öbür ucuna kadar bizi takip edip öldüreceğine yemin etti," diye cevap verdi Sebastian. "Ve bir de 'lanet olası kalbimi yiyeceğine' yemin etti." Omuzlarını silktilti. "Onu lav çukurunun diğer tarafındaki o mağarada bıraktım. Arka taraftan bir çıkış olacağını düşündüm."

Kaderin bir an tereddüt ettikten sonra, Emma'ya, "Büyük bir olasılıkla ateşten bir yılanın koruduğu bir lav çukurunun arkasında mahsur kaldı," dedi.

"İki haftadır mı? Lütfen oraya gidip onu getirir misin? O, kocamın kuzeni ve en yakın arkadaşı!" diye bağırdı Emma.

"Senin sakinleştirici tabancanı mı yoksa bizimkini mi kullanacağız?" diye sordu Kaderin. "Emma, Bowen eşini tekrar kaybetmiş olmanın ölümcül öfkesine yakalanmıştır."

"Biliyorum ama ben sadece onun... bir fırsat yakalayabileceğine... anlıyorsun."

Kaderin, "Tamam, tamam," dedi ve Sebastian'a döndü. "Bu gece gidip Bowen'ı getirebilir miyiz? Emma, onun anahtarı kayboldu sonradan intihar etmesinden endişeleniyor."

"Bu çok üzücü olur." Onu duyan Emma çığlığı basınca Sebastian gönlüsüzce, "Hayır, bunu yapmaz. Önce beni öldürmesi gerekiyor. Bana güven, bundan eminim," dedi ve iç geçirdi. "Onu getireceğiz." Kaderin'i belinden yakaladı ve onu yanına, örtülerin altına geri çekti. "Sonra."

Kaderin, "Sonra," diye hevesle kabul etti. "Güneş battığında gidip onu getireceğiz. Tabii hâlâ oradaysa. Seni ararım," dedi Emma'ya. Telefonu kapatıp dalgın dalgın yatağın başucundaki komodinin üzerine koydu ama o sırada eli bir kâğıda değince geri döndü.

"Nedir o?" diye sordu Sebastian.

"Bir not." Üçe katlanmış notun üzerinde kırmızı balmumundan R harfli bir mühür vardı. "Riora'dan mı?"

Kaderin mektubu açarken Sebastian, onun omzunun üzerinden bakıyordu. "Gerçekten bunu okumak istiyor muyuz?"

Kaderin çaresizce omuz silkti. İkisi birden okumaya başladı:

Birlikte aşırı derecede mutlu olmanız mümkün değil.

Ailelerinizin bir bütün haline gelmesi de öyle.

Bir sonraki Hücum'da görüşmek üzere,

Riora, Herkesin ve Muhtelif Futbol Marşlarının Tanrıçası.

Mektubun alt kıvrımından bir anahtar çıktı. Kaderin bunu fark ettiğinde Sebastian'ın kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordu.

Geçmişe gitmek için bir şans daha... Sebastian için...

"Bu..." Sebastian'ın sesi kısıldı. "İşe yarayacak mı?"

Kaderin, ona doğru dönüp başını salladı. "Evet, öyle olacağını inanıyorum. Riora'yı büyüledin. Seni ödüllendirmek istemiş."

Sebastian yutkundu. "Bunu düşünmeden yapmayacağım. Nikolai ve Murdoch'la konuşmalıyım ve umarım Conrad'la da. Nasıl ve nerede olacağına karar vereceğiz ve bunun için hazırlanacağız."

Kaderin büyük bir dikkatle anahtarı ve notu bir kenara koyduğunda, Sebastian, "Bizimle rahat olur musun? Gelecek olan ailemle?" diye sordu.

"Senin, benimkilerle olduğun gibi mi? Tabii ki! Yapmak istediğin her şeyi destekleyeceğim. Ayrıca kız kardeşlerinin Dasha ve Rika'dan daha uysal olacağına eminim. Büyük bir ihtimalle ellerine geçen her tost makinesini katletmeyeceklerdir."

Sebastian gülümsedi. "Bu gerçekten çok şaşırtıcı. İnanmakta zorlanıyorum."

"Onları yeniden görünceye kadar bekle. Bu hayli büyük bir şok."

Sebastian elini uzatıp Kaderin'in yüzünü okşadı. "Kız kardeşlerim senden hoşlanacaktır."

Kaderin gülümsedi. "Benden hoşlanacaklar. Ve ben de onlardan hoşlanacağım. Ama önce benimle evlenmen gerektiğini düşünüyorum. Böylece daha saygıdeğer oluruz."

"Bugünün daha güzelleşmesi mümkün mü?"

Onu altına doğru çekip kalçalarını bacaklarının arasına yerleştirdiğinde Kaderin, Sebastian'ın yaz fırtınası rengine bürünen gri gözlerini süzdü. "Seni seviyorum, Bastian."

"Bunu duymaktan hiç usanmayacağım." Burnunu Kaderin'in kulağına sürterken, "Belki günün birinde seni sevdiğim kadar çok sevebilirsin beni," diye fısıldadı.

Kaderin kaşlarını çatıp onu omuzlarından itince yüz yüze geldiler. "Sana tapıyorum, vampir." Elleri onun boynunda gezindi ve parmaklarını saçlarının arasına soktu. "Hayır, seni, senin beni sevdiğinden *daha çok* sevdiğimden eminim."

Sebastian'ın gülümsemesi, Kaderin'in kalbinin sıkışmasına neden oldu. Yavaşça Kaderin'in içine girdi. "*Bunu kendine istediğin kadar söyle, Valkyrie.*" Uzandı ve Kaderin'in soluğunu dudaklarıyla yakaladı.

İrfan Kitabı'ndan

İrfan

"....ve insan olmayan o akıllı yaratıklar, aynı zümrede birleşerek yaşayacak ama insanların dünyasından saklanacaklar."

Valkyrie

"Savaşta ölen bir bakire cesaret için haykırdığında, Odin ve Freya çağrısına cevap verdi. İki Tanrı yıldırımlarla onu çarpıp konaklarına getirdiler ve cesaretini sonsuza dek ölümsüz kızları Valkyrie'lerin suretinde sakladılar."

- Valkyrie'ler, yeryüzünün elektrik enerjisinden beslenir, bunu kolektif bir enerji olarak paylaşır ve duygularını şimşeklerle ifade ederler.
- Doğüstü hızları ve güçleri vardır.
- Eğitim almazlarsa, parlayan objeler ve mücevherler karşısında büyülenebilirler.
- Kutsal Bakireler veya Koruyucu Bakireler olarak da adlandırılırlar.
- Yağmacı Vampirler'in düşmanlarıdır.

Vampirler

- Yağmacılar ve Çilekeşler olarak iki muhalif gruba ayrılmışlardır.
- Her vampir Gelinini, ebedî eşini arar ve onu buluncaya kadar yaşayan bir ölüdür.
- Bir Gelin, nefesiyle vampire can verir, kalbinin atmasını sağlar ve vücudunu tamamen canlandırır ve bu sürece 'kan kaynaması' denilir.
- Vampirlerin seyahat aracı ışınlanmadır, buna iz sürme de denir. Bir vampir sadece daha önce bulunduğu yerlere ışınlanabilir.

Yağmacılar

"İrfan'ın ilk kaosu sırasında, bir vampir kardeşliği hüküm sürdü, soğukkanlı yapılarına, mantığa olan inançlarına ve acımasızlıklarına güveniyorlardı. Daçya'nın amansız bozkırlarından çıktılar ve Rusya'ya göç ettiler ama bazıları Daçya'da hâlâ gizli bir klanın, Daçiler'in yaşadığını söyler."

- Kurbanlarının kanını öldürünceye kadar içmelerinin bir yan etkisi olan kırmızı gözleriyle ayırt edilirler.
- İrfan'ın hemen hemen tüm ırklarının düşmanlarıdır.

Çilekeşler

"...tacı çalınan Kristoff, Yağmacıların meşru kralı, kadim savaş meydanlarını gezerek ölmek üzere olan en cesur, en gaddar insan savaşçılarını aradı; böylece Mezar Hırsız unvanını aldı. Kendisine ve büyüyen ordusuna sonsuz bağlılık karşılığında, sonsuz yaşam vadetti."

- Dönüştürülmüş insanlardan oluşan, yaşayanlardan doğrudan kan içmeyen bir vampir ordusu.
- Kristoff bir insan olarak büyütüldü ve sonra onların arasında yaşadı. O ve ordusu İrfan'ı az tanır.
- Yağmacıların düşmanlarıdır.

Lykae Klanı

"Keltoi Halkı'nın (ya da sonraları Kelt olarak bilinen Saklı Halk'ın) gururlu ve amansız bir savaşçısı en güzel çağında, çıldırmış bir kurt tarafından alt edilir. Savaşçı ölümden döner, artık bir ölümsüzdür ve içinde canavarın ruhu vardır. Canavarların usullerine göre yaşar: Temasa ihtiyacı vardır, kendi türüne derin bir sadakatle bağlıdır, tensel zevklere düşkündür. Bazen gizlenen canavar ortaya çıkar..."

- Aynı zamanda kurtadam, savaş-canavarı olarak da bilinirler.
- Yağmacıların düşmanlarıdır.

Furia'lar – Öç Tanrıçaları

"Kötülük yaptığınızda onlar gelmeden cezanızı çekmek için yalvarın..."

- Kötülük yapan erkekler nereye kaçarsa kaçsın, kararlılıkla peşlerine düşen ve adaleti yerine getiren acımasız kadın savaşçılardır.
- Teslim Olmaz Alecta'nın komutasındadırlar.
- Aynı zamanda *Erinys*'ler olarak da bilinirler.

Berserkler

"Bir Berserk'in yalnız hayatı, savaş gazabı ve kana susamışlıkla dolu bir hiçliktir..."

- Odin'e sadakat yemini etmiş ölümlülerden oluşan bir savaşçı kadrosudur ve acımasız vahşetleriyle bilinirler.
- İrfan tarafından tanınıp kabul edilen birkaç insan grubundan biridir.
- Bir ayının ruhunu çağırabilme ve onun vahşetiyle bağlantı kurma yeteneğine sahiptirler.

Sirenler

"Denizin kıyısında, sirenin şarkısından kaçın..."

- Ölümsüzlerin dişi türleridir, şarkı söylediklerini duyan erkekleri kalcı olarak büyüleyebilir ve köleleri haline getirebilirler.
- Güçlerini denizden alırlar ve ayın bir döngüsünden uzun bir süre boyunca denizden uzaklaşamazlar.

Tayflar

"...kökleri bilinmez, varlıkları tüyler ürpertir."

- Ruhani, kasvetli yaratıklardır. Yenilmez ve çoğunlukla kontrol edilemezler.
- Aynı zamanda *Kadim Bela* olarak da bilinirler.

İblis Soyu

"İblisler, insan kavimleri kadar çeşitlidir..."

- Bir grup iblis hanedanından oluşur.

Tutkuların Pençesinde

- Bazı krallıklar Yağmacılarla müttefiktir.

Cadılar Evi

"...büyülü yeteneklerin ölümsüz sahipleri, iyi ve kötünün takipçileri."

- Büyülerini satan mistik tüccarlardır.

Kobaltlar

"Gözler üzerlerindeyken, sevimli görünürler. Gözler uzaklaşınca neye dönüştükleri hayal bile edilemez."

- Madenlerde yaşayan cine benzer yaratıklardır. Değişken ve tehlikeli madeni bir element olan kobalt, bu canlı türünden gelir.

Gulyabaniler

"Isırıklarından ölümsüzler bile korkar..."

- Parlak yeşil tenleri, sarı gözleri amansız ısırıkları ve pençeleriyle, vahşi bir canavara dönüşmüş insanlardır.
- Amaçları, bulaştırma yoluyla sayılarını artırmaktır.
- Sürüler halinde dolaştıkları söylenir.

Dönüşme

"Sadece ölüm sayesinde biri, 'diğeri' olabilir..."

- Lykae, vampirler ve gulyabaniler gibi bazı varlıklar, insanları, hatta İrfan yaratıklarını farklı yollarla kendi türlerine dönüştürebilirler ancak değişimin katalizörü daima ölümdür ve başarı garantisi yoktur.

Tılsım'a Hücum

"Tüm dünya üzerindeki büyülu tılsımlar ve diğer mistik zenginlikler için yapılan tehlikeli ve meşakkatli bir avdır."

- Her iki yüz elli yılda bir yapılır.

- İmkânsızlığın Tanrıçası Riora tarafından düzenlenir.
- Son beş yarışmayı bir Valkyrie olan, Merhametsiz Kaderin kazanmıştır.

Tahta Çıkış

“Ve öyle bir zaman gelir ki en güçlü olan Valkyrie’ler, vampir ve Lykae gruplarından, hayaletlere, biçim değiştirenlere, perilere ve sirenlere kadar... İrfan’daki tüm ölümsüz mahlûklar, savaşmak ve birbirini yok etmek zorunda kalırlar.”

- Gelişen her ölümsüz nüfusun bir tür denetim ve denge sistemidir.
- Her beş yüz yılda bir olur. Ya da hemen şimdi...